

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIA SOSA

USA Today bestselling author of The Worst Best Man

"Voicely and playful, sharp and sexy, this is Mia Sosa at her absolute best!"

—CHRISTINA LAUREN, *New York Times bestselling author of The Soulmate Equation*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Javi Mari'yi Terk Ettiğinde için Övgü

"*Javi Mari'yi Terk Ettiğinde* Mia Sosa'nın elinden gelenin en iyisi! Araya serpiştirilmiş ikinci şans romantizmi ile arkadaştan sevgiliye, cinsel gerilim ve kahkahalarla güldüren mizah, sayfaları çevirmenizi ve sonunda memnuniyetle iç çekmenizi sağlayacak."

-Farrah Rochon, *New York Times*'in çok satan yazarı

Pardon Fransızım

"Uzun zamandır bir kitap okurken en çok eğlendiğim kitap. Mia Sosa, sizi kahkahalarla güldüren ve aynı zamanda yürek tellerinizi titreten bir hikâye yaratma dengesini ustalıkla kuruyor."

-Kristina Forest, *USA Today* 'in çok satan yazarı

Aşk Lirigi

"Mia Sosa modern romantik komedinin hüküm süren kraliçesi, aileler, iş ve aşk söz konusu olduğunda neşeyi sıcaklıkla ve çok fazla duygusal bilgelikle harmanlıyor. Ne zaman bir kitap çıkarsa, bu benim için bir olay ve büyük bir kutlama nedeni oluyor, çünkü o kendini iyi hissettiren romantizmin ustası."

-Olivia Dade, *İlk Başta'nın USA Today* çoksatan yazarı

Kin

"Mia Sosa, yıkılmaz romantizmin tartışmasız kraliçesi. Özlem ilahi, gerilim lezzetli ve kimya *patlayıcı* - *Javi Mari'yi Terk Ettiğinde* arkadaştan aşğa mükemmellik. Sosa teslim etti onu

Zekâ, sıcaklık ve kalbin bir araya geldiği bu muhteşem kitap hakkında konuşmadan duramıyorum."

-Denise Williams, *Just Our Luck* kitabının yazarı

"*Javi Mari'yi Terk Ettiğinde*, arkadaştan aşığa bir romantizmden istediğim her şey! Bayılmalar, gerilim, buhar ve kahkaha dolu anlarla dolu, kimse Mia Sosa gibi mizah, kalp ve sıcaklık yapamaz! Eğer *En İyi Arkadaşımın Düğünü*'nü sevdiyseniz ama hep bir HEA olmasını istediyseniz, bu kitap tam size göre!"

-Naina Kumar, *Flirting*'in *USA Today* çoksatan yazarı

Felaket ile

"Komik, düşündürücü ve keyifli bir arkadaştan sevgiliye romantik komedi, kalp ve cızırtılı bir kimya dolu. Mia Sosa asla ıskalamıyor!"

-Farah Heron, *Accidentally Engaged* ve *Just* kitaplarının yazarı

Evcilik Oyunu

"*Javi Mari'yi Terk Ettiğinde* ile Sosa, mizah, kalp ve ateşle sayfalardan fırlayan yüce bir romantizm kaleme alıyor. Mükemmel bir romantik komedi yaratma yeteneği şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi."

-Tracey Livesay, American Royalty serisinin yazarı

"Romantik komedi severlerin bayılacağı seksi, şaka dolu, mizahi bir yolculuk. Bu kitap beni son sayfasına kadar koltuğumun ucunda tuttu."

-Gabriella Gamez, *USA Today* 'in en çok satan yazarı

Sıradaki En İyi Kaçamak

"[Mia Sosa'nın] ateşli ve bayıltıcı romanları her zaman elimize alır almaz takıntı haline getireceğimizi bildiğimiz romanlardır. Bu yüzden bir sonraki kitabının daha ilk sayfadan aynı etkiyi yarattığını görmek çok da şaşırtıcı değil."

-*Cosmopolitan*

"Kahkahalarla güldüren romantik komedilerin kraliçesinden yine muhteşem bir eser. Bu kadar çok kahkahayı aynı derecede lezzetli bir gerilim, kimya ve cızırtıyla birlikte sunan başka bir romantik komedi yazarı yok. Mia Sosa ıskalamıyor ve bu şaka dolu *When Harry Met Sally*'ye saygı duruşu onun şimdiye kadarki en iyisi olabilir."

-Adriana Herrera, *USA Today* çoksatan yazarı A

Tropik Asi Dükü Aldı

"Mia Sosa, iki yakın arkadaşın kimya dolu, sonsuz eğlence dolu bu yolculuğunda bize isteyebileceğiniz tüm romantizmi, komediyi ve özlemi sunuyor. Sürprizlerle ve gerilim dolu ikili zaman çizelgesiyle dolu *Javi Mari'yi Terk Ettiğinde*, arkadaştan aşığa altın değerinde bir *eser*!"

-Lauren Kung Jessen, *Yin Yang Aşk Şarkısı* kitabının yazarı

"Bir Mia Sosa romantik komedisinin içinde yaşamak istiyorum! Dikkatli duygusal gelişimin arasına sıkıştırılmış pek çok komik anla dolu. Cesur, komik ve dinamik Mia Sosa yine harika bir kitap yazmış!"

-Danica Nava, *The Truth* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı
Ember'a göre

"*Javi Mari'yi Terk Ettiğinde* her şey var. Komik, seksi ve inanılmaz derecede tatmin edici bir sonsuza dek mutlu son. Elimizden kaçıp giden aşka mükemmel bir saygı duruşu."

-Neely Tubati Alexander, *Courtroom Drama* kitabının yazarı

"*Javi Mari'yi Terk Ettiğinde* ile Mia Sosa, eserlerine seksi, eğlenceli ve tatmin edici bir aşk romanı daha ekliyor. Başından sonuna kadar tadını çıkardım."

-Rachel Runya Katz, *Whenever You're Ready* kitabının yazarı

"Kimya, mizah, özlem, sıcaklık ve ham duygularla dolu Mia Sosa, bağımlılık yaratan bir arkadaştan aşığa romantizm yazmış. Olacak-olmayacak draması beni pamuk ipliğine bağlıyordu! Her sayfa lezzetli bir gerilimle doluydu; bu kitapta kafamda kira ödemedem yaşıyacağım sahneler var ve buna kızgın değilim."

-Aurora Palit, *Sunshine and Spice and Honey* kitabının yazarı
ve *Isı*

"Kalp ve komiklik dolu *Javi Mari'yi Terk Ettiğinde*, Mia Sosa'nın en keyifli hali. Keşke *benim* aşk hikâyemi de o yazsa!"

-Adib Khorram, *USA Today* çok satan *I'll Have* kitabının yazarı
Ne Yiyor

"*Harry Sally* ile *Tanışınca* ve *En İyi Arkadaşımın Düğünü*'ne saygı duruşu niteliğindeki romantik komedisiyle Sosa'dan hoş bir dönüş. Geçmiş ve şimdiki zaman çizgileri i ç e r e n romansları seven okurların ellerine sağlık."

-*Library Journal*

"*Javi Mari'yi Terk Ettiğinde* hayallerimin arkadaştan aşığa romantizmi! Sesli ve eğlenceli, keskin ve seksi, bu Mia Sosa'nın en iyi hali!"

-Christina Lauren, *New York Times*'ın çok satan yazarı
Ruh Eşî Denklemi

"Romantik Komedilerin Kraliçesi yine yaptı yapacağını! *Javi Mari'yi Terk Ettiğinde*, sadece Mia Sosa'nın başarabileceği türden çirkin şakalarla ve okurlarının bildiği ve sevdiği kendine özgü buharlılıkla dolu. Mizah, baharat ve dramı harmanlayan Sosa, bir kez daha altın değerinde bir romantik komedi sunuyor."

-Alexis Daria, *You Had Me at Hola* kitabının çok satan yazarı

MIA SOSA TARAFINDAN

*Düğün Baskıncısı En
Kötü Sağdıç*

DOVE ONCUE

*Benimmiş Gibi
Davranarak Dürtüyle
Hareket Etmek
Ona Çarpmak*

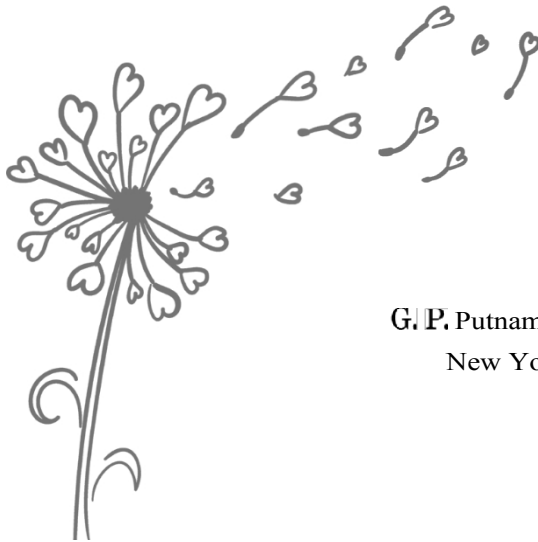
TAKIM ELBISE UND ONE

*CEO'nun Düğmelerini
Çözmek CEO ile Bir
Gece
CEO ile Kirlenmek*

When
JAVI
Dumped
MARI

— *A Novel* —

MIA SOSA

G.P. Putnam's Sons
New York

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

an imprint of Penguin Random House LLC 1745

Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazan Mia Sosa

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Kapak tasarımı: Sandra Chiu

Kapak resmi: Julia Jacob Mori

Kitap tasarımı Laura K. Corless, e-kitap için uyarlayan Maggie Hunt İç mekan sanatı: kalp tohumlu karahindiba© shaineast/Shutterstock.com

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Sosa, Mia, yazar.

Başlık: Javi Mari'yi terk ettiğinde: bir roman / Mia

Sosa. Açıklama: New York: G. P. Putnam's Sons,
2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024050374 (basılı) | LCCN 2024050375 (e-kitap) |
ISBN 9798217044306 (ticari cilt) | ISBN 9798217044313 (epub) Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.O84 W54 2025 (baskı) | LCC PS3619.O84 (e-kitap) | DDC
813/.6-dc23/eng/20241223

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024050374> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024050375> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9798217044313

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House
Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda,
<https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

pid_prh_7.1a_151958409_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf Epigrafi

Birinci Bölüm:

Tohum Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

İkinci Bölüm: Ot Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Üçüncü Bölüm: Bloom

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48 Sonsöz

Teşekkür Tartışma
Rehberi

The Starter Ex'ten alıntı
Yazar Hakkında

V için, ortağım ve en iyi arkadaşım.
Her zaman sendin.

*Dostluk olmadan sevgi uçurtmaya benzer,
sadece rüzgar uygun olduğunda havalanır. Aşka
kanatlarını veren şey dostluktur.*

-Sherry Thomas, Mirasçığı Yıkmak

BÖLÜM O N E

Tohum

BÖLÜM 1

Javi

Şimdi

I' Kıpır kıpır bir insan değilimdir ama bu gece masadaki her nesneyi karıştırmadan duramıyorum. Biberlik tuzluğa yeterince yakın değil. Ortadaki mum üç santimetre sağa kaydırılmalı. Krem keten masa örtüsündeki küçük dalgalanmaların da düzeltilmesi gerekiyor. Şimdi düşünüyorum da, yemek sonrası kahvelerimiz için o küçük şeker paketleri nerede? Mari café con un montón de azúcar'ı çok sever.

Tanıdığım başka kimse yok.

Peki en iyi arkadaşım nerede?

Saatime bir göz attıktan sonra kravatımı gevşeterek hostes istasyonunun yakınında duran küçük insan grubunu tarıyorum. Belki de bu durum için giyinmemeliydim. Tam olarak özel bir durum olduğundan değil ama benim için büyük bir olay, bu yüzden bir yerlere giden bir adam gibi görünmem gerektiğini düşündüm. Abartılı mı? Belki de. Yine de Mari'ye hayatımdaki son değişiklikleri anlattığımda çok şaşırarak: yüceltilmiş bir kardeşlik evi olmayan ev diyebileceğim bir yer; ufukta mükemmel kariyer beklentileri; yıllarca bastırılmış duygularımı işlememe yardımcı olacak bir terapist. Bunlar büyük kişisel dönüm noktaları - hepsi de çok gecikmiş ve Mari'ye olduğumu yolumda olmaya layık bir olduğumu göstermek için

Ortak. Mari muhtemelen şu anda sabırsız olduğum için çok sinirli olduğumu söyleyecektir; kendimi toparlamamın ne kadar uzun sürdüğünü göz önüne alırsak, yüzde bin haklı olacaktır.

Yemek salonunu inceliyorum, dikkatim elindeki kaşığı şarap kadehine vuran bir adama takılıyor. Muhtemelen misafirlerine hitap etmek için ayağa kalkıyor ve bu yabancının işi beni ilgilendirmediği için - Mari'nin yıllar önce şakayla karışık beynime kazıdığı bir cümle - başımı çeviriyorum.

Dikkatimi dağıtacak uygun bir şeyin olmaması, nemli avuç içlerimi ve zıplayan dizlerimi artık görmezden gelemeyeceğim anlamına geliyor. Kendi huzursuzluğumdan rahatsız olarak son mesajlaşmamızı tekrar okudum.

Bella Trattoria'da 7'de buluşuyor muyuz?

MARI: Kesinlikle

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Aynı :-)

Mari beni hiç ekmedi, o yüzden gelmeyeceğinden endişelenmiyorum. Muhtemelen işi çıkmıştır. Yolda olduğundan emin olmak için ona kısa bir mesaj göndereceğim.

Her şey yolunda mı?

ME: Eğer ertelemeye ihtiyacınız varsa sorun değil

Bu gece Mari'yi görme fırsatını kaçırmak istemezdim ama onun üzerinde gereksiz bir baskı kurmak da istemiyorum. Ayrıca, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa -ki Mari birçok kez bunu yapmamı önerdi- ben burada Kaliforniya'dayken birlikte geçirecek çok zamanımız olacak.

Suyumdan bir yudum aldığım anda biri elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. Arkama bakıyorum ve

İşte orada: kalbimi mengeneyle yakalayan kadın.

Mari masamızın etrafını dolaşıp yerine oturuyor, sonra derin ve sakın bir nefes alıyor. "Hey, beklettiğim için özür dilerim. Tuvalete gitmem gerekiyordu."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor, ellerini kucağına koyuyor ve tüm dikkatini restoranın kokteyl spesiyallerini tanıtan çift katlı karta odaklıyor.

Yanaktan öpmek yok. Sarılmak yok. Göz teması da yok. Sakin ifadesi, özellikle üzgün olmadığını gösteriyor, ama aynı zamanda kendisi gibi de görünmüyor. Önümüzdeki birkaç dakika içinde ne olduğunu öğreneceğim. İkimizin de saçmalıklara tahammülü yok. Bu arada, ona bakmaktan kendimi alamıyorum, parlak bronz tenini, omuzlarına dökülen muhteşem kıvrıkcık saçlarını, o konuşurken beni her zaman büyüleyen dolgun, parlak dudaklarını inceliyorum.

"Seni gördüğüme sevindim, M," diyorum yerimde kıpırdanarak. "Çok güzel görünüyorsun."

Yüzü kızarıyor, bakışları yavaşça benimkine kayıyor. Bu alıştığım Mari'nin ilk işareti. Bir iltifatı nasıl kabul edeceğini asla bilemeyen.

"Oh, dur. Ben aynı eski benim. Ama sen? Harika görünüyorsun, Javi." Kaşlarını sallayarak ekliyor, "Que gato."

Birbirimize sessizce bakıyoruz, yüzlerimizde aynı gülümsemeler var ve morali yükseliyor. Biz iyiyiz. *Tabii ki* iyiyiz. Artık içim rahatladığı için kendimi daha fazla tutamıyorum ve "İyi haberlerim var!" diye bağıyorum.

Mari'ye gizlice sırtarak ayağımın dibindeki postacı çantasına uzanıyorum ve *yıllardır* bitirmem için ısrar ettiği müzikal senaryosunun taslağını alıyorum. Bitti. Sonunda bitti. Yani, kemikleri. Ve evet, gösterime hazır hale gelmeden önce yapılması gereken tonlarca iş var - başlangıç olarak müzik ve sözlerin yarısı - ama bu, içinde bulunduğum rutinin sembolik bir sonu ve ben bir kutlama havasındayım.

Gözlerindeki parlaklık azalıyor ve omuzları çöküyor, bu da beni hemen alarma geçiriyor. "Benim de haberlerim var," diyor daha az hevesli bir şekilde.

Librettonun elimden kaymasına izin verdim. Çantamın dibine düşüyor, sayfalarının hafifçe çarpması beni ürkütüyor. Kitap bekleyebilir. Çünkü haberlerinin iyi olduğunu söylemedi ve Mari söz konusu olduğunda antenim daha ince ayarlı olamazdı.

"Önce sen," diyorum, ona yakından bakarak.

Su bardağına uzanıyor ve uzun bir yudum alıyor, sonra sanki söyleyecek acil bir şeyi varmış gibi öne doğru eğiliyor. "Dinle, sana daha önce haber vermediğim için özür dilerim ama yanımda birini getirdim. Arabayı park ediyor."

Koltuğumda rahatlıyorum ve yavaş bir nefes alıyorum. Tanrım, hepsi bu mu? Rastgele bir randevuyla başa çıkabilirim. Bu adamlar zaten ona layık değiller. "Romantizme ara verdiğini sanıyordum. Sonbaharda bana öyle demiştin."

"Bitti," diyor, yüzü dokunulmamış bir tuval kadar boş. "Sana söyleme şansım olmadı."

Dirseğimi sandalyemin kolçağına gelişigüzel koyuyorum. "Peki, kim o? Hukuk fakültesinden başka bir eski sınıf arkadaşı mı?" Kıkırdıyorum. "Kahretsin, o adam tüm pendejolara rakip olacak bir pendejoydu."

Mari dudaklarını yarım bir gülümsemeyle büker ve şakacı bir şekilde gözlerini devirir. "Hatırlatmayın bana. O artık evli ve eşi için her gün dua ediyorum." Omuzlarını dikleştirerek ekliyor: "Ama cidden, bu yeni çocuk harika ve umarım onu seversin. Adı Alex Cordero. Şirkette birlikte çalışıyoruz."

Babasının eğlence hukuku firmasından bahsedilmesi beni rahatsız ediyor. Bu sadece Luiz Campos'un kızı üzerinde kontrol kurmak için kullandığı bir başka araç. Yeteneklerinin boşa harcanmadığı başka bir yerde olsa daha iyi olurdu.

Kariyer seçimleri sadece onun seçimleri ve babasıyla ilgili her konuya geniş yer verme eğilimindeyim.

Bekle. Randevusu hakkında söylediklerine odaklandığımda omurgamdan aşağı bir alarm geçiyor: *Ama cidden, bu yeni adam harika.* Anlaşmaya göre, buna *benim* karar vermem gerekiyor. Yani, son iki yıldır birbirimizin ilişkilerine kapı bekçiliği yaptığımızı düşünürsek, bu *tam anlamıyla* benim işim. Ve Mari'ye gelince, henüz uygun biriyle tanışmadım. Kahretsin, *ben* bile geçemiyorum, ama denemek için yaşamaya hazırım.

Komplocu bir tavırla öne doğru eğildim. "Yine de en iyi arkadaşın olarak görevimi yapmak için buradayım. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, sorguya mı yoksa haraca mı?"

Çoğu insan sorgulamaya tabi tutulur; şantajlar zaten birkaç kırmızı bayrak çıkarmış kişiler için ayrılmıştır. Her iki şekilde de, bu adamla işim bittiğinde Mari'nin tarihinde bir leke olacak.

"İkisi de değil," diyor Mari. "Sadece bana bir iyilik yap ve onu organik olarak tanı, tamam mı? Üçüncü derece yok. İğneleyici sözler yok. Alex'e adil bir şans vermeni istiyorum."

Kahretsin. Daha önce değerlendirmeme hiç şart koymamıştı. Alex denen adamdan hoşlanıyor mu? Zaten bildiği bir şeyi onaylamamı mı istiyor? Birbirimizin randevularını incelediğimiz onca zaman boyunca, görevimiz her zaman açıktı: onaylamak ya da onaylamamak. Mari'nin benim görüşümden etkilenmeyeceğini söylemesi dışında -sanki bir şey yapmam için çok geçmiş gibi. Statükodaki bu değişiklik karşısında afalladım ama sonunda cevap verecek kadar aklımı topladım. "Tabii, tabii. Neye ihtiyacın varsa."

Mari kısa bir süre gözlerini kapatıp nefes verdikten sonra restoranın döner kapısına bakar.

"Her şey yolunda mı?" Ruh halini nasıl yorumlayacağımı bilemediğimden soruyorum. Kötü görünüyor. Özellikle de sadece biz olduğumuzu düşünürsek. Mari ve Javi. Javi ve Mari. Bana her şeyi anlatabilir. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş ~~du~~

Mari aramızdaki mesafeyi aşıp ve sağ elini benimkinin üzerine koydu. "Benim için çok şey ifade ediyorsun, Javi. Lütfen bunu asla unutma. I..."

Tamam, ne oluyor, kalp? Sakin ol. Burnumdan nefes alıyorum ve göğsümün sol tarafına masaj yaparak hızlanan nabzımı sakinleştirmeyi umuyorum. Başka bir şey mi var? Ülke dışına mı taşıyor? Gözlerimi kısıyorum ve yüzünü daha yakından inceliyorum. Hasta mı? Ne haltlar dönüyor? "Her ne ise Mari, söyle bana. Senin yanında olmak istiyorum. Bunu birlikte atlatacağız."

Beni geçip bakıyor ve ayağa kalkarken tüm yüzü aydınlanıyor. "İşte geldi."

Onun baktığı yöne dönüyorum, Alex'in girişini izlerken çenem düşüyor. Ve bunu bir giriş olarak tanımlarken abartmıyorum. Adam kol düğmelerini düzeltiyor, pardösüsü bir süper kahramanın pelerini gibi arkasında sallanırken, arkasından gelen insanlar bu birinci sınıf örneğe bakmıyorlarmış gibi davranıyorlar. Latin olabilir ve uzun boylu. Gerçekten uzun. Yani, ben kısa boylu bir kral değilim ve bu adam muhtemelen benden 15 santim uzun. Yaralanmaya hakaret eklemek için, ayrıca ela gözleri, yontulmuş bir çenesi ve -etrafındaki zemine bakıyorum- kocaman ayakları var. Erkeklerin Beyoncé'si gibi. Pekâlâ beyler, sıraya girmenize gerek yok. Bu bir paket.

Alex Mari'yi sıcak bir şekilde kucaklıyor. "Seni tuttuğum için üzgünüm Bekliyorum prenses," diyor dudakları şakağını okşayarak. Sonra bana bakıyor, kocaman, kendinden emin bir gülümsemeyle. "Ve işte günün adamı. Sonunda yüz yüze tanıştığımıza sevindim Javier. Marisol bana senin hakkında çok şey anlattı."

Mari ve ben garip bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ayağa fırlayıp elini sıkıyorum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Alex sırtıyor, benim ılık selamlamamdan hiç etkilenmemiş. "Düğünden önce birbirimizi tanımak için bolca vaktimiz var."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, beynim bu yabancının ağzından çıkan kelimeleri anlamakta zorlanıyor. "Ne düşünüy?"

Alex'in bakışları Mari ve benim aramda gidip geliyor, sonra başını geriye atıyor, kestane rengi saçlarının tek bir teli bile yerinde değil. "Ona söylemedin mi, Marisol?"

Mari boğazını temizliyor, gözleri hızla kırpışıyor. "Siz geldiğinizde bunun için çalışıyordum."

"Ah, anladım," diyor Alex nazıkçe. "O zaman kadeh kaldırmak için mükemmel bir zaman, değil mi?" Parmağını havaya kaldırıyor ve sarkık saçlı beyaz bir çocuk olan garsonumuz koşarak geliyor. Alex sunucuya şöyle diyor: "Nişanlım ve ben en iyi şampanyanızı istiyoruz. Bu bir kutlama!"

"Burası bir İtalyan restoranı," diye cevap veriyor garson, kaşları kalkık bir şekilde.

Alex göğsünü kabartır. "O zaman en iyi Prosecco'nuz. Ne kadar köpüklü olursa o kadar iyi."

"Hemen, efendim," diyor garson hızla uzaklaşmadan önce.

Onu geri aramak için sabırsızlanıyorum, çünkü bu bir kutlama değil; bana kalırsa bu bir felaket ve bunların hiçbiri mantıklı değil.

Kaçamak bir gülümsemeyi paylaşırlarken Mari ve Alex'in arasına bakıyorum. Bekle, bekle, bekle. Dur bakalım. Şu anda oyuna mı geliyorum? Göğsümdeki gerginlik açılıyor. Kahretsin, neredeyse buna kandığıma inanamıyorum. Başımı geriye atıyorum ve işaret parmağımı sinsi en iyi arkadaşıma doğru sallıyorum. "Tamam, tamam, neredeyse beni kandırdığını kabul ediyorum. Ciddiyim ama" - başparmağımı adamın olduğu yöne doğru salladım, Alex'in bana bakıp bakmadığından bile emin değildim.

"O bir aktör mü? Demek istediğim, bana şaka yapmak için bazı çılginca şeyler yaptın, ama bu bir sonraki seviye."

Adamın omzuna dokunuyorum. "'Princesa' hoş bir dokunuştı bu arada."

Yanında, Mari yüzünü buruşturur. "Bu bir şaka değil, Javi. Alex benim nişanlım."

Önce ona, sonra ona, sonra tekrar ona bakıyorum, küçük iğne batmaları tepeden tırnağa vücudumu delip geçerken göğsüm yeniden sıkışıyor. Kulaklarım da yanıyor. Daha da kötüsü, ayaklarımın üzerinde dengesiz hissediyorum, bu yüzden sandalyeme yığılıyorum. "Sen... evleniyor musun?"

"Öyleyim," diyor, oturuyor ve Alex'i de yanına çekiyor. "Yani, *öyleyiz*." Kendi kendine gülüyor ve geldiğinden beri sakladığı belli olan devasa nişan yüzüğünü gergin bir şekilde gösteriyor. Kahretsin, o şeyin ağırlığından yere düşmemesi bir mucize. "Alex ve ben," diye anlamsızca açıklıyor. "Altı hafta içinde."

"Altı hafta içinde," diye tekrarlıyorum, ağzım kuruyor.

"Tam olarak Mayıs'ın on sekizinde," diyor başını sallayarak. "Ve senin benim onur konuğum olmanı umuyordum."

Sik beni. Alex'in canı cehenneme. Ve muhtemelen sahibi olduğu aptal Tesla'yı da sikeyim.

"Onurlu bir adam da neyin nesi?"

Mari, "Bu sadece gelinin hayatında özel bir yeriniz olduğu anlamına geliyor," diye açıklıyor.

Kahretsin. Bunu yüksek sesle mi söyledim? Bu oyunu nasıl oynayacağım? *Düşün, Javi, düşün.* "Hayır, sormadım. Bu aslında bir şarkı."

Alex başını eğiyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Onurlu bir adam hakkında bir şarkı mı var?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet, 'Ve ne'-clap-'the hell'-clap-'is a man of honor?'-clap. Bu askeri bir ilahi.

Bilirsiniz, koşarken ya da yürürken. Sol, sağ, sol... Bir keresinde bir filmde görmüştüm."

"Doğru," diyor Alex, kelimeyi uzatarak. Evet, ben de şüpheli olurdum. Chacho, bu bir karmaşa.

Mari kafasını temizlemek istercesine sallıyor. "Her neyse, yeminimizi ederken yanımda durmanı istiyorum."

Bu ifadenin ironisi göğsümü bir koçbaşı gibi dövüyor. Yine de yalan dudaklarımdan o kadar kolay dökülüyor ki neredeyse kendim de inanıyorum. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Duygulandım."

Gerçekte ise yolun kenarında akbabalar tarafından gaganarak parçalanmış bir leş gibiyim. (Beni dava edin, ben her zaman dramatik oldum.) Kesin olan bir şey var: Gecenin böyle geçmemesi gerekiyordu. Paylaşacak beyanlarım, yapacak açıklamalarım, vereceğim sözler vardı; şimdi sadece gözlerimin önündeki çöp yangınına inceliyorum.

Yeniden toparlanmaya ve sonraki adımlarıma karar vermeye çalışırken, Mari ile aramızdaki her etkileşimi katalogluyorum, bunun olacağını tahmin etmem gereken anı saptamaya çalışıyorum, beynimde aynı iki soru dönüp duruyor: Bir, buraya nasıl geldik? Ve ikincisi, bu konuda ne yapacağım?

BÖLÜM 2

Mari

Şimdi

Javi iyi görünüyor. *Gerçekten* iyi. Objektif olarak konuşursak, öyle.

Üzerimizdeki vintage avizeler güçlü burnunun köprüsünü, kıskanılacak kadar yüksek elmacık kemiklerini, orta kahverengi teninin pürüzsüzlüğünü vurguluyor. Menüü incelerken dudaklarını yalıyor ve Aşk Tanrısı'nın yayının iyi tanımlanmış hatlarını vurguluyor. Kalın kaşları, titizlikle bakım yapılmayan tek özelliği olarak yüz hatlarının geri kalanından ayrılıyor. Neredeyse on iki yıl oldu ve hala onları nasıl evcilleştireceğini bulamadı; tamam, belki önyargılıyım, ama bu kusurluluk onun çekiciliğini artırıyor.

Tanrım, bunların hepsi benim için yeni. Nişanlım olmayan yakışıklı bir adama hayranlık duymam normal mi, yoksa ben mi götün tekiyim? Bekle, ne düşünüyorum ben? *Tabii ki* Javi'nin cezai açıdan iyi olmasını takdir edebilirim. Hayranlık treni burada bittiği sürece. Çünkü ben yoluma devam ettim. Aslına bakarsanız, Javi'ye olan hislerimi bir kenara bırakma yeteneğimle ilgili kalan tüm şüphelerim bu akşamki deneyle susturuldu. Onu gördüğüm anda ne kalbim çarptı ne de karnımda kelebekler uçuştı.

Tanrım, sonunda özgürüm.

Alex'e gülümsüyorum ve omzumu ona yaslıyorum, onun benim aradığım kişi olduğundan her zamankinden daha eminim. Javi'nin sert duruşuna ve yüz ifadesindeki gerginliğe bakılırsa o da aynı şekilde ikna olmamış. Bu benim sorunum değil. Javi'nin inandığının aksine, bu nişan bir dürtü ya da geri tepme değil. Her zaman hayalini kurduğum olgun aşkın bir tezahürü. İstikrarlı. Güvenilir. *Yetişkin*.

sunucunun yeniden ortaya çıkması gerginliği kırar, bizim Tedirgin üçlü, Alex'e Prosecco şişesini sunarken ve mantarı patlatmaya hazırlanırken onu aşırı bir dikkatle izliyor. Sıradan bir gözlemci, rasyonel bir şekilde, sürecin ayrıntıları hakkında test edilmeyi beklediğimizi varsayabilir.

"Senin için uygun mu?" Alex bize soruyor.

Başımı salladım. "Bana uyar ama Javi şarap içmez."

Alex, Javi'ye bakar. "Ayık kalmak için mi? Sağlık için mi?"

"İkisi de değil. Bu bir tercih."

"Ah," diyor Alex. "Başka bir şey sipariş etmek ister misiniz? Tost için?"

"Hayır, teşekkürler," diyor Javi başını sallayarak. "Ben sadece suyla idare edeceğim."

Bu ikilinin birbirlerinden hoşlanmalarına o kadar yatırım yaptım ki, hareketlerini mikroskopla inceliyor, sadece medeni oldukları için zihinsel olarak onları alkışlıyorum. Normal bir günde, Javi ve ben birbirimizle dalga geçmek, birlikte gülmek için her fırsatın üzerine atlardık. Bugün öyle değil. Herkes en iyi davranışını sergiliyor ve görünüşe göre bizim en iyi davranışımız da bayatlamış.

Alex ve ben flütlerimizi kaldırıyoruz. Gözlerini arkamızdaki alana dikmiş olan Javi de aynı şeyi yapıyor ve su kadehini bir kalkan gibi yüzünün önüne yerleştiriyor.

"Mari'ye," diyor Alex, gözleri şefkatle parlayarak, "beni dünyanın en mutlu erkeği yapan kadına."

Javi'nin bakışları tavana kayıyor ve ekliyor: "Hayatınızın bundan sonraki bölümüne başlarken ikinize de en iyi dileklerimi sunuyorum" -boğazını temizliyor- "Hayatınızın bundan sonraki bölümüne başlarken ikinize de en iyi dileklerimi sunuyorum. Tebrikler."

Alex ve ben kadehlerimizi tokuştururken hep bir ağızdan "Teşekkür ederim," diyoruz.

Javi'yi inceliyorum, bakışlarım lacivert blazer ceketinin mükemmel uyumuyla vurgulanan geniş omuzlarına kayıyor. Kravat sürpriz oldu, özellikle de bir keresinde kravatın kendisini hep orta yaşlı bir adamı canlandırıyormuş gibi hissettirdiğini söylediği için. Sonra aklıma geldi: Böyle giyinmesinin bir nedeni vardı. "Bir dakika," diyorum parmaklarımı şıklatarak. "Daha önce iyi haberlerin olduğunu söylemiştin. Ne olduğunu söyle de ona da içelim."

Javi elini umursamaz bir şekilde sallayarak, "Önemli bir şey değil," diyor. "Eğer iyi bir haberse, hiçbir şey olamaz. Dökül bakalım."

Sanki söyleyeceği şeye vereceğim tepkinin zihinsel arşivinde saklanması gerekiyormuş gibi beni dikkatle inceliyor. "*Posta Odası'nın* librettosunu bitirdim. İskeletini diyebilirim. Ve Jeremy'nin geri kalan sözleri yazarken onunla kalma teklifini kabul ettim."

Kalbim kabardı. Yıllardır bu müzikal üzerinde çalışıyordu ve sonunda biraz ilerleme kaydetti. Bu tam da onun için istediğim şeydi. Birbirimizi son gördüğümüzde onu yapmaya teşvik ettiğim şey.

"Javi. Bu harika bir haber ve *kesinlikle* hiçbir şey değil. Bu bir atılım."

"Öyle," diyor bana gülümseyerek.

"Kaliforniya'da olacaksın," diyorum, bir yandan onun geçici olarak başka bir yere taşınmasının ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken bir yandan da bariz olanı söylüyorum. Javi burada olacak. Benim memleketimde. Birbirimizi daha sık görebiliriz. Çalışmadığım zamanlarda öğle yemeği için bir araya gelebiliriz.

"Önümüzdeki altı ay için," diye onaylıyor. "İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak belki daha az." Ben daha soru yağmuruna tutamadan Alex'e bakıyor ve sanki nişanlığının burada bizimle olduğunu yeni hatırlamış gibi donup kalıyor. Javi kısa bir nefes vererek koltuğunda kayıyor ve öne doğru eğiliyor. "Neyin peşinde olduğumu bu kadar anlattığın yeter. Bu konu hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor" - Alex'le beni işaret ediyor, umursamaz bir tavır takınıyor - "ve nasıl ortaya çıktığını."

Alex kıkırdıyor, uzun parmakları şarap kadehinin sapında geziniyor. "Söylenecek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, onu benden çok daha uzun zamandır tanıyorsun, bu yüzden onun ne kadar harika olduğunu da biliyorsun. Marisol her şeydir. Bir yıldan fazladır onun etrafında dönüp duruyordum. Bir gün, atışımı yapmaya karar verdim." Alex bana bakıyor ve boştaki elini benimkinin üzerine koyuyor. "Şaşırtıcı bir şekilde, buna açıktı. Ve doğru olduğunda, doğrudur, işte buradayız."

"Demek buradasınız," diye kabul ediyor Javi, ama ses tonunda alaycı bir ton olduğuna *yemin edebilirim*. Yüzünde dalgın bir ifadeyle bizi inceliyor. "Bu ne zamandı? Altı ay önce mi?"

"Aşağı yukarı," diyor Alex, başını sallıyor ve onay için bana bakıyor.

"Evet, onun gibi bir şey," diyorum yemek odasını tarayarak. "Şimdiye kadar sipariş vermiş olmamız gerekmez miydi?"

Sanki bir işaretmiş gibi, bize şarabı getirenden farklı bir sunucu (Umberto, bizi bilgilendiriyor) masamızda beliriyor, spesiyalleri gözden geçiriyor ve herhangi bir sorumuz olup olmadığını soruyor. Sipariş vermeye hazır olduğumuzu söylediğimizde önce bana baktı.

"Ben-"

"Deniz mahsullü risotto," diye bitiriyor Javi sırtarak. Ben gülüyorum. "O kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Hadi ama, gittiğin her İtalyan restoranında risotto yemeğini denemek gibi kişisel bir görevin var."

"Doğru, doğru," diyorum, şakacı bir şekilde yüzümü menüyle kapatarak.

"Ya siz, efendim?" Umberto Alex'e sorar.

"Levrek lütfen. Kuşkonmazlı, peynirsiz." "Bilmemiz gereken bir gıda alerjiniz var mı?"

"Hiç yok." Alex karnını sıvazlıyor. "Sadece vücudumu izliyorum."

"Ah, anlıyorum," diyor Umberto, Javi'ye dönmeden önce.

"Peki ya siz, efendim?"

"Ben lazanya alacağım," diyor Javi, gözlerini kendisine dikmiş olan Alex'e bakarak. "*Bütün* peynir lütfen."

Umberto'nun Yeri geniş gülümseme dönüşümler onun yüz, açığa çıkarma

Neşeli zamanlara yabancı olmadığını gösteren gülme çizgileri.

"Çok iyi, efendim." Sonra menülerimizi topluyor ve bizi Awkwardville'de kendi başımızın çaresine bakmamız için terk ediyor.

Parmağımı masaya vurarak bu adamlar arasındaki mesafeyi kapatabilecek bir konu bulmak için beynimi zorluyorum. Beni rahatlatan Alex sessizliği dolduruyor.

"Javier," diyor yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Bir konuda açık olmak istiyorum: Senin yerini almaya çalışmıyorum. Ya da seni silmeye. Ya da seni dışarıda bırakmaya. Marisol için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum ve buna engel olmak niyetinde değilim. Onun mutluluğu benim önceliğim."

Alex'e doğru eğildim ve ona gülümsedim. *İşte bu* yüzden Alex benim mükemmel eşim. O beni *seçti*. Benimle birlikte olmak *istiyor*. Terapistimin sık sık söylediği gibi, beni koşulsuz sevmeye hazır birini hak ediyorum; Alex hayatımda bu niteliklere sahip tek erkek. Zeki, hırslı, nazik. Ve tabii ki yakışıklı ama ağır işleri görünüşünün yapmasını beklemiyor. Alex'le nişanlandığımızı duyurduğumuzda babamın benim hakkımdaki düşüncelerinin birkaç kademe yükselmiş olması da cabası.

Javi başını sallıyor, yüzünde boş bir ifade var. "Mari'nin mutluluğu benim de her zaman önceliğim olmuştur, bu yüzden iyi anlaşacağımıza eminim."

"Onun iyiliği için" demiyor, ama yüzündeki düz ifade bunu haykırıyor.

Javi'ye Alex'ten daha önce bahsetmediğim için başıma bunlar geldi ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Javi biriyle çıktığımı bilmeyi hak ediyordu, ilişkinin evliliğin olası olduğu b i r noktaya doğru ilerlediğini bilmeyi hak ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, o sırada onunla arama mesafe koymaya ihtiyacım vardı ve evet, belki de küçük bir parçam Javi'nin Alex'i anında veto edeceğinden endişeleniyordu. Sebep ne olursa olsun, Javi'ye güvenmemenin yanlış bir adım olduğu açık ve ben bunu kabullenmeye hazırım.

"Peki ya siz ikiniz?" Alex soruyor, bakışları Javi'nin üzerinde. "Bu dinamik ikili nasıl oluştu?"

Javi gözlerini bana dikeyyor, ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Ona karanlık geçmişinden bahsetmedin mi Marisol?"

Oh, oraya mı gidiyoruz?

Başımı eğip Javi'ye belli belirsiz bir gülümseme veriyorum, ona köken hikâyemizden bahsetme izni verirken neyin peşinde olduğunu bildiğimi de belli ediyorum. "Gençtik. O zamanlar farklı bir insandım. Kesinlikle annemin çocuğuydum."

"Peki ya şimdi?" Javi çenesini kaldırarak soruyor.

"Ve şimdi ben de babamın çocuğuyum," diyorum ve ona yarım bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

Üniversitede olduğum kızın daha uysal bir versiyonu olduğum konusunda şüphe yok. O zamanlar, düğmelere basardım. Birine haksızlık yapıldığını düşündüğümde kıyameti koparırdım. Bir sürü kurbağa öptüm. Ancak hayat hiç bitmeyen bir parti değil; bir noktada ciddiye almamız ve yetişkinleşmeye başlamamız gerekiyor.

Alex dudaklarını hafifçe aralayarak aramıza bakıyor. "Peki bana nasıl tanıştığınızı kim anlatacak?"

Dirseklerimi masaya koyuyorum, ellerimi çenemin altında birleştiriyorum ve Javi'ye dikkatle bakıyorum. "Yer senin, dostum."

BÖLÜM 3

Javi

Düğünden On Bir Yıl ve Yedi Ay Önce

A uzun boylu ve düzgün vücutlu hırsız yurdumun girişinde pusuya yatmış.

Sabah koşumdan kalan teri yıkayıp derse gitmeliyim ama doğam gereği meraklı biriyim ve bu sıkıcı kampüste geçirdiğim bir yıldan sonra, bir suç girişimi bile ilginç geliyor. Telefonumu çıkarıp okul güvenliğini aramaya niyetlendim ama bir şey -sezgi, belki de- beni durdurdu. Hemen sonuca varıyor olabilirim. Onlara karşı dürüst olmak gerekirse, adam orada öylece duruyordu. Bana karşı dürüst olmak gerekirse, çalmak üzere olduğum üniformaları içinde çok şüpheli görünüyorlar: siyah dar kot pantolon, bir çift koyu güneş gözlüğü ve kapüşonu yüzünün çoğunu kapatacak kadar sıkıca kafasına çekilmiş siyah bir sweatshirt. Bu kıyafetin amacı geceleri çevrenize uyum sağlamak değil mi? Şafak sökerken bunun nasıl bir yardımı olacak?

Bu da beni durumu yanlış mı yorumluyorum diye düşündürüyor. Aceleci olmaksızın haklı olmayı tercih ettiğimden, onları bir iki dakika gözlemlemeye karar veriyorum.

Kişi, nemli çimenlere bakmakla saatini kontrol etmek arasında gidip geliyor. Muhtemelen bekliyor. Birisi ya da bir şey için. Muhtemelen bir izcidir, ama değilse bile, *kesinlikle* şüphelidir. Birdenbire

Elleriyle çılgınca hareketler yapıyorlar ve o sırada avlunun karşısındaki öğrenci otoparkında rölantide çalışan bir SUV fark ediyorum. Bahse girerim bu kaçış aracıdır.

Saniyeler sonra, okulun gazetesini dağıtan Petey, Camry'siyle yanlarına gelir. Hırsız, Petey yanlarından geçerken çalıların arkasına saklanır. İzlendiğinin farkında olmayan Petey, binanın kırmızı tuğlalı merdivenlerine bir deste kağıt bırakır, sonra arabasına geri döner ve uzaklaşır.

Hırsız ayağa fırlar, bir ağaca tırmanır ve çömelip beklemeye başlar. Ne amatör ama. Peki amaçları ne? Yurda mı girmeye çalışıyorlar? Ben kesin bir tahminde bulunamadan, adam binaya doğru koşuyor ve gazete yığınının doğru hamle yapıyor. Hmm, hiç de beklediğim gibi değil. Ve kesinlikle onları korkutmam için bir işaretti.

Sokağın karşısına gizlice geçip parmak uçlarımla arkalarından yaklaştım. "Hey, o kağıtlardan biri benim!"

Hırsız irkilir, kağıt yığını yere düşer. "Merda!"

Gümüşi ses gibi küfür de beni şaşırtıyor ama hemen toparlanıyorum. "Bu *mierda*," diyorum. "Sadece hırsızlıkta kötü değilsin, İspanyolcan da berbat."

"Bu *merda*, pislik," o hırlıyor, "çünkü ben değilim İspanyolca konuşmak."

"Ve böylece, bana seni bir sıralamadan seçmem için yeterince şey vermiş oldun."

"Ugh, kaybol," diyor, yığını almak için eğilerek. "Bu ciddi bir iş ve hiçbiri senin değil."

"Bana gazetemi ver, ben de seni hiç görmemiş gibi yapayım."

"Yolumdan çekil, ben de senin kadar meraklı değilmişim gibi davranayım."

Siktir."

Yılmadım, elimi uzattım. "Kağıt."

"Özür dilerim," diyor, yığını bir bebek gibi kucaklayarak.
"Bugün kimse gazete almıyor."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu cinsiyetçi bir saçmalık ve biz de bir noktaya değinmeye çalışıyoruz."

"Biz' kim?"

"Bu okuldaki kız öğrenciler."

Bu kiminle uğraştığımı doğruluyor. Ve dürüst olmak gerekirse, davaya sempati duyuyorum, hatta katılmayı bile düşünürdüm, ama ihtiyacım olan son şey, kardeşlerimin yaptığı gibi beni kullanan ve bırakan başka bir kişi, bu yüzden "Umrumda değil. Okumak istiyorum."

"Ah, yıldız falını kaçırdığın için endişeleniyorsun, değil mi? Sorun değil, sana ne olduğunu söyleyebilirim."

"Bu iyi olacak," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirerek.

İleri doğru büyük bir adım atarak kişisel alanımı işgal ediyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Unutma: Her merakın tatmin edilmesi gerekmez. Bugün işinize bakarsanız kesin ölümden kurtulursunuz."

Düşmanıma bakıyorum, ona bu kadar yakın olduğum için kendimi ne kadar gergin hissetsem de yerimde duruyorum. "Çok tatlısın. İşe yaramazsın çünkü burcumu bilmiyorsun. Şimdi bana kopyamı ver."

"Hayır."

"Neden ateşe ateşle karşılık vermeyelim?" diye sordum.

"Cinsiyetçi *olmayan* bir şeyler yazın."

"Değil benim iş. Ayrıca, Dylan Gardner'ın sütun o
a

rezalet ve en başta onun saçmalıklarını yaymamaları gerekiyor. Bu adama hak etmediği bir itibar kazandırıyor."

"Bu doğru olabilir, ama ben dahil herkesi
k ı z d ı r a c a k s ı n ."

Bana yavaşça gülümsüyor ve dizlerim titriyor, belli ki bunun onunla *hiçbir* ilgisi yok ve *her şeyle* ilgisi var

Sabah koşumun etkilerini atlatmaya çalışıyorum. "Dikkatlerini çekmek istiyoruz," diyor, "o halde görev tamamlandı."

Dudaklarına bakıyorum ve aklım başımdan gidiyor. Ne söyleyecektim ki? Ben kelimeleri bulmaya çalışırken, o hızla otoparktaki cipe doğru koşmaya başladı. Saniyeler içinde, o ve suç ortağı gittiler.

Bu da neydi böyle?

Ve neden kalbim gm güm atıyor?

* * *

Profesör Amar odanın önüne gelmeden saniyeler önce amfinin kapısının yanındaki her zamanki yerime geçiyorum. Amar sert bir adam ve eğer bu sivil özgürlükler dersi siyaset bilimi diplomam için bir zorunluluk olmasaydı, bu dersi tamamen atlardım. Yine de çok zeki; hakkını vermeliyim.

Stadyum tarzı oturma düzeni herkesi inceleyebilmemi sağlıyor. Ortada, sosyal hiyerarşının neresinde olduklarına dair bir şüphe varsa diye takım ceketlerini giyen sporcular var. Hiçbirinin görünürde dizüstü bilgisayar ya da tableti yok, muhtemelen onlar da sadece bir zorunluluğu yerine getirmek için buradalar. nde ve sağda, profesörün dikkatini çekmek için yaygara koparan siyaset bilimi yalakaları var. İçlerinden biri, Lance, tartışmaların çoğunu tekeline alıyor. Daha da kötüsü, annesinin Belçika'da büyükelçi falan olduğunu herkesin bilmesini isteyen elitist bir pislik. Tuvalete gitmeyi alışkanlık haline getirmiş bir grup kadın soldaki koltukların çoğunu kaplıyor. Bu da odanın geri kalanını benim gibi insanların işgal etmesine neden oluyor. Bireyler. Yalnızlar. Derslere bir grup etkinliği olarak katılmamıza gerek yok ve üniversitede kendi başımıza gezinmekte gayet iyiyiz. Cidden, buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Hayır,

Burada, Philadelphia'nın rastgele bir banliyösünün ortasındaım çünkü burası bana tam burs verebilecek ailemden en uzak yer.

Profesör Amar, "Bazen hayat ve pedagoji gerçekten ilham verici bir şekilde kesişir," diyor.

Birkaç el havaya kalkıyor ve Amar yüzünü buruşturuyor.

"Pedagoji *nasıl* öğrettiğimizi ifade eder" diye ekliyor. "Bilgi aktarma sanatı ve uygulaması."

Eller kaybolur.

Lanet olsun, sömestre başlayalı daha bir ay oldu ve bu ders şimdiden bana işkence ediyor.

"Görüyorsunuz sevgili öğrenciler," diye devam ediyor, "bu sabah ilginç bir olay yaşandı ve bu olay sınıfta öğrendiklerimizle doğrudan ilgili. Anladığım kadarıyla bir grup öğrenci, köşe yazarlarından birinin kadın düşmanı ve cinsiyetçi olduğunu ve öğrenci nüfusunun yaklaşık yarısını güvensiz ve rahatsız hissettirdiğini öne sürerek okulumuzun gazetesi *Belmont Gazette*'nin altı binden fazla kopyasına el koymayı kendilerine görev edindi."

Tartışmanın nereye doğru gittiğini merak ederek ayağa kalkıyorum, özellikle de birkaç saat önce kâğıt toplayıcısıyla karşılaştığım düşünüldüğünde.

"Ben de bunu söylüyordum," diye bağırıyor erkek sporculardan biri, korkudan titriyormuş gibi yaparak. "Erkekler bu kampüste kendilerini tehdit altında hissediyor."

Sınıfın geri kalanı sinirlenirken arkadaşları gülüyor.

"Sessizlik," diyor Profesör Amar. "Daha fazla taşkınlık ya da

gelecek haftanın sınavından otomatik olarak sıfır alacaksınız." Bu *herkesi* susturur.

Profesör Amar, "*Demek* istediğim," diye açıklıyor, "bu davranışın en değerli sivil özgürlüklerimizden biri olan ifade özgürlüğünü etkilediğidir. *Peki kimin* özgürlükleri etkileniyor? Bir

Başkanlık ofisi, hafiyelik ve parmak işaretlerini azaltma çabasıyla, sorumluların hiçbirinin cezalandırılmayacağını belirten bir açıklama yayınladı. Bunun yerine Belmont College bu olayı bir diyalog fırsatı olarak kullanacak ve söz konusu köşe yazısının korunup korunmaması *gerektiğini* inceleyecektir. Peki, bu sansür mü, haklı bir protesto mu, yoksa düpedüz hırsızlık mı? Duymak isterim-"

Konferans salonunun kapısı açılır ve bir kız tökezleyerek içeri girer. "Merda!" Kısa bir süre durur ve odayı tarar, muhtemelen tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark eder. "Ah, çok özür dilerim, bölmek istememiştim!"

Profesör Amar'ın gözleri yeni gelene dikildi. Benimkiler de öyle. Çünkü bu sesi tanıyorum ve artık ona ekleyebileceğim bir yüzüm var.

Vay, vay, vay, bu ete kemiğe bürünmüş kağıt toplayıcısı değil mi?

Utanç dolu bir kıkırdama çıkarır. "Gerçekten, özür dilerim. Ayağım takıldı."

Sporculardan biri "Sikime takılmanı çok isterim" diye bağırıyor.

Profesör Amar kafasını adamın olduğu yöne çevirir. "Sınıfımdan çık. Ve ofis saatlerinde beni gör."

Adam akıllıca davasını savunmamayı seçiyor ve merdivenlerden çıkışa doğru fırlıyor, yolda bizim son gelenimizin yanından geçiyor.

"Bu bir dala takılıp düşmek gibi olurdu," diyor ona, bakışlarını adamın yüzünden kasıklarına doğru kaydırırken sırtarak.

Sporcunun yanaklarını ısıtır ama cevap vermez.

Kahretsin, tüm kahramanlar pelerin giymez; bazıları hırsız üniforması giyer, ancak şu anda giydiği şey - kraliyet mavisi bir tişört, vücuduna oturan bir kot pantolon ve şimdiye kadar gördüğüm en beyaz Adidas - kesin bir yükseltme. Muhteşem bir kadın. Güneşin öptüğü kahverengi ten. Önü

Saçları örgülü ve kalın, tatlı bukleler omuzlarına dökülüyor. Ve hayatımda gördüğüm en çarpıcı kahverengi gözlere sahip. Koltuğumda kıpırdanarak onun dikkatini çekiyorum.

Beni fark ettiğinde iki kez bakıyor, sonra Cheshire kedisi gibi sırtarak benimkinin yanındaki yere çöküyor. Tanrım. Çok da güzel kokuyor. Şeftali-vanilya karışımı bir koku onun etrafını sarıyor ve beni de sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum. *0 kadar* sarhoş edici.

"Seninle burada karşılaşmak ne güzel," diyor eğilip kulağıma fısıldamak için. "Aynı sınıfta olduğumuzu bilmiyordum."

"Seni tanıyor muyum?"

"Hadi ama," diyor. "Kapıdan girer girmez beni tanıdığını ikimiz de biliyoruz."

İtiraf etmeye karar verdim. Dürüst olmak gerekirse, çok eğlenceli biri. "Beni kabul etmene bile şaşırdım."

"Duymadınız mı? Paçayı kurtardık. Benim için hapis cezası yok."

"Yine de kamuoyu mahkemesi farklı bir hikaye olabilir."

"Beni ispiyonlar mısınız?" Gözünden bir damla yaşı siliyormuş gibi yapıyor. "Yıkıldım."

Profesör Amar boğazını temizler. "Geç kalmak bir şeydir. Sınıfa girdiğinizde dersi bölmek başka bir şey. Ama ben ders anlatırken gevezelik etmek düpedüz saygısızlıktır."

Komşum bana doğru bakıyor, sonra yutkunuyor. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Profesör Amar başını sallıyor. "Adınız nedir?"

"Marisol Campos."

"Madem konuşma havasındasınız Bayan Campos, bana olanlarla ilgili düşüncelerinizi anlatmaya ne dersiniz?"

bu sabah."

"*Bu sabah mı?*" diye sorar, gözleri büyür.

"Evet," diyor Profesör Amar. Sonra, sanki Marisol'ün kirli el izleri suç mahallinin her yerinde yokmuş gibi, bugün sıcak koltukta olmayı hak ettiğine açıkça karar vererek onu hızlandırıyor. Daha fazla katılamazdım.

"Peki, düşünceleriniz?" diye sorar profesör.

"Şey," diye söze başladı, doğrulup parmağını dudaklarına götürerek konuyu düşündüğünü belli etti, "bence en iyisi ateşe ateşle karşılık vermek. Neden köşe yazarını görevden almıyor ve onun saçma görüşlerine karşı kendi sert eleştirilerinizi yazmıyorsunuz?"

Çenem düştü. Kıçını sıcak koltuktan kurtarmak için *benim sözlerimi* mi kullandı?

"Yani, kamuoyu mahkemesini kendi tarafınıza çekmek mantıklı olmaz mı?" diye soruyor. "Gazeteleri almak sadece herkesi kızdırır."

Sonra dönüp bana göz kırpmıyor.

Daraltma benim gözler at Onu, I Ağız,Hiç inandırıcı değil.

"Sen oradaki," diyor Profesör Amar. "Görünüşe göre bir şey söylemek istiyorsun."

"Şşşt, seninle konuşuyor," diyor Marisol, sesinde gizlenmemiş bir neşe.

Başımı Profesör Amar'a doğru salladım. "Efendim?"

"Düşüncelerinizi paylaşmak ister misiniz Bay.... ?"

"Ben Javier."

"Bay Javier?"

Tanrım, bu çok acı verici. "Hayır, Javier Báez, efendim."

"Tamam, a n l a d ı m . Bay Báez, bana öyle geliyor ki tartışmaya katkıda bulunmak için can atıyorsunuz."

Marisol, dirseklerini masaya dayamış, çenesini masanın üzerine koymuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle bana bakarak, "Gerçekten de öyle," diyor.

ellerinin üzerinde duruyordu.

Tamam, peki, iki kişi bu küçük oyunu oynayabilir. "Benim gördüğüm kadarıyla, şiddetsiz protesto demokrasimizin kalbidir. Kimse zarar görmedi ve şimdi üniversite dikkatini veriyor. Ben de bu köşe yazarıyla neden dalga geçildiğini merak ediyorum. Yani, eğer öğrenci nüfusunun yarısı onun görüşlerinden rahatsız oluyorsa, okulun bu konuda bir şeyler yapması gerekmez mi? Cevap bu adamın fikirlerine karşı çıkmak olsa bile, arkasında okulun gazetesinin desteğı var. Bu ona haksız bir avantaj ve hak etmediğı bir güvenilirlik sağlıyor. Ayrıca, IG'deki yorumları gördüm. Çünkü tüm bunları neyin tetiklediğini merak ediyordum ve başkanın ofisi muhtemelen bunu halının altına süpürmek istiyor çünkü gazetenin bazı çalışanları da bu işin içindeydi, bu da telefonun evin *içinden* geldiğı anlamına geliyor. Ayrıca, bu adamın görüşleri berbat-"

"Dilinize dikkat edin Bay Báez," diye uyarıyor Profesör Amar.

"Özür dilerim efendim. Söylemek istediğim şey, onun görüşlerinin kınanabilir olduğı. Onları okudum. Okulun kadın atletizmini desteklemesi gerektiğini düşünmüyor, tecavüzün bir şey olup olmadığını sorguluyor. Eğer bu kişi kampüste bir konuşmacı olsaydı, yeşil alandaki varlığını yirmi dört-yedi protesto ediyor olurduk. Cidden, okuldaki kadınlara insan olarak önemsenmedikleri mesajını veriyor."

Marisol herkesin duyabileceğı kadar yüksek sesle "Vay canına," diyor. "Bu sabah o evraklar çalındığında *neredeydin*?"

Herkes gülüyor, buna Profesör Amar da dahil. Ve özellikle Marisol.

Ne kaos şeytanı ama. Suçlulardan birinin yanında oturuyorum ve o beni suçluyor. Öğrenci gazetesini çalmaktan suçlu olmayabilirim ama yakında cinayetten suçlu olabilirim.

"Tamam, tamam," diyor Profesör Amar, bir yandan kıkırdarken bir yandan da not defterine bir şeyler karalıyor, "bu tartışmayı gelecek haftaki derse bırakalım. Bakış açısı ayrımcılığı hakkında konuşacağız ve bu mükemmel bir geçiş olacak. Şimdilik, sınav zamanı!"

Sınav kağıtlarını elden ele dolaştırırken hepimiz inleyip homurdanıyoruz.

Yirmi dakika sonra kitap çantamı aldım ve sınavımı teslim etmek için harekete geçtim. Sıradan ayrılmadan önce Marisol'a bakıyorum. "O küçük performans hiç hoş değildi."

Alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Bu sabah bana verdiğin zor zamanı düşünürsek, bunu hak ettiğini söyleyebilirim. Özellikle de o monologda söylediğin her şeye inanıyorsan. Bana öyle geliyor ki benimle dalga geçmek için uğraştın."

Lanet olsun. O haklı. Ama bayrağı sallamayacağım. O zaten çok güçlü. "Her neyse, Marisol. İyi bir hayatın olsun."

"Sen de aynısını yapıyorsun," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Sınıfın dışında, kalabalığın arasında zar zor ilerleyebiliyorum. Çünkü görünüşe göre sınıftaki her kadın benimle konuşmaya çalışıyor.

"Harikaydın!" diyor biri. "Bu efsaneydi!" diye ekliyor bir diğeri.

"Sonunda beni anlayan biri çıktı," diye sevinen bir siyaset bilimi öğrencisi, üzerinde numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçasını yırtıyor. "Belki benim çalışma grubuma katılmak istersin?"

Marisol kalabalığın arasından süzülüyor, kargaşanın kaynağının ben olduğumu fark edince gözlerini kısıyor. Birbirimizin yanından geçerken göz göze geliyoruz ve sonra bana dönüp kaşlarını çatıyor.

Onu iğnelemeden duramıyorum, bu yüzden ona gülünç bir göz kırpıyorum. Aslında, bu kadar çok gözün üzerimde olması tüylerimi diken diken ediyor, ama ona asla

utangaç. "Ekürim olduğun için teşekkürler. O küçük konuşmanın beni küçük bir şöhret yapacağını hiç düşünmemiştim. Hak ettin, öyle değil mi?"

Bana şöyle bir baktı ve güldü. "Ekürin olduğuma göre, sana bir şey söylemem doğru olur."

"Ne?"

Ellerini ağzına götürüyor ve kalabalık bir sinema salonunda "Yangın var!" diye bağırıyormuşçasına bir şiddetle "Fermuarın açık!" diye bağırıyor.

Kasıklarıma bakıyorum ve hemen haklı olduğunu görüyorum.

Tanrım, Marisol Campos'un başıma bela olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Salı, 15 Ekim 2013

WhatsApp Sesli Mesaj

Marisol, ben annen. Tio Ivo telefonuma WhatsApp yükledi, artık sana var olduğumu hatırlatmak istediğimde sesli mesaj bırakabiliyorum. Zamanın olduğunda beni ara. Her şeyi bilmek istiyorum. Okul nasıl? Arkadaşların? Gazete işi ne oldu? İşe yaradı mı? [Üzgünüm, filha. Ivo amcan kulağımın dibinde konuşuyor. Her neyse, baban seni yalnız mı bırakıyor? Onunla konuşmam gerekirse, konuşurum. Bir haftalığına Vovó ile Cabo Frio'ya gidiyorum. Beni ne zaman istersen arayabilirsin. Tamam, sanırım şimdilik bu kadar. Ara beni, tatlım. Tchau. Tchau. Tchau.

BÖLÜM 4

Mari

Düğünden On Bir Yıl ve Yedi Ay Önce

Annemin son sesli mesajını dinledikten sonra dışarı bir eğlendi Nefes al. Hatta Yine de o taşındı için başka bir Kıta, o hala Bekliyor Hayatımla ilgili günlük güncellemeler. Ve şimdi de WhatsApp'ta. Tanrım, al Telefonu.

"Dünya'dan Mari'ye, beni dinliyor musun?"

Katy Maldonado önüme atlıyor ve yüzüme el sallıyor.

Onu atlatıp Sonbahar Kulüp Fuarı için çıkartmaları ve el ilanlarını katlanır masanın üzerine yerleştirmeye koyuldum. "Seni ilk seferinde duydum. Yaklaşılabilir olun. Arkadaş canlısı olun. Bilgilendirici olun. Sorun değil, ben hallederim."

Belmont'un ana caddesi olarak hizmet veren tuğla döşeli bir yol olan Centennial Walk'un yoğun bir bölümünde duruyoruz. Kampüste herhangi bir yerde olmanız gerekiyorsa, muhtemelen Centennial boyunca seyahat ediyorsunuzdur. Ve eğer yeni üyeler arayan bir öğrenci grubu tarafından taciz edilmek istiyorsanız - örneğin Latin Amerika Öğrenci Derneği - Yürüyüş bunun gerçekleşeceği yerdir.

"Yapsan iyi olur," diyor, sanki az önce bunu yapmamışım gibi çıkartmaları düzeltiyor.

Bu kız çok sinirli ve eğer LASA başkanı olmasaydı, birbirimize tek kelime bile etmezdik.

Bin kiloluk sırt çantasının askısını omzuna atıyor, neredeyse ağırlığı yüzünden yere yuvarlanıyor. "Sınıfa gitmem gerekiyor."

Hayır, Katy, ihtiyacın olan şey biraz ot ve seni bir hafta boyunca çarpık bacaklı bırakacak türden rastgele bir ilişki.

"Don't endişe hakkında Bu," I Söyle, çalışıyor için sakın onu sinirler. "Ben hallederim. VP olmamın bir sebebi var, biliyorsun."

Bana patentli "kaltak, lütfen" yan bakışını attı, sonra dedi ki, "Evet, ve Biz hepsi Biliyorum ve Sebep: Sen kazandı a popülerlik yarışması."

Ne? Engerek. Geziniyor, tıslıyor ve sonra hiç beklemediğiniz bir anda saldırıyor, keskin dişlerini kullanarak zehrini milisaniyeler içinde kan dolaşımınıza sokuyor. Katy pozisyonumu bırakmamı istiyor, çünkü bunu hak etmediğimi düşünüyor, bu yüzden düğmelerime basıyor ve hayal kırıklığından patlayacağımı umuyor. Öyle bir şey olmayacak, Katy. Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir, ama babamın sözleri beni hiç incitmediyse, seninkiler de kesinlikle incitmez.

İstediği tepkiyi alamayınca Katy gülümsüyormuş gibi yapar. "Bir saat boyunca kaldığınızdan emin olun. O saatten önce kimse seni rahatlatmayacak ve masayı başıboş bırakmak istemeyiz. Dondurma partisinden bahsetmeyi unutma. Ve onlara ilk toplantımızda pizza yiyeceğimizi söylemeyi unutmayın."

"Kesinlikle, yapacağım. Ama acele etsen iyi olur, Kay. Derse geç kalacaksın."

Bana buz gibi bir bakış atıyor (Katy ona lakap takmamdan nefret ediyor), sonra bir kibir bulutu içinde kaçıp gidiyor.

Sonunda.

Artık birkaç yeni kulüp üyesi kazanmaya odaklanabilirim. Ve onlara ihtiyacımız var. Hem de çok. Sadece en az yirmi beş üyesi olan öğrenci grupları okul fonu alıyor, bu da bu kulüp fuarı gibi sosyal yardım çabalarını LASA'nın varlığını sürdürmesi için gerekli kılıyor. Ama çok kötü ihtimallerle çalışıyorum. Belmont nispeten küçük bir liberal sanat üniversitesi ve Latin kökenli öğrenciler öğrenci nüfusunun sadece yüzde altısını temsil ediyor. Bu sayı, sadece başvuru yapan Latin kökenlileri ve Belmont'un duvarları içinde bir topluluk oluşturmakla ilgilenmeyenleri çıkardığınızda önemli ölçüde düşüyor. İşte buradayım, elimde bir tabak taze pişmiş çikolata parçacıklı kurabiye (elbette tek tek paketlenmiş), Latin sanatçıların müziklerinden oluşan bir çalma listesi (Pitbull ortak çalışmaya asla hayır demez, görünüşe göre) ve Latinx temalı çıkartmaların sergilendiği bir masayı koruyorum (çünkü üniversite öğrencileri dizüstü bilgisayarlarını süslemeye *bayılır*). Evet, çok fazla şey yapıyor olabilirim ama babam beni hukuk fakültesine göndermeyi hedefliyor ve feshedilmiş bir öğrenci grubunun başkan yardımcısıyken bunu gerçekleştirmem pek mümkün değil. Ayrıca, bu gibi organizasyonlar önemlidir. Benim için önemli. Kendilerine benzemeyen insanlarla aynı ortamda bulunan her siyah ya da kahverengi öğrenci için. Bu yüzden LASA'nın savaşımadan yok olmasına izin vermeyeceğim.

Yarım saat sonra, asıl çekiciliğin kurabiyeler olduğunu isteksizce kabul ediyorum. Ya da belki de dar kot pantolonlardır, çünkü dürüst olmak gerekirse, kığım onların içinde harika görünüyor ve bu çocukların beyninde seksten başka bir şey yok. Sebep her ne olursa olsun, gruba neden katılmaları gerektiğine dair konuşmamı (o kadar da dikkatle değil) dinlerken yüzlerindeki kırıntıları silen küçük bir kalabalık var.

Ben tüm Ben & Jerry's aromalarını saydıktan sonra tatil partisinde, birisi geri denemek için bekleyebilirler.

boğazını temizler. "Hoşbeşi bir kenara bırakabilir miyiz?"

Karşımdakine bakabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde dururken kaşlarımı çatıyorum, ortada hiçbir neden yokken takındıkları çatışmacı tavrı takdir etmiyorum. Bana kimin hitap ettiğini göremesem de, yine de onlarla iletişim kuruyorum. "Ne demek istiyorsunuz?"

Kişi öne doğru ilerler, birkaç öğrenci yolundan çekilir.

Geçen hafta sınıfta sinirlerimi bozmaya çalışan adam. Juan mı? Hayır, Junior. Bekle, şimdi hatırladım: *Javier*. Onu her gördüğümde içimi kemiren bir şey var. Bilmiyorum, her şeyin üstünde gibi mi görünüyor? Sanki sınıf arkadaşlarını ya da genel olarak insanları küçümsediğini gizleme zahmetine girmiyor. Genelde birinin benim hakkımdaki olumsuz ilk izlenimini düzeltmeye çalışırım ama bu çocukla bunun bir anlamı olmayacağından şüpheleniyorum. Belmont'taki çoğu çocuk Walgreens'ten aldıkları ucuz kolonya bulutu içinde dolaşır; Javier ise bir aşağılama bulutu içinde dolaşıyor. Çok yazık, çünkü o yüksek elmacık kemikleri ve koyu badem gözleriyle hayatını kazanabilirdi. Bu gerçek, onu burada görmekten duyduğum hoşnutsuzluğu daha da derinleştiriyor.

"Demek istediğim şu ki," diyor, "eğer birisi LASA'ya katılmak istiyorsa, neye bulaştığını bilmeli. Örneğin, Hispanik miyiz yoksa Latinx mi? Çünkü ben kendimi Hispanik olarak adlandırmak için bir neden göremiyorum; bu beni sömürgeciye bağlar."

Birkaç kişi başını sallıyor; diğerleri kendi aralarında usulca konuşuyor.

"Peki ya toplumumuzdaki önyargı ve renkçilik?" diye soruyor, sanki yürüyüş yolundaki bir öğrenci değil de sınıftaki bir eğitmen gibi volta atarak. "Biz sadece

bunu halının altına süpürecek misin? İspanyolca konuştuğumda bir Latin dostumun kaç kez şaşkınlığını ifade ettiğini size anlatamam. Demek istediğim şu ki, kayda değer herhangi bir kuruluş önemli konularla ilgilenecek, bana Ben & Jerry's yedirerek zamanımı boşa harcamayacak."

Bu son yorum, tam da istediği gibi, birkaç kıs kıs gülüşe yol açıyor.

Lanet olsun. Oyun oynamıyor. Bunun için burada olduğumu bilmiyor.

Javier'e en neşeli gülümsememi veriyorum. "Teşekkür ederim. Bu *tam da* kuruluşumuzun ihtiyaç duyduğu enerji. Çünkü tüm bu konular önemli ve bunları tartışabileceğimiz güvenli bir alanımız olsa harika olmaz mıydı? Mesele şu ki, LASA biz ne yaparsak odur. Bize katılacak ve zor sorularla başa çıkmak için anlamlı programlar geliştirmemize yardımcı olacak *sizin* gibi insanlara ihtiyacımız var. Toplumumuzdaki önyargılar mı? Sadece kişisel deneyimlerime dayanarak bu konuda bir tez yazabilirim. Kendimizi tanımlamak için kullandığımız terimler de azımsanacak bir mesele değil. Ben Brezilya kökenli bir Amerikalıyım, dolayısıyla 'Hispanik' benim için geçerli bile değil. Ama ne var biliyor musunuz? Tüm bunlar hakkında konuşabiliriz ve hatta bunu yaparken bir kase dondurma yiyebiliriz. Belki o zaman olumsuzluklara odaklanmak yerine bağlantılar kurmayı düşünebiliriz." Ona bir kalem uzattım. "Ee, ne diyorsun *dostum*? Kaydolmaya ve değişimin bir parçası olmaya hazır mısın?"

Javier bana göz kırpmıyor. Bir şey anladığından tam olarak emin değilim.

tek bir şey söyledim.

"Ne?" diye sordu.

"LASA'nın bir parçası olun," diyorum kalemi sallayarak. "Bize katılın ve tüm harika fikirlerinizi yanınızda getirin. Demek istediğim, sorunları tespit etmekte iyisin. Çözüm üretme yeteneğin de var mı?"

Gözlerini biraz daha kırıştırtıyor, çıldırtıcı derecede zarif çenesi kenetlenmiş, sonra değiş tokuşumuzu izlemek için toplanan kalabalığı tarıyor. Saniyeler sonra yüzü gevşiyor, sanki nasıl bir köşeye sıkıştığını yeni fark etmiş ve buna o kadar da kızmamış gibi, sonra da kıkırdıyor. Bu isteksiz teslimiyeti izlemek gerçekten güzel bir şey. İç çekerek, kalemi parmaklarımdan nazikçe çekip alıyor.

"Muhtemelen buna pişman olacaksın," diyor başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Hemen Javier'in kulağıma müstehcen şeyler fısıldadığını hayal ediyorum, sonra da haydutluk yaptığım için beynime zihinsel bir tokat atıyorum. Çabucak toparlanıp arkasında sıralanan bir düzine kadar insana gülümsüyorum. "Aslında yapacağımı sanmıyorum. Sen zaten bir pisliksin..."

Kayıt kâğıdına adını eklemeyi bitirdiğinde doğrulur ve sırt çantasının kayışını yeniden ayarlar. "Tatil partisinde vanilya olduğundan emin ol. Benim favorimdir."

Geri adım atıyorum ve onu tepeden tırnağa süzüyorum. "Seni ilk gördüğümde vanilyalı bir tip olduğunu düşünmüştüm."

Gözleri kısıldı. "Sevimli."

"Biliyorum."

"Hoşça kal,

Marisol." "Ben

Mari."

"Marisol o zaman," diyor uzaklaşmadan önce.

Ugh. Javier çekilmez biri. Ve gülünç derecede yakışıklı. Bu da muhtemelen bir hafta içinde onunla çıkacağım ve terk edeceğim anlamına geliyor.

* * *

"Sana söylüyorum, dün o ikisini izlemek çok ateşliydi." en iyi Arkadaş, Sasha, söyler bizim üçüncü Oda arkadaşım, Brittany,

kendini yelpazeliyor. "Beni olduğum yere yapıştırdı, bu yüzden derse geç kaldım. Cidden, sıcaklığın tam etkisini görmek için orada olmanız gerekiyordu."

"Ben de oradaydım ve abartıyor," diyorum gözlerimi devirerek. "Ayrıca, 'ateşli' demeyi kes. Sinir bozucu."

"Bana kelimelerimi nasıl kullanacağımı söylemen can sıkıcı. Hepsini kendim öğrendim ve cümle içinde istediğim gibi kullanırım."

Brittany başını bize doğru sallıyor, dalgalı kahverengi saçları şu anki takıntısı Lorde ile aynı şekilde şekillendirilmiş. Takıntısı o kadar kötü ki Sasha ve ben ona "Royals" şarkısını tekrar tekrar çalmasını yasaklamak zorunda kaldık. Daha geçen hafta, şarkıcının kanatlı eyeliner görünümünü yeniden yaratmasına yardımcı olabilmemiz için bizi final sınavı gibi videoya çalışmaya zorladı.

Çıplak dudaklarını büzerek (Lorde'a da bir selam) bize "Siz ikiniz tam bir karmaşasınız" diyor.

Sasha tabağımdan bir dilim pastırma kapıyor ve yemek salonunun karşısındaki adama göz kırpmıyor. "Bazıları *sıcak* bir karmaşa bile diyebilir." Dilini bana doğru uzattı.

"Pekâlâ, bu adamın olayı ne?" Brittany çırpılmış yumurtasına mayonez sürerken soruyor. "İkinizin bir geçmişi falan mı var?"

Tuhaf alışkanlıkları olan narin bir şey. Onu şiddetle seviyorum.

Sasha yüzünü buruşturur. "Bu iğrenç Brittany. Artık yemeğe davetli değilsin."

"Kim yemek düzenliyor?" Brittany kaşlarını çatarak soruyor. "Kimse bana söylemedi."

Sasha inliyor ve gözlerini tavana dikeyor. "Siyahların düzenlediğı mecazi bir yemek, tatlım. Bu senin 'içeride' olduğı anlamına geliyor. Ama böyle şeyler yapmaya devam edersen" - Brittany'nin tepsisini işaret ediyor - "seni dışarı atacağız."

"Bu kadar açıklama yapmamız gerekiyorsa belki de 'içeride' olmamalı," diyorum.

"İkiniz de pisliksiniz," diyor Brittany. "Bu yemekte olma hakkını ben kazandım. *Sen.*" Suçlayıcı bir parmakla Sasha'yı işaret ediyor. "Geçen yıl saç örgülerini çözmek için harcadığım *saatleri* unuttun mu? Ve *sen.*" Bana bir sosıs halkası gösteriyor. "Dün beni tanıdığın en az sorunlu beyaz insan olarak tanımlamıştın."

"Dürüst olmak gerekirse, tonlarca beyaz insan tanımıyor," diyor Sasha.

Brittany sosısleri bırakıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Isır beni."

"Gördün mü, şimdi de davet edilmemek için yalvarıyorsun," diyorum yüzümü asmamaya çalışarak.

İlk kırılan Sasha oldu, yüksek sesle homurdanması kıkırdamama neden oldu. Çok geçmeden Brittany de onu takip ederek olağan domino etkisini tamamladı. Bu bizim üçlümüz, geçen yıl birinci sınıf danışmanlık grubumuzda tanıştığımızdan beri ayrılmaz bir bütünü. Tartışırız, şakalaşırız, dırdır ederiz. Ama hepsi çok eğlenceli. Ve şunu bilin: Biri içimizden birine sataşırsa, *hepimiz* el kaldırırız.

Brittany kendini toparlıyor, sonra gözlerini bana diyor. "*Onun* hakkında konuşmak istemediğin çok açık, ama seni bu kadar kolay bırakmayacağım. O yüzden açıkla."

Sasha portakal suyundan uzun bir yudum alıyor ve benim bunu yapmamı bekliyor.

"Tamam, tamam, geçen hafta gazeteleri araklarken onunla aramız bozuldu. Javier kendi kopyasını istedi, ben de ona hayır dedim."

"O zaman ne kadar *ateşli* olduğunu fark ettin mi?" Sasha neşeyle sorar.

"O *kadar da* seksi değil, tamam mı? Düşünceli ve her şeyi bilen biri." "Ve şimdi de LASA'nın bir üyesi," diye gözlemliyor Sasha.

"Bunu zaman gösterecek. Ortaya çıkacağından emin değilim."

Brittany bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Ama sen istiyorsun."

"Daha az umursayamazdım."

Aslında, daha az umursayabilirdim. *Keşke* daha az umursasaydım. Ama adamda dikkatimi çeken bir şey var ve peşini bırakmıyor. Olayların bu şekilde gelişmesi beni çok sinirlendiriyor.

"Her zaman yaptığınız şeyi yapın," diyor Sasha. "Kaşıntıyı kaşıyın, sonra da devam edin."

"Ya da," diye araya giriyor Brittany, gözlerini kırpıştırarak, "bu adam için gerçekten çaba sarf edebilir, onun tipik bir mankafadan daha fazlası olduğunu keşfedebilir ve belki de aşık bile olabilirsin."

Sasha ve ben birbirimize baktık ve sonra dedim ki, "Sanırım ben gidip o kaşıntıyı kaşıyacağım, teşekkürler."

İster inanın ister inanmayın, kendi annem de bu planı gönülden onayladı. Babamla üniversitede tanıştı, onunla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nde kalmak için dünyasını ve geleceğini alt üst etti ve yirmi yıl sonra Brezilya'ya geri döndü çünkü artık burada olmak istemiyordu - aslında babamla, ama sinir bozucu bir yan etkisi de burada benimle de olmaması. Bu noktaya gelmem biraz zaman aldı ama artık onun bu ülkede benim iyiliğim için bu kadar uzun süre kaldığını anladığım için kararıyla barışığım.

Anladığım kadarıyla annem babamın kasırgasına kapılmış ve ben de onun güvenli bir yere ulaşma telaşı sırasında enkaz altında kalan oyuncak bebeğiymişim. Babam onu fiziksel ya da zihinsel olarak istismar etmemiş ama evlendiğinden farklı bir insan olmuş ve annem kalırsa kendini tanıyamayacağından endişelenmiş. Annemin Belmont'ta geçirdiğim zamanla ilgili tavsiyesi özetle şudur: Tutkunuzu keşfedin ve eğlenin. Oysa babamın

tavsiyesi, beni ilk yılımda bırakırken söylediği veda sözleriyle özetlenebilir: "Benim paramla oyun oynama." *Gazeteyi* şiddet içermeyen bir protesto aracı olarak araklamam fikrini bana kendisi de bir gazeteci olan annem vermişti. Babam bu işe bulaştığımı bilse beni Cali'ye geri götürürdü. Evet, annemle babamın evliliğinin neden sürmediğini anlamak kolay.

Sasha ayağa kalkıp geriniyor, lavanta rengi eşofman altı imrenilecek derecede kıvrımlı kalçalarından sarkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ona bakarak soruyorum.

"Griny Neal waffle istasyonuna gidiyor. O pis ellerini her şeyin üzerine sürmeden önce oraya gideceğim." Gözlerini kısıyor, sonra da öğürüyormuş gibi yapıyor. "Ah, az önce burnunu karıştırdı."

Ürperiyorum. "Ooh, çabuk, beni yapabilir misin-"

Biri bankıma kayıyor ve kolunu omzuma atarak beni itiyor. "Bu benim favori seksi kızım değil mi?"

"Bir daha asla 'sıcak' kelimesini kullanmayacağım," diye mırıldanıyor Sasha tekrar otururken, görünüşe göre waffle'ların bekleyebileceğine karar vermiş.

"Çekil üstümden Spencer," diyorum, kolunu silkerken bir yandan da tüm çevresine kötü kötü bakıyorum.

Brittany ona ters ters bakar. "Sormadan ellerini onun üzerine koyamazsın, pislik." Yüzleşmeyi seven biri değildir ama birinin kişisel alanını ihlal etmek en sevdiği şeydir, özellikle de içimizden biri taciz ediliyorsa.

Spencer ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Sakin ol Britt. Sadece merhaba diyordum."

"Bunu yapmak için sadece ağzını açman yeterli," diye yanıtlıyor. "Şimdi git."

Spencer onu görmezden geliyor ve göz kamaştırıcı mavi gözlerini göğsüme yerleştiriyor. "Bana bir şans ver, Mari. Bir randevu. Hepsi bu kadar.

İstiyorum."

"Tek bir randevu mu, Spencer? Ne kadar romantik. En azından niyetin konusunda açık sözlüsün. Bir kere ve bitti, haksız mıyım?"

Arkadaşları soytarılar gibi birbirlerini itip kakarken gülüyorlar. "Hadi ama," diyor Spencer, bakışlarını göğsümden yüzüme çeviriyor ve bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor.

"Böyle yapma. Herkes biliyor ki eğer birimiz hayalet olacaksa, bu

kesinlikle sen."

Haksız da sayılmaz; benim olayım da bu zaten. "Haklısın, Spence. O zaman neden sonuna kadar gitmiyoruz ve seni çoktan hayaletimde bırakmışım gibi davranmıyoruz?"

Spencer'ın arkadaşlarından biri "L'yi al ve git," diye bağırır.

"İyi," der o , yükselir banktan bir sırtışıla .

"Eninde sonunda pes edeceksin. Her kız yapar."

"Hoşça kal Spence," diyor Sasha, onu bir baş belası gibi el sallayarak uğurlarken.

O ve yordakçıları Drakkar Noir bulutu içinde uzaklaştıktan sonra çenemi indirip derin bir iç çekiyorum. "Belki de birileriyle çıkmaktan tamamen vazgeçmeliyim. Erkekler çok yorucu."

"Ama yine de onları bırakamıyoruz," diye gözlemliyor Sasha, omuzları yenilgiyle çökmüş bir halde.

"Kendi adınıza konuşun," diye takılıyor Brittany. "Kızlar da çok yorucu ama en azından *bu kadar* değiller."

Sasha başını sallar. "Evet, bundan daha iyisi olmalı. dört gözle bekliyorum."

Sessiz kalıyorum, çünkü Javier'in yüzü hemen aklıma geliyor ve beynime güzel bir iç konuşma yapıyorum: *Hayır, oraya gitmiyoruz. Orası sorunlu. Lütfen ~~alışan~~ olduğun nehirlerle ve pullara bağlı kal.*

BÖLÜM 5

Javi

Düğünden On Bir Yıl ve Yedi Ay Önce

W Ne yapıyorum ben burada?

Bir Çarşamba akşamını Latin Amerikalı öğrenci grubunun toplantısında geçirmek bana göre değil. Hem de hiç. Yani, halkımı seviyorum ama aynı değiliz. New York'tan Porto Rikolular. Miami'den Kübalılar. Doğu L.A.'den Chicanolar. Aynı değiliz. Bu kötü bir şey değil. Sadece bazılarımızın unuttuğu bir şey. Ve bazen diğer insanların bizden beklediği şekilde kaynaşamayız. Ayrıca, yuvarlanan taş yosun tutmaz falan. Yani bir öğrenci grubuna katılmak yapılacaklar listemde *yok*. Yine de geçen gün çok konuştum ve bunu desteklemem gerekiyor. Bir toplantı. Ben de ona bunu vereceğim. Ve söz verdikleri gibi bize pizza verseler iyi olur.

Şaşırtıcı bir şekilde, Marisol Campos hiçbir yerde bulunamıyor. (Aradığımdan değil.) Onun yerine, kısa boylu kızıl saçlı biri odayı yönetiyor ve sanki gruptan tek başına sorumluymuş gibi kendini tanıtıyor. Bu doğru olamaz. Marisol bana bir piyade askeri gibi gelmedi.

"Başkanınız olarak," diyor Katy Maldonado, "LASA için vizyonunuzu hayata geçirmek için buradayım. Programımızda zaten bir tatil dondurması sosyal etkinliğimiz var, ancak bir etki yaratmamız gerekiyor. Daha büyük düşünün. Fark edilin.

Bu dönem neye odaklanmamız gerektiğine dair fikirleriniz varsa duymak isterim."

Öndeki adam çekingen bir şekilde elini kaldırıyor. "Evet?" Katy beklentiyle ona bakarak, "Evet" der. "Pizza olacağını sanıyordum."

Birkaç saniye boyunca ona bakıyor, dudak bükmesini güçlkle engelliyor. "Doğru. Bu işle ilgilenecek birini buldum. Her an burada olabilir." Bir kez el çırpıyor, sonra odanın içinde bir tur atıyor. "Kimse yok mu? Fikri olan? Önerisi olan?"

Herkes yere bakıyor. Bunun için kayıt olmadık. Kendi adıma, bir tür şablonla çalışacağımızı, tüm programlarını icat etmeyeceğimizi varsaymışım. Neyse ki kapıdaki bir kargaşa bizi cevap vermekten kurtardı ve kısa bir süre sonra Marisol, kollarında bir yığın pizza kutusu ve sağ elinin parmaklarından sarkan plastik bir market poşetiyle içeri daldı.

Ben daha ayağa kalkamadan, üç adam yardıma geldi. Daha da kötüsü, sanki hamuru kendisi yoğurmuş gibi ona yaltaklanıyorlar. İzlemesi utanç verici.

"Biz senin fikirlerini tartışmaya devam ederken Marisol pizzaları arka tarafa yerleştirecek," diye anons eden Katy'nin ses tonu, araya girilmesinden hoşlanmadığının altını çiziyor.

Birincisi, herhangi bir fikri tartışmıyorduk, *Katy*.

İkincisi, neden Marisol senin uşağınmış gibi davranıyorsun?

Üçüncüsü, tanıştığımızdan beri beni sinir etmekten başka bir şey yapmayan bir kıza karşı neden birdenbire korumacı oldum?

Marisol odanın arka tarafına geçip hayranlarına kutuları nereye yerleştirecekleri konusunda talimat verirken hareketlerini takip ediyorum. Savaş alanından dönüyormuş gibi sandalyelerine dönüyorlar ve Marisol'u yemeği tek başına hazırlaması için bırakıyorlar. Tüm işi tek bir kişinin yapması adil değil, bu yüzden

O her kutunun üst yarısını kaldırırken sessizce ona katılıyor, peçeteleri ve plastik bardakları istifliyor.

Bakışlarımız buluşuyor ve sonra ağzından "*Teşekkür ederim*" çıkıyor.

İnsanların neden ona yöneldiğini anlıyorum. Kendinden emin. Komik. Görmezden gelmek imkansız. Dudaklarının her zaman gür ve parlak olmasının da bir zararı yok. Ya da koyu kahverengi gözleri tek bir bakışla sizi büyüleyebilir. Marisol sadece varlığıyla bile parlıyor. Başka bir deyişle, *o insan formundaki kalp kırıklığı*. İşte bu yüzden onunla kafa tokuşturmayı seviyorum. Aramızdaki sürtüşme bana onun yörüngesine girmemem gerektiğini hatırlatıyor.

"Pizza hazır!" Marisol beni düşüncelerimden uyandırarak "Pizza hazır" dedi.

İnsanlar yerlerinden fırlıyor ama Katy kolunu uzatarak onları durduruyor. "Durun, durun, tartışmamızı bitirene kadar bekleyelim."

Marisol, "Karnı guruldarken kimsenin aklına iyi fikirler gelmez, Kay," diye karşı çıkıyor. "Hadi onları doyuralım. Ayrıca, yemek yerken konuşabiliriz."

Otuz çift gözün kendisine baktığını gören Katy yumuşar ve ardından herkes masaya üşüşür.

"Peki, nerede kalmıştık?" Marisol elinde bir dilim pepperoni pizza tutarak soruyor. Bir ısırık almadan önce katlamadığı için içimdeki New Yorklu ürperiyor.

"Bu sömestr için bir plan yapmaya çalışıyordum," diyor Katy.

Marisol, "Başlangıç olarak, ilkbaharda düzenleyeceğimiz toplum hizmeti ziyafetini desteklemek için bir bağış kampanyasına ihtiyacımız var," diyor. "Bu bizim özel ders programımıza katılan lise öğrencilerini kutlama fırsatımız ve birkaç burs vermeyi umuyoruz. Okul bize bir miktar fon sağlıyor, ancak aradaki iki bin dolarlık açığı kapatmamız gerekiyor. Eğer bunu yapamazsak, herkese hizmet veriyor olacağız."

patates kızartması ve çocuklara McDonald's hediye çeki vermek. Belki bu konuda fikir alışverişinde bulunabiliriz?"

Marisol iki dakikadan kısa bir sürede bize ihtiyacımız olan odağı verdi. Ve önemli bir davayı savunuyor. Onu övmeye çalıştığımndan ya da kulüp fuarı sırasında yaptığım iğneleyici yorumlardan dolayı utandığımdan değil.

"Kek satışı mı?" diye soruyor arkadan biri.

"Bütçemizi sarsacak kadar para kazanamayacağız," diyor Katy. "Ve LASA'nın herhangi bir gıda güvenliği sorunundan sorumlu olmasını istemiyorum."

"Öpüşme kabinine ne dersiniz?" diye soran bir adam, kaşlarını kaldırıp dudaklarını şapırdatarak istemeden de olsa fikrinin ne kadar kötü olduğunu vurguluyor.

Katy yüzünü tiksintiyle buruşturur. "Benim gözetimimde olmaz. Bu iğrenç ve sağlıksız."

"Araba yıkama mı?" diye öneriyor bir başkası. "Latin müziği çalabilir ve bunu bir parti haline getirebiliriz."

Yanımdaki kişi "Kampüste yeterince insanın arabası yok ama" diyor.

"Ooh!" Marisol haykırıyor. "Araba yıkamayı atlayalım ve Camden Hall'da bir parti verelim. Giriş ücretini de alırız."

Katy nefesini tutup gözlerini deviriyor, tepkisi muhtemelen mesajla ilgili olduğu kadar elçiyle de ilgili. "Ama sonra oda kirası, DJ, içecekler ve belki de güvenlik için de ödeme yapmamız gerekecek. Kâr edeceğimizden bile emin değilim."

Sessiz kalmalıyım. İstedğim son şey kendimi ilgi odağı haline getirmek. Ama *en* nefret ettiğim şey zaman kaybetmektir ve burada boşa kürek çekiyoruz, bu yüzden isteksizce iki sentimi ekliyorum. "Tamam, bu biraz alışılmadık görünebilir ama Rice'daki bir öğrenci derneği birkaç hafta önce bir tarih açık artırma bir sponsor oldu. Video of the

etkinliği Instagram'da yayıldı. Bir kişi bir randevu için beş yüz dolar teklif etti."

"Bunu gördüm!" diye ekliyor biri.

"Vay anasını," diyor bir başkası.

"Yani LASA da aynı şeyi yapabilir," diye devam ediyorum. "Tüm ayrıntılar üzerinde çalışmanız gerekecek - belki kazanan teklif sahiplerinin akşam yemeği, bowling gibi önceden onaylanmış belirli tarihler arasından seçim yapmasını sağlayabilirsiniz - ve sonra yapmanız gereken tek şey bir el ilanı tasarlamak, açık artırmanın reklamını yapmak ve düzenlemek için bir yer ayırmak olacaktır."

Katy heyecanla başını sallıyor. "Yani, topladığımız paranın çoğu kâr olacak!"

Marisol, "Bu randevulara gitmek için gönüllü olacak insanlara ihtiyacımız var," diyor. "Bunu yapmak isteyecek yeterli sayıda üyemiz var mı?"

"Randevulara gidecek kişilerin üye olması gerekmiyor," diye belirtiyorum. "Sadece bu amaç için zamanlarını ayırmaya istekli olmaları gerekiyor."

Marisol'un kaşları birbirine çarptı. "Evet, bunu anlıyorum ama LASA üyelerinin de orada olmaması garip olurdu."

"Elbette," diyorum omuz silkerek. "Kim yapmak isterse buyursun yapsın."

"Bunu yapar *mıydın* Javier?" diye soruyor, yüzünde sinsi bir sırıtışla. "Bir gün Belmont'a kabul edilmeyi uman inanılmaz liselileri desteklemek için mi?"

"Aman Tanrım, evet!" Katy diyor ki. "Ben de seninle bir randevu kazanmaya çalışırdım!"

Kahretsın. İşte bundan korkuyordum. Asla bir şey söylememeliydim. Şimdi hepsi bana bakıyor. Daha da kötüsü, burada gördüğüm ilgi, insanlar benimle çıkmak için teklif verirken izleyicilere gülümsemek zorunda kalsaydım yaşayacağımın sadece bir kısmı. "Üzgünüm, yapamam."

"Neden olmasın?" Marisol eğlenmek için beni iğneleyerek soruyor. "Bu sadece basit bir randevu."

Nemli ellerime bakıyorum. *Düşün, Javi, düşün.* "Çünkü bir kız arkadaşım var," diye geveliyorum, başımı kaldırıp yalanı anlamaması için Marisol'e bakıyorum. "Onun bunu hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Marisol ve benim aramda bir bakışma başladı. Uzun ve rahatsız edici bir andan sonra gözlerini kısıyor. "Kız arkadaşının adı ne? Burada öğrenci mi?"

Bir isim bulmakta zorlanıyorum, bakışlarım arka masadaki iki litrelik Fanta şişesine gelene kadar odanın her yerinde geziniyor. Çok açık. "Hayır, o buraya gelmiyor ve adı da... *Fantasia.*"

Marisol'un gözleri büyür. "Şarkıcı gibi mi?"

"Kim?" Boynumun arkasını ovuşturarak soruyorum.

"Hani şu *American Idol*'ü kazanan kadın," diye dürtüklüyor.

"Tabii, tabii, evet, onun gibi."

Marisol yanağının içini dürtükledikten sonra, "Bir bağış kampanyası için bile yapmana izin vermedi mi? Tanrım, kız arkadaşına söyle biraz rahatlasın."

Hayal gücümün bu ürünü şu anda onun amacına hizmet ediyor, bu yüzden ona hiçbir şey söylemiyorum. "Herkesten özür dilerim. Başka bir yere bakmanız gerekecek."

Yanımdaki adam dedi ki, "Marisol, bunu yapmalısın. İhtiyacımız olan parayı on dakika içinde kazanırsınız."

İnsanlar mırıldanarak onay verirken Marisol ellerini üst üste koyup çenesinin altında birleştiriyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Bunu yapacağıma inansan iyi edersin! Bana kim katılıyor?"

Arka sıralardan bir kız elini kaldırıyor. "Erkek arkadaşım lakros takımında. Birkaç takım arkadaşına sormasını söyleyeceğim."

"Mükemmel," diyor Marisol. "Bu harika olacak!"

Birkaç adam yumruklarını tokuşturup birbirlerine dap yapıyor. İçlerinden biri Marisol ile çıkabilmek için fazla mesai yapacağını söyleyerek şaka yapıyor. Bunda beni rahatsız eden bir şey var, hiçbir sebep olmamasına rağmen.

"Ne harika bir fikir!" Katy haykırıyor, gözleri parlayarak bana bakıyor. "Bunu organize etmemize yardım etmek ister misin?"

"Um, gerçekten planlamamıştım-"

"Harika," diyor Katy, hayır deme çabalarımın üzerinden buldozerle geçerek. "Gönüllü olduğun için çok teşekkürler. Marisol bağış toplama komitemizin başı, yani doğrudan ona rapor vereceksin. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa harika geliyor," diyor Marisol ve bana şeytani bir göz kırpmıyor.

İşte bu kadar: İlk hatam buraya gelmek oldu. İkincisi sabırsız ağzımı açmak oldu. Sorun şu ki, eğer kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışırsam, bir pislik gibi görüneceğim *ve* Marisol'u zor durumda bırakacağım. Birincisini hiç umursamıyorum ve ikincisini umursamaktan kesinlikle *nefret ediyorum*. Sanırım müzayedeye kadar yardım etmekten zarar gelmez - sadece göz kulak olmak ve işlerin rayından çıkmadığından emin olmak için. Yani, bu etkinlik benim önerimdi, o yüzden sonucunu görmem doğru *olur*. "Evet, tamam, bu işe yarar."

"Harika!" Katy arkasını dönmeden önce gereğinden fazla hevesle "Harika" diyor.

Marisol bana doğru geliyor ve ayakkabımın burnuna kendi ayakkabısıyla vuruyor. Kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakarak, "Sanırım birlikte çalışacağız, sen ve ben. Bu nasıl bir olay örgüsü?" Topukları üzerinde dönüyor, birkaç adım atıyor ve omzunun üzerinden ekliyor, "Oh, LASA'ya hoş geldiniz."

Ona kaşlarını çatıyorum, peynir dilimimi ikiye katlıyorum ve sanki bana yanlış yapmış gibi ısırıyorum.

Baş belası mı? Onaylandı. (Ama garip bir şekilde, hoşuma gitti.)

* * *

Bir Cumartesi sabahını Marisol Campos'un kampüsün her yerine afiş ve el ilanları asmasına yardım ederek geçirmek de bu yılın yapılacaklar listesinde yoktu. Ama yine de buradayız.

İyi haber şu ki, Marisol tüm enerjisini LASA'nın randevu müzayedesini tanıtmak için harcayan bir işçi arı. *Kötü* haber ise görevimiz gereği birimiz reklamı tutarken diğerimiz zımbalama işini yapıyor, bu da yarım saat önce başladığımızdan beri birbirimizin kişisel alanını işgal ettiğimiz anlamına geliyor. *En kötü* haber ise Marisol'un kullandığı parfümün vanilya ve karamel gibi kokması; bu kombinasyon bana dünyadaki en sevdiğim tatlı olan flan'ı hatırlatıyor. Evet, beynim *gerçekten* gitmemesi gereken yerlere gidiyor.

buruşuk bir tişört ile bir fotoğrafı giyen Rihanna Marisol orta parmağını havaya kaldırarak ve ayak bileklerine düşmesine saniyeler kalmış gibi görünen gri eşofmanlarını giyerek Myers Hall'un önündeki rampaya atlıyor ve iyi bir yer bulmak için binanın bağımsız topluluk ilan panosunu tarıyor.

"Bacaklarımı tut ki kıcımlı kırmayayım," diyor bana. "Kendim zımbalayabilirim."

Kağıdı tahtaya yapıştırmak için uzanırken kollarımın kalçalarına dolanması ve poposunun yüzümde olması bu şekilde oluyor.

Bir nefes çektim. "Senden beş santim daha uzunum. Bunu senin için yapabilirim."

"Hayır, bunu yapabilecek kapasitedeyim," diyor omzunun üzerinden. "Sadece orada dur ve güzel görün."

Bacağını çimdikliyorum ve inliyor. Ardından gelen yumuşak kıkırdama beni gülümsetiyor.

İşi bittiğinde elimi tutuyor ve zıplayarak kaldırıma iniyor. "Bunu da yapalım," diyor, uluslararası öğrenciler için ayrılmış yurdun önündeki ilan panosunu işaret ederek.

En uygun yer için sessizce panoyu tarıyoruz. "Ooh, International House bir sonraki yemek festivaline ev sahipliği yapıyor

ay," diye haykırıyor Mari, ayaklarının üzerinde zıplayarak. "Empanadas, asado, arepas, yuca. Nefis. Hangi Latin Amerika yemeğini yersem yiyeyim, hep *bize aitmiş* gibi hissettirmesine bayılıyorum. Buna kesinlikle bir bilet alacağım."

"Sen Brezilya Amerikalı, değil mi?" I Sor, a floş . Cevabı neden zaten bildiğimi hatırladığımda boynuma bir sıcaklık yayılıyor.

"Evet," diyor dudaklarını patlatarak. "Geçen hafta kulüp fuarında beni kızdırmaya çalıştığında bundan bahsetmiştim."

"Ben sadece LASA hakkında durum tespiti yapıyordum," diye karşı çıkıyorum. "Ö y l e olduğuna inansam bile"-hava yapıyor

alıntılar-" *sadece* LASA hakkında durum tespiti yapıyordum' -bu arada buna inanmıyorum- siz de beni kızdırmaya çalışıyordunuz. En azından bu konuda anlaşabilir miyiz?"

"Yapabiliriz," diyorum utanarak.

Gülümsüyor, sonra yaklaşmam için işaret ediyor. "Psst, sana bir sır vereyim."

Kulağıma fısıldayabilsin diye hafifçe eğilerek öne doğru eğiliyorum.

"Eğer ayakkabı diğer ayağımda olsaydı," diyor, yumuşak dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve saçlarının birkaç tutamı boynumu sıyrıyor, "ben de aynı şeyi yapardım."

Gerçekten ürperiyorum. Onun yanında olmak bana bunu yapıyor. Tedirgin edici. Kendi bedenim üzerinde kontrolüm olduğunu düşünmek istiyorum ama Marisol yanımdayken bedenim ne isterse onu yapıyor - ve istediği şey onun dokunuşuna gömülmek. Ama hepsi bu değil. Sesini seviyorum; yumuşak, biraz boğuk ve müzikal eğilimli beynimin yöneldiği lirik bir niteliği var. Konuşma tarzı da beni büyülüyor; aklından geçeni söylüyor, benim gibi biri için canlandırıcı bir özellik - yani, bir pislik gibi görünmemek için düşüncelerini her zaman kısıtlayan biri.

Görünüşe göre yakınlığımızdan etkilenen tek kişi benim, çünkü elindeki işe geri dönüyor, tahtaya dokunabilmek için ayak parmaklarının ucunda duruyor. "Posterlerden birini buraya koyalım. Bu sefer ben tutacağım, sen zımbalayacaksın. Zaten oraya uzanamıyorum."

Kendine gel, Javi. Bu aşk kesinlikle tek taraflı.

Posteri yerleştirmesine yardım ederken, "Peki, annenle baban, ikisi de Brezilyalı mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Evet. Baba tarafından ikinci kuşağım. O burada doğmuş ve büyümüş. Annem São Paulo'da doğmuş. USC'de tanışmışlar."

"Ailen şimdi nerede?" diye sordum.

"Babam hâlâ Kaliforniya'da. Orada avukatlık yapıyor. Annem Brezilya'da yaşıyor."

Bunu, neşeli kişiliğine uymayan düz bir tonda söylüyor. Bir an için posterini unutuyorum ve ona bakıyorum. "Bu iyi bir şey mi?"

"Böyle düşünmem biraz zaman aldı," diyor bakışlarımla tam olarak buluşarak, "ama evet, bu iyi bir şey. Hepimiz için. Peki ya sen?"

Başka bir deyişle, ailesi konusu kapandı. Ve bunu anlayabiliyorum. Beni dinleyen herkese ailemin daha sevgi dolu ve destekleyici olamayacağını söyleyebilirim, ama kardeşlerim

tamamen farklı bir hikaye. Sanırım Marisol ve benim düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız var. Daha fazla bilgi almak için zorlamak yerine sorusuna cevap verdim. "Ben Nuyorican'lıyım. Doğma büyüme Nuyorikalıyım."

"Ve bu etiketi bir rozet gibi takıyorsun," diyor ve posterin bir köşesini cümlesine ünlem işareti koyar gibi zımbalıyor.

Yaptığımız işi değerlendirmek için geri çekiliyorum, sonra ona dönüyorum. "Bunu bir onur gibi taşıyorum."

Ellerini kaldırdı, neredeyse zimba tabancasıyla kendini yaralıyordu. "Dur, dur, dur. Bu kadar savunmaya geçmene gerek yok, dostum."

"Geçmiş deneyimlerim bana aksini söylüyor," diyorum ve kalan posterleri toplayıp sırt çantamı omzuma atıyorum. "Bazı insanlar Latinlik konusunda komik olabiliyor. Komiklikten kastım *ha-ha* komikliği değil. Sanki bir hiyerarşi varmış gibi davranıyorlar ve Porto Rikolular her zaman en altta ya da en alta yakın görünüyorlar."

"Ben o insanlardan biri değilim, o yüzden kılıç ve kalkanı bırak, Spartacez."

Yüksek sesle kıkırdıyorum, kendimi şaşırtıyorum ve gözlerinin açılmasına bakılırsa Marisol'u da şaşırtıyorum. "Sen çok fazlasın."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırırken bakışları yere düşüyor. Bir süre sonra, "Bana öyle söylendi" diyor.

Sesindeki hafif titreme dikkatimi çekiyor. Serbest elini tutup nazikçe sıkıyorum. "Hey, bunu olumsuz anlamda söylemedim. Şimdiye kadar anlamadıysan söyleyeyim, pek de eğlenceli bir izlenim bırakmıyorum. Birinin beni yüksek sesle güldürebilmesi nadiren olur."

"O zaman daha fazla dışarı çıkmalısın," diyor, elini elimden çekerek ve şimdi onun en hassas kısımlarını sakladığından şüphelendiğim kaygısız bir ifade takınarak. "Aslında,

Hiç bir kardeşliğe katılmayı düşündünüz mü? Geçen yıl ODO'nun başkanıyla birkaç kez çıktım. Birbirimizi hissetmiyorduk ama yine de aramız iyiydi. İyi şeyler söyleyebilirim." İçimden inledim. Yine mi bu? Omicron Delta Omega o a nispeten yeni Latinx kardeşlik Burada. İlk yılımda bana ulaştılar ve bölümlerine katılmak isteyip istemediğimi sordular, ancak Yunan harfli bir organizasyona katılmaktansa bütün gün at boku küremeyi tercih ederim. Zaten katlanamadığım iki kardeşim var. Bilerek ve isteyerek daha fazlasını mı yüklüyorum?

"Hayır, teşekkürler," diyorum ona. "Yine, benim tarzım değil."

"Evet, haklısın," diyor, sanki kişiliğimi parçalara ayırıp içindekileri yeniden düzenlemeye çalışıyormuş gibi başını yana eğerek. "Hiç senin tarzın değil."

Bu yoruma dokunmayacağım. Neden böyle düşündüğünü bilmemeyi tercih ederim. "Sırada ne var?" Bana odaklanmaması için onu görevimize odaklamak isteyerek soruyorum.

Önce soluna, sonra sağına bakıyor ve kampüsün merkezini işaret ediyor. "Staley Commons'a gidelim. Herkes her zaman ön tarafta takılır. Oradaki ilana bir sürü göz atarız."

Staley Commons, Belmont kampüsündeki dört yemekhaneden biri ve hafta sonları açık olan tek yer. Gayri resmi adı "Commons Meat Market" ve gayri resmi adından da anlaşılacağı gibi, çoğu öğrenci oraya sınıf arkadaşlarını görmek ve onlar tarafından görülmek için gidiyor. Ben genelde ne pahasına olursa olsun oradan uzak dururum.

"Elbette," diyorum iç çekerek. "Hadi gidelim."

Centennial Walk'un ağaçlarla çevrili güzergâhı boyunca yürüyor, ara sıra bisiklet yoluna girmeyi reddeden bisikletli öğrencilerden kaçıyoruz.

Yolda sevimli bir köpek yavrusu Marisol'un dikkatini çeker ve orta yaşlı bir adam olan sahibine onu sevip sevemeyeceğini sorar. Adam başını sallayınca saniyeler içinde dizlerinin üzerine çöker.

Köpeğin kulaklarını okşarken "Çok tatlısın," diye mırıldanıyor. "Ve şu sallanan kuyruğa bak! Erkek mi?"

"Evet," diyor adam ona gülümseyerek. "On haftalık. Adı Ozzie."

"Oh, onu seviyorum. Bir gün ben de senin gibi bir köpek alacağım Ozzie." Ozzie köpeğin burnuna vuruyor, sonra zıplayıp onlara el sallıyor ve sahibisiyle birlikte yürümeye devam ederken yavru köpeğe özlemle bakıyor. "Babam evcil hayvanların çok dağınık olduğunu söylüyor, bu yüzden hiç almadık. Kendi evimi alır almaz, orayı bir sürü Ozzie ile dolduracağım."

"Bu pahalı olacak," diye belirttim. "Ve kesinlikle paraya değer."

Bunu kolayca hayal edebiliyorum: Marisol'un daha yaşlı bir versiyonu bir halının üzerine uzanmış, taparcasına sevdiği yavru köpekler üzerine tırmanıyor ve o saf bir neşe içinde gülüyor. Yüzümde aptalca bir sırıtma olmalı çünkü Marisol durup ne düşündüğümü soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum, bakışlarım yere düşüyor.

Kes şunu, Javi. Kafanı oyuna ver.

Staley'e doğru devam ediyoruz. Yanımda, Marisol elindeki zimba tabancasını sallıyor.

"Peki ailen ne iş yapıyor?" diye soruyor.

Ona bunun neden önemli olduğunu sormak istiyorum ama dilimi ısırıyorum. Ona şüpheyile yaklaşacağım ve sadece sohbet etmeye çalıştığımı varsayacağım. "Babam Manhattan'da belediyede memur. İnsanların evlenebilmeleri için gerekli evrakları doldurmalarına yardım ediyor. Annem ilkokul öğretmeni."

Marisol yanaklarını üflüyor. "Annen bir azize olmalı. Yani, ben ilkokulda bir şeytandım."

"Sen mi?" Başımı arkaya eğerek söylüyorum. "Hayal bile edemiyorum." Gözlerini bana diyor, dudaklarında bir gülümseme dans ediyor, sonra beni ondan uzaklaştırdı. "Eminim aileni severdim. İyi bir yumurta yetiştirmişler."

"Yaparsın. Onlar en iyileridir."

"Kardeşin var mı?"

"İki ağabey. En iyisi *değil*."

Tökezleyerek durdu, kaşları ilginç bir aile dedikodusu beklentisiyle kalkmıştı. "Çocukken sana da saldırdılar mı?"

Çenemi gevşetiyorum. Onlar hakkında öfkelenmenin bir anlamı yok. "Onun gibi bir şey." Marisol'un yüzüne baktığımda ifadesindeki temkinliliği fark ediyorum ve hemen ekliyorum: "Tanrım, bana zarar falan vermediler. Fiziksel olarak yani. Biz sadece... ben üniversiteye başlamadan önce yollarımızı ayırdık, çünkü onlara ihtiyacım olduğunda yanımda olmadılar."

"Özür dilerim. Maalesef etrafta bu tür şeyler çok oluyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Marisol başını sallıyor. "Kardeşlerinle ilişkin şu anda nasıl? Onları sık sık görüyor musun? Garip mi? Ya da gergin mi? Ya da-" Derin bir nefes alıyor. "Kusura bakmayın. Açlık beni biraz sersemletti."

Ben daha kendi sorularımı oluşturmamdan o beni soru bombardımanına tutuyor. Bu etkileyici bir süper güç. Cevap vermeden önce ona yavaşça gülümseyerek ikimiz için de bir nefes aldırıyorum. "Özür dilemene gerek yok. Sadece... çok fazla bir şey yok. Umduğum kadar yakın değiliz. Onlar daha büyükler ve aralarında sadece bir buçuk yaş fark var. Her zaman onlar bana karşıymış gibi hissettim."

"Bu çok kötü. Ben tek çocuğum, bu yüzden kardeş dinamikleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Şanslısın," diyorum kıkırdayarak ve kesinlikle o.

"Her zaman öyle hissetmiyordum ama."

Nedenini öğrenmek isterdim ama ifadesini inceleyemeden Staley Commons'a ulaştık. Belki başka bir gün. Bu arada, yemekhanenin dışında bekleyen insan kalabalığının arasından geçiyoruz. Erkeklerin Marisol'un hareketlerini nasıl takip ettiklerini fark etmeden edemiyorum, bakışları ona doğru gidip geliyor ve sanki onu kontrol etme konusunda havalı olmaya çalışıyorlarmış gibi uzaklaşıyorlar.

Son birkaç posterimizi hızlıca hazırlarız, sonra da sanki kendimiz tasarlamamışız gibi son postere b a k a r ı z .

Birdenbire bir adam belirir ve kolunu Marisol'un omzuna atar. "Bu da ne?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Spencer," diye cevap veriyor ve omuz silkerek adamın elinden kurtuluyor.

"Randevu açık artırması mı?" diye bağıyor. "Lanet olsun, seninle bir randevu kazanabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Eminim ilgilendiğin başka biri daha olacaktır," diyor yüzünü buruşturarak.

"Pek olası değil, bebeğim," diyor ve yüzüne dokunmak için uzanıyor.

İçgüdüsel olarak elini engelliyorum ve yavaşça kolunu indiriyorum. "Sakin ol, dostum."

Başını geriye atıyor, bakışları bana takılınca gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. "Oh, nasıl olduğunu anlıyorum." Sonra yakınıma eğildi. "Şimdilik. Ama uzun sürmeyecek, biliyorsun. Asla sürmez."

Marisol ona ters ters bakarak, "Hoşça kal Spencer," diyor. O da bize sırtıyor ve ekibinin yanına dönüyor.

Marisol tişörtümü tutup beni kendine çekiyor, gözleri yalvarıyor. "Eğer benimle çıkmak için teklifte bulunursa, lütfen araya girip ondan önce davranacağına söz ver." Dudaklarını yalıyor. "Dünyadaki en kötü şey olmaz, değil mi?"

Fazla bir şey istemiyor ama Marisol'la arasında romantik bir şey olma ihtimalini kapatmak önemli gibi geliyor.

Hissettiğim çekim sadece kafamda olsa bile. Ne de olsa o kampüsteki en popüler öğrencilerden biri. Ve ben... bunun tam tersiyim. O insanları çekiyor, ben ise itiyorum. Belmont'tan kimse adımı bilmeden ayrılabilseydim, zerre kadar umursamazdım. Marisol'un kendi seviyesinde birine ihtiyacı var; ben platforma adım bile atamam. Bu yüzden aramızda kalbimin yere düşmesiyle sonlanmayacak bir şey olabileceğine inanmak aptallık olur. Geride bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bir daha asla birinin dikiz aynasındaki yansıma olmamayı tercih ederim.

"Yapamam," diyorum ellerini nazikçe indirerek. "Benim bir kız arkadaşım var, unuttun mu?"

"Ah, doğru ya," diyor, içinde bulunduğu durumu düşünürken dudaklarını yana büküyor.

"Ama merak etme," diye ekliyorum, stresini hafifletmek için, "Spencer denen çocuğun seninle bir randevu kazanmamasını sağlayacağım."

Kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde bir soru var. "Öyle mi? Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum omuz silkerek. "Ama bir yolunu bulacağım."

"Pekala, O zaman, Bensayma üzerinde
Sen, dostum," o karnımı dürttüğünü
söyledi.

"Arkadaş mıyız?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, doğrudan bakışları beni olduğum yere sabitliyor. "Eğer istersen. İstersen birlikte öğle yemeği yiyerek başlayabiliriz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bir süre onu inceledim. Lanet olsun. Marisol ile daha fazla zaman geçirmek zihinsel sağlığım için iyi değil. Onun yanındayken beynimin sinapsları aşırı hızlanıyor; sanki gerçek anlamda aşırı duyuşal yüklenme yaşıyorum. Bu yüzden cevap vermekte tereddüt ediyorum ve o da bunu fark ediyor, gözleri önce şaşkınlıkla açılıyor, sonra da kızgınlıkla kısılıyor.

"Yapma Javier," diyor koluma hafifçe vurarak, "ısırmam. Sadece bir yemeği paylaşıyoruz. *Kız arkadaşının* ne düşüneceğinden endişeleniyorsan açık artırmanın ayrıntılarını konuşabiliriz."

Marisol'un söyledikleri içimdeki kaotik düşüncelere nüfuz ediyor. Başını. O haklı. Ve şimdi kendimi gülünç hissediyorum. Sanki beni baştan çıkarmaya kararlı bir sirenmiş gibi davranıyorum ki bu ona haksızlık ve aslında benim açımdan da çok boktan bir durum. Ona olan çekiciliğime odaklanarak Marisol'un en iyi özelliğini, yani kişiliğini küçümsüyorum. Eğlenceli, komik ve korkusuz. Ayrıca, birkaç dakikadan daha uzun süre tahammül edebileceğim nadir insanlardan. Marisol'un en iyi yanlarının tadını çıkarmak için onunla *birlikte* olmam gerekmiyor. Bu yüzden ellerimi omuzlarına koyup onu Centennial Walk'a doğru yönlendiriyorum. "Evet *dostum*, hadi karnını doyuralım. Karnının gurultusunu buradan duyabiliyorum."

"Kapa çeneni, Javier," diyor, ben yanıma doğru eğilirken. kolumu omzuna attım. "Ben Javi."

Geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Javi olsun o zaman." "Kulağa hoş geliyor... Mari."

BÖLÜM 6

Javi

Şimdi

O Belki de Mari'yle ilişkimi r a y ı n d a n çıkararan sahte kız arkadaşımdayım. Ve evet, farkındayım. o Yalan oldu a kaltak Hareket et. Ama için olmak (kendine hizmet edercesine) adil, I oldu genç ve aptalca ve Mari'yle çıkmanın savunmasız kalbimin tamamen yok olmasından başka bir şeyle sonuçlanacağını hayal bile edemezdim. Mari saniyeler içinde anladığını ve uyum sağladığını iddia ediyor. Yine de eminim ki Mari ile bugünkü kadar yakın olamazdık. arkadaş bölgesi her biri diğer hepsi şunlar yıllar önce. Onu hayatımda istiyordum; küçük bir değiş tokuş, zaten önemli bir şeye dönüşmeyecek bir ilişkiydi. Evet, Hayır, ise Ben değil tam olarak ne zaman ç u v a l l a d ı ğ ı m d a n emin değilim, beni bu işe sokan kurgusal Fantasia değildi.

bu karmaşa.

Bu da beni Mari'nin gerçek nişanlısına getiriyor. Kahretsin, *nişanlı* kelimesi bile midemi bulandırıyor.

"Dur tahmin edeyim, müzayedede ne oldu?" Alex balığının üzerine bir limon dilimi sıkarken söylüyor. "Marisol ile çıkma teklifini *sen* kazandın."

"Aslında hayır. Bir kız arkadaşım vardı, hatırladın mı?"

Mari öne doğru eğilir. "Bu arada, tamamen uydurma biriydi."

"Doğru, ama o zaman bunu bilmiyordun," diyorum. "Elbette biliyordum. Berbat bir yalancısın." Homurdanıyor, dudakları Eğlenerek yüzünü buruşturdu. "Hangi erkek Fantasia adında bir kadınla çıkar da aynı adı taşıyan ünlü şarkıcıyı bilmez?"

Ona *asla* Fanta şişesinden bahsetmeyeceğim.

"Her neyse," diyorum kelimeyi uzatarak, "o zamanki oda arkadaşım Jeremy'nin parası vardı ve hâlâ da var, bu yüzden benim yerime randevuyu kazanması için ona yalvardım. O da beş yüz dolar karşılığında kazandı."

Alex başını sallayarak, "Güzel," diyor.

Mari nefes nefese kalır. "Ama Jeremy benimle çıkmak bile istemedi. Bunun LASA'ya bir hediye olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Jeremy lanet bir yalancı. Hediye olmadığı kesin. Geri ödemek için sömestr boyunca çamaşırlarını yıkamak zorunda kaldım."

Mari'nin çenesi düşer, çatalı havada asılı kalır. "Ciddi misin? Ben bunu neden yeni duyuyorum?"

"Çünkü bu konuda endişelenmeni istemedim. Amacım Spencer'dan kurtulmaktı ve ben de tam olarak bunu yaptım."

"Bu, birinin benim için yaptığı en tatlı şeylerden biri," diyor, sesi duygusallıktan çatlıyor. "Çok duygulandım."

Alex aramıza bakıyor, yüzünde sakın bir ifade var. "Buna değdi." Boğazımı temizliyorum.

Tabağımda lazanya var. Makarnayı yok edemediğim nadir günlerden biri, bu yüzden ekstra sinirliyim. Yine de bu medeni olamayacağım anlamına gelmiyor. "Ee Alex, adada mı büyüdün?"

"Evet, Guaynabo'da," diyor. "On yedi yaşına kadar orada yaşadım, sonra üniversite için buraya geldim."

O zaman muhtemelen paradan geliyor. *İlginç*. Ve belki de bu şaşırtıcı olmamalı. O mantıklı

ve Mari benzer geçmişleri paylaşıyor. Ama bu bir aşk uyumu mu? Benim şüphelerim var.

Alex bize halkla ilişkilerdeki çocukluğuyla ilgili renksiz hikâyeler anlatmaya çalışırken -bu nasıl mümkün olabilir ki, beni aşılıyor- Mari'ye bakıyorum, bana doğru bakmasını istiyorum. Ancak o bakışlarımla buluşmayı reddediyor ve bunun yerine gözlerini uzaklara dikeyor. Eminim o da benim kadar sıkılmıştır. Demek istediğim, Alex bana hemen bir pislik gibi gelmiyor ama çekici de değil. Bayat ekmek gibi: yenmez değil ama çoğu zaman ideal de değil.

Lafı açılmışken, ılımlı küçümsememin nesnesi beni inceliyor ve dalmış olduğum için nedenini bilmiyorum.

"Pardon?"

Alex dostça sırtıyor. "Düğüne bir artı bir getirmeni bekleyip bekleyemeyeceğimizi sordum."

Neden umursuyor ki? *Oh, anlıyorum.*

"Pek olası değil," diyorum ona. "Kimseyle çıkmıyorum." Mari'ye bakıyorum. "Ayrıca, onur adamı görevlerimi yerine getirmekle çok meşgul olacağım. Sevgilimin onu görmezden geliyormuşum gibi hissetmesini istemem."

Alex'in gülümsemesi kayboluyor ve sonra çenesini gıcırdatırken beni inceliyor. Umarım onu talaş haline getirir. Zararsız mı yoksa zehirli mi emin değilim. Mari ilk çıkmaya başladıklarında fikrimi sorsaydı, sadece bu bile duraksamama neden olurdu. Bu da demek oluyor ki bu adamın hatalarını bulup ortaya çıkarmak için altı haftam var.

"En azından seni kız kardeşlerimle tanıştıtabilirim," diyor. "Onlar da sevgilisiz olacak. İkisi de senin için uygun olabilir."

İkisinden biri mi? Sanki birbirlerinin yerine kullanılabilirlermiş gibi? Evet, hayır, bu adam bir tehdit. "O gün tek başıma idare edebileceğime eminim," diyorum ona.

"Sen bilirsin." Sonra ayağa kalkıyor ve elini göğüs kemiğinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "İzin verirseniz, hemen tuvalete gitmem gerekiyor. Şarap içime işliyor."

Gözlerim tiksintiyle kapandı. Bir insanın kendi bedensel işlevlerinden bahsetmesine katlanamıyorum, özellikle de yemek masasında. Tanrı aşkına, bu boku kendine sakla. Alex'in "con" sütununa bir tik daha ekliyorum.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Mari'nin üzerine atılıyorum, kollarımı masanın üzerinde kavuşturup öne doğru eğiliyorum. "Ne oluyor Mari? Evlilik mi? O adamla mı?"

Sunucu siparişlerimizi aldığından beri yudum yudum içtiği şaraptan bir yudum daha almadan önce ifadesi sertleşiyor. "Evet, Javi. Evlilik. Şu adamla. Onu gördün mü?"

Çıldırıcı retorik sorusunu görmezden geliyorum. Ne diyebilirdim ki? On numara olduğunu ama kışının biraz fazla dolgun olduğunu mu? "Ailesiyle tanıştın mı?"

"Babası birkaç yıl önce vefat etti ama evet, annesiyle tanıştım. Porto Riko'da yaşıyor, bu yüzden görüntülü görüşmelerde sohbet ettik."

"Arkadaşları mı?"
Bastırıyorum. "Ayrıca evet."

"Patrícia ne diyor?" Burada mantığın sesi olabilecek biri varsa o da Mari'nin annesidir. Sözünü sakınmıyor ve Luiz Campos'un karşı gücü olarak rolünü ciddiye alıyor.

"Alex'i biliyor ama ona nişandan bahsetmedim. Her şey çok yeni ve birbirimizi sürekli özledik."

Patrícia neler olup bittiğinin farkında bile değilse şimdilik pek yardımcı olamayacaktır.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki de durumu düşünüp yeniden toparlanmalıyım.

Mari'nin derin iç çekişi sessizliği dolduruyor. "Dinle, bunu kabullenmenin senin için çok zor olduğunu biliyorum ve sana daha önce söylemediğim için gerçekten pişmanım ama Alex iyi bir adam. Bir sürü ortak noktamız da var. Bir çift olarak gerçekten uyumluyuz."

Hayat arkadaşı ve çocuklarının potansiyel babası için ne büyük bir onay. *O bilinçli, Javi. Ve dik yürüyor. Hatta kaplarla yemek yiyor.* Buna inanmıyorum ve Mari'nin de inandığını sanmıyorum.

"Baban onu seviyor mu?"

"Babam onun akıl hocası."

Arkama yaslandım ve sert bir nefes verdim. Bingo. Luiz'in kirli ellerini bu saçmalığın her yerinde bulacağımı *biliyordum*. Ama her zamanki gibi, Mari'nin babası söz konusu olduğunda dikkatli davranmam gerekiyor, bu yüzden taktik değiştiriyorum. "Neden onu normal inceleme sürecimizden geçirmediniz? Eğer ondan bu kadar eminseniz, kolayca onaylayabilirdiniz."

"Bazen bunun olması gerektiğini bilirsiniz."

Yüzünü işaret ediyorum, havada şeklinin izini sürüyorum. "Tam şuradaki, gözleri parlayan ifade. Bu anlaşmayı yapmamızın tek nedeni kararlarımızı böyle saçma sapan şeylere dayandırmamaktı."

Ağzını buruşturarak yüzünü buruşturuyor ve bana acıyan bir bakış atıyor. "Yanılmışım, tamam mı? Eğer birinden gerçekten hoşlanıyorsan, başkalarının ne düşündüğü önemli olmamalı."

"Hayır, bu çok önemli," diye savunuyorum. "Eğer biri size layıkta, sizi en iyi tanıyan insanlar da bunu görecektir."

"Ama bu, kendi aşk hayatım üzerindeki özerkliğimden vazgeçmem gerektiği anlamına gelmiyor. Javi, randevu denetimimizi bir koltuk değneği olarak kullandığımızı kabul etmemizin zamanı geldi. Bunun beni engellediğini fark ettiğim an, Alex'i

ve Şimdi birbirimize bağlıyız. Benim için hep istediğin Şey bu değil miydi?"

Duygularımı Şimdi itiraf edebilirdim ama bu ne kadar kaba olurdu? Nişanlısı sadece yüz adım ötede - neden bu kadar uzun sürdü ki? - ve Mari onun beklenmedik duyurusu karşısında sadece paniklediğimi düŐünecektir. Ayrıca, Mari'yle olan büyük anlarımın Alex'inkilerle karıŐmasını istemiyorum.

Uzun vadeli r, Javi. Sonunda buna değecek.

Ben de sorusunu geçiştirdim. "Bilmelisin ki, bu adam benden kaçamaz. Sen 'Evet' diyene kadar onu bir Őahin gibi izleyeceğim."

"Daha azını beklemezdim," diyor, açıkça eğlenerek.

Yine de bu durumu ne kadar ciddiye aldığım hakkında hiçbir fikri yok. "Mari, umarım senin için sadece en iyisini istediğimi biliyorsundur. Bu asla deęiŐmeyecek."

Elini benimkinin üzerine koydu. "O zaman benim için mutlu ol. Ve onurlu erkeklerin kuşkusuz kısa tarihindeki en iyi onurlu erkek ol."

I yapamam resim kendim ayakta sonraki için Mari olarak başka biriyle evleniyor, ama benden istediği de tam olarak bu. Boğazım kapanma tehlikesiyle karşı karŐıya, bu yüzden duymayı beklediğini bildiğim kelimeleri zorlayarak s  y l  y o r u m . "Elbette, bunu yapabilirim." Mesele Şu ki, sağdıç olmak, gelinin hayatının en büyük hatasını yapmamasını sağlamaktan sorumlu olduğum anlamına gelmeli.

Ne de olsa arkadaşlar

ne için?

BÖLÜM 7

Mari

Şimdi

"**T** O adam sana aşık," diyor Alex gerçekçi bir şekilde.

Alex'in Javi hakkındaki görüşlerini ne zaman paylaşacağını merak ediyordum; yemekten bu yana birkaç saat geçti ve tek kelime etmedi.

Yüzümdeki makyajı silmeyi bırakıyorum ve aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Javi iyi bir arkadaş, hepsi bu. Seni temin ederim, bana aşık değil. Endişelenecek *bir şey yok*."

Alex'in cephaneliğindeki tüplere ve kavanozlara bakıyorum, cildini bebek yumuşaklığında tutan serumlar ve kremlerden oluşan bir rejim. Alex'in çoğu insandan daha bakımlı olması eskiden beni rahatsız ederdi. Ama sonra birlikte bir hafta sonu kaçamağı için San Antonio'ya gittik ve şunu söylememe izin verin, kendi hyalüronik asitinizi unuttuğunuzda erkeğinizin hyalüronik asitini ödünç alabileceğinizi fark etmekten daha iyi bir duygu olamaz.

"Endişelenmiyorum," diyor, çok adımlı gece rutinini uygularken beni dikkatle izliyor, bir çift çizgili pijama pantolonu kalçalarından sarkıyor ve sıkı göğsü çıplak. "Sadece bariz olanı söylüyorum."

"İlişkimizi birazcık bile kıskanmıyorsun o zaman?" Soruyorum, içimdeki umut izinden dolayı yüzüm buruşuyor.

sesimde.

Yüzüne nemlendirici sürerken kıkırdıyor. "Kıskançlık güvensizlikten kaynaklanır, bu yüzden hayır, birazcık bile kıskanç değilim."

Bu kısmen doğru, elbette, ama bence durum bundan daha karmaşık. Hepimiz bir dereceye kadar güvensiziz - kendimize güvensiziz, bağlantılarımıza güvensiz, geleceğimize güvensiz - ama bazen bu rasyonel duyguları ifade etmiyoruz çünkü toplum bize özgüvenli olmanın oyunun sonu olduğunu söylüyor: "Asla terlediğini görmelerine izin verme", "Asla başını eğme", "Kendine inanırsan yolu yarılamış olursun." Ancak kafamın içinde kira ödemededen yaşayan ve masamdaki bir post-it'in üzerinde duran ilham verici alıntı şudur: "Aynı anda hem bir başyapıt hem de devam eden bir çalışma olmanıza izin verilir." (Teşekkürler, Sophia Bush.)

Alex meseleleri siyah ve beyaz olarak görme eğiliminde; ben ise herhangi bir durumda grileri görmeye ondan daha yatkınım. Ben de biraz güvensizliğin normal olduğuna inananlardanım. Ancak bu güvensizlik başka bir kişi üzerinde kontrol kurmaya yol açtığında bir soruna dönüşür. Yine de Alex'in şu anki net bakış açısı için minnettarım. Biz bu düğüne hazırlanırken yeşil gözlü canavar her köşede pusuda bekliyor olsaydı herkes için ne kadar rahatsız edici olurdu? Özellikle de benim defalarca öğrendiğim gibi, bunun için hiçbir dayanak olmadığında.

Arkasına geçip alnımı sırtına bastırıyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Bu konuda bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler. Bahse girerim diğer bazı cishet damatlar nişanlılarının düğün partisinde bir erkek arkadaş seçmesi fikrine karşı çıkarlardı."

Arkasını dönüp makyaj masasına yaslanıyor, sonra beni gevşek bir kucaklamanın içine çekiyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Javier'in onur erkeğinin olması buna yardımcı olacaksa,

Kesinlikle yolunuza çıkmayacağım. Siz dünyayı hak ediyorsunuz prenses ve ben de bunu size vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Böyle konuşmaya devam edersen seni belediye binasına kendim sürüklerim." Öpmek için başımı kaldırıyorum, ama annem için belirlenmiş zil sesinin sesiyle o andan uzaklaşıyoruz, bangır bangır çalan bir alarm - çünkü eğer arıyor ve WhatsApp'a varlığını unutup unutmadığımı soran bir dakikalık sesli not bırakmıyorsa, o zaman bir şeyler oluyor demektir.

Yatak odasına koştum ve komodinin üzerinden cep telefonumu kaptım. "Alô? Anne? Tudo bem?"

"Tudo, filha. E você?"

Profil fotoğrafına bakıyorum, bu yüzden videoya geçmeyi rica ediyorum ve birkaç saniyelik bir beceriksizliğin ardından, yüzünde geniş bir gülümseme ve kırmızı başörtüsünün altından görünen rahat saçlarının uçlarıyla ekranda beliriyor. *O iyi.* Ve böylece kalp atışlarım yavaşlıyor. Başka bir kıtada yaşayan bir anneye sahip olmanın dezavantajlarından biri, gerçekten iyi olup olmadığını asla bilememem ve bir telefon görüşmesinden gerçekten iyi olmadığını öğreneceğimden endişeleniyorum. Yürütüyoruz ama bazen zorlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. "Tudo ótimo! Geçen yarıyıldan beri seninle konuşuyorum."

Alex yatak odasına girer, sonra bir tişört giyerken gözden kaybolur.

Onun iyiliği için tekrar ediyorum. "Her şey harika. Geçen haftadan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Haberlerim var!"

"Söyle bana," diyor mutfak masasına otururken. "Alex ve ben nişanlandık!"

Gözleri şişiyor ve boştaki eliyle ağzını kapatıyor. "Isso é sério?"

"Evet," diyorum gülerek. "Geçen hafta sordu."

"Nasıl oldu bu? Özel bir şey mi yaptı? Tek dizinin üzerine mi çöktü?"

"Öyle bir şey değil," diyorum. "Beni bir kuyumcuya götürdü ve istediğim yüzüğü seçebileceğimi söyledi." Söz konusu yüzüğü ekrana tutuyorum.

"Oh, ne kadar... güzel. Büyükmüş."

Alex'e yaklaşmasını işaret ediyorum. "Ve o tam burada."

Annem ağzını kapatıyor ve gülümsüyor.

"Tebrikler! Harika bir çiftsiniz." "Obrigado, minha sogra," diyor Alex.

Annem ona sevimsiz bir sırıtışla bakıyor. "Que lindo! Portekizce öğreniyorsun."

"Deniyorum," diyor.

"Sizden isteyebileceğimiz tek şey bu," diyor annem başını sallayarak. "İkinizin konuşmasına izin vereceğim," diyor el sallayarak ve sonra odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Ona bilmiş bir bakış attım. "Duyalım bakalım." Çünkü ben dilini tuttuğunu *garanti ediyor*.

Omuz silkiyor, dudakları masumca büzülüyor. "Ne demek istiyorsun? Senin adına mutluyum."

"Orada bir yerde bir 'ama' var, değil mi?"

"Yanlış. Seni *neyin* ve *kimin* mutlu edeceğini sadece sen bilirsin. Eğer Alex'in doğru kişi olduğunu düşünüyorsan, seni desteklerim." Kaşlarını sallıyor. "Yatakta iyi mi?"

Elimi gözlerime götürüp inliyorum. "Hayır, oraya gitmiyoruz."

Kıkırdıyor.

"Mayıs'ta evleniyoruz," diyorum ve silahını bıraktığında bombayı patlatıyorum.

Kahkahası aniden kesiliyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden bu kadar erken? İstedığinin bu olduğundan emin olmak için daha fazla zamana ihtiyacın yok mu? Organize olmak için?"

"İstediğim şey bu," diyorum kararlılıkla. Daha az acil bir tonda, "Ve hayalimdeki mekânda nadir bulunan bir açıklık var" diye ekliyorum.

Biraz ayrıntılar hakkında sohbet ediyoruz: tarihler, düğün öncesi planlarım, kutlamalar için buraya geldiğinde babamla etkileşimlerini en aza indirmeleri gerektiğine dair gözlemi.

"Javi tüm bunlar hakkında ne diyor?" diye sorar.

Soru beni sersemletip sessizliğe sürükledi. Telefondan uzaklaştım ve konuşma yeteneğimi yeniden kazandığımda, "Bizim için mutlu mu?" dedim.

Başını yana eğiyor ve ekrana bakıyor. Sanki tam karşımda duruyormuş gibi. "Bu bir soru mu?" diye soruyor.

"Hayır, bu bir soru değil. Onu birkaç saat önce gördüm ve bizim için çok mutlu."

"Tamam, ama bana anlattığına göre, Javi seni tanıyor. Bu yüzden onun gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum."

Abartılı bir inilti çıkardım, Javi'nin habere verdiği tepkiden duyduğum hayal kırıklığı yeniden su yüzüne çıktı. Bu sorgulamanın hiçbir anlamı yok. Javi'nin tüm bunlarla ne ilgisi var? Ve ne zamandan beri annem onun avukatı oldu? "Javi'yi kim benim aşk hayatımın hakemi yaptı ki?"

Annemin alnı kırışıyor ve yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kaplıyor. "Yaptın, Marisol. *Yaptın*."

Lanet olsun. Neden anneler hep böyle zeki oluyor?

BÖLÜM 8

Javi

Düğünden On Yıl ve Yedi Ay Önce

Tençlik yılımızın başlarında hava mevsim normallerinin dışında sıcak, Atlantik'in ortasında ikinci bir yaz bizi alacakaranlıkta bile ılıman Ekim sıcaklıklarıyla kutsuyor. İnsanlar da bu ertelemeden faydalaniyor. Cesetler her yere yayılmış üzerinde Belmont Yeşil, ve a öğrenci Kemaniyla Pachelbel'in Kanon'unu çalışarak rahatlamamıza yardımcı olacak mükemmel bir film müziği sunuyor. Kemancı düzgün çalmıyor. aracılığıyla, ama daha ziyade odaklanma üzerinde üç . En sevdiğim varyasyonlar - ortaokulda kendime piyano çalmayı öğretirken saatlerce çalıştıklarım. Eğer ben bir klavyem olsaydı, ona katılmak isterdim.

Yanımdaki Mari iç geçiriyor ve üzerinde oturduğumuz battaniyeyi düzeltiyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben sorarım.

Sorumu duymazdan gelerek ona getirdiğim naneli çikolatalı dondurmanın kapağını açıyor ve içine dalıyor. Şahsen ben tadının Pop Rocks ve diş macunu gibi olduğunu düşünüyorum ama herkesin tadı kendine.

"Bu seni daha iyi hissettirebilir," diye dürtüyorum.

"Hayır, olmaz" diyor bir kaşık dolusu dondurmayı mideye indirirken. Birkaç saniye içinde teslim oluyor. "Sadece şunu söyleyeceğim: Burada neden kötü kişi ben oluyorum anlamıyorum. Tek yaptığım

ciddi bir şey istemediğimi söyledim. Sanki boşanmak istiyormuşum gibi davrandı. Sadece bu da değil, onunla seks yapmak istemediğim için benim alaycı olduğumu söyledi. Her şey her seviyede vahşiceydi."

"O" Rob, Mari'nin birkaç hafta önce tanıştığı bir adam. İyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı ama ben ona pek inanmamıştım ve Mari geri adım attığında ona bazı çirkin isimler taktı. Daha da kötüsü, kampüste Mari'nin LASA başkanlığına seçildiğini duyuran el ilanlarının tahrif edilmesinden onun sorumlu olduğundan eminiz. Zamanlama çok tesadüfi ve el ilanlarının üzerine karalanan dil, Rob'un tartıştıklarında Mari'ye söylediği isimleri yansıtıyor. Doğam gereği şiddet yanlısı biri değilim ve rastgele bir çocuk saldırı suçlamasına değmez, ancak Rob'un hayatını zindan etmenin yasal bir yolunu bulabilseydim, her şeyi yapardım. Bu öğleden sonra posterleri indirdik ve -sadece güvende olmak için- şüphelerimizi kampüs polisine bildirdik.

"Sen kötü bir insan *değilsin*," diyorum ona. "Rob sadece istediğini elde etmeye alışmış ve reddedilmeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Siktir et onu."

Sarı bir frizbi bizden birkaç metre uzağa düşüyor ve bir adam onu almak için koşarak yanımıza geliyor. Frizbiyi almak için eğiliyor, sonra tam boyuna doğru düzelirken Mari'ye göz kırpmıyor.

Gerçekten pürüzsüz, cabrón.

Mari ona ters ters bakar. "Vajinam okul yılının geri kalanında kapalı kalacak. Devam edin."

Ellerini havaya kaldırır, bu sırada frizbiyi düşürür ve geri çekilir.

Ne kadar sinirli olduğunun bir kanıtı olan dondurmasını bir kenara bırakıp sırt üstü yatıyor ve bir kolunu yüzüne atıyor. "İntikama ihtiyacım var."

Onun yanında sırt üstü uzandım. "Ne tür?"

"Küçük türden."

"Tamam, intikamını nasıl alacaksın?" diye sordum. "Anlat bakalım."

Bir süre sorumu düşündükten sonra, "Önce arabasına sim bombası atardım," diyor.

"İyi bir tane."

"Ooh, o zaman onu binlerce pazarlama e-postasına kaydedirim."

"Yine de onun hesabına erişmeniz gerekir. Bu şirketlerin çoğu abone olurken e-posta adresinizi onaylamanızı istiyor."

Kolunu uzatıyor ve alnıma bir fiske vuruyor. "Gerçekliği bu işe karıştırmak zorunda mısın?"

"Ow...ve evet. Eğer mümkün hissettirmiyorsa, bu egzersiz tatmin edici olmayacaktır. Daha büyük düşün."

"Tamam, bu nasıl? Müstehcen miktarda para harcadığı gülünç derecede rahat bir kanepesi var. Minderleri küflü peynir ve ançüezle doldururdum."

"Kahretsin, bu çok acımasızca. O pis kokuyu asla çıkaramaz." "Aynen öyle."

"Aferin. Ayrıca sosyal medya fotoğraflarını bir at fotoğrafıyla değiştirebilir ve profil adını Hayvanlarla Oynayan Stan olarak düzenleyebilirsiniz. Ama hesabına erişmeniz gerekecek, o yüzden boş verin."

Gülüyor. "Bu zaten hayvanlar için çok zalimce olurdu." Bir anlık sessizlikten sonra yan döner. "Haklısın, zamanımı harcamaya değmez."

"Hiç şüphesiz," diyorum yüzümü ona dönerek. "*Sana söylediğimi* söyleyeceğin zaman *bu* mu?"

Yapabilirdim ama yapmayacağım. Ne olduğunu tekrar anlatmanın bir anlamı yok.

zaten biliyor: Rob hakkında en başından beri kötü hislerim vardı. "Gerçek yüzünü sakladı. Bu kadar basit."

Başını sallıyor. "Bir sürü kurbağayla uğraştım."

Kelimeler üzerimden katran gibi kayıyor, beni ağırlaştırıyor ve ruh halimi karartıyor. Mari'yi başka erkeklerle hayal etmek hoş bir düşünce değil. Asla. Keşke onu dünyanın pisliklerinden koruyabilseydim, ama onunla birlikte olmayı seçtiği herhangi bir kişi arasına girmek bana düşmez. Bazen keşke öyle olsaydı diyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Bu takıntın var ya... buna ne diyorsun?"

"Bir durum gemisi mi?"

"Evet, o. Yargılamıyorum, sadece bunun neyle ilgili olduğunu anlamaya çalışıyorum. Nereden geliyor bu?"

Yanaklarını üflüyor. "Annem, muhtemelen."

"Nasıl yani? Yani, bana onun hakkında biraz daha bilgi verebilir misiniz?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye soruyor başını hafifçe sallayarak.

Bu sorudan rahatsız olmadım. Mari ile geçen yıl tanıştığımızdan beri daha da yakınlaştık ve onu arkadaşım olarak görüyorum. Yine de geçmişimiz ve bizim için önemli olan insanlar hakkında pek fazla şey paylaşmadık. Bunu değiştirmek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Mari hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek isterdim ama bunu ona söylemek çok fazla şeyi açığa çıkarırdı. Onun yerine, "İlgilenmesem sormazdım." diyorum.

"Huh," diyor. "Tamam, nereden başlasam? Bakalım, annem Patrícia babamla okulda tanışmış. Babam birinci kuşaktan ve hali vakti yerinde, gerçi her zaman öyle değilmiş. Annem São Paulo'da çok daha mütevazı imkânlarla büyümüş ve gazetecilik alanında yüksek lisans yapmak için buraya gelmiş. Her neyse, çıkmaya başladılar ve aşık oldular. İkisi de aralarında bir anda havai fişekler patladığını ve annemin onu terk etmeyi hayal bile edemediğini söylüyor. O yüzden kalmış. Ve babam biraz eski kafalıdır. Kızın kariyerine saygı duymadığından değil.

Öncelik de vermemiş. Bu yüzden beni doğurduklarında - babam o zamanlar hukuk fakültesindeydi - doğal olarak babam kendi işini yaparken annemin de eve odaklanacağını düşünmüş. Aynen öyle de oldu. Annemin, babamın yaşamak istediği hayatı sevmemesi dışında. Eğlenceli. İşteki uzun geceler. Sosyal statüsünü korumak ve annemin umursamayacağı şeyler yapmak konusundaki takıntısı. Sanırım ayrı yaşamaya başladılar."

"Bu onun için zor olmuş olmalı."

"Evet, hayal bile edemiyorum. Ve bu sadece babamla ilgili değildi. ABD'de olmakla da ilgiliydi. Yani insanlar burada olmanın her zaman daha iyi bir seçenek olduğunu varsayıyor, sanki bir göçmen başka bir yerde olmak isteyemezmiş gibi. Ama Brezilya'da çok güzel bir hayatı vardı. İsteddiği kadar ziyaret edemeyeceği kadar uzakta olan harika bir ailesi. Yardımına ihtiyacı olan kardeşleri."

"Evini özliyordu."

"Aynen öyle. Ayrıca, zaten yakında üniversiteye gidecektim. Babamla birlikte boş bir yuva olmak istemiyordu, bu yüzden ondan boşandı ve gitti."

"Bu senin için nasıl bir şeydi?"

Uzun bir iç geçiriyor, bakışları battaniyenin üzerine yerleşiyor. "Zor. Bir süre, kalması için bir şey yapıp yapamayacağımı merak ettim. Bunun benimle ilgili olmadığına dair bana güvence verdi. Gitmek isteseydim beni Brezilya'ya götüreceğini söyledi. Ama zihnimde bu imkânsızdı. Arkadaşlarım buradaydı, *hayatım* buradaydı."

"Baban da buradaydı," diye belirttim.

"Düşündüğünüz kadar olumlu değil," diyor kesin bir dille. "On altı yaşında bir kızla ne yapacağını bilemeyeceğini söylediğini duydum." Gülüyor. "Annem ona bir yolunu bulmasını söyledi."

"Annen şimdi ne yapıyor?"

"S o Paulo'da günlük bir gazetede çalışıyor ve kardeşlerinin büyükannem ve b y kbabama bakmasına yardım ediyordu."

"Onu zaman zaman görüyor musun?"

"Son iki yaz ziyaret ettim ve gelecek yıl tekrar gitmeyi umuyorum. Büyükannem ve büyükbabam buraya seyahat edecek kadar sağlıklı değiller, bu yüzden fırsat buldukça onları görmeye çalışıyorum. Tatilleri babamla geçiriyorum."

"Sen ve baban yakın mısınız?"

Sorumu düşünürken başını bir o yana bir bu yana eğiyor, sonra da şöyle diyor: "Annem gittiğinde, bu durumdan pek hoşlanmadığını bilsem de bana destek oldu. Bu yüzden ona çok şey borçluyum. Ama dürüst olmak gerekirse, bazen ben de onun kasırgasına kapılacağımdan endişe ediyorum."

Onu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Meğer onun da benimki kadar kalın bir koruyucu kabuğu varmış. Belki de bu yüzden birbirimize uyuyoruz - çünkü bir şekilde benzer ruhlarız. Bir parçam ikimizin de gardımızı d ş rmemizi umuyor. Buna değeceğini hissediyorum. "Dur tahmin edeyim: Sen de  niversitedeyken herhangi bir erkeğin kasırgasına kapılmaya  alışmıyorsun."

"Aynen  yle. Ama beni yanlış anlamayın. Aşktan nefret etmiyorum. Sadece şu anda onu aramıyorum." Geriniyor, sonra bana bir göz atıyor. "Sıra sende."

Kalbim göğsümde g m güm atıyor. "Benim sıram mı?"

"Evet. Bir gün düzgün bir insan bulacağıma dair bana umut veriyor. Bana kız arkadaşından bahset."

Mari ilk kez var olmayan bu kişi hakkında soru soruyor. Beni sorgulayacak kadar önemsemediğini düşündüm. Ve ilk yalanıma bir yenisini eklemek istemediğimden, bu konuyu kapattım. Ama Mari'yle arkadaşlığımızın gerçek ya da hayali diğer sevgililerimize rağmen gelişmesini istiyordum, bu yüzden sahte kız arkadaşımı dinlendirdim. "Biz ayrıldık."

Mari birden ayağa fırlar. "Olamaz! Neden? Ne oldu?"

Bunu aşırı dramatik bir tonda söylüyor ve hemen aklımda kırmızı bir bayrak uyandırıyor.

"Fiyaskoyla sonuçlandı," diyorum, doğrulup onun bakışlarından kaçarak. "Farklı şeyler istiyorduk. Farklı yönlere gidiyorduk."

"Yani sen burada olmak istedin ve o da senin dolabında kalmak mı istedi?"

Başımı eğiyorum. "Dolap mı? Neden benim dolabımda kalmak istesin ki?"

"Burası insanların şişme bebeklerini sakladıkları yer değil mi?"

Ve sonra kafama dank etti: Mari en başta bana hiç inanmamıştı.

"O var, lanet olsun," diyorum, sırtıma yüzümden uzak tutmaya çalışırken yanaklarım yanıyor.

"Tabii ki öyle," diyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Birbirimize birkaç saniye bakıyoruz ve sonra ikimiz de kahkahayı basıyoruz.

"Cidden, Javi. Aklından ne geçiyordu? Fantasia mı?" "Çok güzel bir isim," diyorum nefesimin altında.

Tüm sesimi kullanarak ekliyorum: "Madem biliyordun, neden bana bunu söylemedin?"

"Bunun için bir neden yoktu. Müsait olmak istemedin ve ben de mesajı açık ve net bir şekilde aldım."

"Özellikle seninle ilgili değildi."

"Benimle çok ilgiliydi ama bu konuda kızgın değilim. Bu şekilde birlikte olmamayı seçiyoruz ve bu gayet iyi."

"Yine de doğru yere geldik, değil mi?" Bunun doğru olduğuna gerçekten inanarak söylüyorum.

"Evet, öyle yaptık."

Tekrar sırtüstü yattı ve ben daha da yaklaştım, birbirimize dik olacak şekilde kendimi ayarladım, benim

başını onun yanına yasladı.

"Yine de bana biraz dürüstlük borçlusun," diyor.

"Bu sana söylediğim tek yalan."

"Bundan şüphem yok, ama kastettiğim bu değil. Benimle gerçek bir şey paylaşmanı istiyorum. Çünkü ben ikimiz için de yeterince şey paylaştım."

Haklı. Yani, şu anda ailesi hakkında konuşmak kolay olmamıştır.

Bir süre sonra, "Yükseklik korkum var. Yani *gerçekten* yükseklik korkusu."

"Ne kadar ilginç," diyor eğlenen bir ses tonuyla. "Eğer bu bilginin önemli olduğu bir durumla karşılaşırsak, bunu aklımda tutarım. Ama bu benim bahsettiğim türden bir paylaşım değil ve bunu sen de biliyorsun."

Mari gece gökyüzüne bakarken, arada bir yanından geçen ateşböceklerini seyrederken dalgınca parmaklarını buklelerimin arasında gezdiriyor. Kemancı enstrümanını bir kenara bıraktığına göre, avludaki çimenler huzur verici bir sessizliğe büründü. Mari'nin nazik elleri saçlarımı karıştırırken ve yukarıdaki yıldızlı manzara beni sakinleştirirken gözlerimi açık tutmak zor. Ya da belki de konudan kaçıyorum.

"Bekliyorum," diye şarkı söylüyor.

"Kirli sırlar için etrafı mı karıştırıyorsun?"

Hafifçe kıkırdıyor. "Sende hiç var mı?"

"Tam olarak kirli değil."

"Çok yazık."

Gülümsemeden edemiyorum. Mari'yle konuşmak günümün en güzel kısmı. Her cümlesi onun kişiliği hakkında bir şeyler ortaya koyuyor. Ve o paylaştıkça ben de karşılık vermek istiyorum. Hoş olmayan anıları canlandırırsa bile. Yavaşça nefes alıp veriyorum, sonra bir adım atıyorum. "Lisedeki ilk yılımda, kardeşlerim ve ben büyük bir plak şirketiyle anlaşmanın eşiğindeydik."

Hafifçe doğruluyor ve beni yaslandığım yerden kaldırıyor. Gövdemi çevirip ona b a k ı y o r u m , yüzündeki şok ifadesine şaşırıyorum.

"Bir erkek grubunda mıydın?"

"Neredeyse," diyorum omuz silkerek. "Henüz hiçbir şarkıyı bitirmemiştik ama ben birkaç şarkı üzerinde çalışıyordum. Lisedeyken çok sinirliydim ve bunu kanıtlayacak berbat şarkı sözlerim var. 'Fıstık ezmesi gibi yapıştım sana' yazdığım gerçek bir dizeydi."

"Aman Tanrım," diyor, ürpererek.

"Evet, biliyorum. Ama bu arada yerel festivallerde ve alışveriş merkezlerinde coverlar yaptık. Ve hit olduk. Ailelerimiz de etkilendi ve bizi bir yetenek yarışmasına soktular. Hem de öyle üçkâğıtçılardan değil, Pinnacle Music'in sponsor olduğu gerçek bir yarışmaya."

Ünlü plak şirketinden bahsettiğimde kaşları kalkıyor ve sonra tekrar yerine oturuyor. Tercih ettiğim pozisyona döndüğümde, "Tamam, peki sonra ne olacak? Bana tüm kirli detayları anlat."

Bu üzücü olayın beni bu kadar rahatsız etmemesini dileyerek yüzümü buruşturuyorum. Mari'nin olanları tanımlamak için *iğrenç* kelimesinin mükemmel bir kelime olduğuna dair hiçbir fikri yok ve kesinlikle sinire dokunmak istemedi. Utanç *vericiydi*. Ayrıntıları sterilize etmek istiyorum ama benden dürüst olmamı istedi ve ben de bunu ona vermek istiyorum.

"Şirketle ve bizim için dışarıdan buldukları bir menajerle yüzlerce toplantı yaptık. Şirketin grubumuzun arkasına gerçek anlamda para koymaya hazır olduğu açıktı. Sonra bir noktada grubun orijinal fikrinin -aslında benim fikrimin- çarpıtıldığını hissetmeye başladım. Bizi diğerlerinden ayıracak şeyler üzerinde çalışmak istiyordum. Arabalar ve seks hakkında konuşmamızı istediler. Ben karşı çıktım ve plak şirketi bundan hoşlanmadı, bu yüzden beni bıraktılar."

"Şirket seni bıraktı mı?"

"Hayır, kardeşlerim
yaptı." Nefes nefese
kaldı. "Javi, hayır."

"Evet. Beni de gafil avladılar. Sözleşmeyi imzalamamıza birkaç gün kalana kadar bana haber vermediler. Bana daha uygun başka birini bulduklarını söylediler. Bana daha pasif bir rol üstlenmeyi düşünüp düşünmediğimi sordular. Yıkılmışım ama kenara çekildim. Aslında anlaşma için bile kızgın değildim. Beni asıl inciten ihanetti. Grup benim fikrimdi. Kardeşlerimle ilişkiyi güçlendirme yoluydu. Ama beni arkalarında bıraktılar ve bir daha arkalarına bakmadılar."

"Olanlar için çok üzgünüm," diyor usulca. Daha acil bir şekilde, "Bana mutlu bir son olduğunu söyle. Bana çok kötü battıklarını söyle."

İçimi çektim. "Keşke yapabilseydim, ama yapamam. İlk albümleri altın sertifika aldı. Ondan sonra hiçbir şey ilk albümün başarısına yaklaşamadı ama onlar sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesine sahip gerçek bir pop grubu."

"Ailen ne düşünüyordu? Kardeşlerin tüm bunları nasıl atlattı?"

"Ailem neler olduğunu bilmiyor. Onlara sadece gruba katılmaya hazır olmadığımı söyledim."

"Kardeşlerini korudun," diyor gözlerini kocaman açarak.

"Evet."

"Ama neden?"

"Çünkü bu büyük bir plak anlaşmasıydı. Kardeşlerim için ailemin hayatını kolaylaştıracak bir şey yapma şansı. Bunu onlar için mahvetmeyecektim."

"Demek bu yüzden kardeşlerinle artık yakın değilsin."

"Açıkçası hiçbir zaman o kadar yakın olduğumuzu sanmıyorum. Lise yıllarımı onlar gibi havalı olmaya çalışarak geçirdim,

onlarla takılmaya çalıştım. Ama beni hep bir kenara ittiler. Gruba kadar. Ama sonunda her zaman yaptıklarını yaptılar: beni terk ettiler."

"Peki, o zaman, şimdi senin sıran." "Neyi yapma sırası bende?"

"İntikam almak için. Kafanda tabii ki. Bana ne yapacağını söyle."

Her zamanki gibi, beni korkumdan kurtarmak için ne söyleyeceğini biliyor. "Yükselişlerini ve muhteşem düşüşlerini anlatan bir belgeseli gizlice finanse ederdim. Sadece çöküp yanmalarını beklemem gerekiyor, şerefsizler. Ve birden fazla kanalda yayınlanmasını sağlardım."

"Grubun adı ne?" "Triborough Boys."

Parmakları saçlarımda duraklıyor. Evet, onları duymuş. Herkesin var.

"Adlarını duymuştum," diyor soğukkanlılıkla.

"Ağzından kaçırmadığın için teşekkürler."

"Rica ederim," diyor ve kafa derime masaj yapmaya devam ediyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok."

Ve bu doğru. Gerçekte ne olduğunu hiç kimseyle paylaşmadım, ailemle bile. Kendimi savunmasız hissetsem de Mari'nin tepkisi beni rahatlattı. Bana onun yanında savunmasız olabileceğimi ve bunu yüzüme vurmayacağını söylüyor.

"Hey, Javi," diyor.

"Evet?"

"Şu andan itibaren erkekler söz konusu olduğunda senin tavsiyelerini dinleyeceğim, soru sormak yok. Rob'un istila ettiği bu sokaklar çok tehlikeli ve yardıma ihtiyacım var. Karşılığında, tüm Triborough Boys indirmelerimden kurtulacağım. Anlaştık mı?"

Gölümsüyorum. "Anlaştık."

Ve ne var biliyor musun? Bu kız için küçük olmaya değır.

Ayağı fırladım ve elimi uzattım. "Hadi kitapçıya gidelim."

"Ne için?" diyor, onu alarak.

Ona sinsı bir gülümseme veriyorum. "Parıltı için."

Perşembe, 16 Ekim 2014

WhatsApp Sesli Mesaj

Marisol, ben annen. Sedal Rizos şekillendirici kremini postaya verdiğimi bilmeni istiyorum. Beş şişe. Pahalıydı, filha. Belki şimdi internetten bulabilirsin? Javi ve kızlara selamımı söyle. Çıktığın çocuk tam bir pislikmiş. Esqueça ele! Te amo. Tchau. Tchau. Tchau.

BÖLÜM 9

Mari

Düğünden On Yıl ve Yedi Ay Önce

M Annemin tavsiyesi çok yerinde. İşin iyi yanı, Rob çoktan unuttu ve ben de her zamanki gibi sosyalleşiyorum, çalışıyorum.

"Hadi, bizimle gel," diye yalvardım.

Javi odasına girmemize bile izin vermiyor. Onun yerine, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ağzını sert bir çizgiye oturtmuş bir şekilde eşikte duruyor.

"Hayır," diyor. "Kesinlikle olmaz. Ve daha açık olmamı istiyorsanız, hayırın canı cehenneme."

Sasha homurdanıyor ve loş koridorda adım atmaya devam ediyor. Brittany hayal kırıklığıyla başını arkaya atıyor, gerçi onu normalden daha sinirli yapan şeyin dar bandaj elbise olup olmadığını merak ediyorum. (Açıkçası geçen ayki emo görünümünü daha çok sevmiştim.)

"Buraya geldiğinden beri tek bir partiye gittin mi?" Javi'ye ellerimi kalçalarımın altına koyarak soruyorum.

"Hayır," diyor, vurgulamak için dudaklarını patlatıyor, benden öğrendiği bir alışkanlık. "Ve bu şekilde kalmaya niyetliyim. Tahıl alkolü. Jöle shotları. Spor ayakkabılarımda kusmuk. Kulağa kâbus gibi geliyor. Ben almayayım."

"Müzik dinlemek, dans etmek, insanlarla tanışmak," diyorum ve parmaklarımla her bir noktayı işaretliyorum.

Bir an bana baktı, sonra "Bu fikrimi nasıl değiştirecek? Beni tanıyor musun, tanımıyor musun?"

Onu tanıyorum.

En sevdiği rengin mavi olduğunu biliyorum.

İnsanların ağzı doluyken konuşmasından *nefret ettiğini* biliyorum.

Annesinin ona papito, mi cielito ve sayısız başka -itos dediğini biliyorum ve o buna hiç aldırılmıyor.

Yardıma ihtiyacım olduğunda her şeyi bırakacağını biliyorum (ve ben de aynısını yapardım).

Ama aynı zamanda yalnız kalmak istediğini de biliyorum -çünkü bu kendini ortaya koymaktan daha güvenli. Bu yüzden henüz ondan vazgemiyorum.

"Konuştuğum herkes üzerinde veto hakkın olacak, unuttun mu?"

enesine vuruyor. "Cezbedici... ama yine de hayır."

"Bir saat," diye yalvarıyorum. "Bana bir ya da iki saat ver." "zgnm Mari, bu gece evde kalacağım."

Sarhoş niversite ğrencilerinin ne kadar berbat olabileceklerinin altını çizmek istercesine, iki odanın kapısı açılır ve beyaz bir adam kafasında bir çift iç amaşıyla birinden diğerine fırlar.

"Evet, aynen öyle, iyi eğlenceler," diyor Javi, odasına kaçıp kapıyı iterek kapatırken.

Kapı kapanmadan hemen önce içeriden bir el fırlıyor ve hemen ardından oda arkadaşı Jeremy ıkıp Javi'yi kenara itiyor. Bize orantısız bir sırtışla bakan Jeremy kapının pervazına yaslanıyor. "Merhaba hanımlar. Bu akşam size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Adam tam bir trip. Kirli sarı kıvrıcık saçları yüzünü bir hale gibi çevreliyor ve teni her zaman kızarıyor. Sasha ona gizlice (ve mükemmel bir şekilde) Cupid lakabını taktı. Brittany onun *NSYNC günlerinde Justin Timberlake'i tercih ettiğini söylüyor.

"Oda arkadaşının otuz yaşında biri gibi davranmayı bırakmasını sağlamaya çalışıyoruz," diyorum ona.

Jeremy doğrulur, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve ellerini koltuk altlarına sıkıştırır. "Ona iyi şanslar. Hemoroidine Preparation H uygulayarak dolu dolu bir gece geçirmeyi planlıyor."

Javi, Jeremy'nin kafasının arkasına vurur ve odaya geri çekilir.

Jeremy silkiniyor ve "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"ODO Brickman'daki evlerinde bir parti veriyor. Sokak," diyor Brittany.

"Giriş ücreti 10 dolar," diye ekliyorum.

"On dolar mı?" Javi içeriden bağırıyor. "Şimdi ben kesinlikle gitmiyorum!"

"Unut onu Mari," diye sızlanıyor Sasha. "Bizimle takılmak istemiyor. Hadi kaçalım."

Javi huysuzun teki ama *benim* huysuzum. Sasha onu anlamıyor ama ben anlıyorum. Onu sert bir dış kabuğu ve yapışkan bir merkezi olan bir şeker olarak düşünmeye başladım. Mentos'un kişileşmiş hali.

"Tamam, iyi," diyorum Javi'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "ama kamu güvenliği atölyesindeki o kadın partilere gruplar halinde katılmamız gerektiğini söyledi. Böylece birbirimize göz kulak olabiliriz."

Javi kafasını uzatıyor ve parmağıyla bizi işaret ediyor. "İçkilerinizi gözden kaçırmayın, tamam mı?" Birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıkmak üzere uzaklaşıyor. "Daha da iyisi, hiçbir şey içmeyin."

"Tabii, tabii," diyorum siyah mini eteğimin eteklerini çekiştirerek.

Javi'nin bakışları hareketi takip ediyor ve sonra tekrar içeride kaybolmadan önce çenesini sıkıyor.

Onun üzerinde *çalışacağım*, diyor Jeremy kapıyı kapatırken. "O eğlenceli," diye gözlemliyor Brittany biz doğru yürürken.

Çıkın. "Bana babamı hatırlatıyor. Onun babamdan biri olmadığına emin misin?"

üniversiteyi geç bitirmeye karar veren insanlar gibi mi? Mesela, bizim yaşımızda olduğuna dair gerçek bir kanıtınız var mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Javi'nin tipik bir üniversite öğrencisi olmaması onun yaşlı olduğu anlamına gelmez."

"Eh, sanırım haklısın," diyor Brittany, çok dar topuklu ayakkabılarının içinde sallanırken elimi tutarak. "Neyse, bu gece dışarı çıkacağımız için çok mutluyum."

"Sen kaygan değilsin, biliyorsun. Bana tutunuyorsun çünkü o gülünç ayakkabıların içinde kışını yırtmak üzeresin."

"O da var," diyor gülerек.

Merdiven boşluğuna varmadan önce bir kapının kilitlenme sesini duyuyorum ve arkama baktığımda Javi bize doğru yürüyor, tişörtünü giyerken yüzü bomboş. Koyu renk kot pantolonunun bel bandını ayarlarken görünen ten parçasına bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bazen aramızda kaynayan çekime teslim olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm mü? Kesinlikle düşündüm. Ama Javi durumsal bir ilişkiye indirgenemeyecek kadar özel biri. Zaten hayatımın bu aşamasında birinden isteyebileceğim tek şey de bu. Belli ki o da aynı şeyi hissediyor; yani kendini engellemek için bir kız arkadaş *icat* etti. Tüm bunları hatırlayarak dönüyorum ve kızlarımla kol kola giriyorum.

"İyi seçim," diyorum omzumun üzerinden. "Çok eğleneceksin, söz veriyorum."

Javi cevap olarak homurdanıyor.

* * *

Javi *hiç* eğlenmiyor.

ODO'nun evi çok büyük değil, ancak ana kattaki tüm mobilyaları kaldırmışlar, bu nedenle alan çıplak odalar ve ürkütücü mavi bir lambadan başka bir şeyden oluşmuyor

partinin tek ışık kaynağı olarak hizmet ediyor. Herkesin elinde kırmızı bir Solo bardak var gibi görünüyor ama Javi'nin de tavsiye ettiği gibi hiçbir şey içmiyoruz.

"Biri spor ayakkabılarına kusarsa, yeni bir çift alırsın," diyor Javi, küçük bir insan büyüklüğündeki iki hoparlörden gelen Don Omar ve Lucenzo'nun "Danza Kuduro" şarkısının gürültülü sesi üzerine onu duyabilmem için eğilerek. Son bir saat içinde en az üç kez çaldıklarına yemin edebilirim.

"Evet, evet," diyorum omzumun üzerinden, kollarımı başımın üzerine atıp kalçalarımı sallıyorum çünkü bu şarkı hâlâ çok popüler.

Bizden birkaç metre ötede Brittany ve Sasha arka arkaya dans ederken etraflarındaki erkekleri görmezden geliyorlar. Görünüşe göre Sasha'nın bluzu tüm erkekleri bahçeye topluyor.

Javi'nin iğneleyici bir yorumu olmadan birkaç dakika geçiyor, bu yüzden ona dönüp bakıyorum ve onu kıcıma gizlice bakarken yakalıyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışları yere kayıyor.

"Güzel bir popo, değil mi?" Ona göz kırparak soruyorum.

Javi'nin ağzı seğiriyor ve sonra gözlerini deviriyor. "Öyle olduğunu biliyorsun." İç çekerek saatine baktığını belli eder. "Yaklaşık otuz dakikan kaldı."

Bu sefer gözlerimi devirme sırası bende. "Peki." Yanında durup kalabalığı tarıyorum, parmaklarım dünyayı yok etmeyi planlayan kötü bir adam gibi birbirine dolanıyor. Bir süre sonra odanın öbür ucundaki Latin kökenli sevimli bir adamı işaret ediyorum. "Ne olmuş ona?"

Javi başını sallıyor.

"Neden olmasın?" Öfkeyle ona doğru eğildim. "Onun bir kız arkadaşı var."

Birisi müziğin sesini daha da yükseltiyor, böylece Javi ve ben kafalarımızı bir araya getirmeye devam etmeye zorlanıyoruz.

sohbet. Ne yazık ki kokusu - temiz, topraksı ve biraz da narenciye kokusu - burnuma çarpıyor ve beynimi yasak yerlere gönderiyor.

Geri çekilip boğazımı temizliyorum. "Onun alındığını nasıl anladın?"

"Bileğine bak. Arkadaşlık bileziği takıyor." Homurdanıyorum. "Bu kız arkadaşı olduğu anlamına gelmez."

"Eğer mantığımı sorgulayacaksan," diyor dudaklarında dans eden bir gülümsemeyle, "şimdi gidip gideceğim."

"Tamam, tamam, rahatla. Ama muhtemelen bazı temel kurallar koymalıyız. Yani, öyle kafana göre bir şeyler uyduramazsın. İyi niyetli olmalısın."

"Elbette," diyor başını sallayarak. "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

Şüpheliyim ama şimdilik ona güveniyorum. Odayı tekrar gözden geçiriyorum ve bir grup arkadaşıyla duran beyaz bir adamı işaret ediyorum. "Ne olmuş ona?"

"Kefal tek başına diskalifiye edici olmalı, ama o aynı zamanda bir esrarkeş."

"Nereden biliyorsun?"

"O ve Jeremy arkadaşlar."

İnledim. "Bu da diskalifiye edici."

Gülüyor. "Öyle olmalı. Şimdiki şirket dahil." "Hayır, sen muafsin, seni sevimli huysuz."

Beni kendine çekti, alnımdan öptü ve sonra bıraktı. Sadece bir öpücük, gerçekten. İffetli. Dostça. Sevgi dolu bir yerden geliyor, şehvetten değil. Javi'nin dudaklarının tereyağı yumuşaklığında olması ve harika kokması dışında. Aynen böyle, beynim kendini yeniden düzenliyor, onun öpücüğünün tek öpücük olduğuna karar veriyor. Ve bundan kendim için *gerçekten* nefret ediyorum. Çünkü ileride herkesi Javi'yle kıyaslayacağıma dair içimde bir his var.

onları eksik buluyorum. *Hayır, hayır, hayır, beyin. Oraya gitmiyoruz.*

Sanki evren bana bir mola vermeye çalışıyormuş gibi. Siyah adam yanımda beliriyor, titiz solgunluğu ve kırışmamış düğmeli bluzu onu bu partideki çoğu erkekten hemen ayırıyor. Tişörtleri resmi kıyafet olarak görmeyen bir Belmont çocuğu mu? O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Diğer tarafımda Javi boğazını temizliyor, ben de dönüp ona bakıyorum.

Başını hafifçe eğiyor, sonra bir köşede toplanmış bir şeyler geveleyen Sasha ve Brittany'ye katılmak için uzaklaşıyor. Sanırım bu bana yeşil ışık yaktığı anlamına geliyor.

"Sen Marisol'sun, değil mi?" diyor adam.

Sesi güzel - Javi'ninki kadar derin değil ama yine de güzel. Ve benden sadece birkaç santim uzun, bu yüzden Javi ile her zaman yaptığım gibi bakışlarını karşılamak için boynumu eğmek zorunda kalmıyorum.

"Evet. Öyle mi?"

"Trent," diyor ve düz beyaz dişlerini öne çıkaran geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Dudaklarımı yaladım ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Trent."

Boynunun arkasını ovuşturuyor, sonra sakinleştirici bir nefes alıyor. "Dans etmek ister misin?"

Görünürdeki gerginliği beni büyülüyor. Umarım sahte değildir.

Arkadaşlarımı en son gördüğüm köşeye bakıyorum ve Katy Maldonado'nun da onlara katıldığını fark ediyorum. LASA yönetim kurulunda olduğu için onunla uğraşmak zorunda olmam yeterince kötüyken bir de onu burada mı göreceğim? Dur bir dakika. O ne yapıyor? Gözlerimi kısıyorum. O...?

Evet, Javi'ye yaklaştıkça yaklaşıyor, vücudunu kızlarımı engelleyecek ve kişisel alanını işgal edecek şekilde konumlandırıyor. *Kesinlikle olmaz.*

"Bana bir saniye ver Trent," diyorum ve sonra odanın öbür ucundan Javi'nin adını bağıriyorum.

Hemen başını kaldırıp kalabalığın içinde beni buldu, gözlerinde bir soru vardı.

Ona dikkatle bakıyorum, çenemi Katy'ye doğru çeviriyorum ve bir elimi boğazımda gezdiriyorum.

Başını arkaya atıp gülüyor. Kendine geldiğinde bana sahte bir selam veriyor ve ne demek istediğimi anladığını belli ediyor.

Javi'nin Katy'nin ağından güvenli bir şekilde çıkmasıyla Trent'in elini tutup onu dans pistine çekiyorum.

Javi ve benim aramdaki bu yeni dinamik *tam da* ihtiyacım olan şeydi. Biz arkadaşız, sırdaşız, aynı zamanda korumayız. Ve o benim için çok önemli olduğu için, böyle kalacağına yemin ediyorum.

BÖLÜM 10

Javi

Şimdi

A Telefonumdaki art arda çınlamalar beni Mari'nin ucuz bir Pedro Pascal'la evleneceğini duyurduğu bir kâbustan uyandırıyor. Sersem ve bulanık gözlü, I Fumble için benim Telefon üzerinde ve Komodin. Okuma gözlüklerim hangi cehennemde?

Telefonu yere düşmeden havada yakalayıp, bildirimleri tarayabilmek için yüzümden birkaç santim uzakta tutuyorum. Mari'nin adı kutudaki bir jack-in-box gibi bana atlıyor. E-postasını açıp konu satırını okuduğumda bir kez daha korkuyorum:

Kimden: Marisol Campos <mcampos@camposlawgroup.com>

Kime: Sasha Campbell <sashacampbell@elitedigital.com>; Brittany Holton <britt@wineanddinecatering.com>; Chloe Rivera <crivera@camposlawgroup.com>; Javi Baez <javier_baezpc@gmail.com>

Tarih: 7 Nisan 2025, TSİ 10:00

Konu: Alex ve Marisol'un Düğünü

Merhaba arkadaşlar!

Gelin partisindeki herkesle bağlantı kurmak ve Alex'le benim altı hafta sonra gerçekleşecek düğünümüzle ilgili bazı detayları paylaşmak istedim! Yan not: Lütfen bu e-postanın resmiyetini mazur görün.

Böylece hiçbiriniz neler olup bittiğini bilmediğinizi iddia edemezsiniz. 😊

Chloe, Sasha, Brittany ve Javi ile tanış. Sizler benim en yakın arkadaşlarımsınız ve sonunda hepinizi bir yerde toplamak için bir sebebim olduğu için mutluyum. Chloe babamın şirketine ben katıldığımda katıldı ve hemen kaynaştık. O da en az senin kadar pervasız, Sash, bu yüzden ikinizin çok iyi anlaşacağını umuyorum. Umarım büyük güne hazırlanırken (belki de bekarlığa veda partimi planlarken, lol) hepinizin konuşmak için birkaç fırsatı olur.

Javi onur konuğum olmayı kabul etti. Alex'in kız kardeşleri katılmayı reddettiler (daha fazla şarap varken başka bir zaman).

Düğünle ilgili tarihler (saatlerin tümü Pasifik'tedir)

Kıyafet provası: 16 Mayıs Cuma, 16:00

Prova yemeği: 16 Mayıs Cuma, saat 19:00

Gelin yemeği ve şarap tadımı: 17 Mayıs Cumartesi, 12:00 Düğün: 18

Mayıs Pazar, 11:00

Düğün mekânı Sonoma şarap ülkesinin kalbindeki Crystal Canyon Çiftliği. Alex'in ailesi San Juan'dan gelecek ve tesisteki kulübelerde kalacaklar. Perşembe akşamından Pazartesi sabahına kadar sizin adınıza bir ve iki kişilik evler rezerve ettik ve siz de

rezervasyon onaylarınızı bugün geç saatlerde almış olmalısınız. Farklı konaklamalara ihtiyacınız varsa, bana bildirin, ayarlayalım. Ek ayrıntılar şu adreste bulunabilir

MarisolAndAlexSonomaWedding.com.

Ben 21 Nisan haftası için izin istedim, bu yüzden saygın bir striptiz kulübüne gitmeyi içeren bir gelin partisi gezisi planlamak istiyorsanız, benim

Pazartesi gününden itibaren müsaitlik tamamen açık. 😊

Müsait olduğunuzda yüz yüze sohbet etmek için Zoom'a geçelim. En acil konu kıyafetler. Düşünüyorum da, kıyafetini kendi seçebilirsin. düğün renk düzeni (gümüş ve gök mavisi). Müsaitlik durumunuzu öğrenmek için bir Doodle anketi oluşturacağım ve herkes için uygun olan bir tarih için bir video davetiyesi göndereceğim.

Büyük günümün bir parçası olacağınız için çok heyecanlıyım. Hayatımın bu heyecan verici yeni bölümüne başlarken bana katıldığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kocaman
sarılıyorum,
Mari

Şimdi çentikleri anlıyorum.

Kimden: Sasha Campbell <sashacampbell@elitedigital.com>
Kime: Brittany Holton <britt@wineanddinecatering.com>; Javi Baez <javier_baezpc@gmail.com>
Tarih: 7 Nisan 2025, TSİ 10:02
Konu: Re: Alex ve Marisol'un Düğünü

İşte bizim kızımız. Her zaman liste yapar ve onları iki kez kontrol eder.

Bu düğünün neden iki aydan kısa bir süre içinde gerçekleşeceğini bilen var mı?

(Chloe'yi tanımadığım için yazmıyorum. *Mariah Carey GIF'i ekler*)

Kimden: Brittany Holton <britt@wineanddinecatering.com>
Kime: Sasha Campbell <sashacampbell@elitedigital.com>; Javi Baez <javier_baezpc@gmail.com>
Tarih: 7 Nisan 2025, TSİ 10:03
Konu: Re: Alex ve Marisol'un Düğünü

Hamile değil. Ben sordum.

Kimden: Chloe Rivera <crivera@camposlawgroup.com>
Kime: Sasha Campbell <sashacampbell@elitedigital.com>; Brittany Holton <britt@wineanddinecatering.com>; Javi Baez <javier_baezpc@gmail.com>
Tarih: 7 Nisan 2025, TSİ 10:03
Konu: Re: Alex ve Marisol'un Düğünü

Salam millet! Buralı olan tek kişinin ben olduğumu varsayarsak, bekarlığa veda partisine öncülük etmekten mutluluk duyarım. Kardeşimin en iyi arkadaşı striptizci. Ondan tavsiye istemek sorun olmaz.

Kimden: Sasha Campbell <sashacampbell@elitedigital.com>
Kime: Chloe Rivera <crivera@camposlawgroup.com>; Brittany Holton <britt@wineanddinecatering.com>; Javi Baez <javier_baezpc@gmail.com>
Tarih: 7 Nisan 2025, TSİ 10:04
Konu: Re: Alex ve Marisol'un Düğünü

Bekarlığa veda partisine liderlik etmeyi teklif ettiğin için teşekkürler, Chloe. Striptizci Mari'nin tarzı gibi görünmüyor. Kafa kafaya verelim ve birkaç olasılık bulalım. Yan not: Kardeşinin en iyi arkadaşı Instagram'da mı? Özel bir etkinlik için onu seçmeye almak ilgimi çekebilir. 😊

Kimden: Javi Baez <javier_baezpc@gmail.com>

Kime: Sasha Campbell <sashacampbell@elitedigital.com>; Brittany Holton <britt@wineanddinecatering.com> **Tarih:** 7

Nisan 2025, 10:06 am PT **Konu:** Re: Alex ve Marisol'un Düğünü

İki ay içinde gerçekleşecek çünkü hayalindeki mekanda bir açılış var. Üniversiteden beri bundan bahsediyor.

Kimden: Sasha Campbell <sashacampbell@elitedigital.com>

Kime: Javi Baez <javier_baezpc@gmail.com> **Tarih:** 7 Nisan 2025, 10:06 am PT **Konu:** Re: Alex ve Marisol'un Düğünü

Bana numaranı gönder. Seninle konuşmam lazım.

Sasha'ya yanıt verdikten ve Gmail'i kapattıktan birkaç saniye sonra telefonum çalıyor. Kahretsin. Sistemimde kafein olmadan onunla uğraşacak kadar uyanık değilim.

Yatakta doğruldum ve boynumu kırdım. İşte bir şey yok. "Merhaba, Sasha."

"Bana 'merhaba Sasha' deme. Ne yaptın sen?"

"Yapmak mı? Ne demek istiyorsun?"

Sasha ile uzun zamandır bire bir konuşmamıştık ama onunla dün de konuşmuş olabilirim. Bazı insanlar sanki kapınızın onlar için her zaman açık kalacağını biliyorlarmış gibi hayatınıza girip çıkarlar; Sasha da o insanlardan biri.

"İlgisizmiş gibi davranma," diyor. "O kızla en son konuştuğumda biriyle çıkmaya ara vermişti ve şimdi evleniyor. Ve sen bilgisiz gibi davranmaya çalışmadan önce,

Bana anlaşmanızdan bahsetti, o yüzden bana her şeyin nasıl ters gittiğini açıklayın."

"Yanlamasına nasıl?"

Derin bir nefes alır. "Bana yardım et, Javi. Şimdi zamanı değil. Kızımız senin onayın olmadan randevularla ilgili hiçbir şey yapmaz. Ve şimdi altı hafta içinde evleniyor? Bunu mantıklı hale getir."

İmkansız soruyor; ben de ne olduğunu bilmiyorum. "Sasha, tek bildiğim sonbaharda beni aradığı ve biriyle çıkmaya ara verdiğini söylediği."

"Ara vermesine ne sebep oldu?" "Yeniden toparlanmaya ihtiyacı vardı." "Neye karşı?"

"Bana söylemedi. İstemiyorsa onu biriyle çıkması için teşvik edecek değildim. İhtiyacı olan şey buysa ara vermeye hakkı var."

Sasha iç geçirir. "Elbette öyle. Aksini iddia etmiyorum. Ama bunların hiçbiri çocukların dediği gibi matematik değil-"

"Eğer 'çocukların dediği gibi' ifadesini eklemeniz gerekiyorsa, muhtemelen bunu söylememelisiniz."

"Bir daha sözümü kes ve ne olacağını gör."

Donup kaldım, tüm odağım başka bir ses çıkarmamaya odaklanmıştı.

"Pekâlâ," diye devam ediyor Sasha. "*Dediğim* gibi, eğer siz onay vermediğiniz sürece biriyle çıkmıyorsa-"

Bunun onun aşk hayatını kontrol etmek için benim tarafımdan yapılmış kötü bir plan olmadığını açıkça belirtmek isteyerek, "Bu her iki taraf için de geçerli," diyorum. Mari bu fikri kendisi ortaya attı ve benim adıma birçok kadını onaylamadı.

"Tabii, tabii, anlıyorum. Ne olursa olsun, ikiniz bu anlaşmayı yaptınız, sonra o bir süreliğine biriyle çıkmayacağını açıkladı.

Çünkü yeniden toparlanmaya ihtiyaı var ve sonra birdenbire nişanlanıyor."

"Bu her şeyi özetliyor."

İtiraf etmek istediğim kısmı yani. Mari aramızda geçenleri Sasha'ya anlatmadıysa, onu kesinlikle aydınlatmayacağım.

"Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

Cevap vermeden önce birkaç kez göz kırpıyorum. "yle mi? Ben mi?" "Fa. So. La. Ti. *Evet*, sen. Onu seven adam." "Bir arkadaş olarak."

"Tamam, eğer bana yalan söylemeye kararlıysan, o zaman yardım etmeyi teklif etmeyeceğim."

Yemi yutmayacağım. Henüz. Sasha boşboğazın teki. Onun değerli bir suç ortağı olduğundan emin değilim. Birkaç sessizlikten sonra, "Sanırım arkadaşımızın evleneceğini kabul etmemiz gerekecek," diyorum.

İ ekiyor. "Onunla tanıştın mı? Yüz yüze yani?" "Kim? Alex mi?"

"Hayır, Timothée Chalamet. *Tabii ki* Alex."

"Evet, onunla tanıştım."

"Ve?" diye soruyor.

"Ve önce bana gelseydi onu onaylamazdım."

"İşte bu yüzden yapmadı," diye mırıldandı Sasha. "Evet, sanırım haklısın."

"Oh, ve Javi," diyor Sasha.

"yle mi?"

"Szm iki kez kestir. Bunu kaçırmadım."

"Kaırmadığınıza dair bir his vardı içimde. Özür dilerim."

Sasha sinirli bir nefes verir. "Peki ya sosyal aktiviteleri? Orada bir şey var mı?"

"Sadece Instagram ve utanç verici derecede steril bir LinkedIn sayfası. Adam tertemiz."

"Bundan hoşlanmıyorum."

"İnan bana, ben de sevmiyorum."

"Tamam, merak ettiğim bir şey var. Siz ikiniz bu anlaşmayı neden yaptınız?"

"Biz çocuktuk, Sash."

Bu, onu yetişkinlikte neden onurlandırmaya devam ettiğimizi açıklamıyor, ancak bu Sasha ile telefonda paylaşmak için çok uzun bir hikaye. Zaten çoğu Mari ve benim aramda kalmalı.

"Bunu Belmont'ta mı buldun?" Sasha soruyor. "*0 kadar ekiye* mi dayanıyor?"

"Fikir olarak, evet."

"Hepiniz sürprizlerle dolusunuz. Üniversitedeyken böyle bir şey olduğundan haberim yoktu."

"Büyük bir şey değildi. Gerçekten değildi. Kesinlikle şu anda olması gerektiği şekilde değildi. Ama evet, tohum o zamanlar atılmıştı."

Ne yazık ki, anlaşmayı yaptığımız anın sorunlarımızın başladığı an olduğundan şüpheleniyorum.

BÖLÜM 11

Javi

Düğünden Dokuz Yıl Önce

W Son sınıfta tiyatro prodüksiyonu dersi almaya beni iten şey neydi? Ve neden bu ders için bir ödev yazmak yerine orijinal bir kostüm tasarımı sunmayı tercih ettim?

Final mi?

I. Ben. Sikildim.

Ve bu kapının diğer tarafındaki kişi bana yardım edebilecek tek kişi. Kapıyı açtığımda Mari tökezleyerek içeri girdi.

Odaklanmamış bakışları (kuşkusuz dağınık) yurt odamda geziniyor. "Ciara posterlerini indirmişsin."

Bir elimi kalbimin üzerine koyup başımı eğiyorum. "Zamanı gelmişti."

"Tamam ama ne yapıyorsun? Bu, yetişkinliğin eşiğini geçip "sıkıcı" -hıçkırıyor- olmadan önceki son gecemiz. İçki getirdim. Aslında ucuz votka, çünkü kredi kartına yüklemeyen ve babama bahşiş vermeden karşılayabileceğim tek şey bu." Kafasını sağa sola sallıyor. "Bekle. Artık yirmi bir yaşındayım. O ne yapacak?" Dudaklarını büzerek bana şöyle bir bakıyor. "Neden hazırlanmıyorsun? Herkes Centennial Walk'ta sıraya giriyor."

Mezuniyetten önceki gece, Belmont'taki son sınıf öğrencileri, katılımcıların yüzde doksanının sarhoş olduğu bir geçit töreniyle kampüste son turlarını atarlar. Fıçı partisinin Mardi Gras ile buluştuğunu düşünün. Belmont'un yöneticileri bu geleneksel geçiş töreninde alkol tüketiminin yeri olmadığı konusunda ısrarcıdır, ancak geçit töreninin yolu her iki tarafta da yirmi metre kadar aralıklarla plastik varillerle kaplıdır - kimsenin öğürmek için uygun bir yere ihtiyacı olduğundan değil.

"Gidemem," diyorum Mari'nin arka tarafına, çünkü sahibi şu anda yatağında yüzüstü yatıyor. "SOS mesajımı almadın mı?"

Takla atar ve dik durur. "Ben yaptım. Düzgün bir kıyafet bulmak için yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ne demek gidemem? Bu bir gelenek."

"Hayır, gelenek aslında dört yılını zorunlu derslerini alarak geçirdiğinde üniversiteden mezun olmaktır. Ve eğer bu ödevi gece yarısına kadar teslim etmezsem" -dizüstü bilgisayarımın ekranını gösteriyorum- "onu da yapamayacağım."

Bana bakakalıyor, cam gibi gözleri açılıyor. "Bitirmedin mi?" - gülünç derecede yüksek bir sesle geçiriyor - "bitmedi mi?"

"Anna'nın bitirmeme yardım etmesi gerekiyordu," diyorum, yatağa onun yanına uzanıp kamburunu çıkararak, "ama beni ekti. Beni haftalarca oyaladı ve şimdi de mesajlarıma cevap vermiyor."

Anna ve ben okul kantininde tanıştık, yurdumuzun bodrum katında küçük bir marketti ve ben orada kasiyer olarak çalışıyordum. Arkadaş canlısı ve flörtöz biriydi ve arada bir takılırdık. Bir noktada, bir şeye ihtiyacı olduğunda her zaman geldiğini fark ettim: atıştırmalıklar, izin kartları, bir sınava çalışırken enerji içecekleri. Benim çalışan indirimim vardı; Anna buna kendi kişisel harcama hesabı gibi davranıyordu.

Mari'nin gözleri kısılr. "Sana o kızın entrikacı olduğunu *söylemiştim*."

"Biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ve seni dinlemeliydim."

Başını eğiyor ve çenesine vuruyor. "Peki bu deneyimden ne öğrendik, kızlar ve erkekler?"

"İçgüdülerine güvenmem gerektiğini mi?"

İşaret parmağını havaya kaldırıyor. "*Aynen öyle.*" Ağır bir iç çekişle votka şişesini yerden kaldırır ve bir yudum alır. "Anna'nın bir kullanıcı olduğu ortaya çıktığı için üzgünüm."

"Hayatta kalacağım," diyorum omuz silkerek.

"Yapacaksın," diyor sert bir baş hareketiyle. "Peki, benden ne istiyorsun?"

Bu kadar basit. Bu karmaşadan kurtulmama yardım edeceğine dair aklında hiçbir soru işareti yok. Mari'nin özeti bu. Gerçi işin içinde ne olduğunu öğrenince çıldırabilir. "Bir modele ihtiyacım var. Video için."

Yüzünü buruşturuyor. "Affedersiniz?"

"Bekle." Ayağa fırlıyorum ve masamdaki not çizelgesinin olduğu kâğıdı alıyorum. "İşte ödevin açıklaması: 'Belmont Thrift Shop'tan ve/veya bir indirim mağazasından satın aldığınız eşyaları kullanarak klasik Broadway müzikallerinden seçilmiş bir gruptan bir kostümü yeniden hayal edin. Bütçe yirmi dolardır. (1) Referans kostümünüzün başarısı; (2) bir videoda sunulması gereken yeniden tasarlama yaratıcılığınız; ve (3) konseptinizi açıklayan makalenizin etkinliği. Videonuz en fazla beş dakika uzunluğunda olmalı ve makaleniz bin kelimeyi geçmemelidir. Kostümün tüm unsurlarının maliyetini ayrıntılı olarak gösteren makbuzlar da sunulmalıdır. "

Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu, yüzündeki şaşkın ifade her şeyi anlatıyordu. "Neden bu dersi aldın ki?"

Başımı arkaya atıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.
"Tiyatro yan dalım için krediye ihtiyacım vardı."

"Ve sen de bunun kolay bir A olacağını düşündün."

"O da var," diyorum onun bilmiş bakışlarına karşılık vererek.
"Her neyse, Anna'nın kostümün modelliğini yapması gerekiyordu ve ortadan kaybolduğu için onun yerini senin almanı istiyorum. Ama..."

Gözlerini kısıyor. "Ne hariç?"

"Ama senin ayyaş kıçının düz bir çizgide yürüyebileceğinden emin değilim."

"Kaltak, sahip olduğun tek şey bu ayyaş kıçın." Gülümsedim. "Ben alayım o zaman."

"Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm," diye cevap veriyor ve bana orantısız bir sırıtış atıyor.

"Kıdemli Yürüyüş Gecesi'ni kaçırmak senin için sorun olur mu? Haftalardır bunun hakkında konuşuyorsun."

"Önemli bir şey değil," diyor elini umursamazca sallayarak. "Sash ve Britt çok kızacak ama senin diplomanı almanı sağlamak çok daha önemli."

Belki de yarın mezun olacağımız ve yakında yollarımızı ayıracağımız içindir -Mari sonbaharda USC Hukuk'a başlayacağı Kaliforniya'ya, ben de kim bilir ne yapacağım New York'a dönüyorum- ama kendimi duygusal hissediyorum. Belmont'ta geçirdiğim son üç yılın onsuz nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Ne yazık ki gerçek dünya peşimizi bırakmıyor ve ben artık ondan kaçamıyorum. Eğer yapabilseydim, bu anı dondururdum.

Mari yataktan kalktı ve not kağıdını elimden kaptı. "Hangi müzikali seçtin?"

Cevap vermeden önce yutkunuyorum. "*Kediler*."

"Olamaz," diyor. "Kutsal olan her şey aşkına, Javi, neden *West Side Story*'yi seçmedin? Ya da *Grease* 'i?"

"Kendime meydan okumaya çalışıyordum," diye homurdandım. Homurdanıyor. "Tebrikler, başardınız."

"Tamam, ama bana çok fazla bok verme. Bu aynı zamanda Broadway'de canlı izlediğim ilk müzikal. Annem beni çocukken götürmüştü. Altıncı ya da yedinci yaş günümde falan." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, benim için özel."

Gözleri anlayışla yumuşadı. "Ah, bu gerçekten çok tatlı."

"Şimdi beni yanlış anlamayın, zamanın yarısında ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama müzik, kostümler, süslü tiyatro beni büyülüyordu. Ve neredeyse herkes **çok** zayıftı. Nedense bunu hatırlıyorum."

"Tamam, peki, bu seferlik seni es geçiyorum. Eğer özel bir şeye o zaman özeldir, nokta. Kostüm bitti mi?" "Çoğunlukla.

Sadece şuraya buraya birkaç şey eklemem gerekiyor."

"Görelim o zaman."

Küçük dolabımın arkasından hala askıda duran kostümü çıkarıp ona sunuyorum.

Başını bir o yana bir bu yana eğerek inceliyor ve sonra bakışları benimle kostüm arasında gidip geliyor. "İlk olarak, bu soruya sevgi ve derin bir saygıdan geldiğini söyleyerek başlamama izin ver. İkincisi, bu da ne böyle?"

Yüzümü buruşturuyorum ve onun gözleriyle inceleyebilmek için kendimden uzak tutuyorum. Detayları vurgulamak için tüm beden beyaz. Spandex kumaşı seçtim çünkü sahne ışıkları altında parlayacak. Kürk parçaları için pamuk toplarını turuncu ve siyaha boyadım ki bence dahice bir fikirdi. Belki süslemelerde aşırıya kaçmış olabilirim ama yeniden hayal etmek böyle bir şey. Muhtemelen herhangi bir tasarım yarışması kazanmayacaktır. Yine de müzikalde bunun bir versiyonunu kolayca hayal edebiliyorum. "*0 kadar* kötü mü?"

Bunu düşünürken dişlerini sıkıyor, yüz ifadesi şüpheciliğini yayınlayarak. "Bu göz kamaştırıcı bir Muppet

burlesk gösterisi. *Mad Max, Where the Wild Things Are* ile buluşuyor."

Bir kahkaha atıyorum ve kostümü önümde tutuyorum. Vay be. Yaratımımı bu şekilde tarif ettiğine göre, hiçbirini görmezden gelemem.

Mari etrafımda dönüyor, parçayı her açıdan inceliyor. Bir adım daha yaklaşıp kollarına bakıyor. "Bu...? Bunlar pedikür yaptırırken kullandığın küçük ayak parmağı ayırıcı şeyler mi?"

"Sanırım öyle," diyorum gözlerimi kısarak. "Onları bir dolar mağazasından aldım. Ayak parmaklarının neden ayrılması gerektiğinden emin değildim ama özete uyuyorlardı. Fikir şu ki, bu kedi kimsenin onu okşamamasını sağlamak için koruyucu bir kabuk geliştirmiş."

"Evrin yoluyla mı?"

"Belki," diyorum burnumu kırıstırarak. "Ama aynı zamanda vücudunun belli kısımlarını da çıplak bırakıyor çünkü paylaşmakta rahat olduğu tek şey bu."

Bakışları benimkilere yöneliyor ve uzun bir süre öyle kalıyor. "Ya da belki o kadar derin değildir ve sadece iyi vakit geçirmeyi seviyordur. Kendi bedeniyle ne yaptığını denetlemeye çalışan tüm o sinir bozucu sokak kedileri kendi işlerine bakmalı. Ya da belki, sadece belki, bu kedi kendini sürekli dünyadan saklayan New Yorklu Porto Rikolu bir çocuk olmalı."

Bir kaşını kaldırdı ve ağzım açık kaldı. Ne oldu? *Ben* neden bu işin içindeyim? Onun hakkında konuştuğumu düşündüğü için mi kızgın? "Kahretsin, Mari. Bu kişileştirme falan değil. Benim bulduğum bir *karakter*."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Evet, evet, anlıyorum. Ben sadece *karakterin* ete kemiğe bürünmesine yardım ediyorum." Gülümsüyor. "Ve aslında, bu dahice. Aklında bir numara var mı?"

"Var," diyorum başımı sallayarak. "Adı 'Huysuz, Cilveli Calico Kedisi'. "

"Bayıldım," diyor ve yüksek sesle alkışlıyor. "Bu videoyu görecektek kişi profesörünüz, değil mi?"

"Evet."

Mari nefesini dışarı üfledi. "Tamam, o zaman şu işi bitirelim." Bir elini uzatır ve diğer eliyle işaret parmağıyla dairesel bir hareket yapar.

"Ne?" Ben soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Arkanı dön de takayım." "Buraya mı?" Sesimi yükselterek soruyorum.

"Evet, burada. Başka nerede üstümü değiştirmemi istersin ki? Tuvalete kadar gidip orada bu kıyafetle yakalanmayacağım. Mezuniyetten önceki gece. Yurtlarda duvardan duvara insanlar var."

"Oh, tamam, evet, üzgünüm, işte." Kostümü ona uzatıyorum, sonra benden alır almaz topuklarımın üzerinde dönüyorum, kalp atışlarım göğsümde sabit bir davul gibi. Parmaklarımı iki yanıma doğru büküyorum, vücudundan çıkan her kumaş fısıltısını fark etmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Siktir, siktir, siktir. Bu Mari. *Yap. Yapma. Devam et.*

Mari kıyafetini giyerken homurdanıyor, bu da pervasız görüntüleri beynimden temizlememi biraz daha kolaylaştırıyor.

"Orada iyi misin?" Seslendim.

"Evet," diyor oflayarak. "Neredeyse bitti. Bu... gerçekten... sıkı." Nefesini içine çekiyor ve homurdanıyor. "Tamam, şimdi arkanı dönebilirsin."

Gördüğümde gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Bir yandan, göz kamaştırıcı bir Muppet'a benziyor. Öte yandan, vücudunun görebildiğim kısımları -kalçaları, bir kalçasının kıvrımı, omuzlarının eğimi- göğsümde kalıcı bir yer edinen bir sızıya neden oluyor. Bunların hepsi bir ima. Altında ne olduğuna dair bir ipucu. Ama Tanrım, vücudu *gerçek dışı*. Bereketli ve tonlu ve sadece... mükemmel.

Mari hafifçe dudağını ısıyor, tepkimi bekliyor.
Bu küçük alışkanlık nedense gereksiz yere zalimce
görünüyor. "İşe yarayacak," diye mırıldanıyorum.
"Daha iyi," diyor, bir eli kalçasında. "Peki başka ne var?"
"Başlık," diyorum parmaklarımı şıklatarak. Aklımı görevde
tutmak daha güvenli. "Ve bacak ısıtıcıları."
"Aman Tanrım," diye mırıldandı Mari.
Dolabı karıştırıyorum, başlığı koyduğum kutuyu ararken
kıyafetleri arkama atıyorum. "Gerçekten çok minnettarım Mari.
Cidden, kışımı kurtarıyorsun."
"Güzel bir kış ve kurtarılmayı hak ediyor."
Ona bakarsam, yüzünde alaycı bir sırıtışla orada duracağını
biliyorum. Bu yüzden arkamı dönmüyorum - çünkü Mari'nin
benimle flört etmesini şu anda kaldıramam. Başka bir gün,
elbette, ama bu gece değil. Bu küçük yurt odasında ve
ben şimdiden onun genelde görmezden gelmekte başarılı
olduğum yönlerini düşünürken olmaz. Bu yüzden yorumunu
duymamış gibi davranıp başlığı bulmaya odaklandım. "İşte
burada!"
"Yaşasın," diyor sahte bir coşkuyla.
"Bu sadece bir peruk," diye açıklıyorum ona doğru yürürken.
"Kulaklar ve bıyıklar takılı, bu yüzden makyajla uğraşmaya
gerek yok."
Peruğu başının üstüne yerleştirirken "Bu ağ da ne?" diye
soruyor.
"Yüzünün üzerinden geçiyor. Kendini sakladığı temaya
uyması için."
O kadar yakınız ki vücut ısını hissedebiliyorum. Onun da
benimkini hissetmemesine imkân yok. Hal böyleyken,
dudağımın üstündeki ter lekesini silmek için kaşınıyorum.
Mari bana bakıyor ve yüzümü inceliyor, sonra çenesini
eğiyor, koyu kahverengi gözlerinde bir soru var.

Beynim vücuduma sinyaller gönderiyor, ona dokunmam için elimi dürtüyor, kokusunu içime çekmem için yalvarıyor ama bunun yerine kocaman bir geri adım atıyorum. "Daha önce söylediğin şeyi düşünüyordum..."

"Öyle mi?" diyor usulca.

Boğazımı temizliyorum. "Kadınlar söz konusu olduğunda senin tavsiyelerini nasıl dinlemem gerektiği hakkında. Sanırım... Sanırım bir şeylerin peşindesin. Belki de benimkileri dinlemeye devam etmelisin. Şimdiye kadar senin için işe yaradı ve seni dinlemediğim tek seferde işler boka sardı."

Birkaç işkence gibi sessiz vuruş için beni inceliyor, sonra derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Biliyor musunuz? Bunların hepsi mükemmel noktalar. Hukuk fakültesine girdiğimde odaklanmak daha da önemli olacak. Şimdi yoldan çıkmayı göze alamam. Benim önerim şu: İkimiz de diğerinin onaylamadığı biriyle çıkmayacağız. Ve eğer sen biriyle göz göze gelersen, ben bu saçmalıkların arasından sıyrılıp o kişinin senin için değerli olduğundan emin olabilirim." Duraksıyor, sonra "Aynısını benim için yapmana ihtiyacım var." diyor.

Ona hemen cevap vermedim. Başka bir şeye ihtiyacım var. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğimden votkayı yerden alıp dikkatli bir yudum alıyorum. "Hadi yapalım," diyorum şişenin kenarından ona bakarak.

"Bu güven gerektiriyor," diyor ciddi bir tonda.

"Gerektirir."

"Ve birbirimizi ikinci kez tahmin edemeyiz."

"Aynen öyle. Birbirimize potansiyel bir ilişkiyi rayından çıkarma özgürlüğü vermiş oluruz."

"Tamam o zaman," diyor başını sallayarak. "Hadi el sıkışalım."

Biz de öyle yaptık ve böylece bir anlaşma doğdu, ancak bunu kullanıp kullanmayacağımız tamamen farklı bir hikaye.

Videoyu çabucak hallediyoruz ve sonra kompozisyonumu son bir kez okumak için masaya doğru koşuyorum. Mari bana içkiyi uzatıyor ve iyi şans getirmesi için bir yudum almamı öneriyor. Sınırlarımı biliyorum, bu yüzden onun yerine küçük bir yudum alıyorum, sonra Mari kostümü çıkarırken cehennemden gelen ödeve geri dönüyorum.

Annemin zil sesi sessizliği deliyor ve otomatik olarak cep telefonumun hoparlörüne basıp ekranı taramaya devam ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Dalgınca söylüyorum.

"Papito," diye bağılıyor annem telefonun ucundan. "Bir TJ Maxx buldum!"

Tabii ki buldu. TJ Maxx annemin ikinci evidir; sağanak yağmurun ortasında GPS'e ihtiyaç *duymadan* bir tane bulabilir. Mezuniyet için Belmont'a kadar gelip burada da bir tane bulmasına şaşırmadım.

"Bu harika, anne. İyi eğlenceler."

"Yarın için yeni iç çamaşırına ihtiyacın var mı? İndirim var!"

Telefonu elime alıp hoparlörü kapatıyorum ve cevap vermeden önce yanaklarımı üflüyorum. "Hayır anne, ben iyiyim."

"Tamam, sabah görüşürüz!" diyor.

Kafamı kaldırdığımda Mari bana sırtıyordu. "Onlarla şahsen tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Duygular karşılıklı, inan bana. Seni olduğundan daha iyi gösterdim, o yüzden zaten sana aşık."

Artık normal kıyafetlerini giymiş olan Mari dudaklarını büker. "Her neyse, dostum. Ben harikayım ve bunu sen de biliyorsun."

Kahretsin ki biliyorum, ki bu çok acı verici; eğer bilmeseydim Mari'ye olan hislerimi bastırmak çok daha kolay olurdu.

Ben makaleyi düzenlerken, Mari odanın içinde süzülüyor ve eşyalarımı inceliyor. "M&M'lerim hala sende mi?" O

şeker zulasını sakladığı üst çekmeceye uzanır ve bir kutu prezervatif çıkarır. "Açılmamış mı, Javi? Ciddi misin?"

"Bu yeni bir kutu."

"Neden ekstra küçük?"

"Ne?" Votkayı da yanıma alarak odanın diğer ucuna uçuyorum ve kutuyu elinden alıyorum. "Aldığım şey bu değil!"

Kahkahalar içinde yere yığılır. "Çok tipik. Seni o sandalyeden kaldıracak tek şeyin bu olduğu anlaşıyor."

Şişeyi ona geri veriyorum ve sandalyeye geri dönüyorum. "Artık bana içki yok. Asılamam."

"Hafif," diyor Mari, mini buzdolabımın üzerindeki bir dizi kâğıda doğru ilerlerken. Yığını kaldırıyor. "Nedir bu?"

"Sadece boş zamanlarımda uğraştığım bir şey."

"Bu bir senaryo mu?" Sayfalara daha yakından bakıyor. "Bekle, koreografi için sahne talimatları da var. *Müzikal* mi yazıyorsun, Javi?"

"Önemli bir şey değil, gerçekten," diyorum omuz silkerek. "Geçen yaz tiyatro kampında nasıl çalıştığımı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Ama ben senin sadece ışıklandırma ve set kurma gibi işlerde çalıştığını sanıyordum."

"Yaptım," diyorum başımı sallayarak. "Ama aynı zamanda izledim ve dinledim. Ve ben özünde bir şarkı yazarıyım, bu yüzden sahnede bir hikaye anlatmayı düşünmeden edemedim. Her neyse, bu sadece bir fikirdi. Gün ışığına çıkacak gibi değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu sadece eğlence için."

"Peki sadece eğlence için *olmayan* ne yapmayı planlıyorsun? Sonunda bu ödevi teslim edip diplomanı aldıktan sonra."

Sesi beni göğsümden dürtüyor. Muhtemelen son saatler kala teslim etmeye çalıştığım için ve tüm bu durum hayatımda olacakların bir alameti gibi hissettirdiği için. "Bilmiyorum Mari. Hepimizin tüm varlığı, hukuk fakültesinden sonra onları bekleyen bir işi de olan bir baba tarafından planlanmıyor."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Lanet olsun. Bu çok yersizdi.

"Ah," dedi, bir elini göğsüne bastırarak ve sanki doğrudan bir darbe almış gibi tökezleyerek geri çekildi. -Hem de adil olmayan bir şekilde.

O daha gözünü bile kırpamadan yerimden kalktım, ellerim birbirine kenetlenmiş, affetmesi için yalvarmaya hazırlanıyordum. "Söylediklerimi unutabilir miyiz? Öyle demek istemedim."

Sert bir bakışla beni olduğum yere mıhlıyor, burnu alevleniyor. "Tabii ki bir şey demek istedim. Kelimelerin bir anlamı vardır. Amaçları da bu zaten."

"Tamam, bir şey demek istedim," diyorum onu kollarıma çekerek, "ama söylediğim çok boktan bir şeydi ve özür dilerim. Hem de çok."

Mari geri çekilmiyor ama kucağıma da karşılık vermiyor; başı göğsüme yaslanmış olsa da kolları sanki bu kucaklaşmanın bir parçası olmak istemiyormuş gibi iki yanında gevşekçe sallanıyor.

Ona ikimize yetecek kadar sarılıyorum. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın Mari ve seni bir an bile incitecek bir şey söylediğim için kahroluyorum. Gelecek ilgili gerginim ve hayal kırıklığıyla sana patladım. Bu bir mazeret değil, bir açıklama."

"Peki," diyor beni nazikçe iterek. "Unutuldu."

Omuzlarındaki gerginlik bana aksini söylüyor. Ama Mari'yle ilgili bir şey var: Genellikle kinini uzun süre tutmaz. Acısını sanki hiç yaşanmamış gibi

ilk etapta oldu. Ne yaptığını anlıyorum ama bunu ona yaptıran ben olduğum için *nefret* ediyorum. Böyle zamanlarda keşke mükemmel olsaydım da ona hiç kızmasaydım diyorum. Ama değilim -aslında hiç de değilim- bu yüzden uzun bir süre bu suçluluk duygusuyla oturacağım.

Mari odayı geçip yatağıma oturuyor ve elleriyle yorganımın dalgalanmalarını düzeltiyor. "Eve döneceğin için endişeleniyorsun. Tekrar kardeşlerinin yanında olacağın için gerginsin."

Bir soru sormuyor; sadece yüzleşmek istemediğim gerçekleri dile getiriyor. Ama bunu onunla konuşmak, söylediklerim için uygun bir kefarete gibi geliyor, bu yüzden yanına oturuyorum. "Minnettar olmalıyım. Ailem için aldıkları bir evde kira ödemedemeden yaşayacağım. Grubun tanıtımına yardımcı olmam için bana bir iş bile teklif ettiler."

Başını sallıyor. "Sana kırıntılar öneriyorlar. Çünkü senden bir şey aldıklarını biliyorlar ve şimdi bu konuda kendilerini bok gibi hissediyorlar."

"Başka bir sürü seçeneğim yok ki."

Bana döndü ve elimi tuttu. "O grup *senin* bebeğindi ve onu senden çaldılar. Bu kadar kolay kurtulmalarına izin verme."

"Tabii, ben de bir tıp ofisinde hasta dosyalarını doldurmak için çalışacağım, çünkü bulabildiğim tek iş bu," diye homurdandım. "Bu onlara günlerini gösterir."

"Hey," diyor çenemi tutarak. "Dürüst çalışmayı eleştirme, özellikle de kendine olan saygına mal olmadığında." "Haklısın," diyorum bakışlarıyla yüz yüze gelerek. "Söyleyeceğim Hayır."

"Kesinlikle yapacaksın," diyor sert bir baş sallamasıyla. "Ve belki hasta dosyalarını doldururken şuradaki müzikal üzerinde çalışabilirsin."

"Belki," diyorum omuz silkerek.

Mari ayağa kalkıp masama doğru ilerliyor ve bir yığın sarı Post-it not alıyor. Omuzlarını kıvrarak büyük bir gösteri yaptıktan sonra eğildi ve karalamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"İlk eleştirini yazıyorum," diyor alt dudağını dişleyerek. "Bekle. Müzikal yazan birinin iş unvanı nedir?"

"Bir librettist," diyorum, bu sözde eleştiriyi nasıl ifade edeceğini düşünürken sırtarak.

"Mükemmel." Biraz daha yazıyor, sonra odanın içinde ilerleyip önümde duruyor ve yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle post-it'i bana uzatıyor. "Oku bakalım."

"Tamam, tamam," diyorum , notayı göz seviyesine yükseltiyorum. " 'Javier Báez'in isimsiz müzikali mutlak bir başyapıt. Báez bizim neslimizin librettisti. " Diğer tarafı gösteren bir ok var. Üzerinde, "*Marisol Campos, önemli olan tek eleştirmen*" yazıyor.

Mari'nin beni izlediğini görmek için kafamı kaldırıyorum. Eğildi ve alnıma nazık bir öpücük bıraktı. "Harika şeyler yapacaksın. Kendi zamanında. Lütfen bana inan."

Şu anda ona inanıyorum. Çünkü Mari nadiren yanılır, bu yüzden bana güveniyorsa, henüz ne olduğundan emin olmasam bile, bunun mükemmel bir nedeni vardır.

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük. Ve madem gelecekte bahsediyoruz, Kaliforniya'da büyük bir avukat olduğunda beni unutmayacağına söz vermeni istiyorum, tamam mı?"

"Asla yapmam," diye şakacı bir şekilde alay ediyor. "Bu bir sözdür." Sarılmak için kollarımı uzatıyorum ve o da kucağıma giriyor.

"Te quiero, Mari. Para siempre."

"Para sempre," diyor yumuşakça.

Dillerimiz aynı değil, ancak farklılıkların gerçekten önemli olmadığı kadar yakınlar. Tıpkı Mari ve benim gibi.

Perşembe, 15 Eylül 2016, saat 13:34.

Hey, iş nasıl?

JAVI: Pekala patron

tam bir pislik

MARI: Bu berbat

JAVI: Okul nasıl?

Güzel, kendimi avukat gibi hissediyorum. 😊

JAVI: ha

Beni ne zaman ziyarete geleceksin?

JAVI: sadece kelimeyi söyle

MARI: Aralık ayındaki ilk uzun tatilimde bir şeyler planlayalım

Kulağa hoş geliyor.

BÖLÜM 12

Mari

Düğünden Sekiz Yıl Beş Ay Önce

P İnsanlar aval aval bakıyor ve kollarım yakında düşebilir ama Javi'nin tepkisi buna geçecek. Hangi cehennemde Her neyse? Gemiden inen son kişi o muydu?

Uçak mı?

Saç spreyi kokan yaşlı bir kadın yanıma yaklaşıyor ve "Umarım evet der" diye fısıldıyor.

"Ben de," diyorum ona göz kırparak.

Javi beni öldürecek mi?

BEBEĞİNİ DOĞURUYORUM! BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Kesinlikle. Umurumda mı? Kesinlikle umurumda değil. Birinin onu bu bunalımdan çıkarması gerekiyor ve en kötü günlerini bir kenara bırakın, en iyi günlerinde bile tahammül edebileceği tek kişi benim.

Saniyeler sonra, Javi bir omzunda lacivert bir spor çantasıyla kapıdan içeri girdiğinde ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, bakışlarım çıkıştaki çift kapıya odaklanmış durumda. Kalabalığın içinde beni aramasını izliyorum ve umduğum gibi, beni fark edip elimdeki tabelayı okuduğunda çenesi düşüyor. Bu noktada, yakın çevredeki herkes bakıyor ve muhtemelen tüm bunların nasıl sonuçlanacağını merak ediyor.

Ona aptalca bir gülümseme verdim. "Yakaladım seni!"

Hassiktir. Javi eğlenmiş görünmüyor. Düşüşünün derinliğini yanlış mı hesapladım?

"Bana evlenme teklif edecek kadar yüzsüzsün," diye bağıyor. "Çocuk benim mi ki? Yani, beni kardeşimle aldatman yeterince kötü, şimdi bir de onun çocuğunu büyütmemi mi istiyorsun?"

Etrafa hızlı bir bakış, insanların (sahte) dramayı daha iyi görebilmek için koltuklarında yer değiştirdiklerini doğruluyor.

Kahkahalarımı engel olamayarak kollarımı ona doluyorum. "Tamam, yeterince adil. Beni yakaladın."

Görünüşe göre rolüne kendini adanmış, çünkü beni üzerinden atıyor, çantasını düşürüyor ve sonra şakaklarına masaj yaparak önümde volta atıyor. Onu halka açık bir yerde utandırabileceğimi düşündüğüm için kendimi haklı çıkarıyorum. Javi ilgiden nefret ediyor ama aynı zamanda tahmin edilebilir olduğunu düşünmemden de nefret ediyor ve benim numaram ancak ondan beklediğim şekilde tepki verirse işe yarıyor.

"Tıpkı senin gibi," diye bağıyor burun delikleri alevlenerek. "Bana bir çöpmüşüm gibi davranıyorsun ve benden sürünerek sana geri dönmemi bekliyorsun. Dün gece nereye gittin ki?" Yakındaki bir bankta oturan genç bir Hintli adama, "New York'taki küçük kız kardeşimi ziyarete gittim" diyor.

(Javi'nin kız kardeşi yok, sıçan.)

"O hasta," diye devam ediyor. "Yalnız gitmek zorunda kaldım çünkü bu" - başparmağıyla beni işaret ediyor - "telefonuna cevap verme zahmetine katlanamadı. Eminim kardeşimle birlikteydi."

"Bu korkunç," diyor adam, gözlerini bana dikmiş. Kalabalığı tarıyorum ve birkaç kişinin bu inkar edilemez derecede ilginç hayat kesitini gizlice kaydetmeye çalıştığını fark ediyorum. İşte o zaman şakamın tamamen kontrolden çıkmaya başladığını fark ettim. İhtiyacım olan *son* şey, bir şakacı olarak viral olmak. şüpheli ahlaklı bir pislik.

Javi'yi çekiştirirken seyircilerimize "Rol yapıyor," diyorum. "Keşfedilmek için Los Angeles'a kadar geldi. Siz ne dşnyorsunuz? Dildo kalıpları yapma işini bırakıp Hollywood'a taşınmalı mı?"

"Neden ikisini birden yapmıyoruz?" diye bağılıyor biri, sesinde bir parça eğlence var.

"Fena fikir değil," diye yanıtlıyorum.

Saniyeler içinde unutuluyoruz. Ne de olsa L.A.'deyiz. Bu da bana Javi'yi incelemek için bir an veriyor. Morali iyi olmayabilir ama harika görünüyor. Daha geniş omuzlar. Daha keskin elmacık kemikleri. Biraz daha fazla sakal. Hiç değişmemiş olması da mümkün ama onu çok özlediğim için gözlerim onunla ilgili her şeyi büyütüyor.

Javi şakacı bir tavırla, "Hep böyle fazladan," diyor. "Bana söz verdiğin o lanet sarılmayı ver."

Sıkı bir kucaklaşmayla bir araya geliyoruz, başım göğsüne yaslanıyor. Keşke fark etmemiş olsaydım ama harika kokuyor. Ayrıca Javi'ye sarılmanın bir kardeşe sarılmak gibi hissettirmesini isterdim. Hiç yle olmadı.

"İhtiyacım olan şey buydu," diyor, sesi aynı anda hem yumuşak hem de hırçın olmayı başarıyor.

"antanızı kontrol ettiniz mi?" Ben sordum.

"Amatör gibi mi görünüyorum? Tabii ki hayır."

"Oh, Tanrıya şükür." Geri çekildim ve ceketini çekerek onu çıkışa doğru srkledim. "nce seni bu kıyafetlerden kurtarmamız gerek. Artık New York'ta değilsin Toto."

Javi etrafındaki çılgın hareketliliği incelerken gülümsüyor. Bakışlarını takip ediyorum ve bir kadınla birbirlerinin yanından geçerken flörtöz bir bakış attıkları anı fark ediyorum. Javi yakışıklı bir adam, bu yüzden birinin onu çekici bulmasına şaşırmamalıyım. Yine de bu garip ve nedense rahatsız edici.

"Dímelo, ben buradayken bizim için ne planlıyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Eğer senin için de uygunsa, babamla akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. O ödeyecek, yani bu büyük bir bonus."

Javi yanaklarını üfler. "Bilmiyorum Mari. Baban benim en büyük hayranım gibi görünmüyor."

"Babam kimsenin en büyük hayranı değildir. Herkese karşı böyledir, bana karşı bile."

"Bu... endişe verici."

"Gerçekten değil. Sadece gülümseyin ve menüdeki en pahalı bifteği yiyin."

"Tabii, bu ona yapışır," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Neyse, yarın en sevdiğim lokantada kahvaltı yaparız, sonra da Santa Monica İskelesi'ne gideriz diye düşündüm. Ayrıca, beni öldürme ama hukuk fakültesinden bir arkadaşım bir parti veriyor ve ona uğrayabileceğimizi söyledim. Tek sorun, Pazar sabahı erkenden bir çalışma grubum var, bu yüzden seni havaalanına götüremem ama bir Lyft ayarlayacağım. Umarım sorun olmaz."

"Her şey yolunda Mari," diyor gözleri şefkatle parlayarak. "Buraya seninle takılmak için geldim. Ne yaparsak yapalım benim için sorun değil. Baba kısmı hariç."

Havaalanında dolaşırken birbirimizi itip kakıyoruz, genellikle kendimizi sıkıntıya sokuyoruz ve hiç umursamıyoruz. İçten içe rahatlıyorum. Javi ile asla bilemezsin. İnsanlarla uğraşmak istemiyorsa, uğraşmaz ama bu konuda iyi bir sporcu gibi davranıyor, bu yüzden bu hafta sonu onun sosyallik rezervlerini tüketmemek için ekstra dikkatli olacağım.

Kol kola girip dışarı çıktık. "Terminalde park etmek için para ödedim. Çünkü sen özelsin."

Javi güler. "Onur duydum."

"Olmalısın."

Sözlerimi olduğu gibi kabul ediyor, daha derin anlamlarımı kaçırıyor ya da kasıtlı olarak görmezden geliyor.

Arabama vardığımızda, Javi bana bakakaldı. "Beetle mı?"

Gülüyorum. "Sevgili babacığım mezuniyetim için bana bir BMW almak istedi. Ben sadece beni A noktasından B noktasına götürecek bir şey istiyordum."

"Bütün bunları düzgün bir yüz ifadesiyle söylediğine inanamıyorum." Yolcu tarafını işaret ediyor. "Bu küçük arabada nereye gideceğim?"

"Merak etme, sığacaksın."

Gözlerini kısıyor, ben de ona göz kırpıyorum. Bu hafta sonu eğlenceli olacak.

Daireme giderken, Javi ve ben her zamanki düzenimize geri döndük. Yani onu soru yağmuruna tutuyorum, kaçınmak istediği konulara gerektiği kadar geri dönerek cevapları sıkıştırıyorum. Yine de bir terslik var. Yani, Javi hiçbir zaman açık bir kitap olmadı ama *bu* kitap yapıştırılmış ve selofanla çift sarılmış. "İşler nasıl?"

Yüzünü buruşturuyor ve gözlerini pencereden dışarı diyor. "Sıradaki konu, lütfen."

"Tamam ama patronun tam bir pislik gibi görünüyor," diyorum. "Birinin stresli olması, bunun acısını herkesten çıkarabileceği anlamına gelmez."

Koltuğunda kayıyor. "İşim hakkında konuşmayalım, tamam mı? Bu hafta sonu seninle iyi vakit geçirmek istiyorum. İş hakkında konuşmak beni sadece kötü bir ruh haline sokacak."

"Pekâlâ. Müzikal nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor. "Sanırım gidiyor. Arada sırada üzerinde çalışıyorum. Ama artık daha fazlasını yapmayı umuyorum..." Gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Şimdi ne oldu?" Ben soruyorum.

Javi gözlerini açar. "Artık anlatmaya çalıştığım temaları daha iyi kavrayabiliyorum."

"Bir araya geldiğini duyduğuma sevindim. Bir gün sinemada izlemek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyor ama içten olmadığını hissediyorum. Ona neler oluyor?

"Tiyatrodan bahsetmişken," diyor biraz neşelenerek, "bir hastam bana oyunculuk için bir yüzüm olduğunu söyledi. Reklam filmlerinde oynamayı hiç düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Bu kişi sana asılıyor muydu?" Gülerek sordum.

"Sanmıyorum," diyor kaşları çatılmış bir halde. "Yani, bana bir kart falan verdi. O bir oyuncu ajansı. Yasal görünüyordu."

"Haklı ama sen bunu yapmak ister miydin? Seni perde arkasında çalışan bir adam olarak hayal ediyorum."

"Doğru, ama eğer faturaları ödüyorsa, sahne korkumu çabucak atlatırım."

"O zaman devam etmelisin. Aslında bu, Broadway'de başarılı olabilecek insanlarla bağlantı kurmak için kapıdaki ayağınız olabilir. Eğlence çevreleri gerçekten küçüktür. En azından babam hep böyle söyler."

"Güvenoyu için teşekkürler ama Broadway çok yüksekleri hedefliyor."

"Söz konusu siz olduğunuzda, böyle bir şey yoktur. Eğer Broadway'i istiyorsan, Broadway'i alacaksın."

Kıkırdıyor. "Kahretsin Mari, egom için gerçekten harikasın."

Onun egosunu okşamıyorum; her kelimesinde ciddiyim. Keşke Javi de kendini benim gördüğüm gibi görebilseydi. Düşünceli, yaratıcı ve tanıdığım en zeki adamlardan biri. Aklına koyduğu takdirde yapamayacağı hiçbir şey yok.

ona. Ancak bazen bu zihin kendinden şüphe etmekle doludur ve onu yolundan saptırır.

Küçük moral konuşmam bir fark yaratmış gibi görünüyor, çünkü bundan sonra sohbet daha akıcı bir şekilde ilerliyor. Ailesi ve kardeşleri hakkında sorular soruyorum. Her zamanki gibi ailesi harika, kardeşleri ise sinirlerini bozuyor. Javi, yaşadığı evin parasını Manny ve Leandro ödediği için, evde ne yaptığı konusunda kendilerinin de söz sahibi olması gerektiğini düşündüklerinden yakınıyor.

"Taşınabilirsiniz," diye önerdim.

"Bunu söylemek ödemekten daha kolay."

"Anlaşıldı. Bak, dokuzdan beşe çalışmaya devam edebilirsin... patronunun adı neydi?"

"Comemierda."

"Ha, evet, birine bok yiyici demenin ne kadar zarif bir yolu. Comemierda ile çalışmaya devam edersen, müzikal üzerinde çalışmak için kendine zaman ayırabilirsin. Ve evde yaşayarak, gitmeye hazır olana kadar para biriktirebilirsin. Bunların hiçbiri için acelemiz yok. Daha yeni mezun olduk. Bir şeyleri çözmek için zamanın var."

"Bunu anlamak için hiç zaman kaybetmedin," diyor.

"Seçimlerim benim için planlanmıştı, hatırladın mı? Babama hukuk fakültesine gitmekten başka bir şey yapmak istediğimi söyleseydim, kalp krizi geçirirdi. Kendi kararlarını verebildiğin için kendini şanslı say."

"Üç yıl içinde kazançlı bir işte çalışacağın için kendini şanslı say."

"Tuş. Aramızda kalsın ama içimde babama isyan etmek isteyen küçük bir parça var. Belki de ona teslim oluyormuşum gibi geldiği içindir." İç çekiyorum. "Sonuçta bunun bir önemi yok, çünkü hukuk okumaktan gerçekten keyif alıyorum ve sırf bağımsızlığımı ortaya koymak için farklı bir yol izlersem kendi ayağıma kurşun sıkmış olurum."

"Evet," diye kabul ediyor, yüzünü bana dönebilmek için emniyet kemerini yeniden ayarlıyor. "Ayrıca, bu senin görevin. Daha tartışmacı bir insan hiç var olmadı."

"Bu kesinlikle doğru değil." "Gördün mü?" diyor kaşlarını kaldırarak.

"Tamam, her neyse," diyorum sırtarak.

"Her neyse, bu hafta sonu tamamen arayı kapatmakla ilgili, o yüzden bana seninle ilgili yeni neler olduğunu anlat."

"Ben mi? Hmm, bir bakalım... Ah, haksız fiil profesörüm bir asistan arıyor ve görüşmem gerektiğini söyledi."

"Bu harika... Torts nedir?"

"Temel olarak, sivil yanlışlar. Suçlu olanların aksine." "Kadın, o Açıklama yaptı kesinlikle hiçbir şey için Ben."

Javi yine şaka yapıyor, bu iyiye işaret. Yine de benim hakkımda konuşurken ruh halinin hafif olduğunu ve kendisinden bahsederken dibe vurduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Ona gerçekte neler olduğunu sormak istiyorum ama bu hafta sonu kırılğan, ilişkimizin bir testi, neye dönüşebileceğinin bir sınavı gibi geliyor ve onun içine kapanmasını istemiyorum. *Bebek adımları, Mari. Bebek adımları.* "Tamam, gerçek dünyada suçlar adalet sistemi tarafından cezalandırılabilir. Bir savcının halk adına dava açması gibi. Haksız fiil, suç teşkil etmeyen ama tazmin edilebilecek kötü şeylerdir. Bir kayma ve düşme kazası. Hatalı bir ürün. Bunun gibi şeyler. Bir örnek: Bir kişisel yaralanma avukatı McDonald's'a karşı dava açar çünkü müvekkili haşlanmış bir fincan kahve satın almış, yanlışlıkla üzerine dökmüş ve üçüncü derece yanıklar oluşmuştur. Bu sınıfta işlediğimiz bir dava."

"*Tamam*, profesör. *Şimdi* bana daha mantıklı geliyor. Dersler ilginç mi?"

"Çoğu zaman, evet. Diğer zamanlarda sınıfta oturup Google'da bir yolcu gemisinde nasıl iş bulabileceğimi araştırıyorum. Her neyse, Henrickson'ın hukuk fakültesinde bağışlanmış bir profesörlüğü var ve gerçekten çok saygı duyulan biri, bu yüzden benimle çalışmakla ilgilenmesi büyük bir olay."

"O zaman seninle gurur duyuyorum ama şaşırmadım da. Sanırım bu profesörle mülakat yapacaksınız?" "Kesinlikle," diyorum, başımı kuvvetle sallayarak. "Bunu yapmamak aptallık olurdu. için."

"O zaman işi alacaksın, hiç şüphe yok."

O kadar geniş gülümsüyorum ki profilimde görebiliyor olmalı. "Egom için de iyisin, Javi."

* * *

Javi spor çantasını girişe bırakır ve spor ayakkabılarını çıkarır.

Onu evimde görmek iyi hissettiriyor. Kendimi en çok kendim gibi hissettiğim yerde. Raflardaki kitaplardan satın aldığım aloe vera saksılarına kadar her şeyin *ben* seçtiğim için burada olduğu yerde çünkü başparmağım yeşilin zıttı neyse o ve bu emiciler neredeyse yok edilemez. Bu gezi bir bakıma Javi ve benim de birbirimizi seçtiğimizi doğruluyor. Sırf ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz diye birbirimizden uzaklaşmamıza izin vermiyoruz.

"Demek burası ülkemizin en parlak hukukçularından birinin işlerini hallettiği yer, ha?" diyor.

"Hayır, burası her on günde bir varoluşsal kriz yaşadığım yer. Ayrıca çılgınca gerçek dışı olmasına rağmen *Suits* dizisini izlediğim yer."

"Televizyon izleyecek vaktin var mı?" diye soruyor, oturma odasını dolaşırken etrafı tarıyor. "Seni ders çalışırken hayal ettim."

yirmi dört-yedi ve profesörleriniz tarafından sorguya çekiliyorsunuz."

Galon büyüklüğündeki Purell kabını getiriyorum ve konuşmamız hiç kesilmeden, ellerine dezenfektan pompalayabilmem için avuç içlerini yukarı kaldırıyor. "Görünüşe bakılırsa, seni akranlarının önünde utandıran hantal bir profesör imajı da o kadar gerçekçi değil. Okuduklarını takip edersen, genellikle sorun yaşamazsın."

"Kahretsin," diyor Purell'i ovuşturarak, "bunu bilseydim hukuk fakültesine başvururdum."

"Yapmalıydın. Yeterince yargılayıcı olduğun kesin."

Bana şakacı ve soğuk bir bakış attıktan sonra belinden eğilerek raflarımdaki kitapların sırtlarını okuyor. "*Kazaların Maliyetleri: Hukuki ve Ekonomik Bir Analiz. Sözleşme Hukuku Çalışmaları. Modern Mülkiyet Hukukunun Temelleri.*"

"Sürükleyici şeyler, değil mi?" Mutfğa geçiyorum, açıyorum buzdolabını açıp içine baktım. "İçecek bir şey ister misin? Sevdiğin Newman's Own limonatasından aldım."

Hemen cevap vermiyor ve hafif bir horlama duyduğumda gülüyorum - çünkü hala kitaplığımın önünde belinden eğilmiş durumda.

"Javi!" Bağırıyorum.

"Ha? Ne?" diyor uyanır gibi yaparak. "Ah, pardon. Bu başlıkları okurken uyuyakalmışım." Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve saçma noktasını vurgulamak için geriniyor ve gergin karnı ortaya çıkıyor. Kalbim küt küt atıyor. *Evet, pislik, orada olduğunu biliyorum; kendini duyurmana gerek yok. Şimdi sakın d.*

Dikkatimi dağıtmak için Javi'ye bir bardak limonata doldurdum. ve eline tutuşturdu. "Al bakalım, ukala."

Uzun bir yudum alıyor ve ben onun adem elmasının sallanışını izlemiyorum. Hayır, kesinlikle izlemiyorum. Ve her neyse, bulaşık makinesini boşaltmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

Kendime koyduğum mesafenin güvenliğinden soruyorum, "Aç mısın? Duş alman gerekiyor mu?"

"Duş. Kesinlikle." Oturma odası ile mutfakı ayıran midilli duvarına yaslanıyor ve uzun bir esneme sesi çıkarıyor. Sonra dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle, "Bu seferki gerçektir. Uçuş beni mahvetti. Duştan sonra biraz kestirsem sorun olur mu? Yeniden şarj olmak için bir saate ihtiyacım var."

"Elbette," diyorum, ellerimi bir kurulama bezine silerek. "Birazdan her şeyin nerede olduğunu göstereceğim." Duraksıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Ya benim yatağında ya da burada, kanepede uyuyabilirsin. Yine de uyarayım: Benim yatağım bir kraliçe. İkisi de bana uyar. Sen seç."

Arkamı dönüp bulaşık makinesini boşaltmakla meşgul oluyorum, uyku düzenimiz hakkında olabildiğince soğukkanlı olursam herhangi bir garipliği atlatabileceğimizi umuyorum. Cevabını beklerken sessizlik kafamın içinde uğulduyor ve cevap vermesinin *çok* uzun sürdüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Bin yıl sonra, "Kanepede iyiyim." diyor. Bir süre sonra ekliyor: "Film gecesi seninle hiç aynı kanepeye oturmadığımı fark ettin mi? Çünkü sen dünyanın en soğuk ayaklarına sahipsin."

"Yok," diye alay ediyorum.

"Öyle," diyor titriyormuş gibi yaparak. "Buzul gibi."

"Her neyse," diyorum omuz silkerek. "Benim için daha fazla yer var."

Spor çantasını alıp koridorda beni takip ediyor. Uzanmış kollarının üzerine bir dizi kabarık havlu koyuyorum ve banyonun kapısını açıyorum. "İçeri girmeden önce suyun biraz akmasına izin ver. Isıtıcı da senin gibi biraz huysuz."

"Şirin," diyor havluları duş çerçevesine asarken.

Makyaj masasından bir kutu tampon alıp altındaki çekmeceye koyuyorum. Sonra aynadaki lekeyi siliyorum. Beni telaşla izliyor ve tek kelime etmiyor.

"Tamam o zaman," diyorum, bakışlarım yere tünel açarak. "Yerleşmene izin vereceğim." Ben kaçamadan elini uzatıyor ve beni durduruyor. Gözlerimi dikip ona bakıyorum, gözlerim açılıyor.

"Burası harika bir yer," diyor usulca, koyu kahverengi gözleri beni içine çekiyor. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Normalde böyle bir anda ona sarılırdım ama tereddüt ediyorum ve nedenini de tam olarak bilmiyorum. Javi'yi hiç çekici bulmamıştım. Bu bir gerçek. Ama arkadaşlar arasındaki seks suları bulandırıyor. Şu anda ülkenin iki ayrı ucunda yaşayan ve yeni bir normale alışması gereken arkadaşlar arasındaki seks, suları çamura çevirir. Ama bunların hiçbiri önemli değil, çünkü Javi ve ben bir kaçamağı çoktan aştık. Ve aman Tanrım, neden beynim seksle meşgul? Bunu *kesinlikle* fazla düşünüyorum. Bu sadece bir sarılma.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve kollarımı ona doluyorum, birbirine dolanmış ellerim ensesinde duruyor. "Ben de seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Javi beni daha da yakınına çekerek aramızdaki boşluğu siliyor ve naneli nefesi yanağıma fısıldıyor. Bundan sonra olabileceklerin görüntüleri kafamda yanıp sönüyor ve sıcaklık omurgamdan aşağı kıvrılıyor. Sanki yanıyormuş gibi onu serbest bırakıyorum.

Javi'nin bakışlarından kaçarak banyodan geri geri çıkıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. "İyi duşlar! Babamla akşam yemeği yedide," diye sesleniyorum. Sonra başımı kapıya yaslayıp bir yudum hava çekiyorum içime.

Tamam, belki de bunu gerçekten *az düşünüyorum*.

BÖLÜM 13

Javi

Düğünden Sekiz Yıl Beş Ay Önce

MAri'nin babası benden hoşlanmıyor. Mari mezuniyet töreninde bizi tanıştırdığında, beni en iyi arkadaşlarından biri olarak tanımladı. Luiz Campos, "Mari'nin *sınıf arkadaşlarından* biriyle tanışmak çok güzel" diye cevap verdi. Onun vurgusu.

Tamam, belki bu kısa etkileşimi çok fazla okudum, ama bu gece kızıyla hiçbir şey yapmamamı istediği daha açık olamazdı.

Kanıt 1, içinde bulunduğumuz restoran: Chi Spacca. Menüde kemikli bir porterhouse var ve fiyatı neredeyse 300 dolar. Sanki Mari'ye alıştığı hayatı asla veremeyeceğimi söylüyor. Domuz filetosu yüz on dolar mı? Annemin dünya çapındaki pernil alüminyum folyo mezarında ters dönüyor. Bu akşamı herkes için daha kolay hale getirebilir ve Mari'ye karşı romantik bir ilgim olmadığını açıklayabilirdim, ancak bu sözde önemli adamın beyninde gayrimenkul işgal etme fikri çok tatmin edici.

Luiz'e göre "en iyi konumda" yarım daire şeklinde bir kabinde oturuyoruz. Umursadığımdan değil. Mari akıllıca bir kararla babası ve ben arasında bir yer seçti-

Cidden, tampona ihtiyacımız var ama adamın sert bakışlarından kaçmanın bir yolu yok.

Sunucu masamıza gelip affettati misti ile başlamamızı önerdiğinde, Luiz daha sunucumuz konuşmasını tamamlayamadan başlangıç için ne düşündüğümü soruyor. Mari'nin babası, Güney Bronx'tan gelen bir çocuğun yemekten önce restoranın menüsüne bakacağını ve bu durumdan kaçınmak için neler sunulduğunu öğreneceğini bilmiyor olmalı.

"Ben de bunu sipariş edeceğimizi umuyordum," diyorum ona sırtarak. "Görünüşe göre Şef Colby'nin ezmesi kaçırılmaması gereken bir lezzet." Mari'ye bakıyorum. "Peki ya sen?"

"Buna kesinlikle varım," diyor, parlak gözleri yaramazlıklarına katılmaya hazır olduğunu belli ediyor.

Sunucu topuklarını tıkırdatır ve koşar adım uzaklaşır. Bu arada, Luiz kaynıyor. Ve işte Kanıt 2.

Yakışıklı bir adam, hakkını vermeliyim. Tuzlu ve biberli kıvrık saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş. Giydiği takım elbise kesinlikle ısmarlama. Ve ne tür bir saate sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, Casio olmadığına bir yıllık maaşımın tamamına bahse girerim (olduğu gibi). Bunların hiçbirisi benim için bir fark yaratmıyor ama onu bir aura gibi saran üstünlük havası yakın zamanda arkadaş olmayacağımızı garanti ediyor. Aslında yanımda oturan değerli insanın bu adamın genlerine sahip olması beni biraz şaşırttı.

Mari, babasının tanımadığı insanlara yavaş ısındığını söylüyor; bence benim tanınması *gerekmeyen* biri olduğuma çoktan karar vermiş. Yani, başka ne diyecek ki? Amerika'da sahip olduğu tek aile o, bu yüzden sadece orada olduğu için geçip gidiyor.

"Ee Javi, New York'ta ne yapıyorsun?" Luiz şarap menüsünü inceleyerek soruyor.

İstediği kadar havadan sudan konuşuyormuş gibi yapsın, beni kesip biçmek için fırsat kolladığını çok iyi biliyorum; ona gerçeği söylersem -geçen hafta itibariyle işsiz olduğumu- eline gümüş tepside makas vermiş olurum. Ben de yalan söyledim: "Şimdilik bir tıp ofisinde çalışıyorum. Kayıt bölümünde. Ayrıca biraz reklam oyunculuğu yapmayı düşünüyorum. Yeni yılda birkaç seçmem var."

"Öyle mi?" Mari elimi tuttu ve sıktı. "Bu kısmı bana söylememiştin. Ne kadar şaşırtıcı!"

Başımı sallıyorum. Gerçeği Mari'den saklamak beni öldürüyor ama bu yolculuğu mahvetmek istemiyorum. Zaten benim için endişeleniyor; dönecek bir işim olmadığını öğrenirse nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum.

Luiz'in bakışları Mari'nin ve benim iç içe geçmiş ellerimize yerleşiyor. "Bunu diplomadan olmadan da yapabiliydin," diyor Luiz. "Pai, não seja mal educado!" Mari haykırıyor.

"Eh, Ele... senin için apaixonado. Não importa...diga."

Arada bir kelime yakalıyorum - "o" ve "sana aşık" özellikle göze çarpıyor- böylece yorumunun özünü anlıyorum.

Mari dişlerini sıkarak ona "Fica quieto," diyor. "Üzgünüm, Javi. Babama kaba olmamasını söylemiştim. Anlaşılan terbiyesini evde bırakmış."

"Her şey yolunda," diyorum ona. "Kardeşlerimden daha önce duymadığım bir şey söylemiyor." Luiz'e, "Ama yanıyorsun, biliyorsun. Diplomamı bir müzikal yazmak için kullanıyorum."

"Maluco," diye mırıldanıyor Luiz.

Mari dişlerini sıkarak ona "Fica quieto," diyor.

Evet, şu ana kadar bu yemek bir patlama oldu. "Maluco" kelimesini hafızama kazıdım; daha sonra bakacağım.

"Kardeşlerinden bahsetmişken," diyor Luiz. "Kendilerine bir isim yapıyorlar, değil mi? Onlara haber verdiğinizden emin olun.

Temsil edilmeye ihtiyaç duyarlarsa, grubu değerlendirmekten memnuniyet duyarım."

Sanki onlara bir iyilik yapacakmış gibi. Bu adam başka bir şey. Kardeşlerimin en büyük hayranı olmayabilirim ama ben bile kariyerlerinin zirvesinde olduklarını biliyorum ve onların *kuyruğuna* takılan herkes *son derece başarılı* olabilir.

Luiz'e "Onlarla grup meseleleri hakkında konuşmuyorum," diyorum. "Gerçekten dahil değilim."

"Hayır, sanırım öyle değil," diyor sırtıarak.

Mari derin bir iç çeker.

Luiz utanmış gibi yapar ve ellerini havaya kaldırır. "Tamam, tamam, nazik olacağım." Ona göz kırpyor. "Senin için."

Herkes iyi ya da terbiyeli olmak için çabalamalı diye *değil*. Hayır, kızı onu hayal kırıklığına uğrattığı için "iyi" olacak. Babasının bir pislik olması Mari'nin suçu değil. Belki de evrenin dengeyi sağlama yöntemi budur: her iyi insana karşılık bir pislik. İşleri ilginç kılıyor.

Orta yaşlı beyaz bir adam Luiz'in yanında belirir ve omzunu sıkarak. "Seni görmek güzel, Luiz."

Luiz hemen ayağa kalkıyor ve adamın sırtını sıvazlıyor. "Dennis, nasılsın? Uğradığına çok sevindim." Mari ve bana, "Dennis müdürdür. Potansiyel bir müşteriye son dakikada şarap ve yemek ısmarlamam gerekirse, Dennis günü kurtarır. Çok fazla kalmayan bir kasabada birinci sınıf bir birey."

Dennis övgüleri alırken kendini beğenmiş bir tavır takınıyor ve sunucu mezelerimizi getirdiğinde Dennis mazeret bildirerek yakınlardaki bir masada oturan müşterileri selamlamaya gidiyor.

"O iyi bir adam," diyor Luiz, Dennis'i duyamayınca. "Burada garson olarak işe başladı ve basamakları tırmandı. Senin için hâlâ umut var, Javi."

"Kes şunu," diye tısladı Mari. "Saçmalıyorsun."

Kadın kesinlikle haklı ve adam başına gelecekleri kesinlikle hak ediyor. Mari'ye sert bir bakış atarak ayağa fırlıyorum ve ellerimi masaya vurarak etrafımızdaki yemek yiyenlerin dikkatini çekiyorum. "Bu kadını seviyorum," diye bağıyorum Luiz'e bakarak, "ve onun için yeterince iyi olmadığımı düşünmen umurumda değil! Hoşuna gitse de gitmese de evleniyoruz!"

Dennis'e bakıyorum, şimdi kaşlarını çatmış bize bakıyor. Luiz de Dennis'in tepkisini görmüş olmalı, çünkü kravatını düzeltiyor ve gergin bir şekilde gülüyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından bana "Otur," dedi. "Kendini utandırıyorsun."

"Yanlışı," nefesimin altında söylüyorum. "Ben utanıyorum. sen."

"Şimdi özür dilemek için iyi bir zaman, Pai," diyor Mari ona, ağzı eğlenerek kıvrılmış bir halde.

"Öyle bir şey yapmayacağım. Arkadaşının daha kalın deriye ihtiyacı var." Babasına kaşlarını çatıyor, sonra o da ayağa fırlıyor.

"Bu adamı seviyorum ve hiç kimse onunla birlikte olmamı engelleyemeyecek. Ayrıca"- bir elini karnına koyuyor -"Onun bebeğini doğuracağım!"

Birkaç konuk soluk soluğa kalır, biri "Oh kahretsin" der ve Dennis koşarak gelir.

"Burada bir sorun mu var?" diye soruyor. "Belki de bu konuşmayı başka bir yerde yapmak istersiniz?"

Luiz bir mendil çıkarır ve alnını siler. "Dennis, dostum, sorun yok. Sadece şaka yapıyorlar." Bize, "Oturun. İkiniz de." dedi.

Mari ona "Özür dile," diye ısrar eder.

"Tamam, tamam, özür dilerim, tamam mı?" Luiz gülümsemeye çalışarak, "Şimdi otur da şu yemeği bitirelim," dedi. "Şimdi oturun da şu yemeği bitirelim." Ellerini sallıyor ve seyircilerimize hitap ediyor. "Burada görülecek bir şey yok, millet. Sadece küçük bir yanılsama anlaşılma."

Dennis aramıza bakıyor, çenesi gergin. "Lütfen daha fazla rahatsızlık vermekten kaçının."

"Elbette," diyor Luiz. "En iyi şekilde davranacağız, söz veriyorum."

Mari ve ben yere çöktük ve birbirimize sırtttık.

Dennis gittikten sonra Luiz bana bakıyor, gözlerinden kıvılcımlar saçılıyor. "Tam bir ukalasın, evlat. Belki de seni hafife almışımdır."

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak kızına daha önce söylediği sözleri tekrarlıyorum: "Tamam, tamam, nazik olacağım." Mari'ye göz kırpıyorum. "Senin için."

Homurdanıyor, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor ve göğsüme bir sıcaklık doluyor. Dürüst olacağım, babasına şaka yaparken beni nasıl desteklediğini düşününce heyecanlanıyorum, bu küçük meydan okuma eylemi bu gece benim tarafımda olduğunun çok da ince olmayan bir göstergesi.

Dostum, bu kadın çok özel. O

gerçekten dünyayı hak ediyor.

Keşke bunu ona verebilecek bir adam olabilseydim.

BÖLÜM 14

Mari

Düğünden Sekiz Yıl Beş Ay Önce

S ATURAY Sabah, Javi ve I yemek at Derby's Dünyanın en iyi yaban mersinli kreplerini yediğimiz lokantaya -çünkü *elbette* bu unvanı vermeye yetkinim. için benim zevk, Javive benim favori Garson, Gloria, Kimsenin büyükannesi olacak kadar yaşlı görünmediğini söyleyen Filipinli bir sunucu (bu doğru), hemen kaynaşırlar. Aralarındaki yakınlık muhtemelen kaderdi; Gloria önceki hayatında bir kabareciydi. sanatçı içinde Chicago, ve o değil utangaç Müşterilerin yemeklerini dağıtırken ve onlardan yüklü bahşişler koparırken vokal yeteneğini sergilemekle ilgili. Javi için bir dilim elmalı turta paketliyor ve ona göz kırparak şöyle diyor gülümse.

"Yaptığın işten zevk alıyor musun?" diye soruyor ona.

"*Bayıldım*," diyor, kabarık kül grisi saçlarının arasına bir kalem sıkıştırırken, elleri ince kalçalarının üzerinde. "Anlayamıyor musun?"

"Yapabilirim," diyor Javi gülerek. "Ama sahnede olmayı özleyip özlemediğini de merak ediyorum."

Arkasından bir el sallıyor. "Tatlım, o *yıllar* önceydi. Farklı bir *hayat* önceydi. Doğuştan yetenekliydim. Gerçek bir yetenek-eğer kendim söylersem. Ama önceliklerimiz değişir. İsteklerimiz

ve arzular başka bir şeye dönüşüyor. Bugünlerde tüm zamanımı torunlarımla geçirmek istiyorum. Burada çalıştığım için saat ikide çıkıyorum ve ertesi sabah dönene kadar burayı düşünmüyorum. Her şey bakış açısıyla ilgili."

Javi başını sallar. "Kesinlikle."

Gloria uzanıp Javi'nin yanaklarını sadece belli bir kuşaktan yaşlı kadınların yapabileceği şekilde çimdikliyor. "Çok tatlısın." Bakışlarımla buluşuyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Bunu sakın kaybetme, tatlım!" Ben Javi'yle birlikte olmadığımızı açıklayamadan, birinin dünyasını sarsmakla ilgili bir şarkı söyleyerek uzaklaşıyor.

Javi ve ben birbirimize sırtıtıyoruz.

"O bir fişek," diyor.

"Şimdi onu neden sevdiğimi anlıyorsun," diye cevap veriyorum.

Biz hesabı beklerken Javi telefonuna notlar alıyor, parmakları son sürat yazıyor.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye sordum.

"Gloria bana müzikal hakkında bir fikir verdi. Karakterlerden biri için olası bir arka plan hikayesi. Numarayı kafamda canlandırabiliyorum, bu yüzden her şeyi unutmadan önce düşüncelerimi yazmaya çalışıyorum."

Onun bu yönünü görmeyi seviyorum. Bu tutkuyu. Bu korunmasız bir an. Çoğu zaman bu müzikali yazma konusunda kararsız görünüyor, ancak şu anda bunun onun için belirttiğinden daha önemli olduğunu açıkça görebiliyorum.

"Yani bu yolculuk tam bir fiyasko değil, öyle mi?" diye sordum.

Telefonundan başını kaldırıyor ve kaşlarını birbirine çarpıyor. "Bir baskın mı? Mari, seninle vakit geçiriyorum. Bu nasıl mükemmelden daha az bir şey olabilir ki?"

"Şimdi de bana külotumu indirtmeye çalışıyorsun."

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra bana bakıyor, gözleri fincan tabağı gibi kocaman. "Bu ne..."

Başımı arkaya atıp kıkırdıyorum ve birkaç müşterinin dikkatini çekiyorum.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde düzleştiriyor. "Sevimli."

"Bunu benim hakkımda çok söylüyorsun," diyorum ona sert bir bakış atarak.

"Ben biliyorum. Bu bir kısaltma."

"Öyle mi?" Masanın üzerine eğilerek soruyorum çünkü aklımı başımdan alıyor. "Kısaltması ne?"

"Can. U. Take. Utanç." Neyin komik olduğunu anlamasam da kıkırdıyor. "Bir düşünsene: Ne zaman garip bir şey yapsan bunu söylüyorum."

Ona bakıyorum, kafamda kısaltmayı tekrarlarırken beynim dönüyor. "Ciddi misin?"

"Hayır," diyor sırtarak. "O boku oracıkta uydurdum."

Ona bir peçete fırlattım. "Kaba."

"İtiraf et," diyor omuzlarını silkeleyerek ve kaşlarını sallayarak. "Neredeyse sana sahip oluyordum."

"Evet, öyle yaptın," diyorum gülümsememi tutarak. "Hiçbir anlam ifade etmese de içinde bir hakaret olduğunu biliyordum, o yüzden bu gece seni yerde yatıracaktım."

"Gün daha yeni başlıyor," diyor.

Şimdi düşündüm de, o haklı. İskeleye bir şey olmaz ama ondan sonra gitmemiz gereken bir parti var. Ve Javi'yle ikimizin de bildiği gibi, partiler onun kriptonitidir.

* * *

Kampüse kısa bir mesafede bulunan etkileyici bir apartman kompleksinin girişine çıkan merdivenleri tırmanırken Javi, "Söyle bana, bu buluşmayı yine kim düzenliyor?" diye soruyor.

Kapısı var. Ve ev sahibimizden çatıda bir sonsuzluk havuzu olduğunu biliyorum. Javi buna bayılacak.

"Adı Rielle ve birinci sınıf hukuk öğrencisi.

Benim gibi. Onunla oryantasyon sırasında tanıştım. O iyi bir insan." "Harika," diyor Javi, yine de yargılamaktan çekindiğini biliyorum

Rielle'in aslında iyi bir insan olup olmadığı konusunda.

"Yani burada çoğunlukla hukuk öğrencileri mi olacak?" diye soruyor.

"Evet, benim tahminim de bu. Ama endişelenme, biz sakın bir grubuz. Ve uzun süre kalmamıza gerek yok. Sadece uğrayacağıma söz verdim. Seninle tanışacağı için heyecanlı."

Javi tökezleyerek durdu ve gözlerini dikerek beni olduğum yerde sabitledi. "Ben mi? Neden benimle tanışmak için heyecanlansın ki?"

"Ona senden bahsettim, aptal," diyorum gözlerimi devirerek. "Ziyarete geldiğinden bahsettim."

Dudaklarını birbirine bastırarak bordo triko gömleğinin kollarını çekiştiriyor, yürümeye devam etmeden önce manşetlerini düzeltiyor. Giriş kapısından içeri girdiğimizde, nefes nefese kalıyor ve omuzlarını silkiyor. "Tamam, hadi yapalım şu işi."

"Aman Tanrım, sanki seni darağacına gönderiyormuşum gibi davranıyorsun."

"Yeterince yakın," diyor, gözleri mizahla parlıyor.

Javi'yi yanıma itiyorum ve onunla kollarımı birleştiriyorum. "Sadece kendin ol. Herkes seni sevecek."

"Amacım asla bu değil," diye espri yapıyor.

Bu tartışmasız doğru ve Javi hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri. Onun yaşındaki erkeklerin çoğunun hayatın içinde cosplay yaptığı bir dünyada, Javi kendisi olmaktan memnun. Sanki birilerinin onu olduğu kişi için suçlamasına meydan okuyor ve böylece *onları* yüzeysel oldukları için suçlayabiliyor. Bu birçok insanın başarısız olduğu bir test, babam da bunlardan biri. Eminim onun çekingen tavrı da bir savunma mekanizmasıdır. Sonuçta, oluşturduğunuz savunmalar deneyimlerden doğar ve kimse size haklı olmadıklarını söylememelidir. Javi ve ben dünya üzerinde hareket etmiyoruz.

Ama aramızda o kadar çok benzerlik var ki, onun kaçınmaya çalıştığı kara mayınlarını anlayabiliyor ve empati kurabiliyorum.

Asansörden çıktığımızda çenemiz düşüyor. Zenginliğe yabancı değilim ama bu çatı katı mekânı bambaşka bir seviyede. Aslında iki kattan oluşuyor ve her iki kat da şık siyah-beyaz bir dekora ve 360 derecelik muhteşem manzarayı bozmayan panoramik cam pencerelere sahip. Çok sayıda kadife banket oturma alanı ve dekoratif sütunlar olarak akıllıca gizlenmiş ısıtılmalı lambalar çevreyi çevreliyor. Sonsuzluk havuzu tüm havayı tamamlıyor.

"Tanrım," diyor Javi, şaşkın bir ifadeyle. "Buradaki kira fiyatları astronomik olmalı."

"Biliyorum."

"Hadi içki alalım, hemen."

"Kesinlikle." Havada bir serinlik var ve zaten beni ısıtacak bir şeylere ihtiyacım var.

Adımın söylendiğini duyduğumda şaşırtıcı derecede büyük bir kalabalığın arasından geçiyoruz. Dönüyorum ve Rielle'in bize doğru süzüldüğünü görüyorum; göğüs dekoltesini harika gösteren beyaz V yakası, bir çift erkek kot pantolonu ve beline doladığı pembe kaşmir kazağıyla zahmetsiz şıklığın timsali. Bize doğru adım atarken, Rielle'in çikolata rengi kahverengi saç zıpları ve çağlayanlar üzerinde Sanki bir şampuan reklamı için seçmelere katılıyormuş gibi omuzlarını silkiyor. "Geldiğine çok sevindim!" diyor ve beni hemen hafifçe kucaklıyor. Ayrıldığımızda bakışları Javi'ye.

"Sen New York'tan gelen arkadaş olmalısın," diyor elini uzatarak.

Javi elini sıkar. "Evet, ben Javi. Tanıştığımıza memnun oldum..." "Rielle," diye cilveli bir gülümsemeyle tedarik ediyor. İkimize de,

"Açık bar DJ'in yanında. Sipariş vermekten çekinmeyin

ne istersen." Etrafına bakınıyor. "Bir yerlerde ordövr dağıtan garsonlar olmalı. Mutfağı kontrol edeyim. Marisol, gelmek ister misin?"

"Tabii," diyorum, kafam iyice karışmış ama optik telepati girişiminden benimle özel olarak konuşmak istediğini anlıyorum. "Hemen geliyorum," diyorum Javi'ye. "Bize içki ısmarlamak ister misin?"

"Sorun değil," diyor. "Ne alırsınız?" "Herhangi bir beyaz iyi olur. Moscato hariç."

Javi sırtlıyor. "Tamamdır."

Rielle beni uzaklaştırıyor, sonra kollarımızı birbirine bağlıyor ve eğiliyor. "Çok ateşli."

"O da çok zeki," diyorum biraz huysuzca.

"Eminim öyledir," diyor şımarık bir gülümsemeyle, "ama ben bununla ilgilenmiyorum."

"Nişanlın olduğunu düşünürsek Javi'yle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmemelisin."

"Erkek arkadaş," diye düzeltiyor. "Demek istediğim hâlâ geçerli."

Ve şimdi Rielle'in "iyi insanlar" olduğuna dair daha önceki değerlendirmemi yeniden düşünüyorum. Bu da ne böyle?

Mutfağa ulaşıyoruz, orada kısa bir süre catering personelinen biriyle konuşuyor, sonra bana dönüyor. "Siz ikiniz sadece arkadaşsınız, değil mi?"

"Doğru."

"Yani onunla sohbet etmemin bir sakıncası yok mu?"

"O yetişkin bir adam, Rielle. Ve sen de bir yetişkinsin. Bu konuda söz hakkım yok."

Şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Oh, hadi ama, burada gerçekten ne istediğimi biliyorsun. Kız kuralı. Kızarmıydın?"

"Asıl soru şu: *Erkek arkadaşın* kızarmıydı?"

"Biz açığız, o yüzden hayır, yapmaz."

Midem bulandı. Daha önce hiç tanışmadığım bu adam, hem Rielle'i hem de Javi'yi konuşmamaları, birlikte olmamaları gerektiğine ikna etmek için güvendiğim tek kozumdu. Görünüşe göre onları bir araya gelmekten alıkoyacak hiçbir şey yok ve ikisinin de yüzüne vurabileceğim bir engel olmasını çok istediğimi fark edince dehşete düşüyorum.

"Peki, o zaman, ona sahip ol," diyorum düz bir şekilde.

"Teşekkürler, yapacağım," diyor saçlarını küstahça savurarak.

Mutfaktan çıkışını ve Javi'nin hâlâ sırada beklediği bara doğru süzülüşünü izliyorum.

Ama Rielle'in Javi'ye "sahip olmasını" istemiyorum. Eğer kendime karşı dürüst olursam. Ve bu hafta sonu her şeyi fazla düşündüğüm için bunun neden böyle olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sadece bölgeci mi davranıyorum, ki bu hiç hoş değil, yoksa yüzeye çıktıklarında bile fark edemeyeceğim kadar derine gömdüğüm duygularla mı boğuşuyorum?

Fazla düşünmeyi başka bir seviyeye taşıyan bir kelime var mı? Uberoverthinking? Eğer öyleyse, benim yaptığım da bu. Yine de Javi ve benim arkadaş olmaya ve arkadaş *kalmaya* kararlı olduğumuzu unutamam. Bu gece ne olursa olsun, bu hedefi asi zihnimin en önünde ve merkezinde tutmam gerekiyor.

BÖLÜM 15

Javi

Düğünden Sekiz Yıl Beş Ay Önce

T partisi tahmin ettiğim kadar tatsız değilmiş. Şimdiye kadar tek eksisi, sırada önümdeki iki beyaz adamın susmaması oldu.

"Civ Pro sana nasıl davranıyor?" diye soruyor biri diğerine.

"Durbin pisliğin teki. Tüm zamanını yasal süreç hakkında konuşarak geçiriyor. Umurumda bile değil. Federal medeni usul kurallarını ne zaman gerçekten açacağız?"

"Evet, seni anlıyorum. Gerçek hayatta asla kullanmayacağımız bir sürü saçmalığa odaklanmasıyla tanınıyor."

"Çok yorucu. Keşke yapabilsem..."

Bir şeyin (ya da birinin) arkadaşının dikkatini çektiğini fark eden ikinci adam, ikisinden daha kısa olanı, ilk adamın bakışlarını takip eder. "Ah, Marisol'u görmüşsün."

Artık gözlerim lazer odaklı ve kulaklarım da gizli modda.

"Lanet olsun, onu her gördüğümde dilim tutuluyor," diyor uzun boylu adam. "Onun nesi var bilmiyorum ama bu kadın kafamı karıştırıyor."

"O tam bir paket, işte bu yüzden. Zeki, güzel, sana yaz stajı verebilecek bir babası var." Onlar

İkisi de kıkırdıyor; daha sonra Mari ile paylaşmak üzere zihnime notlar alıyorum.

"Dostum, bir keresinde onunla konuşmaya çalıştım," diye devam ediyor kısa boylu adam, "ve beni saniiyeler içinde geri çevirdi, yani eğer sana zaman ayırıyorsa, kabul et. Sadece şunu bil ki, onu kim çantasına koyacaksa çok dikkatli olmalı. Böyle bir kadın önlüklüleri eğlendirmez."

"Evet, evet," diyor uzun boylu adam dudaklarını yalayarak. "Sanırım o barı karşılayabilirim. Ama bir kerelik bir ilişkiye de karşı değilim-"

"Affedersiniz," dedim.

Kısa boylu adam arkasını döndü. "Öyle mi?"

Sabırla bu iki mankafanın kalkmasını bekleyen barmeni işaret ediyorum. "Sıra sende."

"Ah, tabii. Teşekkürler."

Saniiyeler sonra bir kol benimkinin arasından geçiyor. "Yeterince uzun sürdü," diyorum.

"Oh, beni mi bekliyordun?" diye soruyor Mari'ye ait olmayan kadifemsi bir ses.

Dönüyorum ve kolu benimkine bağlı olan kişinin Rielle olduğunu görüyorum. "Özür dilerim, seni Marisol sandım."

"I umut sen değil hayal kırıklığına uğradım." o diyor, utangaçça gülümsüyor.

"Hayır, hayır, sadece şaşırdım."

Yakınına eğiliyor ve "Ev sahibi olduğum için tur atmam gerekiyor ama gece bitmeden seni daha yakından tanımak isterim" diyor.

"Tabii, tabii," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Buralarda olacağım." "Seni sonra ararım," diyor göz kırparak.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum hiç hevesli olmadan. Çünkü birincisi, Mari'nin oyun alanında oynamayacağım; bu çok düşüncesizce olurdu. Ve ikincisi, Rielle benim için hiçbir şey yapmıyor. Ne bir kıvılcım, ne göğsümde bir çarpıntı, ne de omurgamda bir karıncalanma.

Sonunda kendime bir soda ve Mari'ye de bir kadeh Chardonnay ısmarlıyorum. Ve bu sefer, bir kol benimkine dolandığında, onun olduğunu anlıyorum.

Şarabı benden alıyor, bir yudum alıyor ve yüzünde tiksinti ifadesi beliriyor. "Teşekkürler, ama bunu kesinlikle es geçiyorum." Bardağı yakındaki yüksek bir masaya koyduktan sonra, "Şimdiye kadar iyi misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim. Bar hattında istihbarat üzerinde çalışıyordum." Gözleri genişledi. "Oh, anlat bakalım."

Önümde duran ve ikisi de şu anda bir köşede pusuya yatmış olan çocukları işaret ediyorum. "Şuradaki uzun boylu olan sana aşık."

Onlara bakar ve burnunu kırııştırır. "Nelson uzun boylu olan. Brad de onun uşağı. İkisi de çekilmez. Pas." Bir süre beni inceliyor, sonra kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, "Ve sadece bir uyarı: Rielle seni daha yakından tanımak istiyor."

"Bir dakika önce bunu önerdi."

"İlgileniyor musun?" Mari dikkatle soruyor. "Hem de hiç."

"Biz konuşurken Rielle sana bakıyor, o yüzden bununla nasıl başa çıkacağını düşünmek isteyebilirsin."

Bakışlarım Mari'nin yanından geçip köşedeki iki adama yöneliyor, içlerinden biri buraya doğru yürümeye hazır görünüyor. "Şimdi bakma ama sanırım sana aşık olan adam hamlesini yapmak üzere."

"Olamaz," diyor Mari, gözlerinde sahte bir dehşetle. "Bana yardım et."

Odayı tarıyorum ve bilardo masasının boş olduğunu fark ediyorum. "Hadi bilardo oynayalım. Bu sana onunla konuşmamak için bir bahane verir ve Rielle'i uzak tutar. Bir taşla iki kuş."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye sızlanıyor, ağzı sevimli bir kaş çatmayla kıvrılmış.

"Merak etme, sana öğreteceğim."

Mari'yi odanın diğerk ucuna sürüklüyorum ve bağımsız bir ıstaka çubuğı duvarından iki çubuk alıyorum. Ben temel bilgilerin üzerinden geçerken Mari dikkatle dinliyor.

"Nasıl ateş edeceğim?" diye soruyor.

"Tamam, size açık köprüyü göstereyim." Önümü işaret ediyorum. "Ön tarafa geç, sana rehberlik edeyim."

Mari benimkinden çok daha kısa olan ıstakasını alıyor ve masanın üzerine eğiliyor. İçimden gelse de giydiğı dar kotun içindeki kıcına bakmıyorum.

"Şimdi ne olacak?" diyor omzunun üzerinden.

"Tamam, elinizi masanın üzerine koyun ve parmaklarınızı birbirinden ayırın. Sonra ıstakayı başparmağınızla işaret parmağınızın arasındaki V'ye yerleştirin."

"Kulağa...edepsiz geliyor."

"Terbiyeli ol."

"Tamam, tamam. Böyle mi?" diye soruyor, doğru yerleştirmeye çalışıyor.

"Pek sayılmaz," diyorum. "İşte."

Eğiliyorum, kalçalarımın ön tarafı onun arka tarafına dayanıyor ve parmaklarını birbirinden ayırarak ıstakayı topun arkasına yerleştiriyorum.

Bu büyük bir hata. Bunu biliyorum. O da biliyor. Bütün lanet dünya biliyor.

Çünkü Mari'ye bu kadar yakın olmak bana bir şeyler yapıyor. -Bize karşı. Bunu asla geri alabileceğimizi sanmıyorum. Mükemmel hissediyor. Kıvrımlı, güçlü, sıcak. Ve her zaman sürdüğü vanilya kokusu bir kafes gibi etrafımızı sarıyor, beni şehvetten kaynaklanan bir sersemliğe hapsediyor ve dengemi daha da bozuyor. Kendimi onun üstünü kaldırırken ve omurgası boyunca öpücükler bırakırken hayal ediyorum. Vücudunun masanın üzerine serildiğini, yüzümün bacaklarının arasında olduğunu hayal ediyorum. I-

"Şimdi ne olacak?" diyor usulca.

Ne oluyor, beyin? Odaklan. Bilardo oynuyoruz.

Boğazımı temizliyorum ve geri çekiliyorum. Sonra ellerimi iki yanımda birleştirerek kocaman bir nefes alıp veriyorum. "Çubuğu V boyunca ileri geri yönlendir, sonra hızla ileri doğru kaydır."

"Vay canına, kulağa çok ~~acı~~ geliyor," diyor gülerek.

Şakayı görmezden geliyorum. Görmezden gelmek zorundayım. Çünkü kendimi zar zor bir arada tutuyorum. "Vur, Mari."

Ve öyle de yapıyor. Hem de çok iyi. Yedi numaralı top köşedeki cebe çarpıyor ve tatmin edici bir gümbürtüyle düşüyor.

Mari bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Evet, evet, evet!"

Az önceki uzun boylu adam -Nelson- yanımıza yaklaşıırken, "Doğuştan yetenekli," diyor.

Başımı salladım. "Öyle."

"Bu kadar konuşma yeter efendim," diyor Mari bana. "Artık bu oyunun mekaniğini çözdüğüme göre, oyalanmak yok."

Mari ve ben çalışmaya devam ederken Nelson masaya yaklaşıyor. İkimiz de onun varlığının farkında olmamıza rağmen onu görmezden geliyoruz. Mari yanıma sürtünmeye devam ediyor, vücudu benimkinden birkaç santimden fazla uzaklaşmıyor. *Neden* bana yakın durduğunu biliyorum ama bu benim ruhuma da zarar veriyor. Nelson'ın gitmesi gerekiyor.

Mari'nin özellikle zekice bir vuruşundan sonra, ona beşlik çakmaya çalışır, ancak Mari ondan kaçır. Bu adam hayatını kurtarmak için bir ipucu alamaz.

Solumdan geçerken fısıldıyor, "Etrafta dolanıp bir boşluk bekliyor."

"Sakın ona bir tane verme," diye fısıldıyorum. "Bunu nasıl yapabilirim?"

Bilardo sopasını ondan alıp arkamızdaki kanepeye yaslıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Geri çekilip yüzümü inceliyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. "Tabii ki biliyorum."

"O zaman beni takip et."

Planımı tam olarak düşünemedi Mari'yi bilardo masasının kenarına kaldırıyor ve kalçalarının arasındaki boşluğa adım atıyorum.

Mari bana bakıyor, dipsiz kahverengi gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor titrek bir sesle.

"Müsait olmadığınızı açıkça belirtmek."

Gözleri ateşle parlıyor ve sonra çenesini kaldırıyor, ağzı beklentiyle açık. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim hızla çarpıyor; dudaklarımız nihayet buluştuğunda ise dörtlüye koşuyor. Mari'nin hızı kontrol etmesine izin veriyorum. Bu oyunu nasıl oynayacağımıza onun karar vermesine izin veriyorum. Önce çekingen davranıyoruz, dudaklarımız birbirine sürtünüyor, sonra geri çekiliyor. Ama sonra öpüşme vites değiştiriyor, belirgin bir aciliyet hissediyorum, dillerimiz sanki birbirine düğümlenmek için yaratılmış gibi sahiplenici bir şekilde birbirine karışıyor. Yol boyunca bir yerde, ellerim kışına kayarken ve onu daha da yakınlaştırırken belimi kavlıyor. Teşvik mi yoksa saf zevk mi emin değilim ama muhtaç bir inilti çıkarıyor ve bu ses tenimi ateşe veriyor. Sanki sorunumuza bulduğum çözümün raydan çıktığını hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, aletim fermuarımın uç kısmına acıyla bastırıyor.

Ve Rielle için hissetmediğim kıvılcım var. Göğsümde bir çarpıntı var. Omurgamdaki karıncalanma var.

Mari için. En iyi arkadaşım.

Ve şimdi o öpücük sadece bir amaç içinmiş gibi davranmak zorundayım.

Sikeyim.

* * *

Mari'nin üzerinde at ve bar
konuşmak için a sınıf arkadaşı. Sohbet
ederken birbirlerine yakın duruyorlar ve o an

Kadın kahkahalarla başını geriye atıyor, adam yaklaşıyor. Onu suçlamıyorum. Onu da suçlamıyorum. Ama lanet olsun, o öpücük benim beynimi kızarttı; görünüşe göre onunkine hiçbir şey yapmamış.

Bir soda içip bilardo oynayan bir çifti izliyorum.

Dakikalar sonra Mari yanımda belirdi. "Bunun için üzgünüm. Kaçmaya çalışıyordum ama Jason çok konuşuyor."

"Merak etme," diyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

Bana uzun uzun bakıyor, boğucu, siyah çerçeveli gözleri yüzümde geziniyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yok bir şey," diyor kolunu benimkiyle birleştirerek. "Ve elbette, hadi buradan gidelim."

Mari arabada "Anthem" adlı bir çalma listesi hazırlıyor. İlk parça Alicia Keys'den "Girl on Fire".

Bu çocuk da yanıyor ama çok farklı bir nedenden dolayı.

"Senin tema şarkı?" I Sor, çalışıyor için

Yönlendirme benim

düşünceler.

Dudakları kendinden emin bir gülümsemeyle

kıvrılıyor. "Kesinlikle." "Senin için mükemmel."

"Böyle düşünmene sevindim," diyor eğlenen bir ses tonuyla.

Aynı zamanda Mari'nin bir yerlere geleceğini de hatırlatıyor. Büyük işler başaracak. Zekası ona kapıları açacak; cazibesi masada bir koltuk almasını sağlayacak. Ve o her şeyi hak ediyor.

Mari parmaklarını direksiyona vuruyor ve şarkının ritmine göre sallanıyor. "Bu akşam bir film izleyebiliriz diye düşünüyordum. Senin seçimin. Hatta istersen *Yurttaş Kane*'i tekrar deneyebilirim."

"O film den nefret ediyorsun."

"*Nefret* etmiyorum," diyor bana bakarak. "Sadece sonuna kadar izleyecek kadar etkilenmedim."

Ne yazık ki filmin konusunu bile hatırlayamıyorum. O lanet öpücüğe takıldım kaldım. Öyle bir şey oldu mu? Hepsi bir rüya mıydı? Mari kesinlikle kafamdan uydurmuşum gibi davranıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, sanırım bu da beni onunla daha fazla zaman geçirmeye ikna etmesi gerektiğine işaret ediyor.

"Rahat kıyafetler giyebiliriz," diyor neşeyle. "Ve patlamış mısır yaparız. Beni Orson Welles'in dehasına ikna etmeye çalıştığında horlamayacağıma söz veriyorum."

Bu dünyanın en kötü fikri gibi geliyor. Bütün gece Mari'nin yanında oturmayacağım. Muhtemelen okuldaki film gecelerinde hep yaptığı gibi başını kucağıma y a s l a m a k isteyecektir. Hayır, teşekkür ederim.

Koltuğumda geriniyorum ve büyük bir esneme numarası yapıyorum. "Dürüst olmak gerekirse Mari, gözlerimi açık tutabileceğimi sanmıyorum. Çok yorgunum. Sanırım yatmaya gideceğim."

"Oh...tamam. Sorun değil." Bana yan gözle bakıyor, sonra ön camdan görünen manzaraya odaklanıyor. "Hey, iyi miyiz? Yani partide olanlar hakkında. Tuhaf falan değilsin, değil mi?"

"Hiç de değil, ve evet, iyiyiz."

Eğer bu şekilde devam etmek istiyorsak, onun işaretini takip edeceğim ve bunu aklımdan sileceğim. Ya da en azından deneyeceğim.

İyi şanslar, Javi.

19 Aralık 2016 Pazartesi günü saat 15:30'da.

MARI: Bu hafta sonu beni ziyaret ettiğiniz için tekrar teşekkürler, bu kadar erken çıkmak zorunda kaldığım için üzgünüm

Bazıları sizin için biraz fazla olduysa özür dilerim.

Değildi.

Seni görmek her zaman güzel.

Partideki şeyi kastetmiştim.

JAVI: Unutalım gitsin, tamam yapmamız gerekeni yaptık, iyiyiz.

Tamam.

Ama gerçekçi ol, babam seni kızdırdı.

JAVI: Kesinlikle

babam sen değilsin, yine de

lütfen bunu unutma **MARI:**

doğru

Neyse, çalışmam lazım, iyi

haftalar!

Sen de!

1 Ocak 2017 Pazar günü, saat 12:01'de.

MARI: Uyanman için yeterince uzun süre
bekledim mutlu yıllar!
muhteşem bir 2017 diliyorum!

JAVI: lol, işsiz kaldım **MARI:**
kahretsin, çok zgnm
Senin hatan değil,
sadece yeniden
toparlanman gerek.
Bunun hakkında konuşmak istiyorum.
Hayır.

MARI: FaceTime'dan al
JAVI: Biraz yere ihtiyacım var
lütfen
Hazır olduğumda ulaşacağım.
Tamam.
Sadece senin için burada olduğumu unutma.
Teşekkürler.
Sen harika bir insansın.
Benim için endişelenme, iyi olacağım.

Salı, 10 Ocak 2017, saat 16:17.

Seni arıyordum.
hiç açmayacak mısın?

Cumartesi, 28 Ocak 2017, saat 15:12.

MARI: Hey, doğum günümde seni ziyaret etmeyi düşünüyordum, müsait olduğunda beni ara.

Cuma, 17 Şubat 2017, saat 1:12.

İyi misin, neler oluyor?

Cumartesi, 25 Şubat 2017, saat 20:34.

MARI: IG'deki gönderini yeni
gördüm, iyi olduğunu bilmek güzel

20 Mart 2017 Pazartesi, saat 9:19.

En azından doğum günüm için ararsın diye düşünmüştüm. ☹

22 Mart 2017 arşamba, saat 2:24.

MARI: Mesajlarımı aldığıını biliyorum, okuma makbuzlarını görebiliyorum,
bu benim sana alan açmam
hazır olduğunuzda ulaşın

BÖLÜM T WO

Ot

Çarşamba, 8 Nisan 2025

WhatsApp Sesli Mesaj

Marisol, alô é sua mãe. Beni hatırlıyor musun? Dinle, düşünüyordum da. Daha erken gelmemi ister misin? Her şeyin kontrol altında olduğunu söylediğini biliyorum ama ihtiyacın olursa düğünden bir hafta önce orada olabilirim. Biletimi değiştirmem gerekirse haber ver, tamam mı? Beijos! Tchau, tchau, tchau.

BÖLÜM 16

Mari

Şimdi

My annesinin tipik beni hatırlıyor musun mesaj beni güldürüyor. *Dram.* Bir hatırlatma ayarladım Bu gece onu arayacağım, böylece bir şey yapmasına gerek olmadığını tekrarlayacağım.

erken gel. Her şey kontrolüm altında.

Telefonumu kaldırırken, babam ofisimin kapısında belirdi.

"Marisol, harika haberlerim var!" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elinde birkaç sayfa kâğıtla içeri girdi. Alışılmadık bir gösterişle kâğıtları masamın üzerine koydu.

"Bu da ne?" Ayakkabılarımı giymek için belimden eğilerek soruyorum. On dakika içinde potansiyel bir müşteriyle buluşacağımdan, hukuk kitaplarına göz gezdirmek için ideal bir zaman değil.

"Crystal Canyon Çiftliği ile yeni bir sözleşme." Kaşlarını sallıyor ve küçük bir salınım yapıyor.

Doğrulup dudaklarımı büzüyorum ve onu daha iyi incelemek için başımı eğiyorum. Uzaylılar nihayet dünyaya sızdı ve insanları taklit etmekte olması gerektiği kadar yetenekli olmayan beden ikizleri mi yerleştirdi? Çünkü bu kişi kesinlikle babama benziyor ama onun gibi *davranmıyor*. Bir kere Luiz Campos kaşlarını sallamıyor kaşlarını sallıyor. Ve olarak için

Shimmy, vücudunun üst kısmını böyle hareket ettirebildiğinin farkında bile değildim.

Bekle, Crystal Canyon Çiftliği mi dedi? Tanrım, düğün mekanı. Ne yapmış böyle? Sayfalara uzanıp daha yakından inceliyorum. "Neler oluyor? Ne değişti?"

Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve göğsünü şişiriyor. Babam aşırı etkileyici bir insan değildir, ya da sevecen biri. Para (ya da para kazanma ihtimali) dışında onu *bu kadar* heyecanlandırabilecek pek bir şey yok. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Se calma, Marisol. Her şey yolunda. Aslında harika. Senin benim tek kızım olduğumu ve üzerime düşeni yapmam gerektiğini düşünüyordum, bu yüzden birkaç yükseltme için ödeme yaptım. Esasen, tüm hafta sonu boyunca bize öncelik veriyorlar ve şarap tadımından sonra üzüm bağlarında bir tur da dahil ediyorlar."

"Pai, bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, kesinlikle ciddi bir şekilde. "Bütçemizi aşmama konusunda gayet yetenekliyiz."

Başını iki yana sallar. "Hayır, hayır, demek istediğim de bu. Yapmak zorunda değilsin. Bu düğün söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmak istemiyorum. Annenin de yeterince şey yapmadığımı söylemesini istemiyorum. Ayrıca, sen ve Alex şık bir şekilde evlenmeyi hak ediyorsunuz. Ne de olsa bunu sadece bir kez yapacaksınız, değil mi?"

"Planımız bu," diyorum eşit bir şekilde.

Babamın anlamadığı şey şu: Crystal Canyon Çiftliği'ni seçtim çünkü ortam doğal olarak mükemmel. Herhangi bir süslemeye, eklentiye ya da onun aklındaki herhangi bir şeye ihtiyacı yok. Alex ve ben sadece sevdiğimiz insanlarla birlikte kutlayabileceğimiz samimi bir düğün istiyoruz. Ancak her zamanki gibi babam misafirlerimize ve özellikle de anneme bir açıklama yapmaya odaklanmış durumda.

Dikkatli ol. Eğer onu yakından takip etmezsem, resepsiyonumuzda gösteri yapması için Cirque du Soleil'i kiralayacak. Zaten bu düğünü bir sirk haline getirmeyi hedeflediğini düşünürsek, bu tamamen uygun olacaktır. Yine de babamın coşkusunu nasıl dizginleyeceğim konusunda dikkatli olmalıyım; ne kadar nadiren ortaya çıktığını göz önüne alırsak, onu tamamen bastırmak istemiyorum.

"Büyük günümüz söz konusu olduğunda, Alex ve ben daha azın daha çok olduğunu düşünüyoruz," diyorum ona dikkatlice. "Senin kendi tarzın var, bizim de kendi tarzımız. Katkıda bulunmak istemeni takdir ediyorum ama lütfen herhangi bir değişiklik yapmadan önce bunları bana danış."

İçimden kendime çak bir beşlik. Bunu yüksek sesle söylemek *harika* hissettirdi.

"Tamam, tamam," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Bir babanın kızına hayallerindeki düğünü yapmasının sorun olacağını düşünmemiştim."

Hayallerinin düğünü, belki.

Sandalyemden kalkıp masama dönüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Konferans odası A'da beni bekleyen biri var. Bu konuyu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"İyi," diyor kaşlarını çatarak.

Masamdan sözleşmeyi aldı ve beni ofisimden dışarı kadar takip etti.

Firmanın iki konferans salonundan daha küçük olanına doğru yan yana yürüyoruz. Kabinlerindeki idari asistanlardan birkaçı biz geçerken başlarını eğiyor. Bu Luiz Campos etkisi: Huysuz patron yaklaştığında herkes saklanmak ister. Bazen bende bu tepkiyi tetiklemediğini bilmek beni biraz heyecanlandırıyor, sonra onun *babam* olduğunu hatırlıyorum ve onun tarafından korkutulmamanın bir şekilde kazanç olduğunu düşünerek biraz üzülüyorum. Sasha'nın babası onu sevgi ve şefkatle boğuyor; benim babam ise beni daha çok eleştiriyle boğuyor.

Yeterince agresif değilsin, Marisol.

Bu saçlar bir iş ortamı için biraz fazla değil mi? Hayır kurumu işletmiyoruz, biliyorsun.

Elbette, artık babamın varlığında küçülmüyorum, ama içinde de gelişmiyor.

Konferans süitine ulaşıyoruz, odanın uzunluğunu kaplayan tavandan tabana tek bir pencere paneli ve içindekilerin dışarıdan görünmesini sağlayan cam bir muhafazası olan şık bir alan. Babamın gözetiminde burada gece geç saatlere kadar sürecektir maskaralıklar yok (bunlar fotokopi odasında oluyor).

Beni geçip sabırla beni bekleyen kişiyi inceliyor, önündeki bardak altlığında dumanı tüten bir fincan kahve duruyor. "Kim o?"

"Lisa Randle, bağımsız bir film yapımcısı. Üzerinde çalıştığı belgesel için ortaya çıkabilecek gizlilik konularında tavsiyelerimizi almak istiyor."

"Kulağa pek kârlı gelmiyor."

Homurdanıyorum. "Bizim için mi onun için mi?"

"İkisi de," diyor ve Lisa'ya el sallarken gülümsüyormuş gibi yapıyor.

Özellikle yaratıcı bir insan değilim ama yaratıcılığı kolaylaştırmayı seviyorum. Sanatçıların topluma katkılarına saygı duyuyorum ve çalışmalarını izleyicilerine ulaştırmalarına yardımcı olmak istiyorum. Babam da yaratıcıları sever ama çoğunlukla ona para kazandırdıkları için. Babamın sıfırdan müthiş bir iş kurduğunu inkar edemem. Keşke kendi sosyal statüsünü korumaktan daha fazlası için motive olsaydı. Göçmen ailesini gururlandırmak istediği için bu kadar çok çalıştığını söylerdi. Onların fedakarlıklarının bir anlamı olsun isterdi. Ama artık onlar yok ve kendisi onların en çılgın hayallerini bile aşmış durumda, dolayısıyla artık onları dönüştüğü kişi için bir bahane olarak kullanamaz.

Başparmağımla arkamı gösteriyorum. "Oraya girmem gerek."

Köşedeki ofisine doğru yürümeden önce "Umarım buna değer," diyor.

Aslında söylediği şey, öyle olmasını *beklediği*.

Konferans odasına girmeye hazırlanırken bana seslendi.

"Ne oldu?" Elim kapı tokmağında, soruyorum. Lisa Randle'ın zamanına dikkat ediyorum; babam etmiyor.

Crystal Canyon Çiftliği sözleşmesine bakıyor. "Burada ödemesini yaptığım oda rezervasyonlarının bir listesi var. Kim bu Javier Báez?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu Javi, üniversiteden arkadaşım. Bir keresinde onunla yemek yemiştin, hatırladın mı? Onur konuğu o olacak."

"Onunla hâlâ konuşuyor musun?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Görüşmediğinizi sanıyordum."

"Birkaç yıl önce New York'ta karşılaşmıştık. Artık çok daha iyiyiz."

Biz de iyi arkadaşız. Olmamız gerektiği gibi.

BÖLÜM 17

Mari

Düğünden İki Yıl İki Ay Önce

V gaslighters'ın içini sözlü olarak boşaltmak işimin *en iyi* kısmı. Bugün, Ben planlama için yap sadece Bu, Yani New York'taki bu yerinde çekime doğru neredeyse atlıyorum.

York'un Central Park'ı.

Chanelle Heyward hem bir müşteri hem de bir arkadaş. Aptalları seve seve kabul etmez ve kolay kolay üzülmaz. Ancak Chanelle kırılma noktasında, işte bu yüzden sinirlerini yatıştırmak ve birkaç kafaya vurmak için bu öğlen gezintisini yapıyorum.

Siyah bir güvenlik görevlisi trafik barikatında beni durdurdu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, benim adım Mari Campos. Filmin yıldızlarından biri olan Chanelle Heyward'ı görmeye geldim. Ben onun avukatıyım."

"Üzerinde kimlik var mı?" diye soruyor, merakla bana bakarak. "Tabii ki var." Çantamdan cüzdanımı çıkardım ve ona ehliyetimi uzattım. "New York Üniversitesi'nin üyelik kartları var.

York ve California barlarını da görmek isterseniz."

Ehliyeti inceledi, sonra bana geri verdi. "Gerek yok. Bayan Chanelle sizi beklememi söyledi. Kendisi B karavanında. Bisiklet yolunu takip edin, sağınızda kalacak."

"Teşekkürler," diyorum ve ona evrensel baş selamını veriyorum.

Chanelle'in karavanını bulmam sadece birkaç dakikamı aldı, iki rol arkadaşıyla paylaştığı çift kişilik bir karavan. Set yirmi metre ötede. Chanelle'in sorunlarının kaynağını çabucak buluyorum: yan tarafta katlanabilir bir su deposu ve daire şeklinde üçer metre arayla yerleştirilmiş çok sayıda fiskiye.

Beklendiği gibi, düzinelerce insan etrafta dolaşıyor. Bir makyaj sanatçısı oyuncudan oyuncuya dolaşıyor, her yüzü kontrol ediyor ve ara sıra önlüğünden bir alet çıkararak bir görünümü düzeltiyor. Bu arada, orta yaşlı beyaz bir kadın (muhtemelen set yönetmeni) ellerini çırparak ilgisiz personeline emirler yağdırıyor.

Ben daha kapıyı çalmadan Chanelle'in karavanının kapısı açıldı.

"Oh, çok şükür buradasın," diyor aceleyle.

Aceleyle içeri girip ceketimi ve eldivenlerimi çıkarıyorum. Geniş karavan aydınlık ve sıcak, ayrıca temiz ve güzel döşenmiş olduğunu görmek beni memnun ediyor. Daha azı beni zaten olduğumdan daha da sinirlendirirdi.

Chanelle her zamanki gibi harika görünüyor. Doğal makyajı kusursuz kahverengi tenini öne çıkarıyor ve çene hizasındaki küt saçının ön katları yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor. Birinin onun görünüşünü mahvetmek istemesi aklımı başımdan alıyor.

"Bana son gelişmeleri anlat," diyorum, uzak duvarın karşısındaki aşk koltuğunda bir yer bularak.

"Tam olarak önerdiğin gibi yaptım," diyor önümde volta atarken. "Onlara, yağmurun saçımda yaratacağı tahribatı düzeltmek için sette bir stilistin bulunacağını garanti etmedikleri sürece sahnede oynamayacağımı söyledim. Declan öfkelendi. Bu saçmalık için vakti olmadığını söyledi. Zamanın para olduğunu söyledi. Zamanını boşa harcadığımı söyledi. Sonra da hışımla çekip gitti. Zaman, zaman, zaman, tek önemseydiği bu." Ellerini sıkıyor. "Çok garipti. I

yaygara koparmak istemedim. 0 kız olmak istemedim. Ama bu benim kariyerim, benim markam. Neden sırf dokulu saç yapma konusunda bilgili insanları işe alamadıkları için Chia Pet gibi görüneyim?"

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Birincisi, hiçbir koşulda Chia Pet'e benzemezsin. 0 filmdeki Pennywise'a belki."

"Kaltak," diyor Chanelle, bana bir peçete fırlatarak. Yine de gülümsüyor, ki ben de tam olarak bunu amaçlıyordum.

"İkincisi, eşitlik söz konusu olduğunda 'o kız' olmak diye bir şey yoktur. Kapsayıcı bir ortam yaratmaları gerekiyor ve bu da tipik kuaför havuzlarının ötesinde işe alım yapmalarını gerektiriyorsa, öyle olsun."

"Declan'la konuşacaksın o zaman?" Chanelle sorar. "Elbette. Sette mi?"

"Evet, bazı arka plan çekimleri yapıyorlar. Onun deyimiyle 'artık histerik olmayana kadar' diğer her şeyi erteliyorum. "

"Hayır, yapmadı," diyorum gözlerimi kısarak.

"Oh evet yaptı."

"Burada bekle. Şimdi geliyorum."

Chanelle ceketimi ve eldivenlerimi giyerken beni izlerken dudağını ısırıyor. "İyi şanslar."

"İhtiyacım olmayacak," diyorum omuzlarımı fırçalayarak.

Dışarıda seti tarıyorum ve Declan'ın yapım ekibinden biriyle konuştuğunu hemen fark ediyorum. Sektördeki itibarı pek iyi olmasa da, altın dokunuşlu, başarılı bir yönetmen. Onun gibi zor ama yetenekli adamlar Hollywood'da başarılı olurlar; kaçınılmaz olarak balistiğe gittiklerinde şarapnelden uzak durmak diğer herkesin işidir.

Declan benim yaklaşmamı izlerken o kişiyle konuşmaya devam ediyor. Gözleri kızgınlıkla titriyor ama öfkesini çabucak gizliyor. Bunun akıllıca olmayacağını biliyor.

saygın bir firmada çalışan bir eğlence avukatını kışından vurmak. Bu gerçeğin altını çizmek için buradayım.

Çalışanı ayrıldığında elimi uzattım. "Declan, seni tekrar görmek güzel."

Parmaklarını oynatıyor. "Kirliler. O süslü kıyafeti kirletmek istemem."

Declan'ın ellerinin temiz olduğundan ve elimi sıkmayı reddetmesinin hayal gücünden yoksun beyninin bir güç oyunu olduğundan şüpheleniyorum. Azıcık bile rahatsız olmadım.

"Evet, nezaketiniz için teşekkürler. Dinleyin, çok fazla zamanınızı almak istemiyorum. Channele'den anladığım kadarıyla yağmur altında çekim yapmayı ve hemen ardından bir restoran sahnesi çekmeyi planlıyorsunuz. Bildiğiniz gibi, saçlarının ıslanmasından endişe duyuyor."

Gözlerini deviriyor. "Bayan Campos, Channele bunu düzeltmek için ne halt etmek istiyorsa onu yapabilir. Ben stilist değilim."

"Kimse senden stilist olmanı istemiyor Declan. Senden SAG-AFTRA sözleşmesinin eşitlik ve kapsayıcılık hükümlerine uymanı istiyoruz."

Doğruldu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Göndermelisin. Ama yine de bir kopyasını göndereceğim. Channele'in sözleşmesinde de SAG- AFTRA anlaşması ek olarak yer alıyor. Kısacası, eğer saçını yapacak birini bulamazsanız, kendisi birini bulabilir ve parasını alabilir. Sektördeki insanlar bu hükmün gerçek dünyada nasıl uygulanacağını merak ediyor. İlgi çekebilecek bir haber olabilir. Nasıl ilerlemek istersiniz?"

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra sinirli bir nefes veriyor. Dişlerini sıkarak, "Bu gece anlaşmaya bir göz atıp sana geri döneceğim," dedi.

"Ve şimdilik restoran sahnesini atlayacak mısınız?"

"Peki," diyor burun deliklerini açarak. "Saç meselesini çözdükten sonra yaparız. Ama bu programı mahvedecek. Ve şimdi yapacak hiçbir şeyi olmayan bir sürü figüranım olacak."

"Bunun için üzgünüm ama anlaşmanın gereğini yerine getirmek istediğiniz için sizi takdir ediyorum."

"Başka bir şey var mı?" diye sertçe soruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Benden bu kadar."

"Tanrıya şükür," diyor, kelimeleri nefesinin altında söylemeye bile çalışmadan.

Chanelle'e restoran çekiminin bir sonraki duyuruya kadar erteleneceğini bildiren hızlı bir mesaj yazıyorum, sonra soğuk havayı derin derin içime çekiyorum, yeni içimi boşaltılmış düşmanımın kokusu beni canlandırıyor. Yavaşça alanı tarıyorum ve çok geçmeden bakışlarım etrafta durmuş repliklerini bekleyen oyunculara takılıyor. İçlerinden biri hemen dikkatimi çekiyor. Çünkü adamı tanıyorum.

Bir an tsunamisi beynimi dolduruyor: sınıfta ona meydan okumak, Belmont Green'de onunla birlikte oturmak, mezuniyetten önceki gece ona yardım etmek, bilardo masasında onu *öpmek*. Tanrım, çok uzun zaman önceydi ama yine de anılar dokunulacak kadar yakın geliyor.

Sersemlemiş bir halde ona doğru yürüyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve ona ulaştığımda beynimin yönetebildiği tek kelimeyi çıkarıyorum.

"Javi?"

BÖLÜM 18

Javi

Düğünden İki Yıl İki Ay Önce

I Tanıdık bir ses duyuyorum ve beynim anılarla dolup taşıyor. Hayatım boyunca verdiğim tüm kötü kararlar -En *çok* pişmanlık duyduğum şey Mari'*yî* kaçırmak oldu. Bu seçimi her gün düşünüyorum.

Hayır, zihnim beni kandırıyor *olmalı*. Mari'yle hâlâ arkadaş olduğumuz ve onu terk etmediğim bir senaryoyu acımasızca canlandırıyor. *Terk* etmek çok güçlü bir kelime olabilir. Mari'nin bana ihtiyacı yoktu. Benim ona ihtiyacım vardı. Ama yine de sanki hiç önemi yokmuş gibi onu hayatımdan çıkardım. Ne kadar da yanıltıcıymışım.

Ama bekle. Bu kişi benim adımları söylüyor.

"Javi? Javier Báez?" diye tekrarlıyorlar.

Yukarı baktım ve işte oradaydı. Marisol Campos. Kaçan arkadaş.

Ellerim karıncalanıyor ve içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Sanki neşe bedenimden akıyor ve artık bu kadar küçük bir alanda tutulamıyor. Sonra gerçekler ortaya çıkıyor. Yaptığım şey. Onun hak etmediği şeyi. Görünüşe göre o da hatırlıyor, çünkü gözlerindeki parlaklık hızla kayboluyor, yerini şaşkın bir ifade alıyor.

Etrafımızda insanlar koşuşturuyor ama benim gözlerim sadece onu görüyor. Bakışlarım açgözlü, etrafımda zıplayıp duruyor.

zaman değişmiş. Daha zayıf, özellikle de yüzü, yanakları hatırladığımdan daha biçimli. Saçları aynı kıvırcıklıkta ama şimdi omuzlarına oturuyor. Ve belki biraz daha açık renk? Kıyafetleri zarif. Zarif. Kalçalarına doğru genişleyen görkemli bir palto, dizlerinin altında biten uzun bir etek ve boyuna birkaç santim ekleyen bir çift kahverengi deri çizme. Pahalı görünüyor. Başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Ve onu onaylamamı bekliyor.

"Marisol Campos," diyebildim. "Javier Báez."

"Sen olduğuna inanamıyorum." "Aynen."

Kelime havada süzölüyor, sonra yere düşüyor. Burada kötü olan benim. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Bu benim için rahatsız edici bir durum. Görünmez ve sorunsuz olmayı tercih ederdim. Bu durumda, başka bir şey değilim.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne kadar oldu? Altı yıl mı?"

"Altı yıl ve üç ay." Gözleri büyüdü, ben de omuz silktim ve "Aşağı yukarı" diye ekledim. Boğazımı temizliyorum. "Seni Central Park'a getiren nedir?"

Evet. Lanet olsun. Garip.

"Müşterilerimden biri filmde oynuyor. Channele Heyward."

Gözlerim şişti. Bu büyük bir olay. Channele filmin başrol oyuncularından biri.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ben bir figüranım."

Başını sallıyor. Söyleyecek bir şey yok, gerçekten. Ama soruları olduğunu söyleyebilirim. Ya da belki sadece ona cevap vermek istiyorum. Elimden geldiğince.

"Seni tekrar görmek harika. Daha sonra konuşmak için vaktin var mı?" Kelimelerim aceleyle dökölürken soruyorum. "Belki bir yerlerde bir şeyler içebiliriz?"

Başını eğip beni değerlendiriyor. Muhtemelen kıcıma tekme yi basmak üzereydi. "İş için buradayım," diyor sonunda, "ve programım gerçekten çok sıkışık. Arayı kapatmak için hiç vaktim yok maalesef. Bu gece bir müşterinin tesislerinde inceleme yapmam gerekiyor. Ama belki bir dahaki sefere şehre geldiğimde?"

"Tabii, tabii, anlıyorum. Elbette yapacak işlerin var."

Bir süre alt dudağını çiğnedikten sonra, "Benimle gelebilir misin? Gözden geçirmek için yani. Gerçi Chelsea'de, o yüzden bunun çok zahmetli olup olmayacağından emin değilim."

Mari ile yeniden bağlantı kurmak için bir şans mı? Böyle bir fırsat için Everest Dağı'na tırmanmayı kabul ederdim. "Hayır, hayır. Bu hiç de zor değil. Ne zaman istersen. Sadece nerede olmam gerektiğini söyle."

Başını sallıyor, ifadesi acı verici bir şekilde mülayim. Doğru olan bu ama yine de acıtıyor.

"Adresi sana mesaj atarım" diyor. "Aynı numara sende var mı?"

"İstiyorum."

Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Ben de istiyorum."

Bu bir suçlama. Her parçası haklı. Ne de olsa aramızdaki uçurumu ben yarattım. Mesaj attığında ne göreceksin? Bana gönderdiği son mesajları göreceksin mi? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Saniyeler sonra telefonum çalıyor. Mari'nin mesajına hızlıca bakıyorum ve şehir merkezindeki bir adresten başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Sanki bu şartlar altında yazmayı taahhüt ettiği tek şey buymuş gibi. Tamamen anlıyorum. Bunu kendime ben yaptım. Ama hak etmediğim halde bunu geri almak da istiyorum.

"Orada olacağım, Mari. I..." "Söz veriyorum" diyecektim, ama bu ne lanet bir şaka olurdu.

"Bunu dört gözle bekliyorum," diyorum ona, içtenlikle o.

"Harika," diyor, küçük gülümsemesiyle şalteri indiriyor. ve bana umutsuzca istediğim yeniden başlama şansını elde edeceğime dair umut veriyor. "Görüşürüz o zaman."

Arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor ve ben de Chanelle Heyward'ın karavanında kaybolana kadar onu izliyorum.

Geleceğimin ne getireceğini bilmiyorum, ama şimdi Mari'nin her zaman bunun içinde olması gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Eğer bu benim ikinci şansımsa, elime yüzüme b u l a ş t ı r m a m a k için elimden geleni yapacağım.

* * *

Burası olabilir mi? Cehennem gibi ürkütücü. Ve neden bazı pencereler tahtayla kapatılmış?

Mari'nin bana gönderdiği adrese bir göz atıyorum, sonra kahverengi taşın kapısının üzerindeki bina numarasına bakıyorum. 2 zar zor dayanıyor. Evet, burası doğru yer, ama nedir?

Omzuma bir dokunuş hissettiğimde sıcıyorum. "Hey, sen," diyor Mari, ılık ılık gülümseyerek.

Hâlâ aynı pahalı görünümlü paltoyu giyiyor ama kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş. Bana eski Mari'yi hatırlatıyor. Büyük bir avukat olmadan önceki halini. Evet, uzun zamandır ilk kez onu araştırdım ve kızım kış tekmeliyor ve isimler alıyor. Bu yıl *Forbes* dergisinin Hukuk ve Politika alanında 30 Yaş Altı 30 listesine girmiş. Bundan bir yıl önce yerel barosu onu yükselen yıldız ödülüne aday göstermişti. Instagram hesabını bulamadım (eskisi devre dışı bırakılmıştı), bu yüzden onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum

Kişisel hayat, zaten IG güvenilir bir kaynak değil. Kesin olan bir şey var: Mari mükemmelliğe giden yolda ilerliyor, ben ise hala yön soruyorum.

Binayı gösteriyorum. "Buraya mı giriyoruz?"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Müşterilerime herhangi bir sorumluluk sorunu hakkında tavsiyede bulunmak için tesislerde bir gezinti yapıyorum. Mümkün olan en kısa sürede faaliyete geçmek istiyorlar. İçki servisi yapmayı planladıkları için, yasal şikayetlere maruz kalmalarını en aza indirmeleri özellikle önemli. Onlara senden bahsettim ve senin de gelmen için bana izin verdiler. Sonrasında seninle barda konuşabileceğimizi düşünüyordum."

"Bana uyar," diyorum perdesiz bir pencereden bakmaya çalışarak. "Yani, bu yer. Modern zamanların içkili mekânı gibi mi?"

Sırıttıyor. "Bir çeşit. İçki yasal tabii ki." "Vibe'ı kastetmiştim."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama çok fazla şey söylemek istemiyorum. Kendiniz deneyimlemeniz daha iyi olur." Eliyle bodrum katına inen kısa merdivenleri işaret ediyor. "Gidelim mi?"

Onu girişe kadar takip ediyorum ve birden kapı kendiliğinden açılıyor. İçerisi zifiri karanlık ama içeriden sis ya da belki de duman yayılıyor.

Koşmaya ve Mari'yi de yanımda sürüklemeye tamamen hazırım, ama o eşiği geçiyor ve hemen etrafına bakıyor, elinde telefonu, sanki not almaya hazırlanıyor.

Sanırım bunu yapıyoruz, her neyse bu.

Haç işareti yaparak kapıya doğru ilerliyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum.

BÖLÜM 19

Mari

Düğünden İki Yıl İki Ay Önce

I' Gerektiğinde önemsiz bir insan oluyorum. Bu inceleme bunun kanıtıdır. Özellikle de müşterilerime en kötüsünü yapmak için. Yani, bu adil. Javi yıllar önce bana hayaletlik *yaptı*, neden şimdi ona hayaletlik yapmasın? Bir bakıma öyle.

Belki de onu hiç eğlendirmemeliydim ama Javi'ye karşı hep bir zaafım vardı ve geçen zaman reddedilişinin acısını hafifletti. Arkadaşlığımızı yeniden canlandırmayı planlamıyorum. Hayır, geçmişi unutmak için çok geç. Yine de artık yetişkiniz ve Javi'nin neden hayatımdan çıkmaya karar verdiğini hep merak etmişimdir. Buna merak diyelim.

Arkamda, Javi kasıtlı olarak uğursuz sahneyi çekerken sessiz. Döşeme tahtalarının gıcırtısının hoş bir dokunuş olduğunu söylemeliyim.

"Burası neresi?" diye fısıldıyor.

"Bunların hepsi deneyimin bir parçası. Yasadışı bir şey yaptığınız hissini uyandırmak için."

Zeminde her adımda çatırdayan koruyucu bir tabaka var. Birkaç adım atınca ıslak bir noktaya basıyorum. Bu gece atraksiyonunun son halinden çıkarılması gereken bir tehlike, ama bu gece için eğleniyorum.

Benim de oynamam gereken bir rol olduğu için abartılı bir çığlık attım. "Tanrım, bu kan mı?"

Javi telefonunu çıkarıyor ve ışığı zemini aydınlatacak şekilde ayarlıyor. "Kesinlikle kırmızı. Burası lanet bir suç mahalli mi Mari? Bu müşterileri ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Biz içeri girmeden dakikalar önce inceleme yapmam için bana izin verdiler. O zamandan beri bir cinayet işlendiğinden şüpheliyim. Saçmalıyorum. Muhtemelen sadece boyadır."

Javi alçak bir sesle, "Bunu çözmek için iki saniyemiz var," diyor. "Aksi takdirde, gidiyoruz."

Merdivenlerde aniden bir figür beliriyor ve ben kim ya da ne olduğunu çözmeden koşarak uzaklaşıyor.

"Lanet olsun," diye haykırır Javi. "Bu da neydi böyle?" "Ne? Ne?" Fısıldıyorum, titreme numarası yapıyorum ki Ben de en az onun kadar endişeliyim. "Ben bir şey görmedim."

"O kişiyi görmedin mi?" diye soruyor, sesi gergin. "Bir metro faresi gibi kaçıp gittiler. Aslında metro fareleri bir dilim pizzayı tren raylarında sürüklerken sizi öylece izlerler. Bu başka bir şeydi."

Ben de ona baktım. "Belki de bir şeyler görüyorsunuzdur?"

Karanlıkta bile kahverengi gözlerinin kısıldığını görebiliyorum. "Demek istediğim de bu," diyor. "Bir şeyler görüyorum."

Ben cevap veremeden bir figür Javi'nin omzuna vuruyor. Javi bir olimpiyat jimnastikçisi gibi havaya sıçrıyor, etrafında dönüyor ve "Vay anasını!" diye bağıyor. Milisaniyeler içinde ayağa kalkıyor, beni arkasına çekiyor ve sanki tam bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor.

Zombiye benzeyen bir şeye bakıyoruz. Kurşunlarla delinmiş gri pullu bir deri, kirli sarı dişlerle dolu bir ağız (köpek dişleri eksik olsa da) ve bu canavarın çıplak göğsüne gömülmüş sülükler. Eğer şakanın içinde olmasaydım, kapıya doğru koşuyor olurdum.

"En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Santo. Amén," diye bağıır Javi. "¡Vayase, Demonio!"

Dehşete kapılmış gibi yaparak vücudumun ön kısmını Javi'ninkinin arkasına yapıştıırıyorum. "Dua mı ediyorsun?"

"Ne halt ettiğimi bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Bunun ateşli bir rüya olduğunu ve her an uyanabileceğimi umuyorum. Altıma işesem bana aynı şekilde bakar mıydın? Bu kesin bir olasılık."

Bir homurtu bastıramadan ağzımdan kaçıyor ve sonrasında kendimi tutamıyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup, gözlerim dolarken derin bir kahkaha atıyorum. Uzağa gitmek istedim ama bunu yapmamın imkanı yok.

Javi arkasını döner. "*Gülüyor* musun?"

Yavaşça dikleşiyorum ve Javi'ye göz kırpmıyorum. "Yakaladım seni!"

Zombi kıkırdıyor ve sesin bu ürkütücü girişimin sahiplerinden biri olan Tripp Holdings'e ait olduğunu hemen anlıyorum.

"Tripp, sen misin?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle," diyor Tripp, geniş sırtışı onu birkaç dakika öncesine göre çok daha az korkutucu gösteriyor. Ağır adımlarla uzaklaşır ve birkaç saniye sonra bodrumun ışıkları yanıp söner, sonra da güçlükle yanmaya devam eder. Tripp, Javi'ye şöyle bir bakar ve "İkinize biraz zaman vereceğim" der.

Javi bana bakıyor, yüzü kısmen sinirli, çoğunlukla da şaşkın olduğunu belli edecek şekilde buruşmuş. "Neler oluyor?"

"Sadece küçük bir şaka," diyorum gülümseyerek.

Yüzü netleşiyor. "Ah. İntikam, sanırım."

Onu hak ettiğ gibi şişlemem için bana bir fırsat verip vermeyeceğini merak ediyordum. Samimi olmaya ve geçmiş olduğu yerde bırakmaya tamamen hazırdım ama

Artık aramızda olanları kabul ettiğine göre, bastırmaya yemin ettiğim tuzluluk gözeneklerimden sızıyor. Bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Yani intikamın uygun olduğunu kabul ediyorsun."

İç çekiyor, sonra etrafımızdaki alanı tararken ileri geri dönüyor. Görecek pek bir şey yok. Oda çok büyük ama konuşulacak bir mobilya yok ve tek dekor duvarları kaplayan katran gibi siyah boya.

"Bir yere oturup konuşabilir miyiz?" diye sorar.

"Ah, *şimdi* konuşmaya hazır mısın? Altı yıl sonra mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Sen Owe Ben Hiçbir şey, Mari.Ama sadece Hatırla I gençti."

"Ve aptal," diye ekliyorum.

"O da var," diyor, dudakları temkinli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Peki o zaman. Hadi o aptal kışına bir içki alalım."

Müşterimin konseptinin kalbine giden dar bir koridorda beni takip etmesini işaret ediyorum: hem uğursuz hem de şehvetli bir havası olan bir bar ve lounge alanı. Özüksenecek çok şey var. Zengin bordo kadifeyle örtülü ve ferforje kafeslerle çevrili yüksek masalar. Kristallerin damladığı karga şekilli şamdanlara sahip gece yarısı siyahı avizeler. Bara bakan altın cilalı sivri uçlarla çerçevelenmiş iki kişilik koltuklar.

Javi etrafını incelerken çenesi düşer. "Burası da neresi?"

Koltuklardan birine tırmanıyorum ve bana katılabilmesi için yana kayıyorum. "Adı Cuma Gecesi Korkuları. Perili köşkle vampir barının bir araya geldiğini düşünün."

"Doğru ya. Çünkü birine alkol vermeden önce altına sıçmasını sağlamak çok mantıklı."

Kıkırdamamı tutuyorum. "Müvekkilimin fikirlerini yargılamak için burada değilim. Bu fikirlerin bir davaya yol açmamasını sağlamak için buradayım."

"Yeterince makul," diyor Javi, yanımdaki yere yerleşirken.

Bu Barmen, kim Ayrıca Tripp'in uzun zamandır ortağı yanaşıyor; saçları gerçekçi yılanlarla dolanmış ve ağır brokardan yapılmış bir pelerin giyiyor. "Hey, bebeğim

Kızım. Size bir kokteyl ısmarlayabilir miyim?"

"Hey, Samir. Üç tane kullanabilirim ama bir taneye razıyım." Javi'yi işaret ederek ekliyorum, "Bu Javier. Birbirimizi üniversiteden tanıyoruz."

Samir'in uzattığı eli tutmadan önce Javi'nin bakışları benimkilerle buluşuyor. Aramızdaki ilişkiyi mükemmel bir şekilde tanımlamamdan rahatsız olmaya kesinlikle hakkı yok. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde." Samir döner ve içki rafından bir menü alır. "Buyurun. Keyfinizi bana bildirin."

Kokteyl açıklamalarını hızlıca tarıyorum ve menüyü Javi'ye uzatıyorum. "Mumya Martini'yi deneyeceğim."

"Bana sadece bir soda, teşekkürler," diyor Javi, Samir'e menüyü uzatırken. "Kont Vodka kulağa etkileyici geliyor. Belvedere iyi bir seçim. Ben de onu tercih ederdim."

Samir başını eğiyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Barmenlik mi yapıyorsun?"

"Hafta sonları," diyor Javi.

"Pekâlâ o zaman. Bir Mummy Martini ve bir soda hemen geliyor," diyor Samir. Geri çekilirken uğursuzca gülüyor.

Performansını kaşlarımızı kaldırarak izliyoruz.

"Çok mu fazla?" diye soruyor, teatral kıkırdamasına verdiğimiz yetersiz tepkiyi fark ederek.

"Çalışmaya ihtiyacı var," diyorum yardımsever bir şekilde. Samir kıkırdıyor. "Not edildi."

Samir kulak kesildikten sonra Javi'ye dönüyorum. "Böylece sorularımdan biri cevaplanmış oldu. Hafta içi oyunculuk, hafta sonları da barmenlik yapıyorsun."

"Dünyanın en kötü poker suratına sahip olduğum ve içkimi bir bok için tutamadığım için bu ironik." Sanki bir şey hatırlamış gibi parmağını havaya kaldırıyor. "Oh, ve büyük eserim üzerinde çalışıyorum."

"Müzikal mi?"

"Evet," diyor çenesini indirerek. "Yine de."

"Bu sadece işiniz bittiğinde tamamen pişmiş olacağı anlamına geliyor. Ne hakkında?"

"*Filmin* adı *Posta Odası*. İsimsiz bir şirketin posta odasında çalışan insanlar hakkında. Ofisler arası bir notun içeriği ortaya dökülüyor ve herkes içeriden terfi etme planı olduğunu, posta odasındaki birinin hızla yükseleceğini öğreniyor. Böylece ana karakterlerin her biri şu anda sahip oldukları hayat ve istedikleri hayat hakkında düşünür. Her zaman hayalini kurdukları hayatı."

"Bu fikir nereden aklına geldi?"

"Aslında babamdan ilham aldım," diyor omuzlarını dikleştirerek. "Liseden sonraki ilk işlerinden biri Midtown'da bir posta odasında çalışmaktı. Aramark için. Hani şu yemek şirketi."

Sözünü kesmek istemediğim için başımı sallıyorum. Javier konuşurken gözleri parlıyor, bu projeye olan tutkusu canlı tavırlarından belli oluyor.

"Her neyse," diye devam ediyor, "babam bana orada büyük bir hayat dersi aldığını söyledi. Bir iş arkadaşı sürekli geç geliyormuş ve herkes onunla bu konuda dalga geçiyormuş. Jamaikalı, yaşlı bir kadın. Bir gün herkesin çıktığını ve kadının birinin onu eve bırakması için yalvardığını söyledi. Oraya aceleyle gitmesi gerekiyordu. Babam da onu eve bırakmaya karar vermiş."

ona bu iyiliği yaptı. Adam kadını bıraktığında, kadın babamı yola çıkmadan önce kahve içmeye davet etmiş. Babam içeri girdiğini ve kadının engelli oğluna bakan bakıcıyı rahatlatmak için eve gitmesi gerektiğini öğrendiğini söylüyor."

"Demek bu yüzden hep geç kalıyordu," diyorum.

"Aynen öyle. Ondan sonra da kimsenin zamanında gelmediği için onunla alay etmesine izin vermedi. Bunu bana empati kurmayı öğretmek için söylediğinden eminim. Her zaman insanların neler yaşadığını asla bilemeyeceğimizi ve buna dikkat etmemiz gerektiğini söyler." Başını kaldırıp kaşlarını çatıyor, sanki kendi sözlerine kapılıp gittiğine inanamıyormuş gibi. Bir zamanlar tanıdığım çocuğu hatırlamak harika. Sadece benim yanımdayken bu kadar hareketli olan çocuğu. "Yani evet, aslında posta odası dışında zorlu hayatları olan bu insanlar ve terfi almanın onlar için ne anlama geleceği hakkında."

"Elbette proletarya ve burjuvazi üzerine bir yorumla birlikte."

"Beni iyi tanırsın," diyor coşkuyla başını sallayarak. "Peki ya kostümler? Göz kamaştırıcı Muppets var mı?"

Son sınıf tasarım projesini hatırlayarak birbirimize sırtıtıyoruz.

"Öyle bir şey değil," diyor bir süre sonra. "Sadece normal iş kıyafetleri."

"Yani, bu müzikal. Bir bit yeniği var, değil mi? Olduğunu biliyorum."

Javi başını sallıyor, dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüşüyor. "Posta odası şefi sahte notu verimliliği artırmak için yerleştirdi. Çünkü terfi almak istiyor. Ama bunu birine söylersen, asla konuşmam..."

Elindeki peçeteyle oynuyor.

Onu kıvranırken görmek hoşuma gidiyor. Beklemediğim bir şekilde tatmin edici. "Görünürde hiçbir sebep yokken benimle konuşmayı bıraktığın düşünülürse, bu tehdit gücünü kaybetti."

"Mari-"

"İşte geldik," diyor Samir neşeyle, sözümüzü kestiğinin farkında olmadan. İçkilerimizi önümüze koyuyor, sonra gerçek bir duman bulutu içinde kayboluyor (arkasında sürüklediği kuru buz torbası sayesinde).

Martini'den bir yudum alıyorum, dilime vuran espresso aromasının tadını çıkarıyorum. "Dinle Javi, bunu unutalım, tamam mı? Her şeyin bir sebebi vardır." Bu, bir zamanlar sahip olduğumuz ilişkiye pek uymayan küstah bir yanıt, ama bu tamamen benim amacım. Bir zamanlar sahip olduğumuz ilişkiye sahip *değiliz* ve bunun suçu tamamen Javi'nin omuzlarında.

Bu sırada Javi bardağına bakıyor ve alt dudağını sıkıyor. Düşünceleriyle boğuşuyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü kaşlarının arasında küçük bir çukur var ve bu çukur her zaman o aşırı karmaşık beyninin içinde kafa yorarken ortaya çıkıyor.

Biz artık yetişkiniz. Yıllar önce beni neden terk ettiği kimin umurunda? Şu anda, Javi sadece bir iş gezisinde karşılaştığım yakışıklı bir adam. Kuşkusuz, *bir geçmişimiz* var, ama bunların hiçbir önemi yok.

O sadece bir adam.

New York'tayken (tekrar) tanımaktan çekinmeyeceğim bir adam.

Ben de onun günahlarını bağışladım ve dizine benimkiyle vurarak onu rahatlattım. "Cidden Javi, açıklamaya gerek yok. Gecenin tadını çıkaralım ve bizi nereye götüreceğini görelim, tamam mı?"

"Öyle mi?" diye soruyor, gözleri umutla, rahatlamayla ve belki biraz da ilgiyle parlıyor.

"Evet."

BÖLÜM 20

Javi

Düğünden İki Yıl İki Ay Önce

I Mari'ye yıllar önce onu neden terk ettiğimi açıklamalıyım. İlişkimizin onun hedeflerini engelleyeceğinden endişelendiğimi söyledim. Ona engel olacağımdan. Ama aynı zamanda, denesem bile ondan daha fazla hoşlanamayacağımı. O partide öpüştüğümüzde sarsıldığımı. O meşum Los Angeles seyahatinden bir hafta önce işimi kaybettiğimi ve bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadığımı. Zihnimde çoktan uzaklaşmaya başlamıştım çünkü onun beni yıkılmış görmesine izin veremezdim, bu yüzden ne kadar iyi bir arkadaş olabilirdim ki?

Babasının tutumunun her şeyi nasıl daha da kötüleştirdiğini anlatabilirdim. Benim hiçbir yere gidemeyeceğimi, oysa Mari'nin kaderinde kesinlikle mükemmellik olduğunu ve benim onun ilerlemesini engellemekten başka bir şey yapmayacağımı nasıl açıkça belirttiğini. Hatta ona, temiz bir ayrılık yapabilmek için onunla bir kavga başlatma fikriyle nasıl oynadığımı ama herhangi bir şekilde onun hatalı olduğunu düşünmek istemediğim için bu planı nasıl iptal ettiğimi bile anlatabilirdim. New York'a dönerken uçakta, kendi beynimin ve babasının gidip kendilerini becerebileceklerine karar verdiğimi açıklayabilirdim. Eğer bunu ona söyleyecek kadar cesur olsaydım, benim dünyam olabilirdi. Ama bir hafta sonra, bana yapmamamı söylediği şeyi yaptım ve kardeşlerimin

Kişisel asistanları-gofer, uşak, ne derseniz deyin- olmak için cömert bir teklif. Çünkü yemek yemem gerekiyordu. Çünkü kağıt üzerinde harika görünen ama gerçek dünyada kesinlikle değersiz olan bir üniversite diplomam vardı. Çünkü kurduğum müzik grubundan kazandıkları parayla aldıkları bir evde yaşıyordum ve buradan kurtulmak için birikime ihtiyacım vardı. Ona kahvelerini, kuru temizlemelerini, kız arkadaşlarına hediyelerini getirdiğimi söyleyebilirdim. Manny'nin gece yarısı beni arayıp bir kutu prezervatif almak için eczaneye gitmemi istediği gün işi bıraktığımı. Bunların hiçbirini görmesini istemedim. Benim o halimi bilmesini istemedim. Bu yüzden mesajlarına cevap vermedim. Çünkü benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun bana ihtiyacı yoktu. Ve arkadaşlığımızın olması gerektiği kadar ileri gittiğini kabul etmemiz ikimiz için de daha iyi olmaz mıydı?

Elbette, tüm bunları ona şimdi de anlatabilirdim ama her şey çok uzun zaman önce oldu ve geçmişi deşmenin ne anlamı olabilirdi ki? Bu açıklamanın yüzde sıfırında beni hoş bir şekilde resmedecektir. Daha da kötüsü, babasının bana hissettirdiklerinden bahsedersem, aramızda gerginliğe neden olabilir - çünkü adamı umursamasam da, Mari'nin Amerika'daki tek ebeveyni o ve Mari onu koruyor. Bu yüzden bana verdiği ertelemeyi kabul ediyorum ve kendimi gerçeklerle avutuyorum: İyi gidiyor. Hayır.

-Daha da ötesi, *gelişiyor*. Ve kin tutuyor gibi görünmüyor. Ortadan kaybolmanın onun geleceğinde olumlu bir fark yarattığını kesin olarak bilemem, ama yaratmış gibi davranacağım.

Bardağımın dışındaki buğuya bakıyorum ve güçlendirici bir nefes çekiyorum. Kafamı kaldırdığımda Mari bilmiş bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Fazla düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Çenemi utangaç bir şekilde düşürüyorum. "Muhtemelen." Konuşmayı yeniden yönlendirmek isteyerek en sevmediğim konuyu açıyorum. "Ee, Luiz nasıl?"

"Babam iyi," diyor Mari. "İş yerinde dizginleri gevşetmek istiyor ama her şeyi mikro yönetmeyi nasıl bırakacağını bilmiyor."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Omuz silkiyor. "Sanırım olabileceğimiz kadar iyiyiz. Yağ ve su gibiyiz."

Daha çok yılan yağı ve su gibi.

"Her zaman öyleydi," diye devam ediyor. "Tek ortak noktamız firmaya olan sevgimiz."

"İyi gidiyor mu?"

"Harika gidiyor. Doluyuz, meşgulüz ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyoruz. New York'a açılmayı bile düşünüyoruz. Çoğunluğu ücretsiz yardımı takdir eden arkadaşlarım olmak üzere birkaç müşteriyle deneme çalışmaları yapıyorum. Umuyorum ki babam emekli olduğunda firmanın kültürünü farklı bir yöne çekebilirim. Gerçekten etkili içerik üreten daha küçük müşterilere odaklanmak. En azından uzun vadeli hedefim bu."

"Her şeyin yolunda gitmesine sevindim o zaman." Başını eğiyor, kaşları çatılıyor.

"Yani, işlerin iyi gitmesine sevindim," diye ekliyorum. "Peki planın nedir? Bir gün şirketi sen mi yöneteceksin?"

"Hiç oturup konuşmadık ama evet, planım bu. Ya da olmasını istediğim şey demeliyim. Yine de bunun mümkün olabilmesi için birkaç yıla daha ihtiyacım var."

"Eğer olmasını istiyorsan, o zaman olur."

"Güven oyu için teşekkürler."

Aşk hayatını sormamalıyım, beni ilgilendirmez ama kendime engel olamıyorum. "Yüzük göremiyorum."

"Ben yüzük insanı değilim," diye göz kırparak cevap veriyor.

"Eğer cevabını öğrenmek için ağzından köpükler saçarak sorduğun bir soru varsa, bunu doğrudan söyle" diyene kadar aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bekar mısın?" "Evet."

"Biriyle çıkmak mı?"

"Çıkıyorum," diyor. "Ama düzenli olarak çıktığım biri yok. Ya da özel olarak. Bu sokaklarda işler zor. Kırmızı bayraklar gözümün önünde dalgalanırken bile onları dikkate almaktan acizim. Ayrıca, çok kolay sıkılıyorum."

"Ben de kimseyle görüşmüyorum."

"Sorduğumu hatırlamıyorum ama paylaştığın için teşekkürler." "Gördüğüm kadarıyla hâlâ ukalasın."

"Durma," diye fısıldıyor, bardağındaki kokteyl pipetini çevirirken kirpiklerini kırıştırıyor. "Övgü sapkınlığımı besliyorsun."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve yavaş bir nefes veriyorum. "Sende var mı?"

Eğiliyor, elini kalçama koyuyor ve hafifçe sıkıyor. "Kesinlikle."

Kalbim hızla çarpıyor ve içimde bir adrenalın dalgası oluşuyor. Yetişkin Mari, genç halinden on kat daha özgüvenli ve aynı derecede çekici. Ayrı kaldığımız süre içinde muhtemelen çok kalp kırmıştır.

Ona bakıyorum, her şeyi -bu yeni Mari-'yi- içime çekiyorum.

Muhtemelen sessizliğimi flörtöz davranışına olumsuz bir tepki olarak yanlış yorumlayarak koltuğunda doğruldu ve boğazını temizledi. "Ailen nasıl? Nerede yaşıyorsunuz? Erkek kardeşlerin henüz düşmedi mi? Bana her şeyi anlat."

Gülüyorum. "Tamam, tamam, bir bakalım. Ailem iyidir. İnanabiliyor musun, bowling ligindeler. Ve onlar

Şimdi seyahat ediyorum. Çoğunlukla PR'daki ailelerini ziyaret etmek için ama bu da bir başlangıç. Bir yemek kamyonu açmak istediklerini söylüyorlar ama ne satacakları konusunda anlaşıyorlar. Üç oda arkadaşım olmasına rağmen taşındım çünkü burada yaşamamanın maliyeti çok yüksek."

"Eminim," diyor Mari başını sallayarak. "Bir keresinde o kadar küçük bir otel odasında kalmıştım ki, yatakta uzanırken lavaboda ellerimi yıkayabiliyordum."

Onun tarafında herhangi bir yargılama yok gibi görünüyor, bu beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor, bu yüzden belki de mevcut durumumdan etkilenmeyeceği beklentim sadece benim yansıtmamdır.

"Ya kardeşlerin? Manny ve Leandro, değil mi?"

"Evet, doğru. Hâlâ şarkı söylüyorlar. Eskisi kadar değil ama festivallere falan davet ediliyorlar. Manny hala bir playboy. Leandro artık evli ve bir çocuğu var. Ana Luz. Dünyadaki en tatlı şey o."

"Ayy, sen bir amcasın," diyor şakacı bir şekilde kolumu okşayarak. "Bunu senin için seviyorum."

Daha yakına kayıyorum, onun alaycı dokunuşunun tadını çıkarıyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Hareketi izliyor ve sinsice gülümsüyor. "Üçünüzün arası nasıl?"

"Kardeşlerim ve ben mi?" Omuz silkiyorum. "Biz iyiyiz. Yıllar boyunca kendilerini açıklamaya çalıştılar ama grup hakkında söyleyeceklerini duymakla ilgilenmiyorum. Bunu aştım artık."

"Öyle misin?" diye soruyor, şüphesini belirtmek için kaşını kaldırarak. "Öyleyim."

"Sen öyle diyorsan."

"Peki ya Belmont'taki arkadaşların?" Konuyu değiştirmek isteyerek soruyorum. "Sasha ve Brittany. Onlarla hâlâ görüşüyor musun?"

"Kesinlikle, evet. Birbirimizi istediğimiz kadar yüz yüze göremiyoruz ama FaceTime bir nimet. Sasha Chicago'da olağanüstü bir pazarlama uzmanı olarak çalışıyor. Brittany Virginia'da bir catering şirketinde yardımcı şef. Gizliden gizliye aşık olduğu zorba bir patronu var."

"Kahretsin, kulağa karmaşık geliyor."

"Yine de Brittany için tamamen marka. Muhtemelen bir yıl içinde evlenmiş olacaklar."

"Bu çok vahşi. Dostum, Sasha ve Brittany. Onları mezuniyetten beri görmemiştim."

"Peki ya eski oda arkadaşın? Her zaman kafası güzel olan adam. Adı neydi?"

"Jeremy. Evet, hâlâ konuşuyoruz. L.A.'de büyük bir finans adamı."

"Esrarkeşin artık büyük bir para kasası var," diye espri yapıyor.

Kıkırdıyorum. Bu o kadar kolay geliyor ki, onunla bağlantımı kopardığım için kendime kızıyorum. Mari türünün tek örneği. Bu kadar çabuk yakınlık kurabildiğim çok fazla insan olduğunu sanmıyorum. Üniversitedeki ilişkimiz sadece koşullardan doğmadı. Hayır, ondan kaynaklanıyordu. Bizdik. Asla tekrarlanamayacak bir bağ.

Otuz dakika sonra, Mari bana hayatıyla ilgili her şeyi anlattı. L.A. ve her şey çok, bilmiyorum, *olgun*. Culver City'de aldığı daire. Sadece birkaç ay önce katıldığı uluslararası kitap ve akşam yemeği kulübü. Hukukla ilgilendiği için Mari'yi iş yerinde gölgeleyen (ve Mari'nin umutsuzca avukat olmaktan vazgeçirmeye çalıştığı) genç kız. Şirketin ev sahipliği yaptığı, babasını sponsor olması için ikna ettiği sektör çapında aylık bir etkinlik olan Hollywood'da eşitlik ve kapsayıcılık hakkındaki yuvarlak masa sohbetleri. Sesi memnun geliyor. Yerleşmiş. Hayatındaki seçimlerinden memnun. Dürüst olmak gerekirse, ben de büyüdüğümde Mari gibi olmak istiyorum.

İçeri girdiğimizde ödümü koparan adam
-Tim? Hayır, Tripp yana kayar ve Mari'nin omzuna dokunur.
"Bölmekten nefret ediyorum ama herhangi bir geri bildiriminiz
olup olmadığını merak ediyorum."

Mari mahcup bir şekilde sırtıyor. "Ah, doğru ya. Üzgünüm,
Tripp. Akşam elimden kaçtı. Ofisinde konuşalım."

Banktan kalktı. Bana, "Bu uzun sürmemeli, ama yapacak
işlerin olmadığını varsaymak istemiyorum. Eğer ihtiyacın olursa-
"

"Bekleyeceğim. Bundan keyif alıyorum," diyorum, aramızdaki
mesafeyi işaret ederek. "Ve seninle otele kadar yürüyebileceğimi
düşünüyordum."

Gülümsüyor ve yanaklarını hafifçe kızartarak bana bir göz
atıyor. "Bu hoşuma giderdi."

Döndüğünde Samir'e kredi kartını uzatıyor, ben de
cebimden benimkini çıkararak ona yetismeye çalışıyorum.

Samir'in dönmesini beklerken birbirimize bakıyoruz.
Sessizlik beni öldürüyor, ben de bozuyorum. "Ne
düşünüyorsun?"

Mari kişisel alanıma giriyor ve dudaklarını kulağıma
değdiriyor. Yumuşakça, o kadar yumuşak ki neredeyse hayal
ettiğime kendimi inandıracağım, "Bence evren bizi bir sebepten
dolayı tekrar bir araya getirdi. Onu hayal kırıklığına
uğratmayalım."

Bu duyguyu hatırlıyorum. Çünkü en son birlikte
olduğumuzda bunu yaşamıştım. Beni neredeyse dizlerimin
üstüne çöktürecek kadar şiddetli bir ihtiyaç. Tanrım, eğer geçmiş
temiz olsaydı bu kadına neler yapardım. Ama temiz değil. Zımnı
bir anlaşmayla, Mari ve ben romantik bir ilişki olasılığını hiç
araştırmadık. Maliyetler her zaman potansiyel faydalardan daha
ağır bastı. Çünkü arkadaşlığımıza her şeyden çok değer
veriyorduk. Çünkü erkek arkadaşlar ve kız arkadaşlar gelip geçti,
ama biz her zaman sağlandık. Ta ki ben her şeyi berbat edip
ortadan kaybolana kadar. *İşte* bu yüzden kendine, benim onu
yatağında tutacak birinden başka bir şey olmadığını söylüyor.

bir gece için sıcak. Tam da olmak istemediğim kişi.

Ona karşı koymak ne kadar zor olsa da, yine de yapıyorum ve geri çekiliyorum. "Sanırım içkini eskisi kadar iyi tutamıyorsun."

Ofluyor. "Birazcık bile sarhoş değilim, ama kendine söylemek istediğin buysa, o zaman elbette, bununla devam edelim."

Samir kredi kartlarımız ve makbuzlarımızla döndü. Biz imzayı attıktan sonra Mari çıkışı işaret ediyor. "Gidelim mi?"

"Yapacağız," diyorum kolumu onunkine dolayarak.

Mari sadece birkaç blok ötede bir yerde kalıyor, normal bir konut binası gibi görünen butik otellerden birinde. Herhangi bir güvenlik yok ve lobi bar belli ki sarhoş olan insanlarla dolu.

"Odanıza kadar size eşlik edeyim," diyorum.

Bana meraklı bir bakış atıyor, dişlerini alt dudağına bastırıyor. Bir süre sonra, "Bu bir tavlama cümlesi mi?" diye sordu.

Durup ona bakıyorum, gözlerindeki ışıltı ve gülümsemesindeki muziplik karşı konulmaz bir şekilde beni çekiyor. "Olmasını istediğin şey bu mu?"

Dudaklarını şakacı bir şekilde büzüyor, tek tepkisi küçük bir omuz silkme oluyor. Mari ile flört etmek keşfedilmemiş bir bölge gibi geliyor. Üniversitede hiçbir zaman tam olarak deneyimleyemediğimiz bir dinamik çünkü arkadaşlığımızın platonik sınırını aşmaya hazır değildik. Şimdi de aşmaya hazır olduğumdan emin değilim ama **çok** cazip geliyor.

Mari ellerimizi birbirine geçiriyor ve beni asansörlere götürüyor. Yukarı çıkarken yan yana duruyoruz, eller hala birbirine dolanmış, parmaklarım onunkileri sıyrıyor.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum. "Yarın öğleden sonra ayrılıyorum." "Yakın zamanda dönecek misin?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yani birkaç ayda bir buraya geliyorum ama somut bir planım yok. Neden?"

"Sadece seni tekrar görmenin güzel olacağını düşündüm." Karşılığında tek söylediği "Hmm" oldu.

Onun katına vardığımızda iniyoruz ve ben de arkasından gidiyorum. Odasına varıyor ve kapıyı işaret ediyor. "Bu benim."

Başımı salladım. "Tamam, numaram sende var. Umarım kullanırsın."

Mari uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "Cevap verecek misin?"

"Yapacağım."

Derin bir nefes alıyor, yavaşça bırakıyor ve sonra beni kucaklamak için kendine çekiyor. Kulağıma doğru fısıldıyor, "Neden biraz daha kalmıyorsun? Benimle."

Teklif ettiği şeye hayır demem mümkün değil ama yine de aynen öyle yapıyorum. Geri çekilip elini sıkarak, "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi," diyorum, "ve bu dürtüyü anlıyorum, ama artık daha yaşlıyız, belki de daha bilgeyiz. Ve belki de evren bize birbirimize ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Ve kahretsin, sadece söyleyeceğim: Arkadaşımı özledim. O yüzden o konuya girmeyelim, tamam mı?"

Gözleri parlayarak bana bakıyor. "Her an söylenecek en mükemmel şeyi biliyor olmandan nefret ediyorum."

"Bu sadece idareli kullandığım bir yetenek."

"Yine de dürüst olacağım. Sonunda aletini görmeyi dört gözle bekliyordum."

Gözlerini şaşkınlıkla dilini çıkarıyor ve ben de kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

Eğiliyorum ve alnına nazik bir öpücük konduruyorum.

"Kendine iyi bak. Ve beni ara. Eğer istersen."

"Bunu düşüneceğim," diyor, ağzı şakacı bir sırıtişla bükülmüş.

Onu bana ikinci bir şans vermeye ikna etmek için söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Şimdi iş Mari'ye kaldı. Asansöre doğru yürürken göğsümde, Mari'nin huzuruna tekrar çıktığım için duyduğum mutlulukla çelişen bir ağırlık var. Arkamı dönüyorum ve otel odasına girip kapıyı kapatırken o n u bir an için görüyorum.

Hikâyemizin burada sona ermesi zalimce bir sonuç olur, ama eğer sona ererse, bunun tek suçlusu benim.

BÖLÜM 21

Javi

Şimdi

A Görünüşe göre baş nedimenin, gelini damadı terk etmeye ikna etmekten başka görevleri de var. Kim bilebilirdi ki?

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," diyor Mari, Highland Park'taki Diamond House'a girerken kolunu benimkiyle birleştirerek. Tamam, dürüst olmak gerekirse Mari'ye uğrayabileceğimiz söylenmişti, yani tam olarak bir şey kaçırmıyoruz, ama kendi düğününü planlamaya yardım etmek için bir yabancının evlilik kutlamasına gitmek çok garip hissettiriyor.

Mari'nin elini okşadım. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece üzerime düşeni yaptığımdan emin olmak istiyorum."

"Güzel giyinmişsin," diyor açık gri takım elbiseme bakarak. "Bence iyi gidiyorsun. Ve cidden, müzikal için elinden geleni yaptığını biliyorum, bu yüzden bir süreliğine işini bıraktığın için minnettarım." Başını omzuma yaslıyor. "Sen en iyisisin."

Son birkaç günümü Alex hakkında düğünü iptal etmesini sağlayacak bilgiler bulmak için internette araştırma yaparak geçirdiğimi bilse yine de böyle düşünür müydü? Hmm, muhtemelen bu gerçeği kendime saklamalıyım. Özellikle de hiçbir şey bulamadığım için.

Büyük boy kanepeler ve pelüş koltuklarla desteklenmiş dört ayrı sohbet alanının bulunduğu uzun, dar bir oda olan, parlak bir şekilde dekore edilmiş salonda yürüyoruz. Belirli bir renk düzeni yok; düzen *renktir*. Birkaç kişi kenarda sohbet ediyor - bir kişi telefonla konuşuyor - ancak buradaki faaliyet başka türlü seyrek. En dikkat çekici özellik, avluya açılan dört panelli sürgülü cam kapı; asıl şenlik burada gerçekleşiyor gibi görünüyor.

"Düğün için canlı bir portre sanatçısı tutma fikri hanginizin aklına geldi?" diye sordum.

"Alex önerdi," diyor, yanından geçerken elini nane yeşili kadife bir kanepenin arkasında gezdirerek. "Ama benim biraz mikro yönetici olduğumu biliyor-"

"Biraz mı?"

Kendi omzuyla omzumu itiyor. "Dikkat et. *Dediğim* gibi, Alex benim bir mikro yönetici olduğumu bildiği ve Diamond House'un sahibini tanıdığı için, nasıl olacağına dair bir ön izleme yapmamızı sağladı. Portrenin kendisi hakkında pek endişelenmiyorum. Ancak sanatçının konuklarla nasıl etkileşime girdiğini merak ediyorum. Her detayı izleyen bir kişinin olması ortamı değiştiriyor mu? Misafirlerimizin eğlenmesini istiyorum, bu yüzden eğer bu durum ruh halimi bozacaksa Alex'e bu fıkirden rahatsız olduğumu söyleyeceğim. O beni anlayacaktır."

"Ve Alex bunu seninle yapmak için çok mu meşgul?"

"Bir anlaşmazlık yaşadı." Ben sessiz kalıyorum, o da ekliyor: "Lütfen başka bir şey anlamayın. Biz meşgul insanlarız."

"İyi, iyi," diyorum. Yine de iyi *değil*. Hepimiz meşgulüz - bazılarımız diğerlerinden daha fazla - ama "meşgul insanlar" olmak, Mari'nin eşinin yokluğunu açıklamak için ihtiyaç duyduğunda raftan çekebileceği hazır bir avuç gibi geliyor. Sanki bunun kolay bir açıklama olarak işe yarayacağını umuyor gibi.

insanların onun hakkında daha az düşünmesine neden olmayacak bir açıklama. "Yine de araştırmaya iznim var, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum."

"Peki, burada olmamak için iyi bir mazereti var mı?"

"Var," diyor kadın kararlı bir şekilde.

"O zaman şikayet etmeyeceğim. Ayrıca, onun kaybı benim kazancım." Kolumu sıktı. "Aynen öyle."

Bir labirentin duvarlarını andıran devasa ağaç çitlerle dünyanın geri kalanından yalıtılmış geniş bir alan olan avluya doğru yürüyoruz. Desenli beton zemine bakıyorum -siyah-beyaz elmaslardan oluşan ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir spiral- ve neredeyse ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Vay canına, burayı kim tasarladıysa kesinlikle bir şey anlatmaya ya da baş ağrısına neden olan bir optik illüzyon yaratmaya çalışmış. Birkaç kez göz kırpıyorum ve yüzümü güneşe doğru kaldırıp yüzümdeki sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Mükemmel bir L.A. günü ve Jeremy'nin evinde kaldığımdan beri böyle günlerin çoğunu ilk elden deneyimlemedim. Konukları incelerken gülümsüyorum; kıyafetleri de mekanın dekoru kadar eklektik olan çeşitli insanlardan oluşan bir karışım.

"Evlenen çift hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum.

"Alex adamlardan birinin stüdyo set tasarımcısı olduğunu söyledi. Diğerinin ne iş yaptığından emin değilim."

Kalabalık ve mekân şimdi bana daha anlamlı geliyor. Yaratıcı bir kişi bu ortamı takdir edecektir; renkleri kutluyor, doğayı onurlandırıyor ve her fırsatta konuşmaya değer unsurlar içeriyor.

"İşte ressam Sienna," diyor Mari, avlunun en ucunda duran, eldivenli elinde ince bir boya fırçası olan Asyalı genç bir kadını işaret ederek. Ayak bileğinde kahverengi botlar ve belinde geniş kahverengi deri bir kemerle bağlanmış uzun siyah bir elbise giyiyor. Tuvali

Ahşap bir A çerçeveli şövale üzerine yerleştirilmiş ve konuklar omzunun üzerinden bakıyor.

"Asla tahmin edemezdim," diye şaka yapıyorum.

Mari gözlerini deviriyor ve beni de yanına çekerek ilerliyor. Kalabalığın kenarında bekliyor ve Sienna'nın çalışmasını izliyoruz. Herkese dostça davranıyor ve hem yetişkinlerle hem de daha yakından bakmak için parmak uçlarında zıplayan küçük çocuklarla rahatça konuşuyor.

Tuvali inceliyor, bitmiş resmin neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Irklar arası bir çift olan kutlayıcılar neredeyse tamamlanmış durumda, misafirleri etraflarında toplanırken dans ettikleri görüntü önümüzde gerçekte olanlarla eşleşiyor.

Mari ve ben biraz daha yaklaşıp kendimizi tanıtmak için fırsat kolluyoruz. Birkaç çocuk ilgisini kaybedip kaçışmaya başlayınca biz de onların terk ettiği yere yerleşiyoruz.

Mari boğazını temizliyor. "Sienna, ben Marisol Campos, geçen hafta Sonoma'daki düğünümde canlı resim yapma ihtimalin hakkında konuşmuştuk."

Sienna parlak bir gülümsemeyle Mari'ye döner. "Evet, evet, merhaba, merhaba! Sizinle tanışmak çok güzel." Boya fırçasını şövalenin üzerindeki çekmeceye yerleştiriyor ve gözlerini bana dikeyyor.

"Merhaba, ben Javier."

"Tanıştığımıza memnun oldum Javier," diyor ve eldiven takmadığı elini benimkini sıkmak için kullanıyor.

Boya fırçasını tekrar eline alıyor ve avlunun ortasında hâlâ dans eden çifte bakıyor. "Bunu doğru yapabilmem için iki dansı kabul ettiler. Geri kalanını stüdyomda düzelteceğim. Sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım."

"Bu beni çok etkiledi," diyor Mari, kelimeleri sanki kendi kendilerine takılıyorlarmış gibi aceleyle dökülüyor. "Ama o zamandan beri

Sadece bir anı yakalıyorsunuz, yeterli zamanınız olduğundan nasıl emin oluyorsunuz?" -resmi işaret ediyor- "yaptığınız şeyi yapın."

Sienna parmağını kıvrarak şövalenin önündeki bir noktayı işaret ediyor. Orada, uçayak üzerinde küçük bir dijital fotoğraf makinesi duruyor. O kadar göze batmıyor ki şimdiye kadar fark etmemiştim. "Bu benim asistanım, Bay Nikon. Burada yaptığım şey atmosfer için. Ancak yapılması gereken ayarlamalar varsa ya da Allah korusun, bir hata yaparsam, o an kameramda saklı ve stüdyoya döndüğümde ona başvurabilirim."

"Anlıyorum," diyor Mari. "Ve web sitenizde çiftin anıtlştırılmasını istedikleri anı seçtiklerini okudum."

"Evet," diye onaylıyor Sienna.

"Peki ya misafirler?" Mari soruyor. "Onları nasıl dahil edeceksiniz?"

"Bu da sizin seçiminiz," diyor Sienna. "Belirli konukları öne çıkarıp diğerlerini görmezden gelebilirim ya da her şeyi gördüğüm gibi boyayabilirim. Fiyatlandırma tabii ki değişiyor ama her şey sizin tercihlerinize bağlı. İstedığınız kadar göze çarpmayabilirim ya da istediğiniz kadar var olabilirim. Ayrıca dikkatim kolay kolay dağılmaz, bu yüzden birinin kulağına bir şeyler söylemesi bitmiş ürünü etkilemeyecektir."

"Ya çift sadece kendi portrelerini istiyorsa?" Süreci merak ederek soruyorum. "Etrafta başka kimse yokken yani. Bu, evime koymayı hayal edebileceğim türden özel bir an."

"Birlikte çalıştığım çiftlerin çoğu sadece kendilerinin portresini çektirmeyi tercih ediyor, yani siz ve Marisol bu yolu seçerseniz sıra dışı bir şey yapmış olursunuz."

Mari doğruldu. "Javier benim nişanlım değil."

Sienna'nın bakışları Mari'nin yüzü ve birbirine bağlı kollarımız arasında gidip geliyor. Bir anlık sessizlikten sonra Mari

benim tutuşum. "Nişanlım Alex burada olamadı. Javier benim onur adamım."

"Oh, bu çok tatlı!" Sienna fişkırıyor.

"Bu işe nasıl bulaştın?" Mari açıkça bu garipliğin üzerinden atlamak isteyerek soruyor. "*Çok* özel bir iş. *Harika* ama özel. *Nişanlım* Alex bahsedene kadar canlı düğün resmi diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum. İlginç değil mi?"

Sienna'nın gözleri açılıyor ve sonra tekrar tuvale dönüyor.

Evet, hiç de garip değil, Mari.

Sienna portreyi inceliyor ve cevap vermeden önce birkaç dakika düşünüyor. "Dürüst olmak gerekirse ben bir sanatçıyım ama aynı zamanda romantik biriyim. Kulağa ne kadar klişe gelse de romantizmi, düğünleri, aşk ifadelerini seviyorum. Bu büyümlü anları yakalayarak hayatımı kazanmak bir ayrıcalık."

Orta yaşlı bir kadın (neredeyse ensemde soluyor) şarabından bir yudum alıyor ve şöyle diyor: "Onları çok güzel tasvir ediyor. Bana bu ikisinin k a d e r i n d e olduğunu hatırlatıyor."

"En iyi arkadaşlar sevgiliye dönüştü," diyor yanındaki daha genç bir kadın hüzmle.

Üçüncü bir kişi de "Zorlu bir mücadeleden sonra sonsuza dek mutlu" diyor.

Sienna keskin bir nefes alıyor ve sanki yanmış gibi fırçasını tuvalden uzaklaştırıyor. Uzun bir süre öylece duruyor, bakışları bulanıklaşıyor.

Mari kaşlarını çatıyor ve Sienna'nın omzuna dokunmak için uzanıyor. "Sienna? Her şey yolunda mı?"

Sienna cevap olarak başını arkaya atar ve feryat eder.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağılıyor Mari. "Sorun nedir? Ne yapabilirim ki? Yaralandın mı?"

"Sadece benim kalbim," Sienna hıçkırıyor. "Ben"-o burnunu çekiyor

-"Mahvoldu" diye inliyor, "her şey. David ile."

"David'le birlikte" kısmı Mari'yi ve beni irkilten bir hıçkırık karmaşası olarak ortaya çıkıyor.

Mari kolunu Sienna'ya doluyor ve bana bakıyor. *Onu banyoya götüreceğim*, diyor.

İyi fikir, diye karşılık veriyorum, olayların bu şaşırtıcı dönüşünü özümserken yüzüm geriliyor.

Mari kararlı bir baş hareketiyle, "Hemen döneceğiz," diyor ve Sienna'yı içerideki dinlenme alanına götürüyor. Gözden kaybolmalarından saniyeler önce Sienna, sanki bir yabancı ve potansiyel bir müşteri tarafından değil de yakın bir arkadaşı tarafından teselli ediliyormuş gibi Mari'ye sokuluyor - gerçi artık bunun doğru olmadığını tahmin ediyorum.

Ne oluyor be? Yine o ateşli rüyalardan biri mi bu?

Yerimde donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyorum. Burada kalıp portreyi mi koruyayım? Dijital kamerayı mı? Evet, yapılacak en sorumlu şey bu gibi görünüyor. Gösteriye kaç kişinin tanık olduğunu ölçmek için kalabalığa bakıyorum ve tam o sırada kutlama yapanlardan birinin -beyaz olanın- bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

Bana ulaştığında, bir gülümseme yaptırdı ve ellerini sıktı. "Beni dikkatle dinle," diyor, sesi alçak ve gergin. "Bir sorun olduğunu düşündürecek hiçbir şey yapma. Anladıysan başını salla."

Başımı salladım.

"Sen kimsin?" diye sorar.

"Ben Javier. Beni tanıımıyorsunuz. Arkadaşım Marisol ile birlikteyim. Sanatçıyı kendi düğünü için kullanmayı düşünüyor."

"Memnun oldum Javier. Ben Ian."

"Sizinle tanıştığma sevindim. Bu arada evliliğiniz için tebrikler."

"Teşekkürler. Sienna'ya ne oldu?"

"Birdenbire bunaldı sanırım. Bir şeye üzüldü."

"Aman Tanrım, işte sana Sienna," diyor başını sallayarak. "Dinle, çok yeni ve çok endişeli kocam Sienna'nın bu canlı portre olayını yapmasını istemedi çünkü o... pek güvenilir biri değil ve bir şeylerin ters gittiğine dair en ufak bir ipucu alırsa, bunun sonunu asla duyamam. Sienna dönene kadar her şey yolundaymış gibi davranabilir misin? Bunu bize düğün hediyen olarak düşün. Soran olursa, sen onun asistanısın."

"Tabii, bunu yapabilirim," diyorum, sersemlemiş bir halde ne isterse kabul ediyorum.

"Harika. Barda bir bira içmeyi de unutma. Bizden tabii ki."

"Evet, çok nazıksınız," diyorum otomatik pilotta. "Kendine iyi bak."

Ian uzaklaşıyor ve yaşlı bir Siyah kadınla dans etmekte olan damadına dönüyor. İkilinin birbirlerine nasıl baktıklarına bakılırsa, kadının annesi olduğunu varsayıyorum ama kim bilebilir ki? Ne tuhaf bir gün.

Boya fırçasını elime alıyorum ve resmin yanında gezinerek ama dokunmamaya dikkat ederek sallıyorum.

"Muhteşem," diyor arkamdaki bir adam. "Bethany, buraya gel tatlım," diye bağılıyor bir başkasına. "Şuna bir bak!"

Adama gergin bir gülümseme veriyorum ve göz ucuyla arkadaşının dikkatini çekme çabasının birkaç kişiyi daha yanına çektiğini fark ediyorum. Lanet olsun. Eğer bu tuvale dokunursam, çiftin düğün portresini mahvetme riskim var. Ne yapmam gerekiyor? Sienna ve Mari hangi cehennemde?

"Yani ne olur Şimdi mi?" ve adam sorar, Bilmeden, karmakarışık kafamdaki düşüncelerden birini taklit ediyordum.

Harika bir soru, efendim. Hiçbir fikrim yok. Ona dedim ki, "Ben, ben baş sanatçı değilim. Onun asistanıyım."

"Hangi anlamına gelir Ne? Öyle mi sen çalışıyor üzerinde arka planda, o zaman?"

"Aynen öyle," diyorum.

"Oh, bize nasıl yapıldığını göster!" diye haykırıyor adamın arkadaşı. "Çok meraklıyız." Portrenin bir bölümünü gösteriyor. "Bak Bill, sanırım bu biziz!"

Lisedeki bir sanat tarihi dersi sayesinde, sadece noktalar olan bir resim tarzını hayal meyal hatırlıyorum. Noktacılık mı? Hayır, noktacılık! Sadece bir leke eklersem ne kadar zarar verebilirim ki? O kadar büyük bir fark yaratacağını düşünemiyorum.

Yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde, tuvale tek bir nokta eklemek için boya fırçasını kullanıyorum. "İşte böyle, arkadaşlar. İşte süreç bu."

Herkesin tepkisini görmek için etrafımda dönüyorum. Bir düzine insan bana bakıyor, çoğunun yüzü şaşkınlıkla buruşmuş. Yakın arkadaşım Bill burnunu kırıstırıyor. Bakışlarım davetlilerin üzerinde geziniyor ve dans pistinin kenarında duran, bir eliyle ağzını kapatmış ve omuzları zorlukla gizlenen bir eğlenceyle titreyen Mari'ye takılıyor. Onu kâbusumun içine nasıl çekeceğimi düşünmeden Sienna yanımda beliriyor ve elimdeki boya fırçasını nazikçe alıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Buradan sonrasını ben hallederim. Ve özür dilerim" -fırçayı sallıyor- "o her neyse."

"Sorun değil," diyorum, Mari'nin bana arka planı daha sonra anlatacağını bildiğimden. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diyor.

"Güzel. Bırakayım da işine dön."

Kaçıyorum ve Mari'yi barda buluyorum, bir kadeh beyaz şarap ve bakire mojito sipariş ediyor. Mojitoyu bana uzattı. "Çok iyi bir performanstı. Bunu hak ettin."

"Artık düğün ekibinin bir parçası olduğuma göre, benim de biraz ordövr alma hakkım olduğunu düşünüyorum. Gidelim mi?"

"Yapacağız," diyor kaşlarını sallayarak.

Ordövr vitrinini yağmaladıktan sonra açık bir kokteyl masası bulup içine dalıyoruz.

"Mmm, arancini toplarına bayılırım!" Mari haykırıyor.

"Bu harika, ama belki de bunu herkesin içinde bağırmamalısın."

Elini ağzına götürüp gülüyor, sonra tavuk lolipopuna dönüyor. "Bu çok güzel," diyor ısıriklar arasında. "Yani bu resepsiyon. Mütevazı ama zarif ve hiç de gösterişli değil."

"Yapmak istediğin bu mu?"

Gülümsemesi kaybolur. "Bunun artık bir seçenek olduğundan emin değilim. Babam bir açıklama yapmak istiyor. Unutulmaz olmasını istiyor. Ve her ne kadar düşündüğümde daha fazlasına dönüşse de, onun isteklerini tamamen göz ardı etmek istemiyorum. Babamın bunu sadece bir kez yapma hakkı var. Bunu yapmasına izin vermemin ne zararı var?"

"Yine de bu senin düğünün," diye ısrar ediyorum. "Senin ve Alex'in, daha doğrusu."

"Elbette öyle. Ve bu değişmedi. Sadece burada ve orada ödün vermek zorunda kaldım. Bu ille de kötü bir şey değil."

Başımı eğip ona bakıyorum. "Mari, babana hiçbir şey borçlu olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi? O senin için babaların yapması gerekenden fazlasını yapmadı. Ödemen gereken bir borç yok."

"Elbette ortada bir borç yok ama bu onun pek çok erkeğin yapmayacağı bir şeyi yaptığını kabul edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Cidden, hangi baba annesi başka bir ülkeye kaçtığında huysuz bir genç kıza sahip olmak ister ki?"

Başka bir deyişle, öyle olmadığını iddia etse de kendini ona borçlu hissediyor. Eminim Luiz bunu sadece bilmekle kalmıyor, aynı zamanda kendi avantajına da kullanıyor. "Bana bunca yıldır anlattıkların doğru değilse, annen hiçbir yere kaçmadı ve gitmek isteseydin seni de yanında götürürdü." Elini sıkıyorum. "Ayrıca, sen lanet olası bir hazinesin. Baban hayatında olduğun için çok şanslı."

Gözleri doldu. "İşte yine egom için iyi olmaya başladın."

"Biraz daha top ye," diyorum omzuna omzumla vurarak. "Bu seni daha iyi hissettirir."

Homurdanıyor ve sonra kahkahalarla başını arkaya atıp gözlerini bir mendille siliyor.

Yaşlı bir çift ayaklarını sürüyerek geliyor, çiftin beyefendisinin elinde kendi yemeğinden bir tabak var. "Bu eğlenceli bir masaya benziyor!"

"Size katılabilir miyiz?" diye soruyor kadın.

"Elbette," diyorum, onlara yer açmak için Mari'ye yaklaşıyorum.

"Ben Tom," diyor adam. "Bu da karım Barbara."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Mari. "Ben Marisol, ve bu da arkadaşım Javier."

Tom avlunun ortasında dans eden insanlara doğru döner. "Çok güzel bir düğün, değil mi?"

"Öyle," diyorum başımı sallayarak. "Mari sadece mütevazı ama zarif olduğunu söylüyordu."

"Bizimki de böyleydi," diyor Barbara, tavuk budundan bir parça koparıp ağzına atarken. Kahretsin, o şeyi gerçekten de çok seviyor.

Tom kıkırdar. "Ama o zamanlar farklıydı. İnsanların bugünlerde yaptığı şeylerin hiçbirini yapmıyorduk: kelebek salmak, düğün ressamaları, fotoğraf kabinleri. Tanrım, hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğiniz kişiye sadece 'Evet' demeye ne oldu?"

"Daha basit zamanlar," diyorum.

"Ne kadar zamandır evlisiniz?" Mari onlara sorar.

Birbirlerine bakıyorlar, gözleri sevgiyle parlıyor. "Kırk bir yıl," diyorlar hep bir ağızdan.

Mari komplocu bir tavırla eğiliyor. "Peki uzun ve sevgi dolu bir evliliğin sırrı nedir?"

Barbara Tom'un elini kendi eliyle kapatır. "Önce en iyi arkadaştık."

Git Barbara, git. Daha iyisini bilmesem, Barbara'nın Mari'ye Alex'in ona göre biri olmadığını hatırlatmak için bendeniz tarafından tutulmuş bir bitki olduğunu düşünürdüm.

Mari yutkunur, gözleri kısılr ve sonra şöyle der: "Bu çok hoş. Hak ettiğiniz mutluluğun devamını dileriz." Ama başı çoktan dönmüş, çıkışı arıyor ve gitmeye hazır olduğunu belli eden bir işaret veriyor.

Masaya iki kez vurup Tom ve Barbara'ya el sallayarak veda ediyorum. "Sizinle tanışmak harikaydı."

Barbara arkamızdan, "Kendinize iyi bakın," diye sesleniyor.

Salonda yolumuza devam ederken Mari'nin koluna dokunuyorum. "Sienna hayır diyor, anladığım kadarıyla?"

Mari kıs kıs gülüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sienna'yı hiç sanmıyorum. Yine de benimle geldiğin için teşekkürler. Yine de eğlendim."

"Önemli bir şey değildi," diyorum. "Ama onun olayı neydi ki? Neden böyle eridi?"

"Dün gece arkadaşı David ile seks yaptı ve şimdi arkadaşlıklarını mahvettiklerinden endişeleniyor."

"Kahretsin," diyorum, salonun ortasında kısa bir süre duruyorum.

Mari kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Aynen öyle. Bunu daha önce nerede duymuştuk?"

BÖLÜM 22

Mari

Düğünden İki Yıl İki Ay Önce

IJavi'yi tekrar gördükten birkaç saat sonra kendimi ona attığıma inanamıyorum.

Benimle seks yapma fırsatını kaçırdığına inanamıyorum. Benimle!

Neden perili içki deneyimini bitirmesine izin vermedim? Ona merhamet göstermemeliydim.

İç çekerek elimi yüzüme götürdüm. Tanrım, bu gece daha utanç verici olabilir miydi?

Javi gittiğinden beri sadece birkaç dakika geçti ve ben her bir dakikayı kendimi sorgulayarak geçirdim. Çok mu sert çıktım? Yeterince güçlü değil miydim?

Otel odamın kapısının çalınması beni bu verimsiz kafa ortamından uyandırıyor. Kendimi rahatlatıcı pelüş kanepeden kaldırıp sürüyerek ilerliyorum. Kapıyı açtığımda Javi bana bakıyordu.

"Bundan emin misin?" diye sorar, bakışları sabit ve hararetlidir.

Javi'nin bu versiyonuna aşına değilim. Çenesi sıkılmış, yanan gözleri beni açgözlülükle içine çeken, beni oracıkta yutmaya hazır görünen. Ondan dalga dalga akıyor gibi görünen saf ihtiyaç beni büyülüyor. Bundan emin miyim? Şimdilik, kesinlikle.

Yarın mı? Kim bilir? Yine de bomber ceketinin yakasından tutup onu içeri çekiyorum ve "Evet, eminim" diyorum.

Saniyeler içinde üzerime çıktı, belimi kavradı ve bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirdi. Başını eğip köprücük kemiklerimin hassas derisine yaklaşıyor, ağzını onların üzerinde gezdiriyor, sonra burnunu boynumda ve çenemin altında gezdiriyor. Dudakları soğuk, bu da bana dönmeden önce dışarıda yürüdüğünü söylüyor. Geri dönmeye karar vermeden önce kaç adım attı? Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu? Umurumda mı ki?

Ceketini karıştırıyoruz, beceriksizce onu ceketten çıkarıyoruz ve yere düşmesine izin veriyoruz.

Bunu gerçekten yapıyor
muyum? Bunu gerçekten
yapıyor *muyuz*?

Benim onu izlememi izliyor, bakışları benimkileri takip ediyor. Yavaşça eğiliyor ve ağzını göğüslerimden birini örten kumaşa bastırıyor.

Demek doğrudan konuya giriyoruz. Beynimde, en mahrem an olan ilk öpücüğü atlayarak bunun aşk hikâyemizin başlangıcı olmadığını anlattığına dair belli belirsiz bir uyarı var. Yine de, sanırım bunlardan birini altı yıl önce zaten yaşamıştık. Ayrıca, benim istediğim de buydu: bir geceliğine kendimi onun içinde kaybedebilmek - ne daha fazla, ne daha az. *Bunu fazla düşünme, Mari.*

Javi meme ucuma ağzı açık bir öpücük kondurdu. Sonra kumaşı dişleriyle topluyor ve boncuklu ucumdan geçiriyor. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ama önümdeki gerçeküstü manzaranın bir anını bile kaçırmak istemediğim için hızla açıyorum.

Kıyafetlerim bir bariyer, kırılması gereken bir baraj. Ama aynı zamanda uçurumun kenarı. Altındaki her şey tehlikeli. Heyecan verici. *Riskli.* İkimizi de uçurumdan aşağı itmek için çaresizim, bu yüzden tişörtümün eteğini kavrayıp

Omuzlarım. Belden yukarısı çıplak ve heyecan verici bir şekilde açıktayım, göğsüm sanki içimdeki hava boşaltılmış gibi yükselip alçalıyor. Bir bakıma öyle. Bu duyularımın kaldırabileceğinden çok daha fazlası; beynim zorlukla ayak uydurabiliyor.

Javi bir adım geri çekilip doygunluğuna bakıyor ve ardından alçak sesle bir takdir mırıltısı çıkarıyor. "Tanrım, dudaklarımı teninin her santimine bastırmak istiyorum. Seni bir yatağa yatırıp günlerce sevmek istiyorum."

Bu sözünü yerine getirdiğini kolayca hayal ediyorum ve o kadar tahrik oluyorum ki, tenim çok sıkı, çok sınırlayıcı geliyor. Javi sözünü sakınmadan benim başladığım işi bitiriyor ve üstümü başımın üzerinden kaldırıyor, sonra da kendi kazağını çabucak çıkararak ikisini de arkasına atıyor. Şimdi birbirimize bakıyoruz, göğüslerimiz çıplak ve nefes nefese. Bir elini enseme dolaştırarak beni kendine çekiyor. Diğer eliyle göğüslerimden birini avuçluyor, sonra meme ucunu okşuyor.

Javi'nin dudakları sonunda benimkilerle birleşiyor ve birbirimize doğru inliyoruz. Dudakları yumuşak, nefesi tatlı, ağzı *ustaca*. Elleri kıcıma doğru kayıyor ve sıkıyor; benim ellerim göğsüne doğru kayıyor ve ona tapıyor. Onu öpmeyi ya da ona dokunmayı bırakmak istemiyorum ama daha fazlası için sabırsızlanıyorum, bu yüzden pantolonumu çözüyorum, yere düşmesine izin veriyorum ve dışarı çıkıyorum. Javi'nin bakışları üzerimde gezinirken, gözbebekleri kocaman açılmış bir şekilde odanın ortasında duruyorum, üzerimde şeffaf siyah bir tanga var.

"Siktir," diyor usulca. "Bırak beni-"

"Evet, her ne düşünüyorsan, evet," diye ekliyorum.

Beni kollarının arasında döndürüyor, sırtım göğsüne dönük, sonra fısıldıyor, "Yolu göster."

Elini tutuyorum ve yatak odasına doğru yürüyorum. Aydınlık ve küçük bir oda, tahmin edilebileceği gibi yatağın baskın özelliği. Örtü tertemiz ve üzerime daha rahat bir şeyler giymek için yaptığım çılgınca koşuşturmanın küçük izleri var.

Javi'yle barda karşılaştık; bir koltuğun üzerine gelişigüzel serilmiş bir havlu, şiltenin üzerine serilmiş eteğim.

Javi eteğimi toplayıp düzgünce koltuğun üzerine bırakıyor, sonra yatağın ayak ucunda bana doğru dönüyor ve tek seçeneğim geri çekilmek olana kadar vücuduyla beni sıkıştırıyor. Ayakkabılarını çıkarıyor ve yatağa sürünerek yanıma yan yatırıyor. Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum, sonra uyluklarımın birleştiği yere gelene kadar vücudumdan aşağı çekiyorum.

Javi külotumun altından yolunu buluyor ve oradaki sıkı bukleleri okşuyor. Her geçişte işkence edercesine yaklaşıyor ve sonra bir parmağını klitorisime doğru uzatıyor. Etkisi anlık. Elektrik gibi. İrkiliyorum ve derin bir inilti çıkarıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye boynuma doğru nefes alıyor ve hareketi tekrarlıyor.

"Bayıldım."

"Buna ne dersin?" diye soruyor, bir parmağını içime sokarak. "Beni burada istiyor musun? Seni doldurmamı?"

"Tanrım, evet," diye haykırıyorum. "Ama önce benim de sana dokunmam gerek."

Becerikli keşfini bozmamaya dikkat ederek ona doğru dönüyorum, sonra kotunun üst düğmesini açıyorum ve fermuarını yavaşça aşağı çekiyorum. Bir parmağım karnında gezinirken, pantolonunun içine girip boxer'ına dalarken bakışlarım yüzünden hiç ayrılmıyor. Elimi onun etrafına sarıyorum, sıcaklığının, kalınlığının, benim için ne kadar lezzetli bir şekilde sert olduğunun tadını çıkarıyorum. *Benim* için.

"Mari," diye tısladı, elimi iterek, "işte bu. Bunu yapmaya devam et. Sadece. Böyle. Böyle."

Bakışlarımız buluşuyor ve sonra titreyen bir nefes alırken gözleri dönüyor.

"Tanrım, Javi, yüzündeki o ifade beni..." şaşırtıcı bir şekilde, avucumun içinde daha da sertleşiyor.

"Fantezilerimi gerçeğe dönüştürüyorsun," diyor şaşkın bir sesle.

Ve dokunuşumdan açıkça zevk almasına rağmen, beni bir an bile unutmuyor, mutluluk içinde gözlerini kapatmak ve klitorisimi acı verici yavaş dairelerle ovalarken beni izlemek için açmak arasında gidip geliyor.

Dudağımı ısıyorum, hızını artırdığında ona doğru eğiliyorum.

"Evet, Javi, oh Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Çok yakınım, inanılmaz derecede yakınım, ama deneyimlerimden biliyorum ki ilk orgazmım her zaman en güçlüsüdür ve bu gerçekleştiğinde Javi'yi içimde istiyorum, bu yüzden elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bekle."

"Sorun ne?" diyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Bir şey yok," diyorum, onu sırt üstü itiyorum ve Kıçım kalçalarına yaslansın diye ona sarılıyorum. "Sadece sikinin üzerine boşalmak istiyorum."

"Tanrım, Mari," diyor kararsız bir nefes alarak, "bundan daha iyi bir cümle kurulamazdı."

Sözlerimden etkilenmesini, birlikte olduğumuzu hayal etmenin onu dengesizleştirmesini seviyorum. "Hadi seni şu kottan kurtaralım." Poposunu şilteden kaldırıyor ve pantolonunu ve boxer'ını aşağı çekip yere atarken beceriksizce tutunarak inliyorum. Yerleştiğinde, kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum.

ve aletine uzan.

"Dur bakalım," diye inliyor. "Prezervatife ihtiyacımız var." "Kahretsin, unuttuğuma inanamıyorum."

Yani, unuttuğuma *gerçekten* inanamıyorum. Ben *asla unutmam*. Yataktan fırladım ve çantama atladım. Saniyeler içinde geri döndüm, elimde bir şerit prezervatif vardı - çünkü eğer bu beklediğim kadar iyi olursa, kesinlikle bir turdan daha fazlasını yapacağız.

Javi bir paket yırtıyor ve prezervatifi kendi üzerine sarıyor. İşini bitirdiğinde ihtiyaçtan titriyordum. Öne doğru eğiliyorum, göğüslerim ağzına birkaç santim yaklaşıyor ve onu içime yönlendiriyorum. Göğüslerimi avuçluyor, sonra areolalarımın üzerinde yavaş daireler çiziyor, spiraller çizerek meme uçlarımda son buluyor. Ben onun üzerine çöktüğümde onları çimdikliyor ve sanki içimden bir akım geçiyormuş ve ardında bir ısı izi bırakıyormuş gibi bir hisle dolup taşıyorum.

"Siktir," diye haykırdık ikimiz de.

Üzerime tam oturuyor ama hiç tereddüt etmiyorum, dolgunluktan kaynaklanan acı hissi sadece uyarılmamı artırıyor.

"Aşağı gel de seni öpeyim," diyor Javi.

Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, saçlarım yüzlerimizin etrafında bir koza oluşturuyor. Ben ona doğru yavaşça sallanırken Javi'nin dili benimkiyle alay ediyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve kafa derime masaj yapıyor. Her yerim sıcak, kalçalarımın arasındaki deri kaygan ve hassas ve meme uçlarım neredeyse acı verecek kadar sıkı. Bu his... sarhoş edici.

"Çok uzun süre dayanamayacağım," diye uyarıyor, saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırarak. "Uzun zaman oldu."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Sikime sürtünmeni istiyorum..." diye fısıldıyor.

"Şimdiye kadar söylenmiş en iyi cümle ikincisi." "Ben bu muhteşem sırlıslıkla amla oynarken." "Ding, ding, ding, bir kazananımız var," diye inliyorum.

Vücudumun üst kısmını göğsüne yaslayıp boynunun kıvrımına sokuluyorum, kokusunu içime çekiyorum, doğal feromonlarının bir karışımı ve bana üniversitede kullandığı kolonyanın aynısını kullandığını söyleyen bir miktar narenciye. Bununla ilgili bir şey kalbime dokunuyor, bana bir zamanlar çok iyi tanıdığım ve sonsuza kadar birbirimizin hayatında olacağımıza yemin edebileceğim adamı hatırlatıyor.

Seni kandırmasına izin verme, Mari. Bunu olduğundan daha fazla büyütme. Kafamı duygusal düşüncelerden arındırarak kıcıımı kaldırıyorum ve kendimi Javi'ye bırakıyorum, her vuruşta onun etrafında kasılıyorum. Verdiği sözü yerine getirerek beni okşuyor, parmaklarını dudaklarımda ve klitorisimde gezdiriyor, sonra ıslaklığım ile oynuyor.

"Tanrım," diye haykırdım. "Ellerini çok iyi kullanıyorsun."

Kalçalarım yanıyor ama bu öyle bir sızı ki her hissi daha da yoğunlaştırıyor. Terliyorum, onu öfkeyle çalıştırıyorum ve beni dokunuşuyla boğarken bir ritim tutturmaya çalışıyorum, ta ki belimi kavrayıp kontrolü ele alana kadar, yukarı doğru dalarken beni kaldırıp aşağı sürükleyene kadar.

"Aman Tanrım, Javi, evet," diyorum, doğruluyorum, "durma." "Dokun kendine, bebeğim," o diyor, ve benim parmaklarım uçuyor klitorisimin üzerinde. O beni alttan sikerken ben ovuyorum, ovuyorum, ön kollarının gergin kasları efordan geriliyor.

Javi'nin yakın olup olmadığımı sormasına bile gerek yok. *O* kadar uyumlu ki, bakışları yüzüme kilitlenmiş, içimdeki ilk sarsıntıyı anlamamasına *imkân yok*. O da uzun sürmez. Kalbim çarpıyor, kulaklarım zonkluyor ve orgazm içimden geçerken göğüs kafesimde bir ısı patlaması oluşuyor. Gücü beni sersemletip sessizliğe itiyor. Uygun bir şekilde ağzım *O* şeklini alıyor ama hiç ses çıkmıyor. Sonra tek yapabildiğim kalçalarımı Javi'nin kalçalarına kilitlemek oluyor, o da kendi orgazmının saldırısı altında kasılıyor ve adımı haykırıyor.

Saf. Mutluluk.

Ona yaslanıyorum ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Lanet olsun, ikinci raunda geçmeden önce karbonhidrat ve elektrolite ihtiyacım olacak."

Kıkırdıyor. "Bunu tekrar yapacağımızı düşünmen çok ileri bir davranış."

Ayağa kalkıyorum, dirseklerimi şiltenin üzerine koyuyorum ve yüzü benimkinden santimetrelerce uzakta olacak şekilde onu hapsediyorum. "Ya da burada bitirebilir miyiz?"

Javi başını kaldırıyor ve ağzımı yakalıyor. Dudaklarıma karşı, "Kesinlikle olmaz. Bir milyon kez bile yeterli olmaz."

"Bir milyon kez kulağa imkansız geliyor."

"Uğruna çabalamaya değer bir hedef," diyor tembel bir sırıtışla ve kısık gözlerle beni izleyerek.

Yüzündeki ifadeye memnun bir gülümsemeye karşılık veriyorum ama içimden bir elimi alınma vuruyorum. Ne düşünüyordum ki ben? Javi'ye herhangi bir erkek gibi davranmak hiçbir zaman benim güçlü yanım olmadı. Ama şimdi? Bana ne olabileceğimize dair bir fikir verdi. Ve bir kez daha gösterdi ki onda ruhuma hitap eden bir şeyler var.

Yoksa bu yüzden mi zihin değiştiren seks olarak tanımlanıyor?

Çünkü beynim *kesinlikle* karışmış durumda ve bu sadece hassas kalbim için tehlike anlamına gelebilir.

BÖLÜM 23

Javi

Düğünden İki Yıl İki Ay Önce

I' Mari mışıl mışıl uyurken tavana bakıyorum, başı göğsüme yaslanmış. Kollarım ağrıyor ve boynum tutuldu. Dilimi çıkarıyorum. Evet, o da ağrıyor. Mari'nin altından sıyrılıyorum, boxer ve kot pantolonumu giyiyorum ve mini buzdolabından su almak için jöle bacaklarımın üzerinde yürüyorum. Eğer dördüncü raundu denerse ağlayacağım. Kadın yatakta da dışarıda olduğu kadar acımasız.

Oturma alanındaki tezgâha yaslanarak odayı inceliyorum ve sonunda masaya doğru sürükleniyorum. Mari'nin ajandası açık duruyor, üzerinde çelik uçlu mekanik bir kalem duruyor. Ayın kayıtları o kadar çok maddeyle dolu ki neredeyse hiç boş yer kalmamış. Günleri toplantılar, randevular ve hatırlatıcılardan ibaret gibi görünüyor. Gelecek Salı akşamı annesini aramak için bir saat bile not etmiş. Dizüstü bilgisayarındaki bir ışık dikkatimi çekiyor ve ardından otuz dört okunmamış mesajı ve e-postası olduğunu bildiren bir bildirim görüyorum. Lanet olsun.

Kanepeye oturdum ve çok ihtiyacım olan suyu içtim. Dün geceyle ilgili hiçbir şey hata değildi. Gözlerimi kapattığımda, Mari'nin bana bindiğini, gözlerinin şehvetle dolduğunu hayal ediyorum. Sadece anısı bile bir tur daha riske girme isteği uyandırıyor bende. Ama bu sabah tedirgin hissediyorum. Sanki onarılamaz bir zarar vermişiz gibi.

yeniden oluşma şansı bile olmayan bir ilişkiye zarar vermek. Onun için sıradan bir erkek olmak istemiyorum ama hayatımda onun için *o erkek* olabileceğim bir noktada da değilim. Benden bunu isteyeceğinden bile değil. Lanet olsun. İnsan olmaktan nefret ediyorum. Dün gece yürümeye devam etmeliydim. Eve gidip otuz bir çekmeli ve günü bitirmeliydim. Ama Mari kalmamı istedi ve kalmamam için beni uyaran tüm kırmızı bayraklara rağmen bencilce bana sunduğu cennetten bir dilimi kabul ettim.

Elim, bir kanepenin koluna özenle örtülmüş olan paltosuna değiyor. Kaşmir mi bu? Kaşmir nereden geliyor ki? Yakasını ekiştiriyorum ve etiketine bakıyorum. Dolce & Gabbana. Ben bile bu bokun pahalı olduğunu biliyorum. İ çekip arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu palto bana Mari'nin seviyesinde olmadığımı ve asla olamayacağımı hatırlatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerim birden açılıyor ve onu görünce göğsüm sıkışıyor. Yatak odasına açılan kemerli geçitte duruyor, vücuduna bir çarşaf sarılmış, hacimli bukleleri bir tarafa savrulmuş. Çok güzel görünüyor. Karşı konulmaz. Ve tamamen ulaşılmaz. Dün gece olanları düşününce bunu düşünmek garip ama doğru. Gün ışığında, Mari'nin ulaşılamaz olduğunu görmezden gelemem. Seks bizi birbirimize yakınlaştırmadı; sadece diğer her şey açısından birbirimizden daha da uzaklaştığımızın altını çizdi.

Diğer elimdeki su şişesini gösteriyorum. "Susamıştım."

Bana doğru bir adım atıyor, sonra tereddüt ediyor. "Yatağa geri dönecek misin?"

"Birazdan yola çıkmam gerekiyor," diyorum boynumu destekleyerek. "Sabah dokuzda sette olmam gerekiyor. Konuşmacı bir rolüm var."

Gözleri genişledi. "Bu harika."

"Çok heyecanlanmayın. Kelimenin tam anlamıyla 'Ramirez'in altında iki kişilik rezervasyonum var' diyorum. "

Yanıma oturmada önce çarşafı altına sıkıştırarak, "Hey, Latin temsilcisi de bir şey sayılır," diyor. "New York'ta geçen bir film setinde nasıl olur da hiç siyahi insan olmaz, aklım almıyor."

"Bu büyüğü gerçekçilik." Omuz silkiyorum. "Ya da büyüğü *sürrealizm*." Ofluyor. "Büyüğü silme de."

Birkaç sessizlikten sonra, "Ee, konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Öğrenci borcu krizi ve bunun ülke ekonomisi üzerindeki etkisi," diye kestirip atıyor.

Ciddiyetle başımı salladım. "Yani, konut piyasasına yönelik tehdit gerçek."

Omzuyla bana vurdu. "Hadi ama Javi, konuştuğun kişi benim. Ve biz yetişkiniz. Ya da öyle olmamız gerekiyor."

"Peki, konuşalım," diyorum elini elime alarak. "Yakınlarda bir yerde kahve içebilir miyiz? Yorgunluktan bittim."

Bana imalı bir gülümseme veriyor. "Dün gece sana taktım, değil mi?"

Eminim öyledir. Sorun kimyamız değil, diğer her şey.

* * *

Mari beni otelin bir blok ötesindeki kalabalık bir kafeye götürüyor. Normal kahve sipariş ediyoruz ve onları eski bir portmantoya asılı ceketlerle kısmen gizlenmiş bir köşeye götürüyoruz. Karşımda Mari sessizce kahvesini hazırlıyor, elindeki cam bardakta bulunan şeker kum saatindeki kum gibi akıyor.

"Şekerli kahve ister misin?" Ben sorarım.

"Saat sabahın yedisi Javi," diyor benimle dalga geçme tonunda.

Ellerimi kaldırıp kahvemi yudumluyorum ve sabah ışığında onu incelemek için o anı değerlendiriyorum. Onu ilk gördüğüm zamankinden daha rahat giyinmiş, yıpranmış bir kot pantolon kalçalarına oturuyor. Üzerindeki bembeyaz Adidas'lar bir esneklik hissi veriyor, sanki bana her zaman etkileyici bir spor ayakkabı oyunu olduğunu hatırlatıyor. Dudakları mağazanın tepegözlerinin altında parlıyor ama onun dışında makyajsız, buklelerinin çoğunu tepesinde ponpon olan örgü bir berenin altına sıkıştırmış. Beni etkisiz hale getirmek için özel olarak tasarlanmış bir kıyafet tarif etmem istenseydi, cevabım Mari'nin şu anda giydiği şey olurdu. Burada bir tarih var, Mari ve benim en iyi arkadaşlardan başka bir şey olmayı hayal bile edemediğimiz zamanlara doğru bir gezinti var. Ayrıca, çok sevimli görünüyor. Ve içeri girdiğimizde gördüğü ilgiye bakılırsa, böyle düşünen tek kişi ben değilim.

Nefesini üflüyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elinde bir kahve karıştırıcısı var. "Yer senin, dostum."

"Tamam, bununla başlayacağım: Dün gece inanılmazdı. Olmasını umduğum her şey ve daha fazlası."

Kahvesini yudumluyor, sonra üflüyor ve ben dudaklarına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama..."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Bu senin sözün."

Gülüyor. "Ne? Neden ben?"

"Çünkü *her zaman* sen olacaksın."

"Şu anda bana gaz veriyorsun. Kabul et."

Omuz silkiyorum. "O zaman bu gaslighting olmazdı." Birkaç sessizlikten sonra ekliyorum: "İşte o zaman bana dün gecenin tek seferlik bir şey olduğunu söylersin."

"Ya da üç seferlik bir şey" diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ya da tek seferlik üç turluk bir şey."

"Beni yere sermenin tam bir raunt sayılacağından emin değilim. Yani iki buçuk."

"Son söz senin. Al bakalım."

O doğrulup uzun bir nefes verene kadar birbirimize gülümsüyoruz. Elindeki fincanı bırakıyor, öne eğiliyor ve dirseklerini masaya dayıyor. "Ya da aramızdaki bu şeyin kanatları olup olmadığını görmeye çalışabiliriz."

Sözleri zihnimde küçük bir umut ateşi yakıyor, ama onu çabucak söndürüyorum. Mantiğı bir kenara bırakıp önerdiği şeye kapılmak *çok* kolay olurdu ama Mari'yi bir kez kaybettim ve bunun tekrarlanması riskini göze alamam. Yeniden birleşmemiz hâlâ yeni, hâlâ taze. Yanlış bir hareket yaparsam sonsuza dek gider. "Mari, ciddi olalım. Beni haftalar içinde çiğneyip tükürürsün."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen sensin ve ben de benim."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Biz sadece farklıyız, Mari. Senin alışkın olduğun belli bir yaşam tarzın var. Bunu sana veremem."

"Senden bunu *istediğimi* hatırlamıyorum," diyor hayal kırıklığıyla geri çekilerek. Nefesini üflüyor ve dükkânı tarıyor.

Ona bir an verdim, sonra dedim ki, "Tabii ki hayır, ama isterdim. Ya da en azından yapabilmeyi."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Yani benim ne istediğimin hiçbir anlamı yok mu?"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun... Sadece... Sen zig zag yapıyorsun, ben ise zag yapıyorum. Hayatta yani."

İnliyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor. "Javi, açık konuşayım: Olduğundan başka biri olmana ihtiyacım yok. Şu anda. Şu anda. Bu benim için yeterli."

"Bu benim için yeterli değil." Doğruluyorum, gözlerim onunkileri arıyor. "H e m biz neden bahsediyoruz ki?"

Ne hakkında? Senin Los Angeles'ta koca bir hayatın var ve ben burada New York'tayım-"

"Tam olarak ne yapıyorsun?" diye soruyor, ağzını sıkıntıyla büzerek.

Başımı geriye atıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Yeterli olmak için çok fazla."

Tepkimi görünce, bu sorunun sorulmasının tek bir yolu olduğunu anladı. "Ben yapmadım _."

"Ne yaptığımı bilmek ister misin Mari? Hayatımı kazanıyorum. Biz ölümlüler böyle yaparız. Ve bana öyle bakma!"

"Ne gibi?" diye fısıldıyor, sesine bıkkınlık karışmış.

"Sanki bana acıyorsun!"

"Sana acımıyorum, Javi."

Kelimeleri o kadar yumuşak söylüyor ki, bir an için onları hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Benim de hayallerim var, Mari. Ve onlar üzerinde çalışıyorum, tamam mı?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor, sesi acil ve güçlü. "Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum."

Mari bir müzikal yazmak istediğimi öğrenen ilk kişiydi. O zamanlar bana inanıyordu. Şimdi de inanıyor. Ve müzikalin hâlâ yazılmamış olmasından dolayı onun da benim kadar hayal kırıklığına uğramış olduğunu biliyorum. Bu an, birbirimiz için her zaman ne olduğumuzu netleştiriyor: Arkadaş. Sırdaş. Destekçiler. Geriye kalan tek şey bulanık bir karmaşa olana kadar her şey suları bulandırıyor.

Mari iç geçirdi. "Yani bu gerçekten tek seferlik bir şeydi."

Doğrudum ve ona baktım. "İstedğin bu değil miydi? Dürüst ol, planın beni becerip yoluna devam etmek değil miydi?"

Bakışlarını indiriyor ve yere bakıyor. "Evet, planım tam olarak buydu."

"Ama yanlış hesapladın. Çünkü beni hâlâ önemsedğini hesaba katmadın."

"Evet, kahretsin, evet," diyor başını öne eğerek.

Ben de yanlış hesapladım. Sonunda onu sistemimden çıkaracağımı sanmıştım. Altı yıllık ayrılığın bile azaltamadığı sevdadan kurtulacağımı. Ama tek yaptığım onu bedenime aşılacak ve onu benim önemli bir parçam haline getirmek oldu. Alıştığı hayatı kurmak için onunla *birlikte* çalışabilecek kişi olmak *istiyorum*. Eski hukuk fakültesi arkadaşlarıyla gururla tanıştıracığı kişi olmak istiyorum. Onun hak ettiği kişi olmak *istiyorum*. Ama şu anda o kişi ben değilim. Belki de hiç olamayacağım. "Bil diye söylüyorum, seni önemsemekten asla vazgeçmedim."

"Aynen." Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Peki buradan nereye gidiyoruz?"

"En iyi yaptığımız şeyi yapalım."

"Neymiş o?" diye soruyor, gözleri beni delip geçerek.

"Arkadaş olmak."

Çünkü bu dostluğu gerçeğe dönüştürebiliriz. Onu sağlamlaştırabilir, hayat bize ne getirirse getirsin onu atlatacak bir temel oluşturabiliriz. Romantik bir ilişki çöküp yanar ve bu enkazdan sağ çıkmamın imkanı yok. Arkadaş olmak mantıklı olan tek cevap. İkimiz de bunu biliyoruz. Peki ya çok acı verirse?

BÖLÜM 24

Mari

Düğünden İki Yıl İki Ay Önce

Maybe Javi'nin Yeri Doğru. Belki de Biz sadece kastedilen için arkadaş olmak.

Ama geçen on iki saati nasıl unutacağız ve birbirimizin vücudunun her santimetresine dokunmamışız gibi davranacağız?

Ve neden ben bile düşünüyorum bu adama bir dakika daha zaman ayırmamı mı?

Çünkü ondan hoşlanıyorum, nedeni bu. Çünkü bir erkek arkadaşımдан ayrıldığımda bana dondurma getiren adamı hatırlıyorum. Çünkü Javi'nin yetişkin versiyonu mükemmel değil, ama tatlı, nazik ve gülünç derecede seksi, bunların hepsi son derece çekici. Ayrıca Javi'yle olan ilişkim, kusursuz özgeçmişimde bir leke gibi hissettiriyor. Sanki bir hedef için çalışmışım da başaramamışım gibi. Buna katlanamam.

Şakaklarıma masaj yapıyorum, hevesle beklediğim sıcak kahve soğuyarak eski halinin ılık ve kalitesiz bir versiyonuna dönüştü.

Koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü yakışıklı beyaz bir adam masamıza yaklaşıyor.

"Alabilir miyim?" diye soruyor bana, şekerliği göstererek. "Elbette," diyorum dalgınca.

"Geri getirmekten mutluluk duyarım. Onsuz kalmanı istemem."

Ona bakıyorum. Javi'nin yüzünü görmesini imkânsız kılacak bir açıda duruyor ve bana göz kırptıktan sonra, benimle flört etmek için bilerek bu şekilde konumlandığını anlıyorum. Huysuzum ama aynı zamanda Javi'yle uğraşmak da istiyorum. Adam gittiğinde, "Çok tatlıydı." diyorum.

"Ve bir pislik," diye gözlemliyor Javi açıkça. "Erkek arkadaşın olabileceğim halde seninle flört etti."

"Değilsin."

"Mesele bu değil." Javi arkasını dönüyor ve birkaç masa ötede oturan adama ters ters bakıyor. "Ve masasında üç şeker dökücüsü var, yani görünüşe göre *birinin* numarasını almadan buradan ayrılmıyor. Hatta belki üç."

Javi nasıl bu kadar gözlemci olabiliyor? Ben olsam Sunucu onları kazara orada bırakmıştı. Dudaklarımı büzdüm ve yavaş bir nefes verdim.

"**Ve**" diyor Javi, işaret parmağını havada tutarak, "alyansının olması gereken yerde bronz bir çizgi var."

Kahretsin, işte bu. Başımı eğiyorum ve omuzlarımı çökertiyorum.

Hayır, üzülmesi gereken ben değilim; bu adamlar doğruca cehenneme gidebilirler. Öfkeyle doğruluyorum ve zamparalık girişiminde bulunan kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyorum: "Siz ikiniz bu performansı erkeklerin ne kadar korkunç olabileceğini göstermek için mi koordine ettiniz?"

Adam koltuğunda kayıyor ve bize arkasını dönüyor. Javi'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Ne ~~yaptı~~mben?" "Var mı sen değil olmuştur oturmak Burada ve geçmiş yirmi

dakika mı? Yoksa hayalet olmak senin tüm kişiliğin mi?"

"Bunu hak ettim," diyor ciddiyetle.

"Eminim öyledir."

Tanrım, tam bir felaketim. *Gururun nerede, Mari? Kötü kalpli hislerin nerede?* Tamam, yeter artık. I

Bu adamı Şimdi ve sonsuza dek arkadaş olarak zonluyorum. Ve onun sayesinde, bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Omuzlarımı kıvırıyorum, temiz bir nefes alıyorum ve kenetlenmiş ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Arkadaş olalım mı diyorsun?"

"Evet," diyor Javi. "Tıpkı eskiden olduğumuz gibi." "Sen hayatımdan çıkmadan önce."

"Kefaretimi ödemem gerekiyorsa, öderim. Bu adil olan tek Şey." "Ciddi bir Şey düşünmüyorum-"

"Ama *bir Şeyler* düşünüyorsun."

"Şey, elbette. *Her zaman* bir Şeyler düşünürüm." Javi yan gözle bana bakıyor. "Söyle o zaman."

"AnlaŐmamızı yerine getirmemizi istiyorum." Kaşları birbirine çarptı. "Ne anlaşması?"

"Üniversitede yaptığımız anlaşma. Birbirimizin randevularını kontrol etmekle ilgili olan. Onları inceleyeceğimizi söylemiştik, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum. Çocukluk ve sen zil zurna sarhoŐtun."

"Yine de dün gibi hatırlıyorum. Hadi ama Javi, bu hâlâ iyi bir fikir. RandevulaŐma konusunda berbatım ve tüm bu saçmalıkları eleyip bana değerli bir erkek arkadaş bulacak birine ihtiyacım var. Sen..."

"RandevulaŐma konusunda da bok gibisin, elbette," diye bitiriyor. "Ama bana nasıl yardım edebileceğini anlamıyorum."

"Tamam, bir dakika benimle kal. Son çıktığın kişiyle ne oldu?"

Javi iç geçirir. "Benim aracılığıyla kardeşlerime ulaŐmak istediği ortaya çıktı. Onu ailemle tanışmaya davet ettiğim anda Manny'nin peşine düştü. Çok utanç vericiydi."

"Ah, bunun için üzgünüm."

"Önemli bir Şey değildi," diyor omuz silkerek. "Ciddi falan değildik."

"İşte burada ben devreye girerim. Çıktığınız kişiye sorduğunuzda asla dürüstçe cevap vermeyeceği zor soruları sorabilirim."

"Nasıl yani?"

"Onunla sohbet ederdim. 'Javi harika biri ama kardeşleriyle tanıştın mı? Onlar gerçekten seksi. Ve başarılı. Yani, Javi sevimli falan ama kardeşleri şarkı söylüyor, paraları var ve-' "

"Pekâlâ, pekâlâ, kendinizi role bu kadar kaptırmanıza gerek yok." Javi öne doğru eğilir ve dirseğini masaya dayar. "Diyelim ki anlaşılmayı yerine getirme fikrine *temkinli* yaklaşıyorum. Bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Bu bir başparmak yukarı, başparmak aşağı önerisi olacak. Ya onaylarsınız ya da onaylamazsınız. Eğer onaylamazsanız, kararınıza saygı duyar ve yoluma devam ederim. Dürüst olmak gerekirse, kalın dudaklarım ve daha da kalın bir sikim beni çoğu zaman kör ediyor."

Javi yüzünü buruşturuyor.

Gördün mü Mari? Bu iyi bir şey. Platonik arkadaşlar böyle yapar.

"Ama kişi başparmak işaretini aldığında," diye devam ediyorum, "sizi denklemden çıkarıyorum ve her şey bana ve ona kalıyor."

"Peki bunu ne kadar süre yapacağız?"

"Düzenleme bize ne kadar hizmet ederse etsin."

Doğruldu, sonra başını salladı. "Bu anlaşma konusunda bu kadar gerçekçi olmamız gerektiğinden emin değilim. Yani, ya biriyle çıkmamam için saçma sapan nedenler bulursan?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bu benim anım, lanet olsun. Kelimenin tam anlamıyla yıllardır çalışıyorum. "Çünkü dostum, her sözleşme iyi niyet yükümlülüğü getirir ve bizim anlaşmamız da farklı olmayacak. Bir hatadan kaçınmana yardımcı olmak için elimden gelenin en iyisini yapma yükümlülüğüm olacak ve sen de aynı yükümlülüğe sahip olacaksın."

"Ama ya çıkmak istemiyorsam?"

"O zaman buna gerek yok. Sadece randevulaştığınızda anlaşma devreye girer."

"Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Büyük bir şeyi. Sanki bu bir noktada beni kışkırmadan ısıracakmış gibi."

"Neden olsun ki?"

"Bilmiyorum," diyor. "Sasha ve Brittany ile hiç böyle bir şey yaptınız mı?"

"Tanrım, hayır. Onlar da benim kadar umutsuz. Bakın, bunun güzelliği sorunun özünü ele alması: yeni biriyle çıkmaya başladığımızda tarafsızlığımızı kaybetme eğilimimiz. Rob'un hep kötü niyetli olduğunu düşündüğünü hatırlıyor musun?"

"Alçak" kelimesini kullandığımı sanmıyorum. Kulağa SAT kelimesi gibi geliyor."

"*Demek* istediğim, o kadar etkilenmişim ki işaretleri aramak aklıma bile gelmedi. Ama tarafsız bir gözlemci sizin gözden kaçıracağınız şeyleri görür."

"Kardeşlerimden biriyle çıkmak isteyen bir kadın gibi."

"Ya da aynı anda birkaç kadınla çıkan bir adam ve her biriyle özel olduğunu iddia ediyor."

Kaşlarını çatarak başını eğiyor. "Bu sana da oldu mu?"

"Oldu," diyorum, çok fazla para harcayan o pisliği hatırlayarak.

Hukuk fakültesindeki zamanımın çoğunu.

"Eğer böyle bir deneyimden kaçınmanıza yardımcı olabilirim, buna değer. Peki bu nasıl olacak? Pratık olarak. Yani, ben buradayım ve sen... oradasın."

"İhtiyacınız olduğunda sizin adınıza keşif yapmak için yeterince sık burada olabilirim. Ayrıca her zaman FaceTime ve görüntülü toplantılar da var. Hayatımdaki çoğu insanla zaten bir ekran aracılığıyla iletişim kuruyorum." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Biz akıllı insanlarız. Eminim bir yolunu buluruz."

"Yine de gerçekten akıllı mıyız? Özellikle de aşk hayatımızı rayına oturtmak için bu kadar aşırıya kaıyorsak?"

Javi'nin bunu bilmesine gerek yok ama anlaşmaya sadık kalmak istememin tek nedeni aşk hayatımı rayına oturtmak değil. Ayrıca onu arkadaş bölgesine sıkı sıkıya bağlı tutmak istiyorum ve anlaşma bunun gerçekleşmesini sağlayacak. "Her zamanki gibi, bunu fazla dūřunuyorsun. Bizim için iyi olacak, söz veriyorum." Elimi uzatıyorum. "Peki, ne diyorsun? En azından bunu gerçekleştirmeyi *deneyecek* kadar ilgini çekti mi?"

Birkaç saniye bana baktı, sonra dedi ki, "Evet, ben Deneme amacıyla teklifinizi kabul etmek yeterince ilgimi çekti."

Anlaşmamız üzerine el sıkışıyoruz ve o an umut verici geliyor. Arkadaşlar, arkadaşların çöplerle çıkmasına izin vermez. Javi'yi başka kadınlarla izlemek zor olacak olsa da, bu tam da ihtiyacım olan türden bir uyandırma ağrısı.

BÖLÜM 25

Mari

Şimdi

C hloe ilk seçimde vücudumu inceliyor, sonra aynada bakışlarımla buluşuyor. "Met Gala'ya gidiyormuş gibi görünüyorsun ve tema Vulvas: Portal to Zevkle."

"Dangalak gibi mi görünüyorum?" Gülerek soruyorum.

Başını sallıyor, yüzü asık. "İyi bir kız gibi karşılamanızı isteyen karanlık bir romantik kahraman tarafından hırpalanmış bir tane. En ufak bir harekette kırışıyor, çok sayıda dokulu kıvrımı *var* ve allık pembe renkte, Tanrı aşkına. Bunu giyerken bir şişe şampanya patlatın ve fişkırıyormuş gibi görünün."

Şirketin etrafındaki söylentilere göre Chloe bir keresinde bir yargıca "git kendini yumrukla" demiş ve bu yüzden ceza almış. Görünüşe göre bağımsız zengin olmanın avantajları var. Eski parayla da geçinmiyor. Anlattığına göre, Spelman'da bir yatırım yönetimi kulübüne katılmış ve kendisi ve ailesi için etkileyici derecede kazançlı bazı hisse senedi alımları yaparak bilgisini test etmiş. Mesele şu ki, onun işine *ihtiyacı* yok ve korkunç derecede zeki olduğu için aslında *ona* ihtiyacı olan *bizim şirketimiz*.

Dükkânın gelin danışmanı Benji'ye şöyle bir bakıyorum; şen şakrak kişiliği tıpkı patlamış bir balon gibi sönüyor

Chloe ne zaman ağzını açsa.

Başını eğerek beni inceliyor, dudakları ince bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Üzgünüm Benji, bunu pas geçeceğim. Seni tanıyorum. alışılmışın dışında bir şey denememi istedi ama aklımdaki bu değildi. Klasik, şık ve belki biraz da uçlarda bir şey istiyorum."

"Başka bir deyişle," diye ekliyor Chloe, bir gelinlik dergisini karıştırırken, "dangalak gibi görünmek istemiyor."

"Hayır, sadece biriyle arkadaş olmak istiyor," diye mırıldanıyor Benji, elbisenin gizli fermuarını dikkatlice aşağı çekerken.

Gözlerimi açıyorum ve Benji'nin aynadaki yüzüne bir bakış fırlatıyorum. Muzipçe sırtıyoruz ve sonra koridorda koşturmadan önce daha fazla seçenekle geri döneceğini söylüyor.

"Bunu duydum," diyor Chloe o gidince. "Bu keşke kendi başıma bulabilseydim dediğim türden bir geri tepme. Benji ve ben kesinlikle arkadaş olabilirdik."

Elbiseyi çıkarıp köşede pusuya yatmış olan ve muhtemelen ipeğini bozacağımdan endişelenen kadına uzatıyorum. "İkiniz de arkadaş olamayacak kadar şirretsiniz. Bu bir kural."

Chloe bana patentli gülümsemelerinden birini veriyor. Bunun adı "Rahatsız Edilmemiş." İç geçiriyor. "Pekâlâ, ataerkilliğe yaptığın modası geçmiş ve aceleci saygı duruşunda nedime olarak hizmet etmem için beni taciz ettiğine göre, sanırım sana yardım etmeyi teklif etmeliyim. Bu yüzden yardıma ihtiyacın olup olmadığını soruyorum."

"Bu *inanılmaz* samimi teklif için teşekkürler," diyorum topuklu ayakkabılarımdan sıyrılarak, "ama her şey kontrolüm altında."

"Tanrıya şükür," diyor Chloe, "çünkü benden gerçekten yardım isteseydin ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen öğürüyorum," diyorum.

Sanki akla hayale gelmeyecek bir Şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi nefesini üflüyor. "Ama ciddi, eğer yapmam gereken bir Şey varsa, söyle bana, tamam mı? Bir düğünü planlamakla ilgili hiçbir fikrim yok - ya da bunların beynimde yer etmesini istemiyorum - ama adım adım talimatları gerçekten iyi takip edebilirim."

"Bunu aklımda tutacağım ama gerçekten de çoğu konuda iyi durumdayım."

"Mükemmel," diyor ve yükselticinin önünde stratejik olarak konumlandırılmış kanepeye çöküyor. Chloe tüm koltukları kaplayacak Şekilde yayılmış durumda ama burada bize katılacak başka kimse olmadığı için bunun bir önemi yok.

Benji yanında başka bir çalışanla geri döner. "Tamam, işte tam size göre olduğunu düşündüğüm bir Şey. Şık bir korse, altta biraz hacim ve arkadan bir sürü drama."

Chloe kıkırdıyor. "Çıktığım son kadın da arkadan bir sürü drama çıkarıyordu."

Benji gözlerini deviriyor. "Her neyse, bu numaranın güzelliği içine girebilmeniz, yani giydiğinizde makyajınızı lekeleyeceğinizden ya da saçınızı bozacağınızdan endişelenmenize gerek yok."

Elbiseyi giymeme yardım ediyor, Şaşırtıcı derecede karmaşıık olmayan bir başarı ve bitmiş görünüme hayranlık duyuyor. Benji, yüklü bir komisyon almaya çalışan birinden beklenecek tüm yetenekle ağzını kapatıyor ve gözleri merakla parlayarak beni daire içine alıyor. "Sanırım bu o."

"Sanırım bu o," diye onaylıyor Chloe, bana baktıkça gözleri kuşku bir Şekilde parlıyor.

Yansımana bakıyorum. Modern kare yakası, ustalıkla yerleştirilmiş pilileri ve resepsiyonda dans etmemi sağlayacak yırtmacı ile bu elbise gerçekten göz kamaşırtıcı.

Hepsinden iyisi, cepleri var! Çünkü kim düğün gününde atıştırılmalıklara kolayca erişmeyi sevmez ki? "Tamam, ciddi bir rakibimiz var."

"Você está linda, filha," diyor arkamdan bir ses.

Etrafımda dönüyorum ve nefesim kesiliyor. "Pai, o que o senhor está fazendo aqui?"

Çenesini eğiyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. Onu daha iyi tanımasam kaçmak istediğini düşünürdüm ama babamı hiçbir şey telaşlandırmaz, bu yüzden alışılmadık derecede kararsız davranışının başka bir açıklaması olmalı. "Você está experimentando seu vestido de noiva. Um pai não deveria estar aqui?"

Ben gelinlik denerken burada olması gerektiğini düşünmesi çok tatlı. Acı tatlı da. Çünkü annemin burada olmasını isterdim ama değil. Düşmek üzere olan gözyaşlarımı burnumla uzaklaştırıyorum. Bana neler oluyor böyle?

Babam ellerini uzatarak yaklaşıyor ama Benji dirseklerini savurup kalçasını oynatarak onu durduruyor. "Üzgünüm, yapamam. Bu elbise çok pahalı."

"Sen az önce...?" Chloe koltuktaki tüneğinden soruyor. "Dominikli, Spanglish seven kığım bile böyle bir şey söylemek için dudaklarımı düzeltemez."

"Benji," diyorum, bana yardımcı olacak bir nefes alarak, "babam İngilizce biliyor."

"Ah, doğru, özür dilerim," diyor, yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Öyle bile olsa, elbise..."

Babam Benji'ye ters ters bakıyor, o da tehlikeli bir bölgede olduğunu çabucak kavlıyor, titrek bir el kaldırıyor ve geriye doğru dev bir adım atıyor.

"Senin için hep istediğim şey buydu Marisol," diyor babam bana sevgiyle bakarak.

Yanaklarımı *tutuyor* ve Tanrı aşkına *sıkıyor*.
donup kalmama neden oldu. Otuz yılım boyunca

Babam yüzüme *hiç* dokunmadı; bu yaşımda bu fenomeni yaşıyor olmak birçok açıdan endişe verici.

Benji bir kütikülü çiğnerken inliyor.

"Bekle," diyorum babama. "Benji'nin acısına son vereyim ve şunu çıkarayım. Hemen döneceğim." Birkaç adım attıktan sonra başım oyuncak bebek gibi dönerek arkamı dönüyorum. "Telefonum nerede?"

"Al," diyor Chloe, bana uzatırken. Dudağını ısıırıyor ve her zamanki gibi sakın görünmüyor.

"Sadece... bana bir dakika ver." Kaçak bir gelin gibi koşarak uzaklaşıyorum ve kendimi dükkânın arka tarafındaki soyunma odasına kilitliyorum. Birkaç derin nefes aldıktan sonra telefonumun sık kullanılanlar ekranını kaydırıp Javi'nin adına dokunuyorum.

Neyse ki hemen telefonu açtı. "Hey, Mari, ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Arka planda takırtılar ve bazıları gürültülü olan bir sohbet akışı var.

"*Barda mısın*, Javi?"

"Evet, öyleyim" diyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor. "Teknik olarak, bir barmenlik pozisyonu için görüşüyorum. Jeremy'nin yanında. Fazladan para ve ilham işime yarar diye düşündüm. İnsanlar içkilerini yudumlarken her türlü saçmalığı konuşurlar."

"Neyse, boş ver o zaman," diyorum nefesimi düzene sokmaya çalışarak, "meşgulsün-"

"Hayır, bekle! Sessiz bir yere gideyim. Telefonda kal."

O beni bekletirken gözlerimi kapatıyorum ve içimden sayıyorum. Bir dakikadan az bir süre sonra, bir kapının kapandığını duyuyorum.

Javi, "Tamam, tamamen seninim," diyor. "Ne oldu?" "Ben sadece... Bekle, oturmam lazım."

Soyunma odasının kapısının çalınmasıyla irkiliyorum ve utanç verici bir çığlık atıyorum.

"Marisol?" Benji sesleniyor. "Önlüğü bana verme nezaketinde bulunur musun?"

"Evet, bana bir dakika ver Benji. Şimdi çıkarıyorum."

Telefonu bankın üzerine bırakıyorum ve elbiseden çıkarken Javi'nin sesini hoparlöre veriyorum.

"Mari, her şey yolunda mı?" Javi soruyor. "Güvende misin?"

Bu soru beni neredeyse ağlatacak. Hayır, kendimi hiç güvende hissetmiyorum ama Javi fiziksel güvenliğimi soruyor, bu tamamen farklı bir endişe.

"Javi, ben iyiyim. Elbise deniyorum. Düğün için." Cevap yok. "Javi?"

Boğazını temizliyor. "Ben buradayım."

"Bana bir saniye ver." Kapıyı açıyorum ve elbiseyi seçiren gözlerle bakan Benji'ye veriyorum, sonra da üzerimde sadece sütyen ve külotla banka oturuyorum. Uzun bir nefes üfleyerek başımı duvara yaslıyorum. "Tamam, döndüm ve babam burada."

"Baban tam olarak nerede?" diyor, sesi sıkıntılı geliyor.

"Butikte, soyunma odamda değil. O sadece... ortaya çıktı."

"Ve bu kötü bir şey mi?" diye soruyor usulca.

"Hayır. Neden olsun ki? Sanırım deniyor. Ama şimdi annemi ve onun burada *olmadığı* gerçeğini düşünüyorum. Düğüne geliyor tabii ki. Bu aynı şey değil ve ben buna üzülüyorum. Beni baloya da uğurlamadığını söylemiş miydim?"

"Sen yaptın."

"Doğru. Sadece... büyük anları paylaşmayı başardı - üniversiteden ve hukuk fakültesinden mezun olmak ve şimdi de düğünüm - ve bunun için gerçekten minnettarım çünkü o

Burayı sevmiyor ama ben de buradayım ve keşke küçük anlar için yanımda olsaydı: doğum günleri, akşam yemekleri, her neyse. Bir yetişkin olsam da anneme her zaman ihtiyacım olacak. Bu arada babam da dışarıda, destek olmaya, var olmaya çalışıyor. Ve ben bunun yeterli olmadığını düşündüğüm için kendimi bok gibi hissediyorum. *Onun* yeterli olmadığını. Bu düşün, üstesinden geldiğimi sandığım duygularımı yeniden gündeme getiriyor."

Bir duraklama oluyor ve sonra Javi şöyle diyor: "Terapistim bana amacın bir sorunla başa çıkmak değil, onu işlemek olduğunu söylüyor. Onu hayatınızın geçmişi içinde anlamlandırmak, sadece sorgulamak ve bir daha asla duyulmamak üzere bir kutuya koymak değil."

"Bir terapistte mi gidiyorsun?"

"Görüyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç ay. Mesele şu ki, şu anda hissettikleriniz tamamen normal. Terapistinizi bir sonraki görüşünüzde bu konu hakkında konuşabilir, bu süreci atlatabilirsiniz."

"Bir kutuya koymak değil."

"Aynen öyle."

"Belki de terapistim olman için *sana* para vermeliyim."

Kıkırdıyor. "Bu aptalların liderlik etmesi gibi bir şey olurdu-" "Bana *aptal* mı diyorsun?"

"Tabii ki hayır. Seninle bir sorun yaşamadığım için alındım. kendime aptal demem."

"Neden yapayım ki? Kendinin farkında olmak büyümenin önemli bir parçasıdır."

"Her neyse," o diyor, germe dışarı ve kelime, "Senden bahsediyoruz, benden değil ve bir önerim var."

"Duyalım bakalım."

"Belki de annenle kalp kalbe konuşmanız gerekiyordur. Sonunda sizi rahatsız eden her neyse ortaya çıksın."

etrafından dolaşıp her şey yolundaymış gibi davranmak yerine."

"Şimdi *gerçekten* terapistim gibi ~~konuşuyorsun~~" diye

homurdandım. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Sen yapardın," diyorum

gülümseyerek. "Alex ne

diyor?" "Ne hakkında?"

"Annenle olan durum hakkında. Düğüne katılması hakkında."

Kaşlarımı çattım. "Ona bu konudan pek bahsetmedim. Yani, annemle babamın boşandığını biliyor tabii ki, ama ayrıntılara girmedim."

"Terapistin bunu biliyor. Ben de biliyorum. Belki evleneceğin adam da bunu bilmeli."

"Evet," diyorum burnumu çekerek. "Belki de. Ben sadece... tüm bunları bugün ya da yakın zamanda düşünmek istemedim."

"Baban şimdi nerede?"

"Ön tarafta. Chloe ile birlikte." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Tanrım, muhtemelen ona OnlyFans hesabının nasıl açılacağını gösteriyordur."

"Babanızın zaten bir OnlyFans hesabı olduğuna eminim."

"Ew, dur." Kıkırdıyorum, sonra tam bir kahkaha patlatıyorum. "Teşekkürler, Javi. Buna ihtiyacım vardı."

Arka planda birinin Javi'yle konuştuğunu duyuyorum ve sonra Javi tekrar hatta döndüğünde, "Hey, dinle, bara dönmem gerekiyor, böylece bu denemeyi bitirebilirim. Muhtemelen iyi bir ilk izlenim bırakmıyorum-"

"Tabii, anlıyorum. Böldüğüm için özür dilerim. Bu erime sürecinde bana yardım ettiğiniz için teşekkürler."

"Her zaman." Duraklıyor, sonra diyor ki, "Yani telefonu kapattıktan sonra bu uygulamaları bir kutuya koymayacaksın,

Değil mi? Ve babana sadakatsizlik ettiğini düşünmeden annen için üzölme lütfunda bulunacaksın, öyle mi?"

"Evet baba," diyorum gözlerimi devirerek.

"Beni uyarmadan böyle şeyler söyleme. Az önce bir fındık kırdım."

Homurdanıyorum. "Mülakatta iyi şanslar." "Teşekkürler, ihtiyacım olacak."

"Güle güle, Javi."

"Güle güle, Mari. Te quiero. Para siempre." "Para sempre."

Sanki Javi'nin duygularımı bir kutuya koyduğumu söylemesine ihtiyacım varmış gibi. Onun bile bildiğinden çok daha uzun süredir bunu yapmamın sebebi o.

Cumartesi, 18 Mayıs 2024

WhatsApp Sesli Mesaj

Merhaba Marisol, ben annen. Tarifile ilgili bir şey hatırladım: Javi'ye söyle, peynirli ekmek için her iki nişasta t ü r ü n ü de (azedo ve doce) almaya çalışsın. Paketin üzerinde polvilho yazsın, tamam mı? Ve ona resim göndermesini söyle! Te amo. Tchau. Tchau. Tchau. Tchau.

BÖLÜM 26

Mari

Düğünden Bir Yıl Önce

H Birinin iyi bir arkadaş olduğunu nasıl anlarsınız? Kendi ebeveyniniz onlarla sizin aracılığınızla iletişim kurduğunda. I

annemin yemek pişirme tavsiyesinin ekran görüntüsünü alıp Javi'ye gönderiyorum. Okundu bilgisi hemen beliriyor, ben de arama düğmesine dokunuyorum.

Telefonu açtığında ona "Hey, Manhattan'dayım," diyorum. "Ne için?" diye sordu.

"Tripp, Friday Night Frights'ın içki ruhsatıyla ilgili bir sorun yaşıyor. Bu öğleden sonra acil bir duruşmaya katılacağım. Yarın öğle yemeği yeriz diye düşünüyordum."

"Kahretsin Mari, gelemem. Doğum günü partisine gidiyorum." "Boo, bu berbat. Doğum günü partisi kimin için?"

"Şey, yeni biriyle görüşüyorum."

"Oh, *gerçekten* mi? Ve bu haberi paylaşmak aklına gelmedi mi? Anlaşma yüzünden tabii ki."

"Oldukça yeni, bu yüzden senden bir şey yapmanı istemeden önce biraz bekleyeceğimi düşündüm."

"Bay Báez, anlaşmamızın ruhuna uymuyorsunuz. Potansiyel kız arkadaşlarımı mümkün olan en kısa sürede değerlendirmem gerekiyor."

"Biliyorum, biliyorum, sadece... Çok meşguldüm. Ve bunun bir yere varacağından bile emin değildim."

"Tamam. Ben yaparım. ver sen a geçmek Bu zaman. Evet, yok Hayatınızdaki bu araştırılmamış kişinin bir adı var mı?"

"Sofia."

"Bugün Sofia'nın doğum günü mü?" "Hayır, onun..."

"Seni duymakta zorlanıyorum. Tekrar söyle."

"Oğlunun doğum günü olduğunu söyledim."

"Çocuğu mu var?"

"Evet, bir çocuğu var. Bu ağır bir suç değil."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye homurdandım. "Sadece... çocuk istediğini ya da çocuğu olan biriyle çıkmak istediğini hiç söylemedin."

"Daha çok erken, yani..."

"Sofia'nın sosyal medya hesaplarını incelediğinize inanıyorum."

İç çekiyor. "Tabii ki."

"Ve?"

"Ve parti yapmayı seviyor. Ve bowling. Şimdilik söyleyebileceğim tek şey bu. Anlık kırmızı bayraklar yok."

"Tamam, o zaman bu işe yarar." "Nasıl?"

"Madem şehirdeyim, seninle partiye gelebilirim." Kıkırdıyor.

"Bunu nasıl çevirebilirim ki?" "Sakin ol. Ona üniversiteden yakın bir arkadaşının

sadece bir gün, ve sen onu uğraması için davet ettin." "Bu biraz kabaca."

"Bu bir çocuğun doğum günü partisi. O kadar derin değil. Kaç yaşında?"

"Dört."

"Latine?"

"Evet. Porto Rikolu."

"Tanrı aşkına, Javi. Bu partide üç yüz kişi falan olacak."

"Haklısın," diyor gülererek. "Tamam, iyi, iyi, iyi. Parti Harding Park'ta, Bronx'ta. Saat on iki. Seni on bir gibi almamı ister misin?"

"Hayır, seninle orada buluşacağım. Birlikte gelirsek benden şüphelenebilir. Bir uğramak daha uygun olur."

"Tam bir entrikacısın."

"Bu benim DNA'mda var. Bana adresi gönder."

Telefonu kapattım ve bavulumu karıştırdım. Bir insan dört yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde ne giyer ki? Aslında kıyafetimin bir önemi yok. Bir görevdeyim ve bunun birini etkilemekle bir ilgisi yok.

* * *

"On üç tam şurada," diyor şoförüm, ağaçlarla kaplı sakin bir sokaktaki bej-kahverengi bungalovu göstererek. Beyaz demir çit flamalar ve doğum günü balonlarıyla süslenmiş ve tahmin ettiğim gibi evin çevresinde bir düzineden fazla insan takılıyor. Kısa araba yolunun her iki yanında küçük Porto Riko bayrakları var. Çünkü tabii ki.

"Doğu Nehri bu mu?" Bu gizli mücevher gibi mahalleden şehrin nefes kesen manzarasını seyrederek soruyorum.

"Elbette öyle."

"Teşekkürler."

"Sorun değil canım. İyi eğlenceler."

Arabadan inip el sallayarak vedalaştım. Javi'ye "*merhaba*, buradayım" diye mesaj attıktan sonra birkaç metre ötedeki su kenarına yürüyorum. Javi'nin başparmağıyla onaylaması saniyeler içinde gerçekleşir. Bir dakika sonra, üzerinde kalın kalçalarını saran mavi kot pantolonu ve orman yeşili tişörtü ile rahatça yürüyor.

herkese kaslı kollarının kısmi bir görüntüsünü veriyor. Aynı zamanda benim kişisel kriptonitimi de kullanıyor: güçlü çene hattını tamamlayan saat beş yönünde bir gölge. Bir yandan, onu başka biriyle görmek, Javi'den Kurtulma planımın gerekli bir parçası. Öte yandan, onu görmek, *özellikle de* böyle görüldüğünde, planın amacını hatırlamayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Merhaba," diyor beni kollarının arasına alarak.

Ona gereğinden biraz daha fazla sokuluyorum. "Hey, sen."

"Sana içecek bir şeyler getirelim. Servis yapıyorlar-"

Uzun kıvrıkcık saçlı genç bir kadın koşarak yanımıza geliyor ve Javi'nin kolunu tutuyor. "Baba, acil bir durum var."

Papı. Demek öyle, ha? Bu Sofia olmalı.

Javi kucaklaşmamızdan kurtuluyor ve ona dönüyor. "Neler oluyor?" Bana bakıyor, sonra alnına vuruyor. "Bu arada, bu benim arkadaşım Mari. Sana bahsettiğim kişi."

"Merhaba Mari, tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor içten bir gülümsemeyle. "Böldüğüm için çok üzgünüm ama bir grup huzursuz dört yaşında çocuğum var ve eğlence az önce iptal oldu."

"Olamaz, ne kâbus ama" diyorum. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Javi'nin yapabileceğini umuyorum."

"Neye ihtiyacın var?" Javi sorar.

"Elmo'yu oynaması için iş yerinden bir adam tuttum ama piç kurusu hasta olduğunu iddia ediyor. Kaçacağını bilmeliydim, yani bu tamamen benim suçum. Her neyse, kostüm ve müzik bende. Aslında kardeşimi de oynatırdım ama o çok kısa ve sen de kostüm için mükemmel bir yapıya ve boya sahipsin."

"Elmo'yu oynamamı istiyorsun," diyor Javi yavaşça, başı yana eğik. "*Susam Sokağı*'ndan."

Sofia utangaç bir şekilde yüzünü buruşturur. "Sadece bir saat." Javi irkilince ekliyor, "Ya da yarım saat. *Her şeyi* kabul ederim. Danny için! Aktör olduğun için bunun senin için kolay olacağını düşündüm."

"Bana aktör demek biraz abartı olur. Hem neden Danny'nin babası yapamıyor? O burada değil mi?"

"Melek mi? Hayır, o nasıl davranacağını bile bilmez. O sadece bira içmek ve sorun çıkarmak ister."

İçimden kıkırdıyorum. Javi'nin bir ilişki bekçisine ihtiyacı yok; Sofia onunla çıkma ihtimalini kendi başına yok edecek. Yine de onu iyi tanıyorum. Kalbi yumuşacıktır ve Sofia'nın küçük oğlu arka bahçede bir yerlerde en sevdiği tüylü canavarın ortaya çıkmasını beklerken bunu yapmamasına imkân yok.

Javi kafasının arkasını kaşıyarak, "Ama *Susam Sokağı* hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor.

"Ben biliyorum! Sana koçluk yapabilirim!" Dedim.

Javi'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor, sanki telepatik olarak bana Go'yu geçmeden doğruca cehenneme gitmemi söylüyor.

Sofia zarif bakımlı ellerini rahatlamış bir şekilde göğsüne atıyor. "Aman Tanrım, siz ikiniz hayat kurtarıcı olacaksınız."

Javi iç çeker. "Tamam, tamam. Ben yaparım. Küçük adam doğum günü dileğini yerine getirmeyi hak ediyor."

Yirmi dakika sonra Sofia'nın yatak odasının önünde, Sofia ve diğer ebeveynler özel konuk gelmeden önce hızlı bir öğle yemeği için çocukları toparlarken Javi'nin kostümünü giymesini bekliyorum. Sofia'nın bu evin sahibi olduğunu öğrendiğim büyükannesi, ev elbisesi ve terlikleriyle yanımdan geçip gidiyor. Dışarıda bir parti olduğu hiç umurunda değil gibi görünüyor ve koridorunda duran garip hanımefendiyle aşırı derecede ilgileniyor.

Odanın içinden önce bir takırtı, sonra da bir gümbürtü duyuyorum ve kapıyı çalıyorum. "Orada her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye bağıyor

Javi. "Giyindin mi?"

"Evet."

"İçeri girebilir

miyim?" "Eğer

gerekiyorsa."

Odanın içine girdim ve durdum. "Bu... kahverengi." "Uh-huh."

Bundan daha fazlası. Kostüm keçeleşmiş. Sanki bu çamurlu canavar ön taraftaki nehre dalmış, silkinip kendine gelmiş ve hareket etmeye devam etmiş gibi. Ayrıca canavarın ayakları da yok; Javi'nin bağcıklı ayakkabıları yıpranmış etek ucundan görünüyor. Kısacası, bu Elmo'nun Wish.com versiyonu.

"Bir şey söyle," diye yalvarıyor.

"Yapamam," diyorum gülmemek için kendimi zor tutarak.

"Ben resmen öldüm."

Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Beni bu pisliğe sen bulaştırdın!"

"Ben mi?" diyorum ellerimi nazikçe göğsüme koyarak. "Tek yaptığım yardım teklif etmektir."

"Bu kadarı yeterdi," diyor huysuzca. Abartılı bir iç çekişle tüylü ellerini yanlarına vuruyor. "Bu asla işe yaramayacak. Kandırıldıklarını anlayacaklar ve acımasız olacaklar."

"Onlar dört yaşında çocuklar; umurlarında olmaz. Onlara sadece beklediklerini verin. Elmo naziktir. Elmo dinler. Elmo kendinden üçüncü şahıs olarak bahseder."

"Elmo'nun sesi büyükannemin sesine benziyor."

"Hayır, Elmo sesler gibi biri kim sadece Helyum solumak. Belki de bu konuda pratik yapmalısın."

Javi boğazını temizler. "Merhaba, çocuklar ve kızlar. Burası şimdiden çok sıcak oldu."

"Javi, orada küfür edemezsin."

"Hayır, *sana* söylüyorum *burada içim* kaynıyor. Asla on dakikadan fazla dayanamayacağım. Hadi şu işi bitirelim."

Elini tutuyorum ve evin çitlerle çevrili arka bahçesine giden kısa basamakları çıkmasına yardım ediyorum; burada iki düzine çocuk, ortada havuz olmamasına rağmen neon havuz erişteleriyle birbirlerine vurarak koşturuyor. Kırmızı bir pelerin ve taç takmış olan doğum günü çocuğunu fark etmek çok kolay.

"Sizi tanıştırmamı ister misiniz?" diye sordum.

Javi inliyor. "Beni sakinleştirici bir silahla vurmanı istiyorum."

Suratımı asmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Mayıs ayında güzel bir gün, ama kostümün içinde çok daha sıcak olduğunu hayal ediyorum. Fazladan huysuz olmasına şaşırmadım. Yine de. "Oh, sus. Çocuklar sana güveniyor. Unutma, bugün Danny'nin büyük günü."

DJ'e parmaklarımla işaret verdikten sonra, bahçenin her köşesindeki hoparlörlerden çalan merengue'nin sesini kısıyor.

"Selam millet," diyorum sesimi kakofoninin üzerine yansıtmaya çalışarak. "Bugün sizin için özel bir ikramımız var!"

Çocuklar bana doğru dönüyor, Javi'yi arkamda gördüklerinde birkaç çift gözleri şişiyor. Küçük tatlı bir kız hemen ağlamaya başlıyor; bir diğeri kaçıp annesinin eteğinin kıvrımlarına saklanıyor.

Danny, onur konuğu, ayağını yere vuruyor. "Bu Elmo değil!"

"Bu Elmo değil" korusu hararetli bir tona ulaşıyor ve Javi sanki ben onun kalkanıymışım gibi arkama geçiyor.

"Hayır, hayır," diyorum, keşke arkadaşşıma yardım etmek için gönüllü olmasaydım. "Bu... Elmo'nun kuzeni... Guillermo! Porto Riko'dan buraya sizinle kutlama yapmak için geldi."

Javi tüylü bir kolunu uzatıyor ve el sallıyor. Yetişkinlerden bir kıkırdama korosu geliyor ve ardından DJ bilmediğim bir çocuk şarkısı çalıyor.

Javi'yi sahnenin ortasında bırakarak sola doğru kaçıyorum.

"Merhaba çocuklar!" diyor tiz bir sesle. "Guillermo burada olduğu için *çok* mutlu!"

"Guillermo sıkıcı!" diye bağıyor büyük çocuklardan biri.

DJ kabininin yanında birasını yudumlayan bir adam boştaki elini kavuşturup "Guillermo Porto Riko'luysa bizim için salsa yapmalı" diye bağıyor.

Sofia adamın koluna vurur. "Kes şunu, Angel. Dağınık olma."

İşbirlikçi olduğu her halinden belli olan DJ, pikaba yeni bir plak yerleştiriyor ve salsa sesleri havayı dolduruyor.

Herkes Guillermo'ya umutla bakıyor.

Javi sadece benim kulaklarım için, "Bir daha asla çıkmayacağım," diye homurdanıyor ve sonra kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor. Yaptığı şeyin salsadan çok merengue'ye benzediğini ben bile biliyorum.

"Guillermo'nun bir ortağa ihtiyacı var," diye öneriyor uygunsuz bir şekilde adlandırılan Angel.

"Guillermo'nun arkadaşı onun ortağı olabilir," diyor Javi, elimi tutup beni kollarının arasında döndürerek.

"Beni geri alacaksın, değil mi?" Yüzümdeki aptal sırıtışı engelleyemeyerek soruyorum.

"Aynen öyle," diyor, altı ayaklı bir canavarın sahip olması gerekenden daha zarif bir şekilde hareket ederek.

Çevredeki insanların performansımızı kaydettiğini görebiliyorum ve bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Javi ve ben bir gün bunu çocuklarımıza anlatacağız. *Bizim* çocuklarımıza değil. Hayır, *ikimizin* de çocuklarına. Ayrı ayrı. *Beynini kapat Mari.*

Adımlarıma yeniden odaklanıyorum. Javi iyi bir dans partneri olmasına rağmen, çocuklar yine huzursuzlanmaya başlıyor, ara sıra biri havuz eriştesiyle vurulduğunda havayı delen bir ciyaklama duyuluyor. Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Psst, çocuklarla etkileşime geçmelisin."

Arka bahçeyi tarıyor ve bana bir başparmak işareti yapıyor, sonra havuz eriştelerinden birini kapıyor ve diğerlerine zıplama oyunlarında katılıyor. Dakikalar süren erişte düellosunun ardından çocuklar bir araya gelip Javi'nin peşine düşüyorlar.

"Guillermo pes ediyor!" diyor gülerek. "Sen kazandın!"

Tüm bu maskaralıkları izlerken gülümsemeden edemiyorum. Tabii ki Javi'nin yüzünü göremiyorum ama sesindeki neşe sırttığı anlamına geliyor olmalı. Kandırılmak buraya kadarmış; bu çocuklar hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar.

Birden yanımda biri durdu. Kafamı kaldırdığımda Sofia'nın Javi ve çocukları izlediğini gördüm.

"O bizim için geldi," diyor bana. "O Javi," diye cevap veriyorum.

"Bir gün harika bir baba olacak." "Belki," diyorum omuz silkerek.

Başını bana doğru çeviriyor ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Şimdi ne bildiğini sandığını merak ediyorum. Beni savunmasız bir anımda mı yakaladı? Javi'ye özlemle mi bakıyordum? Hayır, bu olamaz.

"O harika bir adam," diyorum Sofia'ya. "Çok da mükemmel değil-"

"Kimse değil," diyor.

"Ama iyi bir kalbi var," diye devam ediyorum.

Hâlâ Danny'yle boğuşan Javi'yi işaret ediyor. "Ve çocuklarla arası çok iyi."

"Kardeşleriyle tanıştın mı?"

Sofia inliyor. "Evet, ama fazla konuşmadık. Aramızda kalsın, o kadar da etkilenmedim. Kendilerini o kadar kaptırmışlar ki, bu çok saçma."

Karakteri hakkında dikkat çekecek bir şeyler söylemesini umuyordum ama inandırıcı bir Elmo kostümü satın alamaması dışında hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Ve bu bir hayal kırıklığı. Belki de sandığım kadar iyi bir arkadaş değilimdir.

"Bunu keşfetmek ister misin?" Ona soruyorum.

"Yapardım," diyor sert bir baş hareketiyle. Gözleri yüzümü arıyor. "Onayınızı alabilir miyim?"

Javi ona anlaşılmamızdan bahsetti mi? Neden söylesin ki? Bu, tüm (belirtilen) amacını baltalayacaktır.

"Yani, belli ki senin ne düşündüğünü önemsiyor," diye hemen ekliyor. "Senin onayını almadan kimsenin peşine düşmeyeceğini hissediyorum."

Bunun doğru olduğundan tam olarak emin değilim. Ama belki benim fikrim hala bir şey ifade ediyordur. Ve belki de Sofia potansiyel olarak yıkıcı bir güç olup olmadığını bilmek istiyordur. Durum ne olursa olsun, Javi'yi bir ilişki içinde görmenin çözüm olmadığı benim için çok açık. Hayatıma devam etmek için kendime odaklanmalıyım. Tercihen (ama şart değil) başka biriyle.

Sofia'ya döndüm ve ona duymak istediği şeyi söyledim. "Benim onayıma ihtiyacın yok. Ama onun için iyi olacağını düşünüyorum."

Küçük bir nefes veriyor. "Teşekkür ederim."

Javi paytak paytak yaklaşıyor, tüylü kolu Danny'nin omzuna gevşekçe sarkıyor. "Guillermo'nun suya ve molaya ihtiyacı var."

"Elbette," diyor Sofia. Javi'ye doğru eğilir. "Ve bunu yaptığın için teşekkürler. Artık o aptal kostümü çıkarabilirsin."

O koca canavar kafasıyla başını sallıyor.

Sofia, Danny'yi ortasında bir kek kulesi olan piknik masasına doğru yönlendirirken ben de Javi'yi içeri yönlendiriyorum. Hemen başındaki şapkayı çıkarıyor. Taç kısmındaki saçları dağılmış ve o kadar çok terliyor ki sanki duştan yeni çıkmış gibi görünüyor. Yine de mükemmel.

Yutkunuyorum. Sertçe. "Bu harikaydı ve şimdi gitmem gerekiyor."

"Ne? Şimdiden mi?" diye soruyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Kek yemek için kalmak istemiyor musun?"

"Hayır," diyorum karnımı ovuşturarak. "Daha önce yediğim bir şey bana iyi gelmedi."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, etrafına bakınarak. "Tums?"

"Hayır, ben iyiyim. Uzun bir uyku ve bol suyun üstesinden gelemeyeceği bir şey değil."

"Tamam," diyor. "Keşke arayı kapatmak için daha fazla zamanımız olsaydı."

"Ben de, ama eminim yakında tekrar ziyaret edeceğim."

Oturma odasından geçip neredeyse koşar adımlarla ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Mari," diye sesleniyor tam kaçmaya hazırlanırken.

Arkamı döndüm, bir elim kapı kolundaydı.

"Sofia hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor. "Onaylıyor musun?"

"Çok fazla konuşamadık ama gördüklerim hoşuma gitti. Belli ki oğlunu önemsiyor ve senin hakkında söyleyecek güzel şeyleri var."

"Öyle mi?" diye soruyor, sırtarak.

"Evet. Eğer ilgileniyorsanız, devam edin derim."

Bakışları bir süre yere düşüyor, sonra başını kaldırıp derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Ama bana iyi hissettirmiyor. Ve bu noktaya gelmek hayati önem taşıyor.

BÖLÜM 27

Javi

Düğünden On Ay Önce

MAri ikinci zil sesinde telefonu açar, saat yedide ofisinde oturuyor olmasına rağmen yüzünde geniş bir gülümseme vardır

Sabah.

"Vay canına, bu senin için çok erken," diyor. "Önemli bir şey olmalı."

"Öyle."

Şakacı ifadesi kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "Ne oldu?"

"Biraz araştırma yaptım ve Brian Wilcox ile olan randevunu pas geçmek zorundasın."

İç çekiyor. "Tanrım, onun nesi var? Instagram'ı kontrol ettim ve kayda değer bir şey görmedim."

"Facebook'u kontrol ettim."

"Kahretsin." Bir duraksama oldu ve sonra "Bekle. Facebook hesabın mı var?" dedi.

"Annemi suçlayın. Hepimize bir hesap açtırdı çünkü ulusal bir acil durum sırasında kendimizi güvende hissetmemizi istiyor."

Homurdanıyor. "Onu seviyorum."

"Ve seni seviyor. *Her neyse*, bildiğim kadarıyla Bay Wilcox 6 Ocak 2021'de bir hayalete dönüştü. Instagram'da paylaşımı yok. Facebook'ta paylaşım yok. TikTok'ta paylaşım yok."

"Javi," diyor kaşları birbirine çatılmış bir halde. "Yani sadece bu gerçeklere dayanarak, onun Capitol'de olduğunu varsaymamı istiyorsun. Ülkenin öbür ucunda."

"Bu bir olasılık."

"Bahse girerim Sofia'nın Ocak ayında dijital ayak izi yoktur. 6."

"Sofia ve ben artık çıkmıyoruz, bu yüzden nokta."

"Ne oldu? Bu ne zaman oldu? Neden oldu?"

"Birkaç hafta önce. Eski sevgilisiyle arasını düzeltmeye çalışıyor. Çocuğu için."

"Özür dilerim, Javi."

"Sorun yok. Böyle olması gerekmiyordu."

Alt dudağının kenarını çiğnerken bana bakıyor.
"Onunla ilgilendin mi?"

"Ondan hoşlandım. İyi bir insan ve oğlunu ölesiye seviyor. Bunu burada bırakmalıyız."

Başını sallıyor. "Tamam, bunu biraz düşünelim. *Benim* 6 Ocak'ta dijital bir ayak izim bile yok."

"*Siz* Brian Wilcox değilsiniz, yani bu da konumuzun dışında."

"Ve *sen de* berbat birisin," diyor kahkahalarla ağlayarak.
"Şimdi kapatıyorum."

"Bekle! Başka bir şey daha var!" "Ne?"

"Kid Rock konserine gitti."

"Kid Rock'ın da zamanında bir zamanı vardı. Brian'ı gençken yaptıkları için suçlayacak değilim."

"Üç ay önceydi." "Kahretsin."

"Aynen öyle."

"Asla tahmin edemezdim."

"Şanslısın ki seni doğru yöne yönlendirmek için buradayım."

"Ugh, hoşçakal."

Telefonu yüzüme kapattı ve umurumda bile değil. Onun ilişki bekçisi olarak rolümü ciddiye alıyorum. Ne de olsa istediği tam olarak buydu. Eğer biri Mari'yle çıkacaksa, önce beni geçmesi gerekecek.

BÖLÜM 28

Mari

Şimdi

I sordu için bir sıradan bekarlığa veda Parti,ve
organize ettiler *bunun* yerine. A iki gece
RANDEZVU Belize'de her şey dahil yetişkinlere
özel bir tatil köyü olan Starfish Oasis'te. Her birimizden kısa bir
aktarmasız uçuş uzaklığında olan Belize, kendisini kolayca
yeryüzündeki cennet olarak adlandırabilir ve ben de buna
katılmazdım.

Buraya daha önce seyahat etmediğim için zihinsel olarak kendimi
tekmeliyorum.

Beşimiz - Sasha, Brittany, Chloe, Javi ve ben - çantalarımızı
odalarımıza bıraktık (Javi, Chloe ve ben iki yatak odalı bir süiti
paylaşıyoruz, Sasha ve Brittany ise çift kişilik bir odada birlikte
kalıyorlar) ve şimdi sunulanların tadına bakmak için araziye
geziyoruz.

Sınırsız içki, popo çatlatma ve hedonizm günün spesiyalleri
gibi görünüyor. Solda, bir grup misafir kendi twerking
yarışmalarını düzenlerken tesis personeli de eğlenerek onları
izliyor. Sağda, bembeyaz Fabioesque saçlı ve aynı derecede göz
alıcı Speedo'lu yaşlı bir beyefendi havuz kenarında plank
yapıyor.

Javi adamı gördüğünde ıslık çalıyor. "Kahretsin, ben de onun
yaşına geldiğimde böyle bir dayanıklılık istiyorum."

"Belki de şu anki yaşıınızda onun dayanıklılık seviyesini
sormalısınız," diye espri yapıyorum.

Sırıttıyor, sonra cevap vermek için ağzını açıyor ama hemen kapatıyor.

Evet, akıllıca bir hareket, Javi. Çünkü en iyi şirkette olmamıza rağmen, aynı zamanda *karışık* bir şirketteyiz. Yani, kadınların hiçbiri Javi ve benim geçmişte takıldığımızı bilmiyor. Ayrı cinsel eylemleri sayarsak, *birçok kez*. Şimdi düşünüyorum da, ilişkiye girdiğimizi hiç ima etmemeliyiz. Sasha kirli işlerimizin kokusunu ona kaba davranan birinin peruğunu koparmasından daha çabuk alır ve bu gerçekten çok hızlı olur. Burada zamanımızı soruları yanıtlayarak ya da her etkileşimimizin mikroskop altında incelenerek geçirmemeyi tercih ederim.

"O adamın muhteşem saçlarına bile razıyım," diyor Chloe. "Eğer Altın yıllarıma götürmek istediğim bir şey varsa, o da seks sırasında saçlarımın çekilmesidir." Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Javi'ye bakıyor. "Bu senin de hoşlandığın bir şey mi?"

"Bundan daha kesin konuşman gerekecek," diyor Sasha Chloe'ye. "Tam olarak hangi kılları soruyorsun? Demek istediğim, yılın zamanına bağlı olarak, kasık kıllarımla en şık kenarları bırakabilirim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kutsal olan her şey aşkına, Sasha."

Brittany iç geçirir. "Uzun bir hafta sonu olacak."

Sasha kıcıyla kıkırdarken onu yanıma çekiyorum. "Sana bir bakıcı lazım."

"Ve bir ağızlık," diye ekliyor Brittany.

Özel plaja giden patikadan aşağı iniyoruz, palmet ağaçlarından oluşan kalın ve yemyeşil bir gölgelik çok ihtiyaç duyulan gölgeyi sağlıyor ve güneşin aydınlattığı denizin nefes kesici manzarası görüldüğünde tökezleyerek duruyorum. Arkadaşlarıma bakıyorum; hepsi de hayranlık içinde.

"Biz buna layık değiliz," diyor Brittany.

Sasha tsks. "Kendi adına konuş." Ellerini bir kavis çizdirerek ekliyor: "Tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyorum. Şimdi, akşam yemeği için üstümüzü değiştirelim. Açık büfede ilk sırada ben olmak istiyorum."

"Tükeneceklerini düşündüğün için mi?" Chloe soruyor.

Sasha, "Hayır, çünkü kimsenin yemeğimin üzerinde nefes almasını istemiyorum," diyor.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Bunu yapan insanların aynı zamanda üzerinde nefes aldığını biliyorsun, değil mi?" Javi soruyor.

Sasha ona ters ters bakar. "Git buradan, Şeytan."

"Pekâlâ çocuklar," diyorum. "Onur konuğu olarak, kavgayı en aza indirmemizi ve sefahati en üst düzeye çıkarmamızı rica ediyorum."

"Gelin konuştu," diye duyurdu Chloe. "Bir aydan kısa bir süre içinde beyaz atlı prensiyle evlenecek. O ne derse o olacak."

Yüzü tahta gibi bir ifadeyle sabitlenmiş olan Javi'ye bakıyorum.

"İyi misin, J?"

"Ne? Oh. Evet, ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

Sasha kolunu onunkine bağlayarak, "O zaman yorulma dostum," diyor. "Çünkü bu gece en derin, en karanlık sırlarımızı açıklayacağız ve kimse bundan kurtulamayacak."

Javi'nin bakışları benimkilere yöneldi.

Umut verici bir başlangıç yapmadık mı?

* * *

Sasha, içkilerimizi kolayca doldurabilmemiz için bara yeterince yakın, ancak DJ'den birbirimizi duyabileceğimiz kadar uzakta bir yer ayarladı. İkincisi pek de ideal değil, çünkü içimden bir ses

Bu gece bir noktada işitme sorunlarını bahane olarak kullanacağım. Yine de hava yapışkan ve tatlı, sanki vücudumdan pekmez akıyormuş ve beni yavaşlamaya **zorluyormuş** gibi hoş bir durgunluk içindeyim.

"Pekâlâ," diyor Sasha elinde bir kokteyllle, "bu oyun şöyle işliyor."

Kıvrıcık bukleleri tepesinde toplanmış olan Sasha'nın üzerindeki yanık turuncu maksi elbise, zarif vücudunu sarıyor ve koyu teni ateş ışığında parlıyor. Onun kişisel tarzına hayranım.

"Her birimiz bir kart çekiyoruz," diye devam ediyor. "Ve her kart bir soru soruyor. Soruyu yanıtlayabilir ya da seçtiğiniz bir kişiye iletebilirsiniz. Ancak, büyük bir *ama* var, pas verdiğiniz kişi size kendi doğru ya da yanlış sorusunu soracak ve siz de cevaplamak *zorunda kalacaksınız*."

"Sadece bir shot falan içemez miyim?" Chloe soruyor.

Sasha burnunu havaya kaldırır. "Hayır."

Brittany işaret parmağını kaldırarak, "Bir noktayı açıklığa kavuşturalım," diyor.

Sasha ona bakar. "Evet, aşkım. Ne oldu?"

"Bu gerçek bir oyun mu, yoksa bu kartları kendiniz mi yaptınız?"

"Onları kendim yaptım," diyor

Sasha. "Tanrı yardımcımız olsun,"

diye mırıldanıyor Javi.

"Hey," diyor Sasha, elindeki peçeteyi ona doğru savurarak. "Çabalarımı takdir et. Bunları özel olarak yaptırdım." Eğiliyor ve yüzünü boynuma bastırıyor. "Çünkü Mari için hiçbir şey çok iyi değildir."

"Ve şimdiden çakırkeyif olmuşsun," diye

gözlemliyorum. "Kesinlikle," diye

yanıtlıyor. "Sen neden değilsin?"

Yemek sonrası için mükemmel bir içecek olan espresso martinimden bir yudum alıyorum. "Hızımı ayarlıyorum."

Gözlerini kısıyor ve sahili işaret ediyor. "Eğer durursan tam şurada, çamura batmış bir sopa olurdun." Brittany, "Kum çamur değildir," diye belirtiyor.

Sasha çantasını karıştırırken, "Aman Tanrım, hadi oyuna geri dönelim," diye bağıyor.

Bir çeşit şişe çıkarıyor ve ağzına üç hap atıyor.

"Bunlar ne?" Kaşlarını çatarak soruyorum.

"Magnezyum." Başını işaret ediyor. "Migren için."

"Ah," diyorum.

Chloe uzun siyah saçlarını dağınık bir şekilde toplarken, "İlk ben gitmeye gönüllüyüm," dedi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor Sasha omuzlarını oynatarak. "Şimdi konuşuyoruz." Kart destesini alıp ortasından çeken Chloe'nin önüne koyuyor.

Sasha, "Yüksek sesle oku," der.

Chloe kafasında kartı okuyor, sonra gülümsüyor. "Bu çok kolay. Soru şu: 'Hiç üçlü seks yaptınız mı? Ve cevap evet, ayrıca dördü ve beşli. Erkekler ve kadınlar.'"

Brittany, "Bu oyunun büyük bir kısmının Chloe için çocuk oyuncağı olacağından şüpheleniyorum," diyor.

Chloe sırtıyor. "Ne diyebilirim ki? Yirmili yaşlarımda başında derin bir iç gözlem ve keşif döneminden geçtim."

"Sesler gibi sen gitti aracılığıyla a dönem .
derin

Yirmili yaşların başında *penetrasyon*." diyor Sasha.

Chloe sırtıyor. "O da var."

Biz hepsi Gül, ve sonra Sasha beyan eder,
"Senin Dön, Brittany!"

Brittany ayağa fırlıyor, karamel kahverengi omuz hizasındaki saçları hareketle birlikte sallanıyor. Yavaşça bir

Sasha'nın elindeki kartı alıp yüksek sesle okuyor. "Şimdiye kadar yaptığınız en ateşli seks hangisiydi?" Dudağını ısırtıyor, sonra Javi'ye bakıyor. "Bu soruyu Javi'ye iletiyorum."

İnliyor. "Güzel. Doğru ya da yanlış: Hiç toplum içinde seks yapmadın."

"Doğru," diyor Brittany göğsünü kabartarak. "Yüzde yüz doğru."

Chloe izler ve jant . onu kokteyl cam ile parmağını. "Tamam Javi, şimdi dökül. Ve yalan söyleme."

Söyleyeceği her şey için kendimi hazırlıyorum. Ben hazır değilim. Beynimi sorgulamak istiyorum ama Javi'nin cinsel istismarlarını duymanın beni rahatsız ettiğini inkar edemem. Muhtemelen rahatsız etmemeli ama ediyor. Bunu terapistimle konuşmak için aklıma bir not alıyorum.

Yutkunuyor. "Yaşadığım en ateşli seks bir otel kapısına karşı oldu."

Kalbim göğsümde dört nala atıyor. O...?

"Anla artık, Javi," diye gürlüyor Sasha. "Bize daha fazlasını anlat." "Ve *tek bir* ayrıntıyı bile atlama," diye ekliyor Chloe.

"Sadece... çılgınca ve her şeyi kapsayan bir şeydi. Bilirsiniz işte Yatağa doğru birkaç adım yürümenin bile imkansız olduğu türden bir seks. Tamamen soyunmadığınız türden çünkü birinin içine gömülmek için sabırsızlanıyorsunuz. Sanki bir sonraki nefesiniz kadar buna ihtiyacınız varmış gibi." Başını kaldırır ve herkesin yüzündeki şaşkın ifadeyi fark eder. "Kahretsin, çok fazla şey söyledim."

"Hayır, hayır," diye karşı çıkıyor Chloe. "Yeterince konuşmadın."

Omuz silkiyor ve suyundan bir yudum alıyor. "Alacağın tek şey bu."

İfademi donuk tutmak, Javi'nin şimdiye kadar yaşadığı en ateşli seksi anlatmasından etkilenmemiş gibi davranmak insanüstü bir başarı. Bir sıcaklık dalgası bedenimi sarıyor ve beni

Kıvrın. Bu oyundan hoşlanmıyorum; beni tamamen verimsiz bir kafa yapısına sokuyor. Gelecek ay evleniyorum ve başka biriyle seks yapmayı düşünmemeliyim. Boğazımı temizliyorum. "Bir şey söyleyeceğim ve umarım bunu yanlış anlamazsın."

"Uh-oh," diyor Sasha. "Görünüşe göre bunu yanlış anlamak üzereyim."

Ona dönüyorum. "Beni tanısaydın, *gerçekten* tanısaydın, birlikte geçirdiğimiz bu zamanı gençken yaptığımız saçmalıklar hakkında konuşarak geçirmek istemeyeceğimi bilirdin."

Sasha'nın gözleri büyür. "Zararsız bir eğlence yaşadığınızı sanıyordum?"

O da benim gibi şaşkın görünüyor.

"Özür dilerim, haklısın. Sadece..." Ayağa kalktım. "Bunu yapmak istemiyorum. Sorun siz değilsiniz çocuklar. Sorun bende. Ben biraz yürüyeceğim." Bir adım atıyorum ve Javi bana katılmak için ayağa kalktığında elimi kaldırıyorum. "Yalnız."

Kimse tek kelime etmiyor ve dürüst olmak gerekirse, havayı bozduğum için kendimi bok gibi hissediyorum, ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum. Bu benim için rahatsız ediciydi ve kafamı karıştırdığı için Javi'yi öldürebilirdim.

Plaja doğru ilerliyorum ve oraya vardığımda sandaletlerimi çıkarıyorum. Birkaç çift yanımdan geçiyor, el ele dolaşıyor ve aşklarının tadını çıkarıyorlar. Onların sahip olduğu şeyi istiyorum, ancak gerçek hedef elimde olsa da, çabaladığım duygu derinliğinin yeterince yakında gelişeceğinden emin değilim.

Hayır, Mari, hemen kes şunu. Alex harika bir adam. Ondan şüphe etmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadı. Başını dik tutmalı ve her zaman istediğin geleceği güvence altına almaya odaklanmalısın.

ayak parmaklarımı kuma batırıyorum, sonra popomun üzerine oturtuyorum,
Dizlerimi yukarı kaldırıp dirseklerimi dizlerime dayadım.

"Hey, sen," diyor Sasha dizlerinin üzerine çökerken. "Tüm bu karmaşadan bir kriz çıkaramadın mı?"

"Özür dilerim Sash," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Bu yersizdi. Belki de jet lag beni etkiliyordur."

"Bir şeyim yok. Ama jet lag olduğunu sanmıyorum. Maç yüzünden."

"Evet."

"Bana orada ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Doğru tahmin ediyorsam olumlu yanıt vermek ister misiniz?" "Hayır," diye mırıldandım yine. "Ama vereceğim."

"Tamam," diyor sol elinin parmaklarını kumda gezdirerek. "Yani, Javi'nin söylediği bir şey seni kızdırdı. Ve hayatının en ateşli seksini yaptığı kişinin sen olduğunu düşünüyorum."

İnledim.

"Biliyordum!" diyor, coşkulu tepkisiyle başımı omzundan kaldırıyor. "Seni iki paralık aşüfte."

Homurdanıyorum. "Tamam, Kovboy Carter."

Tüm vücudunu bana bakacak şekilde kaydırıyor. "Şaşırmadım, biliyorsun. İkiniz yıllardır birbirinizin etrafında dönüyorsunuz. Üniversiteyi de sayarsan on yıldan fazla. Bu kadar büyütecek ne var?"

"Önemli bir şey *değil*."

"Bana bir kez daha yalan söylersen, seni buraya gömerim."

"Peki, tamam. Bunun büyük bir mesele olmasını istemiyorum ama öyle." "Mari, sen almak evli

içinde gerçek haftalar. için

Bu senaryoda önemli *olmayan* biri."

Ses tonunda yargılama yok ama endişe *var*. Eğer rollerimiz ters olsaydı, ben de endişelenirdim. Ama Sasha Javi'yi benim tanıdığım gibi tanımıyor. Ya da onun bana veremediği şeyi ne kadar çok istediğimi. Annemle babamın bile

bana veremezdi. Ve Alex benim için doğru kişi. Birlikte harika bir hayatımız olacağına hiç şüphem yok. Ayrıca babam da ondan hoşlanıyor ki bu da başlı başına bir başarı.

"Sasha, her şey yoluna girecek. Düğün heyecanı yaşıyorum, hepsi bu. Alex ve ben mükemmel bir eşiz. Alex ve ben çok mantıklıyız."

"Alex seni hiç otel kapısına karşı becerdi mi?"

Ciyakladım. Bu kelimeleri yüksek sesle duymak çok... şok edici. "Hayır, ama eğer istersem buna hazır olacağını düşünüyorum."

"Bu istediğın türden bir seks değil. Böyle bir şey olur. Çünkü ellerinizi birbirinizden uzak tutamazsınız."

Tek söylediğim "Hmm". "Her neyse, senin neyin var?" Geri ekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Haplar, Sash. Migrenin ne zaman başladı?"

Dudaklarını yalıyor. "Migrenim yok ama bunların hiçbirini onlarla paylaşmıyorum: Bende AFib var. Bu bir kalp rahatsızlığı. Benim yaşımda, muhtemelen streten kaynaklanıyor. Tamamen yönetilebilir, dolayısıyla haplar. Ben sadece... insanlara kalbinizde bir sorun olduğunu söylediğinizde, bu bir şeydir. Bunun bir şey olmasını istemiyorum."

"Tıpkı benim ve Javi'nin geçmişinin büyük bir mesele olmasını istememem gibi."

"Aynen öyle."

"Ama bu bir şey, Sash."

"Öyle."

"Senden zorla almak zorunda kalsam da bana söylediğın için teşekkürler."

"Ben de aynısını sana söyleyebilirim."

"Peki, bu şey, ne yapmamanız gerekiyor?"

Yutkunuyor, sonra gözlerini denize dikeyor. "ok fazla içiyorum. Ama bunu yapmamı engellemekte bana iyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok. Bu gelinin ayrıcalığıdır."

"Kahretsin, Mari, bunu bana yapma. Eğer içmezsem, hiç eğlenceli olmayacağım ve sonra benim yerime Chloe'yi koyacaksın."

"Chloe bir arkadaş, ama o sen değil. *Asla* sen olamaz."

"Sırf bu abartılı hafta sonu gezisinin parasını ödedi diye kendini bir bok sanıyor. "*Öteki Siyah Kız*" izlenimi veriyor."

"Okumadım. Ama Chloe parayı düşünmez. Düşünmek zorunda da değil. Bu onun hem en iyi hem de en kötü özelliği. Sizi temin ederim ki bunu kimseyi alt etmek için kullanmıyor. Ayrıca, yapamaz da. Sen söz konusu olduğunda olmaz."

"Söz mü?" "Söz veriyorum."

"Tamam, çünkü o basit bir sürtük ve ben de senin zevkini sorgulamaya başlamıştım."

"Sash, Chloe bir sürtük değil."

"Bir sürtük o zaman."

"Ritch nedir?"

"Zengin bir kaltak," diyor, yüzünde *aptal* bir ifadeyle. "Bu daha iyi değil."

"Gerçeği geliştiremem."

"Peki ya kadınların kadınları desteklemesi? Ona ne oldu?"

Geri çekiliyor ve bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Bugün ve bu çağda mı? Her şeye varım ama desteğimin hak edilmesi gerekiyor. Artık otomatik değil. Ve bir şey daha: Chloe'nin Brittany ve beni çift kişilik odaya koyduğunu biliyorsun çünkü sen ve Javi'yle üçlü yapmak istiyor."

Kıs kıs gülüyorum. Sash her zamanki formunda; söz konusu o olduğunda hiçbir şey nadir değildir. "Spekülasyonuna bir yanıt vermeye tenezzül bile etmeyeceğim."

"Çünkü içten içe bunun doğru olduğundan şüpheleniyorsun. Neyse, konudan sapıyoruz. Şimdi, en iyi kadın arkadaşın olarak sınıf birinciliğimi kaybetme riskini göze alarak şunu sormam gerekiyor: Javi ile aranızda neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok, Sash. Sadece benimle hayatının en ateşli seksini yaptığını itiraf ettiğinde beni şaşırttı."

"Ve bu seni şaşırttı, neden?" "Çünkü bunu beklemiyordum."

"Peki, o zaman sana şunu sorayım. Eğer başka biriyle ilişkisini anlatsaydı, bu daha mı kötü olurdu?"

Tanrım, bu on kat daha kötü olurdu. Meselenin özü de bu değil mi?

Sasha bana bakıyor, sonra elimi tutup kendi eliyle kapatıyor ve nazikçe okşuyor. "Britt'in dediği gibi, uzun bir hafta sonu olacak." Ayağa fırladı. "Hadi, bara gidip senin için bir içki, benim için de bir mocktail alalım. Sonra Javi'nin seninle nasıl hayatının en ateşli seksini yaptığını ve yine de buraya nasıl geldiğimizi açıklayacaksın."

Elini tutuyorum ve ayağa kalkmak için mücadele ediyorum. "Sash, buraya nasıl geldiğimizi bile anlamıyorum."

"Bu bir sorun, tatlım."

O haklı. İyi ki kafamı kuma gömmek için *mükemmel* bir yerdeyim.

"Bu arada," diyor Sasha, kolunu benimkiyle birleştirerek, "ikinizin arasındaki bu küçük kirli kaçamak ne zamandı?"

Başımı öne eğiyorum. "Yedi ya da sekiz ay önce."

Kafamı kaldırdığımda Sasha bana bakıyordu, gözleri şoktan şişmişti. "Oh."

Kesinlikle. Söyleyecek başka ne var ki?

BÖLÜM 29

Javi

Düğünden Sekiz Ay Önce

"¿Qué es la que hay?" eski üniversite oda arkadaşım, Jeremy Katliam III, sorar, yükselen itibaren onun

Sandalye.

Öğle yemeği için Spago'da buluşuyoruz, L.A.'den çok L.A. gibi görünen bir restoran ve Jeremy'nin İspanyolca dilinde - *Porto Riko İspanyolcası*, daha az değil- yeni keşfettiği bariz becerisi aklımı başımdan alıyor. El sıkışmak ve sarılmak için ortada buluştuğumuzda "No me digas," diye cevap veriyorum. "¿Puedes hablar español? Ne zamandan beri?"

Ellerini havaya kaldırır. "Whoa, whoa, whoa. Bu boku Google'da araştırdım. Hepsi bu kadar, dostum."

"Hiç değişmemişsin," diyorum gülererek. "Doğuştan en çok şeye sahip olmana rağmen hâlâ en az şeyi yapıyorsun."

"Bu bir hediye," diyor.

"Senin babandan ve *onun* babasından."

Bana bok yiyen bir sırtış atıyor. Jeremy'nin dünyasında hakaret iltifattır.

"Her neyse, taşaklarımı kırasın diye seni yemeğe davet etmedim," diyerek bir sunucuyu işaret ediyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum etrafıma bakarak. "Peki diğerleri ne zaman gelecek?"

"Hangi diğerleri?" diye sorar, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştır.

"Siz... potansiyel yatırımcılarla görüşmemi istediğinizi söylemişsiniz. Bu gezinin amacı bu değil miydi?" Gözlerimi sıkarak kapattım, sonra açtım, çenem sıkılmıştı. "Jer, beni Los Angeles'a kadar boşuna getirmediğini söyle."

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor. "Sakin ol, dostum."

Ben daha onu sorguya çekemedim garsonumuz yaklaşıyor, kendini tanıtıyor ve musluk suyu mu yoksa şişe suyu mu istediğimizi soruyor. Jeremy maden suyu istedi.

"Tap benim için sorun değil," diyorum ona.

O gittikten sonra öne doğru eğildim. "Ee, ne oldu Jer? Bana isimler verdin. Tanner. Rubenstein. Jones. Araştırma yaptım."

Jeremy yüzünü buruşturur. "Yaptığımız işin doğası bu dostum. İnsanlar size ilgilendiklerini söylüyorlar ve sonra puf, başka bir şeye geçiyorlar."

"Yani benimle görüşmek bile istemediler mi?"

"Kaçtılar," diyor ve omzunu kaldırarak yarım yamalak bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bunun için üzgünüm."

"Tüm bunları bana uçağa binmeden önce söyleyemez miydin? Gelmek için tüm birikimimi harcadım."

"Fark etmezdi." "Neden olmasın ki?"

"Seni buraya getirmem gerekiyordu." "Neden?"

"Çünkü senin müzikalini desteklemek istiyorum, seni aptal!"

Şaşkın bir nefes verdim. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Jeremy öne eğilir, dirseklerini masaya dayar ve parmaklarını dikleştirir. "Bu çok açık olmalı: Sen bir dahisin dostum. Bunu üniversitedeyken de biliyordum, şimdi de biliyorum. Fikir de altın değerinde. Ama bunu bitirmen gerek. Onlara gösterecek bir şeyim olmazsa daha fazla yatırımcı bulamam." Elini temizler.

boğaz, sanki o bile bu kadarını söylediğine şaşırmış gibi.
"Peki, sürecin neresindesiniz?"

"Henüz bitmedi. Hâlâ iskeleti ve kompozisyonları çözmek gerekiyor."

"Geçen sene de böyle demiştin. Ve ondan önceki yıl da."

"Çünkü bu bir *tutku* projesi ve bu arada faturalarımı ödemem gerekiyor."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden seni yüz yüze görmem gerekiyordu. Müzikali bitirmen için sana nefes aldirmek istediğimi söylemek için. Burada benim evimde kal. Zaten pek buralarda değilim. Yazabilirsin, düşünebilirsin, sahilde uzun yürüyüşler yapabilirsin, bitirmek için neye ihtiyacın varsa. Senden tek istediğim beni gelişmelerden haberdar etmen."

"Hayatımı kökünden söküp atamam," diyorum, halihazırda tam da bunu düşünüyor olmama rağmen.

Jeremy gülüyor. "Mari bu tarz bir şey söyleyeceğini tahmin etmişti."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Mari? Siz ikiniz konuşuyor musunuz? Benim hakkımda mı?"

"Birbirimizi birkaç hafta önce gördük. Benim için bir anlaşmayı gözden geçirmesi için babasının şirketini tuttum."

"Ve bu teklif gündeme geldi?"

"Seni buraya getirmek istediğimi söylemiştim. Lanet müzikali bitirmek için." Suyundan bir yudum aldı, sonra devam etti: "Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydi ama senin kabul edeceğini sanmıyordu."

"Çünkü beni çok iyi tanıyor..."

"Hey," diyor masaya vurarak. "Komplo kurmuyorduk. Sen karşılıklı birisin, hepsi bu. Ve ikimiz de seni önemsiyoruz."

Kulağa tamamen zararsız geliyor ama kıyafetlerim aniden dolaşımımı kesiyormuş gibi hissettiriyor. Beni bir hayır kurum olarak görüp görmediklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Acaba

kıçımın altında bir ateş yakmayı tartıştılar ve bu planı buldular.

Sunucu siparişlerimizi almak için geri dönüyor ve benim düşünce trenimi bölüyor. Muhtemelen en iyisi bu.

Gittiğinde, "Aslında bu gece onu görmeye gideceğim." dedim.

"Mari?"

"Evet. Yeni bir adamla çıkıyor. Onlarla Culver City'de bir restoranda buluşacağız, sonra da çok iyi bir arkadaş olduğum için kitaplık yapmak üzere onun evine gideceğim."

"Bugünlerde tamamen monte edilmiş kitaplıklar satın alabildiğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Sadece benden isteneni yapıyorum," diyorum.

Jeremy iç çeker. "Bu randevuya geri dönelim. Bu seni rahatsız etmiyor mu? Mari'yi başka erkeklerle görmek?"

Geri çekilip başımı eğiyorum. "Neden olsun ki?"

"Hadi ama Javi, bu benim. O kadınla tanıştığın andan itibaren seni kırbaçladı."

"Biz arkadaşız."

"Bundan şüphem yok." "Böylesi daha güvenli." "Kimin için?"

"İkimiz için de."

"Tamam. Her neyse. Buraya Mari ile olan arkadaşlığını analiz etmeye gelmedim. Sadece düğününe davetiye alsam iyi olur."

"Evet, öyle bir şey olmayacak," diyorum başımı sallayarak. "Biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz."

Bana yine o lanet sırtışını yapıyor. "O zaman davamı geri çekiyorum."

"Ortada bir dava yok, bu yüzden vazgeçin."

"Peki, peki," diyor ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak. "Dinle... sadece... Teklifimi düşüneneğine söz ver?"

Bir nefes veriyorum ve ona gülümsüyorum. Her ne kadar ona zor anlar yaşatmak istesem de Jeremy iyi bir adam. "Evet, bunu düşüneneğim."

Dürüst olmak gerekirse, buradayken başka bir şey düşünenebileceğimden emin değilim. Düzeltiyorum: Mari'yi de düşünüyor olacağım. Çünkü ben de bunu yapmak için yaratılmışım.

* * *

Bu adamın adı neydi?

Sam

Anladım. 10 dakika içinde orada ol.

Harika. Yakında görüşürüz.

* * *

Bu yemeğin yirmi dakikasında Sam'in pisliklerin en pisliği olduğunu anladım. Tüm pendejoları rakip olacak bir pendejo. Daha da kötüsü, sürekli sildiği akan burnuyla ya tüm organik maddelere alerjisi var ya da kokain sorunu var. Burada bulunduğumuz kısa süre içinde garsonlara parmaklarını şıklattı, masada telefonuna cevap verdi ve elini Mari'nin kalçasına koydu.

Biz ne yapıyoruz ki? Mari neden onun gibi birini eğlendiriyor? Bundan bin kat daha iyi bir insanı hak ettiğini görmüyor mu?

Sanırım yeterince çekici, ama kaba davranmadığı zamanlarda çok mülayim. Mari'nin onda ne bulduğunu anlamakta zorlanıyorum. Bu... sinir bozucu.

Arkadaşıma bakıyorum, bana bakmasını istiyorum, ama o aniden ve tek başına menüyle ilgilenmeye başladı.

Öte yandan *Mari* çok zarif. Muhteşem köprücük kemiklerini ortaya çıkaran, vücuda oturan, dekolteli bir üst giyiyor ve karmakarışık saçları onu kaygısız gösteriyor. Sürekli parlak alt dudağını kemiriyor, bu da nedense çıldırtıcı.

"Ee, Javi," diyor Sam, dalgalı sarı saçlarını bir fotoğraf için poz veriyormuş gibi geriye atarak, "Mari bana senin her işte usta olduğunu söyledi."

Mari sonunda bakışlarını menüden kaldırıp benimkilerle buluşuyor, dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Öyle mi yaptı?" Hâlâ ona bakarak söylüyorum.

"Şey, evet. Oyunculuk, barmenlik ve yazarlık yaptığını söyledi." Mari'ye döner. "Ne demiştin? Bir oyun falan mı?"

"Hepsi doğru. Size sadece özgeçmişimi gönderebilirdi."

Mari menüyü kapattı. Şimdi burun delikleri açılıyor.

Güzel. Bu adam neden benim işime karışıyor? Ve neden Jeremy ile benim hakkımda konuşuyor?

"Sunucumuz nerede bu arada?" diye soruyor ve başını çevirerek yemek alanını tarıyor.

Öne doğru eğilip kenetlediğim ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Sam'in ona parmaklarını şıklattığını düşünürsek muhtemelen mutfakta saklanıyordur."

"İyi misin?" diye soruyor bana.

"Ben iyiyim," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak.

Sam, Mari'yle benim aramda gidip geliyor, sonra da kalın kalın yutkunuyor.

O bile bu akşamın iyi gitmediğini söyleyebilir.

Sunucumuz geldiğinde koltuğunda doğruldu, gözleri sanki şiddetle ihtiyaç duyduğu bir can simidiymiş gibi ona kilitlendi.

"Ah, işte geldi!"

Sunucumuz - isim etiketine göre Amanda - Sam'e şüpheyile bakıyor. "Menü hakkında sorusu olan var mı?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Sam'in sayısız sorusu var ve o bunları sıralarken ben de başımı Mari'ye doğru eğiyorum, kaşlarım birbirine yaklaşıyor. Bu yemek herkesin zamanını boşa harcıyor. Arkadaşımla yalnız kalmayı tercih ederim. Onunla sohbet etmeyi tercih ederim. Ona şirketle, annesiyle, sağlığına kavuşturmaya çalıştığı aloe vera bitkisiyle işlerin nasıl gittiğini sorardım.

Tamam, belki de görüşmeyi umduğum potansiyel yatırımcıların, onlara her şeyi anlatamadan *Posta Odası*'nı terk etmelerine de kızmış olabilirim. Şimdi de paylaşacak iyi bir haberim olmadığı için kızgınım. Ve evet, Mari'nin Jeremy ile benim hakkımda konuştuklarından hiç bahsetmemesine de biraz kırıldım. Kafamın içinde dönen bir düşünce kasırgası var ve bu dağılana kadar iyi bir arkadaş olamayacağım.

Sam yengeçli kek sipariş ediyor. Mari somon sipariş ediyor. "Ya siz, efendim?" Amanda bana soruyor.

"Tatlıya geçebilir miyim? Belki de bunu ilerletebilirim?" Amanda homurdanıyor ve ben de karşılığında ona gülümsüyorum.

Mari temizler onu Boğaz. "O var ve etek biftek-orta-sarımsak püresi ve kuşkonmaz uçları."

"Kulağa mükemmel geliyor aslında," diyerek menümü Amanda'ya uzatıyorum. "Ben de tam bunu sipariş ederdim."

"Biliyorum," diyor Mari kesin bir ifadeyle. "Bu yüzden sipariş ettim." Tamam, şimdi ikimiz de sinirliyiz. Boktan bir gündü ve
Bunu aştım.

Amanda koşarak uzaklaşıyor ve felaket üçlümüzü kendi başımıza düşünmeye bırakıyor. Biri bizi ıssız bir adaya bıraksa ve hayatta kalmak için birlikte çalışmamızı istese, hiç şüphesiz yok olurduk. Alışılmadık bir şekilde sessiz ve kaşları çatık olan Mari'ye bakıyorum. Kahretsin, ben

onun ruh halinden sorumlu kişi. Sam değil, ben. Belki de Pislik olan *benim*. Ama bunu kurtarabilirim. Mari'nin hatırı

için. "Ee Sam, seni meğgul eden ne?"

Birini tanımaya yönelik soruları genellikle bu şekilde ifade ederim. Annem bana birine "ne iş yaptığını" sormanın kabalık olduğunu söylediğinden beri.

"Ben bir finans adamıyım," diyor ve sanki konuyla ilgili bir tez okumaya hazırlanıyormuş gibi sandalyesine yerleşiyor.

Onunla dalga geçiyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Yani, ben bir risk sermayedarıyım. Mari ile bu şekilde tanıştık. Yeni kurulan şirketlere yatırım yapmanın yasal sonuçları hakkında bir panelde konuşmacıydı." Mari'nin bakışlarıyla buluştuğunda ağzının bir köşesi kalkıyor. "Ben de kendimce bazı yatırımlar yapıyorum. Yan projeler. Çoğunlukla eğlence sektöründe. Müzikal ya da benzeri bir şey değil ama söz konusu olmadığını söyleyemem."

Bakışlarım Mari'ye kayıyor. Bu akşam gerçekten bununla mı ilgili? Kariyerim için çöpçatanlık mı yapıyor? Bu adama neden bir dakika bile zaman ayırdığını açıklıyor. Olamaz. Bu işi kesinlikle bitiriyorum.

"Benim olmayacak," diyorum ona. "Başka biri ilgilendiğini ifade etti."

Mari'nin gözleri büyüyor ve omuzları yükseliyor. "Kim?"

"Jeremy."

"Bu harika bir haber," diyor bana gülümseyerek.

"Kabul edeceğimden emin değilim. Yine de düşünülmesi gereken bir şey."

Mari gözlerini kısar. "Ama-"

Amanda yemeğimi önüme koyarken, "İşte geldik arkadaşlar," diyor. Başka bir garson Mari ve Sam'in tabaklarını taşıyor.

Mari'ye sert bir bakış attım. "Bunu sonra konuşuruz." Yani, onunla yalnız kaldığımızda konuşacağız. Sam bir yerlere gidip bir kişiliğe yatırım yapabilir, umurumda değil. "Hadi başlayalım."

Gülümsemeye zorluyor, sonra başını sallıyor.

Bu konuşma hoş olmayacaktır, ancak açıkça gerekli ve çok gecikmiş bir konuşmadır.

BÖLÜM 30

Mari

Düğünden Sekiz Ay Önce

A Sam'i evine bıraktıktan ve "gece içkisi" davetini geri çevirdikten sonra, Spanx'larımı çıkarmak ve Javi'nin kışını tekmeleyecek kadar rahat kıyafetler giymek için daireme hızlıca uğradım. Bir çift parmak arası terlik giyiyorum - çevikliği hedeflediğimden Kenners için Havaianas' ı es geçiyorum - ve arabamın anahtarlarını alıyorum

Girişteki masadan.

Asansörde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ayağımı tekrar tekrar yere vuruyorum. Javi'ye tüm mesanemi boşaltacak kadar kızgınım. O adamdaki *küstahlık*. Sam'e kaba davrandı, bana ters davrandı ve kuşkusuz yapmacık ve anlamsız olan akşam yemeği sohbetine hiçbir şey katmadı.

Tamam, Sam çıktığım en çekici insan değil ama anlaşmanın amacı da tam olarak bu. Javi'nin bekçi gibi davranması gerekiyordu. Adamı araştırarak ve yemekten *sonra* bana düşüncelerini söyleyecekti. Bunun yerine, Javi oturduğu andan itibaren huysuzlaştı ve kışına hangi böceğin girip orada öldüğünü bir türlü anlayamıyorum.

Otele varır varmaz ayak ayak üstüne atarak check-in masasına gidiyorum ve görevliden Javi'ye burada olduğumu bildirmesini istiyorum. Görevli beni 303 numaralı odaya yönlendirdikten sonra kapıya vuruyorum.

"Bekle, lanet olsun," diye bağırdığını duyuyorum Javi'nin odanın içinden.

Kapıyı açıyor, çıplak göğsü bana bakıyor, omuzlarına bir havlu asmış. Saniyeler içinde, önümdeki dudak uçuklatan manzarayı kavriyorum: göğüs kasları, yontulmuş kolları, karın kasları, lacivert joggers'ının altında kaybolan mutlu iz.

Yanından geçip etrafımda dönüyorum. "Şu anda sana çok kızgıyım."

"Neden?" diyor gülerek. "Ben hiçbir şey yapmadım." "Bu gece tam bir pisliktin."

"Hayır," diyor kapıyı kapatırken başını sallayarak. "Randevun tam bir pislikti. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bütün bunların amacı da bu, Javi. İyi birine benziyordu, bu yüzden bana çıkma teklif ettiğinde evet dedim. İşte burada senin devreye girmen gerekiyordu. Onun yerine, her şeyden tamamen soğumuş gibiydin. Sanki rahatsız edilmek istemiyormuşsun gibi."

"Çünkü rahatsız edilmek istemedim," diyor ve havluyu yakındaki bir koltuğa fırlatıyor. "O adam seninle aynı havayı solumayı hak etmiyor." Avuçlarını yalvaran bir hareketle birbirine bastırıyor. "Bana yardım etmelisin Mari. *Sen* ilk savunma hattısın. Bir kat var ve o adam onun çok altındaydı."

"Tüm bunları onunla konuşmak için ayırdığınız üç dakika içinde anlatabildiniz mi?"

"Sunucumuzun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattığı anda bunu anlayabildim."

"Ah evet," diye homurdanarak kapının önünde volta atıyorum. "Amanda'yı unutmamalıyız."

Geri çekilir, kaşları çatılır. "Bu da ne demek şimdi?"

"Ona yaltaklanıyordun. Utanç vericiydi."

"Bütün gece onunla belki on kelime konuştum."

"Gözlerinizle çok daha fazlasını söylediniz. Zavallı kadın böyle bakılmayı hak etmiyordu."

"Sunucumuzun neye benzediğini bile hatırlamıyorum," diyor başının arkasını ovuşturarak. "Sizi temin ederim, kimseyi süzmüyordum. Ama bu kadar yakından ilgileniyor olmanız *ilginç*." Sonra gülüyor. Gerçekten gülüyor.

Çok kızgınım, neredeyse titreşiyorum ve cildim vücuduma üç beden küçük geliyor. Bundan hoşlanmıyorum. Bu gece kendimde değilim. Ve ikimizin de pişman olacağı bir şey söylemeye *çok yakınım*. "Biliyor musun? Buraya gelmek bir hataydı. Ben gidiyorum. Kitaplık için bana yardım etmeyi de unut. Bence ikimiz de sakinleşmeli ve sakinleştiğimizde devam etmeliyiz."

Javi abartılı bir omuz silkme hareketiyle ellerini havaya kaldırır. "Ben zaten sakınım. Olayları abartan sensin. Gerçek şu ki, üzülmesi gereken benim ama bu geziden kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalışıyorum."

Geri çekiliyorum. "Gerçekten mi? Neden üzgün olasın ki?"

"Çünkü görünüşe göre benim hakkımda herkes."

"Herkes kim?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Jeremy."

"Şirketimi ziyaret etti," diyorum sesimdeki kızgınlığı bastıramayarak. "İkimiz de seni tanıyoruz. *Tabii ki* geleceksin."

"Şey, bu kulağa bir 'hey, nasıl Javi ne yapıyor' gibi gelmedi. konuşma. Görünüşe göre müzikali bitirmek için ihtiyacım olan dürtüden bahsetmişsiniz."

Ellerimi yanlarıma vuruyorum. "Peki bunun nesi yanlış?"

"Ben lanet olası bir proje değilim Mari," diyor bakışlarımla yüz yüze gelmek için eğilerek. "Beni düzeltmek zorunda değilsin. *İyileştirmek*

Ben. Sanki bu müzikali bitirmek senin için benim için olduğundan daha önemli. Neden öyle olsun ki?"

"Çünkü senin için önemli, Javi. Hepsi bu. Mutlu olmanı istiyorum ve mutlu olmadığınızı hissediyorum."

Alt dudağını çiğniyor, ben kıpırdamamaya çalışırken sessizce beni inceliyor. Birkaç gergin vuruştan sonra yanaklarını üflüyor. "Peki. Peki ya Sam?"

"Akşam yemeği için buluşacağı kişiyi sordu. Senin hakkında başka bir nedenle konuşmuyorduk."

"Yani Sam'in müzikali finanse etmekle ilgilenebileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Hiç de değil. Fonlanacak bir şey yok."

Çenesindeki bir kas seğiriyor.

Söylediğim anda pişman oluyorum ama bir yanım Javi'nin biraz sert sevgiye ihtiyacı olup olmadığını merak ediyor. Yoksa sadece kendimi daha iyi hissetmeye mi çalışıyorum? "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

Bir eliyle beni durdurdu. "Hayır, sen haklıydın. Bunu başka bir zaman ele almalıyız."

"Peki," dedim ve kapıya doğru yürüdüm. Geri dönüyorum. Javi orada duruyor, omuzları çökmüş, yere bakıyor. "Javi, sana ne kadar değer verdiğimin farkında olduğunu sanmıyorum. Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap, içimde senin için *her şeyi* isteyen bir parça var çünkü bunu hak ettiğini düşünüyorum. Sorun şu ki, sen kendin için istemezsen ben de senin için her şeyi isteyemem."

"Bekle," diyor ve açmamı engellemek için avucunu kapıya dayıyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

"Bunu yapmayalım," diyor çenemi okşayarak. "Bu biz değiliz."

Birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra omzuna vurdum. "Tanrım, bazen seni öldürebilirim."

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Pero te quiero." Önce bir yanağımı, sonra diğerini öpüyor. "Para siempre." Burnuma bir öpücük kondurmak için yaklaşıyor ama ben onun yerine ağzıyla buluşuyorum. Javi dudaklarıma karşı keskin bir nefes alıyor. Yavaşça, sanki bana bunun nereye varacağını düşünme şansı veriyormuş gibi, öpücüğü derinleştirirken elleri arka tarafıma kayıyor. Ama ben düşünmek istemiyorum, sadece *hissetmek* istiyorum. Ellerim her yerde dolaşiyor: omuzlarında, sırtında, belinde, kıkırda. Onu orada sıkıyorum. Tıslıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, taytımı aşağı çekerken başı karnıma yaslanıyor. Dışarı çıkıyorum ve çenelerimi tekmeliyorum.

Javi dudaklarını tümseğime bastırıyor, sonra bana bakıyor. Parmakları külotumun altından kayarken yoğun bakışları benimkini terk etmiyor. İçime dalıyor, tatmin olmuş bir şekilde inliyor ve bana uyarılmışlığı göstererek dışarı çekiyor. "Çok. Lanet. Hazır." Elini ağzına götürüyor ve tek bir parmağın etrafına kapatıyor, sonra gözleri kapalı bir şekilde yalayarak temizliyor. Arzuyla kendimden geçmişim, sabırsız ve muhtacım, o kadar gerginim ki nefes nefese kalıyorum.

Javi iç çamaşırımı çıkarırken dudakları karnımda geziniyor, iri elleri beni saygıyla okşuyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum, onu çömeldiği yerden kaldırarak. "Sana dokunmam gerek." Sanki son yemeğiymiş gibi ağzıma saldırıyor; ben de beni kendimden alıkoyuyormuş gibi eşofmanına saldırıyorum. Eşofmanını kalçalarına kadar sıyırıp onu kavriyorum ve sikinin elimde kabarmasından zevk alıyorum.

"Kahretsin Mari, işte bu," diyor başını geriye atarak.

Bacağımı kaldırıyorum, ona doluyorum ve onu kendime çekmek için kullanıyorum, ateşli vücutlarımızı birbirine yaklaştırıyorum.

Javi omzunun üzerinden bakar. "Sadece birkaç adım ötede mükemmel bir yatak var."

"Çok uzak," diye cevap veriyorum, onu klitorisime sürüyorum.

"Mari," diyor inleyerek. "Bunu istiyorum. İstiyorum. Ama prezervatife ihtiyacımız var."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diyorum ağzımı boynunda gezdirirken, "ve bir süredir kimseyle birlikte olmadım. Ve geçen ay test yaptırdım."

"Bir süre önce test edildim ve kimseyle birlikte olmadım.

."

Cümlesini bitirmesini bile beklemeden
Onu içimde yönlendiriyorum.

Beni yerden kaldırırken "Ah evet," diyor, yukarı doğru yükseliyor.

Gerilme, doldurulma hissi bunaltıcı; bazı duyularımı köreltiyor, bazılarını ise keskinleştiriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, kulak zarlarımda kan pıhtılaşıyor ve Javi'nin eşsiz kokusu etrafımızdaki havaya nüfuz ediyor. Javi dur durak bilmiyor, vücudu öyle bir güçle ve öyle bir hızla tekrar tekrar içime giriyor ki nefesimi zor tutuyorum. Ellerim omuzlarında geziniyor ve sonra canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

"Bu utanç verici derecede hızlı olacak," diye nefes alıyor birkaç dakika sonra boynuma doğru.

"Tanrım," diyorum, gözlerim kapalı, "yakında ben de boşalacağım."

İçime son bir kez daha dalıyor ve ikimiz de ayrı düşüyoruz, bedenlerimiz titriyor.

"Mari, Mari, Mari," diye bağılıyor.

Kelimelere dökemiyorum; zevk içimden geçerken ağzım açık kalıyor, beni titretiyor, kurutuyor.

Yine de orgazm geri çekilir çekilmez, şüpheler ve sorular dikenli sarmaşıklar gibi etrafımı sarıyor ve beni tekrar yeryüzüne çekiyor. Javi ve ben her zaman bir araya geliriz.

Bu. Bir kenar gibi. Dolambaçlı bir yol gibi. Sanki istediğimiz zaman bizi fabrika ayarlarımıza döndürerek dostluğumuza gelebilecek her türlü zararı kolayca silebilirmişiz gibi. Ama daha fazlasını beklemeliyim, değil mi? Sadece havaya girdiğinde benimle birlikte olan biri değil. Hayır, kalbimi öyle bir şiddetle isteyen birine ihtiyacım var ki bensiz bir varoluşu hayal bile edemiyor.

Nefes alışını dengelemeye çalışırken boynumu öpüyor.

Kendimi onun kucağından kurtarıırken disiplinsiz beynimi azarlıyorum.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki," diyor, spor ayakkabılarını yukarı çekip kendini içeri sokarak. İşaret ediyor. "Tam şurada."

"Teşekkürler," diyorum, tozluklarımı almak için eğilirken ona bakmadan.

Çünkü gözlerindeki endişeyi görmek istemiyorum. Ya da kafasındaki fantastik fikirlere yenik düşmek istemiyorum. Yeter artık.

BÖLÜM 31

Javi

Düğünden Sekiz Ay Önce

MAri bir süredir banyoda ve acaba orada sadece ona bakıyor mu diye düşünmeden edemiyorum. aynadaki yansıması ve başını sallaması.

Ben olsam öyle yapardım.

Tamamen giyinmiş, tazelenmiş ve her zamanki gibi güzel bir şekilde yeniden ortaya çıktığında, kısa bir nefes alıyor. "Bununla ilgili bir şey var" -Mari elini bedenlerimizin arasında sallıyor- "bizimle ilgili, birlikte, doğru olmayan bir şey."

Midemin çukuruna bir ağrı yerleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Çenesini eğiyor. "Ne demek istediğimi bile bilmiyorum ama sanki birbirimiz için ne olduğumuzu bilmiyoruz. Her şey bulanık ve dağınık. Sanki her şeyi yanlış yapıyormuşuz gibi. Yani, bize bir bak, Javi. Daha önce bir randevum vardı ve az önce bir kapıya karşı seks yaptık. Ne oluyor lan?"

Haksız değil ama bu konuda ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Oraya nasıl varacağınızı bilmiyorsanız bir şeye doğru ilerlemek zordur. Ben... sıkıştım.

"Arkadaşlığımıza her zaman öncelik vereceğimizi söylemiştik," diyor. "Yaptığımız şey bu değil. O yüzden az önce olanlar çok anlamsız. Bu kimya. Feromonlar. Belki biraz hayal kırıklığı. Ama büyümüyor." Tereddüt ediyor.

"Söyle," diye ısrar ediyorum.

"İnsan olarak büyüdüğümüzü de düşünmüyorum. Her şey bununla ilgili değil mi? *Hayatın* anlamı bu değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Duruşumu genişlet.

"Yani

Seni geri mi tutuyorum?"

"Ya da ben *seni* geride tutuyorum," diyor gözleri parlayarak.

"Takip etmiyorum," diyorum sesimin tonunu değiştirerek.
bastıramıyor.

Uzun bir süre bana baktı. Rahatsız edici bir sessizlik. Sözlerini açıkça tarttığı bir sessizlik. Sonunda, "Jeremy'nin teklifini neden kabul etmedin?" diye sordu.

"Ne?"

Kasıtlı olarak anlamazlıktan gelmiyorum; gerçekten kafam karıştı. Saniyeler önce, karmaşık arkadaşlığımız hakkında konuşuyorduk. Ki bu adil. Şimdi de Jeremy hakkında mı konuşuyor?

"Bana 'ne' deme, Javi. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Müzikali desteklemeyi teklif ediyor. Neden hemen evet demiyorsun?"

"Çünkü Jeremy sadece bana para atıyor. Müzikal umurunda bile değil."

"Evet, ama o *seni* önemsiyor, *sana* yatırım yapıyor, müzikal kimin umurunda? Yardımı kabul et ve hayallerini gerçekleştir."

"O kadar basit değil. Paranın ipleri vardır."

"Evet, o kadar para genelde işe yarar. Senden bir şey imzalamanı mı istiyor? Çünkü bir göz atabilirim-"

"Hayır, sözleşme yok."

"Karşılığında ne istiyor o zaman?"

"Döngü içinde tutulmak. Şimdiye kadar düzenli güncellemeler yapıldı."

Bir elini göğsüne atıyor ve soluk soluğa kalıyor. "Adamın cesareti!"

"Tamam, tamam, demek istediğini anladım. Şimdi ağzını kapat ki daha fazla iğneleyici söz kullanmayasın."

"Benim kaynağım
sonsuz." "Bundan
eminim."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra sanki bir tür aydınlanma yaşamış gibi gözleri açılıyor. "Korkuyorsun."

"Saçmalama." "Başarısız
olacağından endişeleniyorsun."

"Herkes başarısız olacağından endişeleniyor."

"Evet, çoğumuzun var. Ancak bu endişelerin hedeflerimizin önüne geçmesine de izin vermiyoruz."

"Yaptığım şey bu değil."

"O zaman neden sen her zaman "-o hava alıntılar yapar
-Müzikal üzerinde mi çalışıyorsun? Sanki gerçek bir iş unvanı gibi.
Nedenini söyleyeyim. Çünkü müzikal üzerinde *çalıştığınız*
sürece, fiyaskoyla sonuçlanan bir müzikal yazan adam olmak
zorunda değilsiniz."

Alay ediyorum. "Ben sadece oyunculuk ve barmenlik yapan bir
adamım."

"Ve bir gün sahnede olacak bir müzikal yazıyor" diyor, sesi yükseliyor. "Ve eğer seni içinde bulunduğun bu belirsizlik konusunda uyarmazsam arkadaş sayılmam. Eğer zorlamasaydım."

"Ama ya hep oyunculuk ve barmenlik yapan bir adam olarak kalacaksam?"

Çenemi kaldırıyor ve bana bakıyor. "Sen asla
sadece bir şey, Javi. En azından benim
için." "Önyargılısın."

"Öyleyim. Bunu itiraf etmekten korkmuyorum." Bana doğru eğildi. "Do
"Oyunculuk ve barmenlik yapan adam mı olmak istiyorsun?"

"Hayır, ben Broadway dışında sahnelenen bir müzikal yazan
adam olmak istiyorum."

"Broadway."

"Zorlamayalım."

"Her neyse. Peki seni durduran ne?"

"Ben mi?"

"Aynen öyle. O yüzden kendine yoldan çekilmeni söyle."

Ona olan aşkımın tüm yönlerini anladığımı sanıyordum.

Mari, ama bu an ruhumun derinliklerinde hissettiğim aşkı ateşledi. Bu kadın bana sahip. Ve bu onunla olmak istemediğimden değil. Ya da denemek. Tam tersi. Ama bunu yapmanın akıllıca olacağı bir yerde değilim. Berbat durumdayım. Devam eden bir çalışmayım. Mari başka bir şey. Ve güç dengesizliklerinin nasıl işlediğini biliyorum. Kardeşlerim bana bu dersi defalarca öğretti. Üstün olan kişi bunu ya kendi lehine kullanır ya da kullanıldığını hisseder. Mari'nin ilk gruba gireceğinden şüpheliyim ama kesinlikle ikinci gruba girer. Geleceğime bu kadar yatırım yapmasının nedeni de bu. Çünkü aktör ve barmen Javi arkadaş olarak iyi ama bir Broadway müzikalinin yaratıcısı Javi -ki bu *her zaman* Broadway'dir, asla Broadway dışı değildir- onun için daha iyi bir eşleşme olacaktır. Ayrıca, tüm ilişkimizi çözebilecek bir pürüz var: babası. Güç dengesizliğinden bahsediyoruz. Mari'yi, annesi Brezilya'ya dönerken Amerika'da onunla kalmasına *izin vererek* ona bir iyilik yaptığına ikna etti. Mari'nin yaptığı her hareket, sözde fedakârlıktan pişman olmamasını sağlamaya yönelik. Ama bu konuşmayı yapamayız. Çünkü babasının onayına ihtiyacı var. Bu yüzden onun etrafında dolaşmak zorundayım. Ya da Mari'nin yaptığını yapmalıyım: Bana asla vermeyeceği kabulünü aramalıyım.

"Her neyse," diyor usulca. "Bu bir daha olamaz."

"Tamam, iyi, nasıl istersen. Anladım."

"Biz arkadaşız Javi," diyor daha bir ısrarla. "Bu şekilde devam edelim."

Mari'den beni beklemesini isteyeceğim. Kendimi toparlamam için bana bir şans vermesini. Ona layık olabilmem için gerekli değişiklikleri yapmama izin vermesini. Ama bu kimse için adil olmaz, bu yüzden sessiz kalıyorum. Kafamın içinde, sonraki adımlarımı planlıyorum. O lanet müzikali bitireceğim. Kendi evimi alacağım. Kardeşlerime gidip kendilerini becermelerini söyleyeceğim. Tamam, belki bunu yapmayacağım. Ama bir terapisti düşüneceğim. Bir çapa gibi taşıdığım yükümün üstesinden gelmeme yardım edebilecek biri. Ve *sonra* Mari ve ben sonunda eşit olacağız. Ve *sonra* Mari'nin ayaklarına kapanacağım. Ve *sonra* babası beni kabul etmek zorunda kalacak.

Bu arada ben de onun en iyi arkadaşı olacağım.

Umarım bu kadarı yeterlidir.

BÖLÜM 32

Javi

Şimdi

It değildi. Yeterince. Hangi o neden Ben harcama hafta sonu kutluyorum Mari'nin yaklaşıyor EVLİLİK birine başka. VeBuna rağmen uyanmak yukarı içinde a Belize cenneti gerçeküstü, ilk aklıma gelen odamın balkonundan görebildiğim kristal berraklığındaki sular değil. Hayır, ilk düşündüğüm Mari.

Dün geceki oyun onu üzdü ve ruh halinin bozulmasının ana sebebinin benim dikkatsiz cevabım olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştım ama Chloe ve benimle paylaştığı süite geldi. ve doğruca uykuya daldı.

Yatakta doğruldum, gerindim ve banyoya doğru ilerledim. Hızlıca işedikten sonra ışığı kapatıyorum ve Mari'ye çarpıyorum.

Gerçekten. "Ah!" diyor, bornozunu hızla çekiştirerek kapatıyor. "Üzgünüm, ben sadece..." Banyo kapısını işaret ediyor, uykulu yüzüne zayıf bir gülümseme yerleşiyor, sonra kayıyor

Beni geçip kendini içeri kapattı.

Beklemeli miyim? Onu rahat bırakmalı mıyım? Konu ona gelince neden bu kadar kararsızım?

Oturma odasında oyalanıyor, dün dağıttığımız birkaç kişisel eşyayı yeniden düzenliyorum. Mari'nin kazağını katladıktan sonra burnuma götürüp kokusunun izlerini içime çekiyorum,

Mari banyodan çıktığında beni böyle buluyor.

Bakışlarımı karşılıyor, sonra elimdeki kazağına bakıyor. "Çok tuhaf birisin."

Sinirli bir şekilde gülüyorum ve kazağı kanepenin koluna bırakıyorum. "Sadece duman ya da yemek gibi kokup kokmadığını kontrol ediyordum..."

"Elbette," diyor gülümseyerek.

Biz iyiyiz. O gülümseme bana öyle söylüyor. Ama o iyi mi? "Kahve mi yapıyorsun?" diye soruyor, etrafıma bakarak.

Dönüp tezgâha bakıyorum. "Henüz değil, ama şimdi yapabilirim."

"Lütfen," diyor titreyerek. "Onsuz düzgün düşünemiyorum."

Tencereyi lavaboda yıkarken, "Dün gece ortadan kayboldun" dedim.

Tezgâhtaki taburelerden birine yerleşiyor. "Sahilde yürüyüşe çıktım ve sonra Sasha da bana katıldı. Sash'ın nasıl biri olduğunu bilirsiniz, biz de bar çalışanlarından bazılarıyla maça oynamaya başladık. Bu arada Benito çok iyi rom punch yapıyor."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Siz ne yaptınız?"

"Brittany odaya kaçtı. Chloe ve ben biraz havuz kenarında oturduktan sonra buraya geri geldik."

Cevap olarak sadece "Hmm" diyor.

Kahve fincanını kurcalayıp damlatmaya başladım ve sonra ona döndüm. "Bak, sadece havayı temizlemek istedim. Dün gece maç sırasında söylediklerim hakkında. Sadece gerçeği söylüyordum ama bunun senin için ne kadar rahatsız edici olabileceğini düşünmedim, düşünmeliydim de. Özür dilerim."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Her şey yolunda. Gerçekten. Sadece biraz şaşırdım. Ve stresliyim. Bir aydan kısa bir süre içinde evleniyorum."

Kalbim göğsümde iki kez güm güm atıyor. "İkinci düşünceler?"

"Hiç de değil. Bildiğiniz gibi ben sadece mükemmeliyetçiyim. Büyük günden önce yapmam gereken bin bir şeyi düşünmekten kendimi alamıyorum. Daha DJ için şarkı listesi bile hazırlamadık, gerçi Alex bununla ilgileneceğini söylüyor."

Ona kremalı ve üç şekerli bir fincan kahve veriyorum.
-Tıpkı eskiden sevdiği gibi.

"Teşekkürler," diyor bir yudum almadan önce. Dudaklarını yalıyor, sonra takdirini mırıldanıyor ve ben bunların hiçbirini etkilemiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Bir liste oluşturmak kolay. Kaç şarkıya ihtiyacınız var?"

"DJ 25-30 arası diyor. Sadece nasıl bir hava istediğimizi anlamak istiyor."

"Çalınmasını kesinlikle istemediğiniz şarkılarla başlayıp oradan devam etmek daha iyi olabilir."

"Ooh, bu iyi bir nokta," diyor sırtarak.

"Bekle." Koşarak yatak odasına döndüm ve telefonumu aldım. "Şarkıları notlar uygulamama yazacağım."

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor gülerek.

"Neden olmasın? Ben sizin onur adamınızım. Bir konuda yardım etmem gerekmez mi?"

Gözlerini deviriyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.
"Pekala, tamam."

Kahvelerimizi yanımıza alarak kanepeye geçiyoruz ve birbirimize bakıyoruz.

"Tamam, düğününüzde çalınmasını istemediğiniz bir numaralı şarkı. Başla."

Hemşirelik onu Kupa, Mari cevaplar olmadan tereddüt. " 'Macarena.' "

"Ne? Bana evleneceğini söylediğinden beri dans provasını yapıyorum."

"Kesinlikle hayır," diyor burnunu havaya kaldırarak.

"Tamam, tamam," diyorum telefonumdaki listeyi başlatırken. "Başka ne var?"

" 'Baby Got Back,' " diyor kahvesini bırakırken. "Ama tüm Becky'leri düşün!"

"Konuk listemde tek bir Becky bile yok," diyor yüzünü asmamaya çalışarak ama başaramayarak.

"Chloe'yi düşün o zaman. O kesinlikle 'Baby Got Back' tarzında bir kız. Kahretsin, muhtemelen tüm şarkı sözlerini biliyordur."

Homurdanıyor. "Kesinlikle olmaz. 'Despacito' da gidebilir."

Telefonumu koltuğun minderine bırakıyorum ve elimi alnıma vuruyorum. "Şimdi çok ileri gittin."

"Aslında o kalabilir. Luis Fonsi telefon rehberini söyleyebilir ve kulağa hoş gelir."

"Peki ya 'WAP'?"

"Yüce Tanrım, hayır. Babam oracıkta ölür." "Hmm, kalsın o zaman."

Mari bir kahkaha atıp beni itiyor ama elini tutup göğsüme bastırıyorum. Hemen uzun bir nefes alıyor. Bakışları yavaşça benimkilerle buluşuyor ve ağzı küçük bir parça açılıyor. Yakınlığımızdan onun da en az benim kadar etkilendiğini anlamama yetecek kadar.

"Tanrım, acıktım," diye geveliyor. Gözleri açılıyor ve sonra ayağa fırlıyor. "Yemek için. Giyinmeliyiz!"

"Elbette," diyorum, saniyeler önce ne yaptığımızı hatırlamaya çalışarak. "Ama bekle, liste." Kıkırdıyorum. "Bunu Alex'e göndereceğim. Bakalım şaka kaldırabilecek mi?"

"Şaka kaldırabilir," diyor, sanki onun adına gücenmiş gibi suratını asarak.

"Bunu göreceğiz," diyorum. "Ben de birkaç tane daha ekleyeceğim."

"Her neyse," diyerek uzaklaşıyor. "Kahvaltıda görüşürüz."

O gidince Alex'e kısa bir mesaj attım: *Mari bana DJ listesinden bahsetti. Bu işimizi görür.* Saniyeler içinde cevap verdi: *Teşekkürler. Araba kullanmadığım zaman bir göz atarım. Eğleniyor musun?*

Ben bilmiyorum nasıl cevap vereceğimi buna . ben ben eğleniyorum

Onunla vakit geçirmek mi? Her zaman. Mari'nin onunla yaklaşan evliliğini kutlarken eğleniyor muyum? Hayır. Beni o kader gününe yaklaştıran her saniye pişmanlık duyduğum bir saniye. Ama yine de beğen seçeneğine basıyorum ve günü sonlandırıyorum.

BÖLÜM 33

Mari

Şimdi

A Kahvaltıdan sonra grup sahile gider ve ilk gelenin ilk hizmet alacağı kabinlerden birini tutar.

Karayipler'in pırıl pırıl sularının hemen üzerindeki alçak bir iskeleye oturdum. Bacaklarımı kalaslardan sarkıtıyor, ayak parmaklarımı daldırıyor ve gölgenin tadını çıkarıyorum. Suyun içinde zikzaklar çizen bir ringa sürüsü dikkatimi çekiyor ama o kadar çabuk kayboluyor ki acaba serap mıydı diye düşünüyorum.

"İşte hayat bu," diyor Sasha gölgeliğimizin altındaki yatakta oturduğu yerden. Vücuduna çok yakışan puantiyeli bir bikini ve 1950'lerin pinup modellerini anımsatan geniş kenarlı bir şapka giyiyor.

Brittany, Sasha'nın yanında oturuyor, kare yakalı pratik bir lacivert takım giymiş, burnu e-okuyucusundan birkaç santim uzakta. Güneş gözlüklerini kaldırıp Chloe ve Javi'nin yüzüşünü izliyor. Chloe Javi'yi suya batırmaya çalışıyor ama Javi ondan kaçıyor, ne zaman onu yakalayacak kadar yaklaşırsa suyun altına giriyor.

"Bu ikisi iyi anlaşıyor gibi görünüyor," diye gözlemliyor Brittany.

"Gerçekten de öyle," diyor Sasha.

Omuz silkiyorum ve fark etmemiş gibi yapıyorum. "Chloe herkesle iyi geçinir."

"Ben değil," diye şarkı söylüyor Sasha.

Javi ayak bileklerini yakaladığında Chloe sevinęle çığlık atıyor ve sonra ona tekme atıp yüzerek uzaklaşıyor.

"Hey, Campos," diyor Javi suya basarken. "Geliyor musun?"

"Henüz değil," diye bağırıyorum, bakışlarıyla buluşmayı reddederek.

Onlara katılmak yerine yüzümü güneş'e doğru kaldırıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapmak, Javi'nin denize batmış, keskin çenesine ve güneş'ten bronzlaşmış geniş omuzlarına yapışan su damlacıklarının görüntüsünü kapatmak gibi arzu edilen bir etkiye sahip.

Hay Allah. Şimdi düğünden önce tamamlamam gereken görevler listesini zihinsel olarak gözden geçirmek için mükemmel bir zaman olurdu. Ama bu lanet *gürültüde* bunu yapamam.

Tanrım, şımarıklık yapıyorum. Hem de benim şerefime yapılan bir tatilde. Arkadaşlarımın biraz eğlenmesini ne kadar küçümsüyorum?

"Kafanda bir taslak mı hazırlıyorsun?" Javi soruyor.

Ona dilimi çıkarıyorum. "Hayır."

"Ne yapıyorsun o zaman?"

"Yapılacaklar listemi gözden geçiriyorum."

"Bu gezinin amacı bu değil, Mari. Buraya gel de sana nasıl eğleneceğini göstereyim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Sasha. "Kulağa bu kadar pis gelmesine gerek yok."

"Aklını başına topla, Sasha." Javi yüzünü saklayarak etrafında döner ve sonra sırt üstü yatıp gözlerini kapatır.

Sasha'ya bakmak için boynumu eğiyorum ve sonunda bana doğru bir bakış attığında ona karşı burnumu kırıştırıyorum. Gözü hiç korkmuyor ve sadece kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Brittany aramıza bakıyor, gözleri sanki bir bulmacayı birleştirmeye çalışıyormuş gibi kısılıyor. Sinir bozucu kısmı bu bile değil. Hayır, asıl sinir bozucu olan Javi'nin önerisi.

nasıl eğlenileceğini bilmediğim anlamına gelmez. Teoride kesinlikle biliyorum. Gerçekte ise artık eğlenmek için kendime hiç *zaman* ayırmıyorum. Uyku için ayırdığım saatler de dahil olmak üzere günün her saatinin hesabını yapıyorum. Alex ve ben balayına bile gitmiyoruz; programlarımızı senkronize etmenin neredeyse imkansız olacağı konusunda anlaştık ve ikimiz de işte daha fazla izin alamayacak kadar meşgulüz. Bu anlamda birbirimize benziyoruz.

-İkisi de azimli, ikisi de hedef odaklı, ikisi de pratik. Alex gece yarısına kadar ofiste kaldığımda şikayet etmiyor; bunun yerine bunu aynı şeyi yapmak için bir fırsat olarak kullanıyor ve daha sonra ya benim evime ya da onun evine dönüyoruz.

Başka bir yol var, içimden bir ses yalvarıyor. Ama görmezden geliyorum. Düzenli bir hayat aşağı bir hayat değildir; sakin, huzurlu ve rahatlatıcıdır. Dürtüsel olmak özgürleştirici olabilir, ancak dezavantajları da var. Yine de uzun zamandır tatile çıkmamıştım ve bu küçük gezinti boş olduğunu fark etmediğim bir kuyuyu yeniden dolduruyor.

Bacaklarımı iskeleye doğru sallıyorum ve ayağa fırlıyorum. Kendimi bundan vazgeçiremeden geri çekiliyor ve aşağıdaki dalgalara doğru koşar adım atıyorum. Suyu dalıyorum ve yüzeye çıkmadan önce bir süre suyun altında kalıyorum. Bu heyecan verici. Buklelerim spontanlığımın bedelini ödeyecek ama umurumda değil. Okyanusta asılı kalmanın insanı alçaltan bir yanı var; buradaki yaşamın, sözde önemli varoluşunuzda devam eden her şeyden daha canlı ve harikulade olduğunu hatırlatıyor. Ben ofisime kapanıp faturalanabilir saatler biriktirirken, bu inanılmaz karmaşık ekosistem büyüyor, yeniden inşa ediliyor, *gelişiyor*.

Gözlerimi açtığımda Chloe kendini sudan çıkarıyor ve Javi bir adım ötemde, dudaklarının kenarlarında tembel bir gülümseme beliriyor. "İşte orada," diyor göz kırparak.

Öfkelendim. "İşkolik eğilimlerimi küçümseyecek misin?"

Kaşları birbirine çarptı. "Kahretsin Mari, yaptığım şey bu değildi. Bu senin bekârlığa veda kutlaman. Düğününden önce. Her neyse." Dudaklarını yalıyor, ben de başka tarafa bakıyorum. "Ben sadece amacın rahatlamak ve biraz eğlenmek olduğunu düşünmüştüm."

Bu ne zaman Javi'nin repliği oldu? Eskiden benimdi.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum başımı arkaya atarak. "Özür dilerim. Yansıtma yapıyorum."

Sasha kabindeki yerinden, "O mayonun içinde meme uçlarının her zamankinden daha belirgin olduğunu fark ettim," diye bağırıyor.

Aramızdaki mesafeye rağmen, herkes gülerken ben ona su sıçratmaya çalışıyorum.

"Tam bir baş belasısın," diyorum ona.

Havlusuna düşen birkaç su damlasına yüzünü buruşturuyor ve bana dikkatle bakıyor. "Siz ikiniz sesinizi alçaltırsanız, konuşmalarınızı duyamayacağım."

İpucunu alan Javi ve ben iskeleden uzaklaşıyoruz. "Hiç filtresi yok," diyor Javi.

İnledim. "Bir de bana sor."

"Dinle, sana bir şey söylemek istiyordum.

Aslında iyi haber."

"Ne oldu?" Kalbim beklentiyle çarparak soruyorum. Onun için şimdiden mutluyum ve "ne" olduğunu bile bilmiyorum.

"Eski dairemden resmen taşındım. New York'ta kendi evim var. Yeni kontratım döndüğümde başlıyor."

"Bu inanılmaz. Hamleler yapıyorsun. Oda arkadaşlarını bırakıp müzikali bitiriyorsun."

"Ben de yarı zamanlı bir barmenlik işi buldum," diyor gözleri parlayarak. "Ben buradayken Jeremy'nin sırtından geçinemem."

"Görünüşe göre zig zag yapıyorsun, zag değil." Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Evet."

"Hey, dinle, Jeremy'nin evi hakkında: Bir gün uğrayıp görebilir miyim? Brentwood'daki apartman dairelerini çok merak ediyorum."

"Elbette. Ve inanın bana, muhteşem."

"Eminim. Belki başyapıtın üzerinde çalışmadığın zamanlarda birlikte takılabiliriz."

"Elbette, ancak yeni evli olduğun için çok meşgul olacağını varsayıyorum ve sahip olduğum zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştığım için, barmenlik yapmadığım zamanlarda Jeremy'nin evinde saklanacağım."

"Benim gibi bir işkolik olmak."

"Kimse senin gibi işkolik olamaz."

Yüzüne vuruyorum, çünkü o muhteşem bir pislik.

Bir kahkaha attı, sonra beni yakalamak için uzandı, ama hızla yüzerek uzaklaştım, elleri topuklarımı sıyırdı. Geri dönüp ona sırtıtıyorum. Bu doğru hissettiriyor. Bizim gibi hissettiriyor. Biz iyi arkadaşız ve bu gayet iyi. Ve kesinlikle yeterli.

* * *

Lanet olsun. Javi bunun sonunu duymama asla izin vermeyecek.

Süite döndüğümde, Alex'in DJ'imize gönderdiği e-postanın içeriğini taramaya devam ediyorum, can alıcı noktayı arıyorum. Ne yazık ki, hiç yok. Şu anda ciddi mi?

E-postanın ekinde bir şarkı listesi var, Javi ve benim çalınmayacaklar listesine koyduğumuz şarkılar. Ama durum daha da kötüleşiyor, çünkü Javi'nin aralarında Miley Cyrus'un "Flowers" adlı ayrılık şarkısı ve sözleri "Te Boté "nin de bulunduğu birkaç şarkı daha eklediğini tahmin edebiliyorum.

Grubun geri kalanı akşam yemeğinden önce uyuduğu için, kimse benim mini erime halime tanık olmuyor. Alex'i ararken kendi kendime mırıldanıyorum.

İkinci zil sesinde telefonu açar. "Merhaba, prenses. Senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum."

"Selam Alex. Senin tarafında her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, her zamanki gibi çalışıyorum. Peki ya sen?"

"Pekala, I sadece okuyun senin e-posta için ve DJ, ve Kafam karıştı."

Burada a Hışırta . Kağıtlar, ve sonra I duymak klavyesinin tıkırtısı.

"Pekala," diyor, "önümde duruyor. Belirsiz olan ne?"

Alay ettim. "Listeye hiç baktın mı?" "Tabii ki baktım. Birkaç tane de ben ekledim."

"Listede size tuhaf gelen bir şey olmadı mı?" "Pek değil, hayır," diyor. "Olmalı mıydı?"

Bu, Javi'nin Chloe ile paylaştığım odanın eşiğinde belirlediği an. Tabii ya.

Ona el sallayıp yatağın diğer tarafına geçiyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Javi sana düğünümüzde çalınmasını kesinlikle istemediğim şarkıların bir listesini gönderdi."

"DJ'e de bunu gönderdim." "Aynen öyle."

Alex uzun bir süre sessiz kalır. Sonunda, "Bu çok talihsiz bir durum," dedi.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Şaka olsun diye gönderdi. Bu konuda uslu durup durmayacağını görmek için."

"Başarısız oldum, ha?"

Bir nefes üflüyorum. "Sorun değil. Stresliyim. Sen de streslisin. Bir sürü şey oluyor. Ama lütfen düzelt. Belki de bunun çalınmayacaklar listesi olduğunu ve tercih edilen şarkılar listesinin hala geleceğini açıklayın."

"Tabii, tabii," diyor dostça. "Telefonu kapatır kapatmaz bununla ilgileneceğim."

İşte bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. O çok... uyumlu. Neredeyse hiçbir şey onu sinirlendirmez. Sakindir. Toparlanmış. Gerçi Javi kesinlikle onun havalı olmadığını söylerdi. Ama her neyse. Javi Alex'i benim tanıdığım gibi tanımıyor.

"Tamam, harika," diyorum yataktan kalkarken. Arkamı döndüğümde Javi kapıda durmuş sessizce Macarena dansı yapıyordu. Homurdanıyorum, sonra arkamı dönüyorum. "Alex, yemeğe gidiyoruz, o yüzden ben atlayacağım."

"Sorun değil. Yarın öğleden sonra seni havaalanından alırım."

"Kulağa hoş geliyor.

Kendine iyi bak." "Sana da,

tatlım."

Telefonu yatağa fırlatıyorum ve yatağa geri düşüyorum.

Javi kapı pervazına vuruyor.

"Ne?" Homurdanıyorum.

"Umarım, herkesin iyiliği için, çocuklar senin mizah anlayışını anlarlar."

Bir yastık kapıyorum, ona fırlatmaya hazırım ama ben fırlatamadan gitmiş oluyor.

* * *

"Yarışmacılar için son çağrı," diyor tesisin sunucusu, mikrofonunu kablosundan tutup konukların masaları arasında bir tur atarak. "Kazanan muhteşem bir ödül kazanacak!"

"Devam et," diye ısrar ediyor Chloe Sasha'ya.

"Hayır, *sen* devam et," diye yanıtlıyor Sasha elinin bir hareketiyle.

Sunucu kalabalığın arasından geçip önümüze dikiliyor. Uzun boylu, esmer ve parlak, bu sonuncusu altın lame ceketinin bir sonucu. "Kimse yok mu?"

"Ödül ne?" Brittany oraya çıkma ihtimali yüzde sıfır olmasına rağmen soruyor.

"Prestijli bir şişe Veuve Clicquot 2015!"

Muhtemelen bizden beklediği gibi "oh" çekip "aah" diyoruz ama kimse, çoğu zaten Sarhoşlar Adası'nda olan ya da oraya varmalarına bir kokteyl kalan yabancıların önünde sahnede kışını sallamaya gönüllü olmuyor. Ne kadar şaşırtıcı.

"Peki ya gelin?" diye soruyor sunucu.

Ona boş boş bakıyorum. Evleneceğimi nereden biliyor?

Chloe şaşkınlığının kaynağını tahmin ederek, "Üzerinde 'gelin' yazan kuşak herhalde onu ele verdi," dedi.

"Oh, hayır, teşekkürler." Javi'nin sessizce suyunu yudumlayıp kalabalığı taradığı yanıma bakıyorum ve Alex'in DJ fiyaskosundan bu yana bana yaptığı tüm sataşmalara karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Bir kolumu Javi'nin omzuna dolayarak, "Ama bu şerefe arkadaşım nail olacak" diyorum.

Javi oturduğu yerde sarsılır ve elini başının arkasında gezdirir. "Hayır. Hayır. Ve *kesinlikle hayır*."

Suratımı asıyorum, gözlerimi cilveli bir şekilde kırıştırıyorum. "Hadi ama Javi, *Lütfen*? Sen benim onurlu erkeğimsin. Mutlu olmamı istemiyor musun?"

Bana bakıyor, dudakları saçmalıklarına inanmadığını gösteren bir yüz ifadesiyle sıkılmış, sonra "Ve hala hayır" diyor.

"Boo," diyor sunucu mikrofona. "Onur adamı buraya gelip onun için birinci sınıf bir şişe şampanya kazanmayacak." Boştaki elini kalabalığa doğru kaldırıyor ve yuhalamaya devam ederken sallıyor. Kalabalık da halkın ayıplamasına katılıyor. Hayır, bu iş çığırından çıkıyor! Bir anlık panik yaşayacağını ve sunucunun devam edeceğini düşünmüştüm; bu ondan çok daha kötü.

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı havada sallıyorum. "Sorun yok millet. Sadece arkadaşlar arasında bir şaka." Ne yazık ki, sarhoş insanlarla mantık yürütmek mümkün değil, bu yüzden şimdi "Kalk! Kalkın!" diye bağıyorlar.

Javi bardağını yere bırakıyor ve masamızdaki herkesi tek tek süzüyor. "Eğer bunun fotoğrafını çekerseniz- Siz. Ödeyeceksiniz. Ödeyeceksiniz."

Brittany, Sasha ve Chloe sevinç çılgınlıkları atıyor ve Javi ayağa kalkıp sahneye doğru ilerlerken el çırpıyorlar. Rahat giyinmiştir, zeytin rengi sörf şortu kalçalarından aşağı sarkmaktadır ve beyaz V yakalı formasının önü geniş göğsüne doğru uzanmaktadır. İnsanlar *kimi* desteklediklerini görünce seyirciler arasında bir uğultu kopuyor.

Yemek sonrası içtiğim iki kokteylden sonra keyifli bir şekilde şovun tadını çıkarmak için arkama yaslanıyorum. Her şey bununla ilgili, değil mi? Anı biriktirmek. Javi muhtemelen intikamını alacaktır ama bu başka bir zaman için endişe verici.

Henüz açıklanmayan oyunun sekiz yarışmacısı, sunucu onlarla konuşurken, muhtemelen neye katıldıklarını açıklarken bir daire şeklinde toplanıyor. Bütün gün Speedo'suyla dolaşan yaşlı beyefendinin de yarışmacılar arasında olduğunu fark edince kıkırdıyorum. Bikinisini tamamen örten bol düğmeli bir gömlek giyerek kıyafetini yenilemiş, böylece altında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor. Bu bir çılgılık olacak.

Chloe'nin yanında bir garson beliriyor ve bardan içecek isteyip i s t e m e d i ğ i m i z i soruyor.

Sasha, "Şu romlu içkilerden bir tane alacağım," diyor. "Almalı mısın?" Nefesimin altında soruyorum.

"Evet anne," diyor gözlerini devirerek. "Küçük bir içki beni öldürmez."

Brittany aramıza bakıyor. "Tamam, neler oluyor?" Sasha'ya bakar. "Bunu fark etmediğimi sanma."

Bu yolculuk boyunca içmeyeceksin." Gözleri büyüyor ve eğiliyor. "Hamile misin?" diye fısıldıyor.

"Kapa çeneni kızım," diyor Sasha. "Bunun olması için seks yapıyor olmam gerekir ve bu kesinlikle olmayacak."

"O zaman neler oluyor?" Brittany, Sasha'nın yüzünü incelerken kaşları endişeyle çatılmış bir halde soruyor.

Sasha iç geçirir. "Benim bir şeyim var. O kadar da önemli bir şey değil.

Stresli olduğumda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor."

"Neden bana söylemedin?" Brittany soruyor.

"Çünkü bir nedenin o l m a d ı ğ ı n d a bile etrafta dolanıp dırdır etme eğilimindesin. Sana bir sebep vermek istemedim."

Brittany kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Önemsediğim için başının etini yiyip dırdır ediyorum, seni nankör. Hem bu o kadar da önemli bir şey *değil*. Felçlere ve kan pıhtılarına yol açabilir."

"Nereden biliyorsun?" Sasha başını eğerek söylüyor.

"Çünkü benim babamda da AFib var. Ve evet, yönetilebilir ama yokmuş gibi davranamazsınız." Öfkelendi. "Bunu benden sakladığın için sana çok kızgıyım. Neden o biliyor"-Brittany çenesini bana doğru uzatıyor-"ve ben bilmiyorum?"

"Neden Mari senin patronunla yattığını biliyor da ben bilmiyorum?" Sasha da karşılık olarak sorar.

Brittany başını bana doğru çevirdi. "Lanet olsun, Mari, ona *söyledin* mi?"

"O hiçbir şey söylemedi. Ben sadece seni duman ettim, Little Miss Sunshine."

Chloe, ilk geldiğimizde sunucumuzun bıraktığı balla kavrulmuş kajuları geri atarken kafasını bir kişiden diğerine çeviriyor.

"Tamam, tamam," diyorum, gerginliği yatıştırmak için ellerimi uzatarak. "Bu bir bekârlığa veda kutlaması için biraz ağır olmaya başladı."

"Hayat senin için böyle," diye gözlemliyor Chloe.

Burun deliklerimi genişletiyorum. "Evet Chloe, sohbetimize yaptığın bu aydınlatıcı katkı için teşekkürler."

"Evet, evet, evet," diyor omuzlarını oynatarak, sesimdeki tavırdan etkilenmeden, "*işte başından beri* içinde olduğunu bildiğim ateş! Yakala onu, kızım!"

Ne oluyor be? Ben ne zaman ruhunun ikna edilmesi gereken bir insan oldum? Derin bir nefes alıyorum. Her zamanki gibi, Chloe düşüncelerimi raydan çıkarıyor. "Şimdi, bayanlar, biz arkadaşız, tamam mı, ve bazen arkadaşlar paylaşımları gereken her şeyi paylaşmazlar, ya da kendi zamanlarında paylaşırlar."

Chloe yüzüme bir kokteyl pipeti doğrultuyor. "Javier'le otel kapısına karşı seviştiğinizi söylediğin zaman mı *bu*?"

Nefesim kesildi. Sasha kıkırdıyor. Brittany nefes nefese kaldı.

"Herkes bunu nasıl biliyor?" Ağlıyorum.

"Lütfen," diyor Brittany. "Dün gece geçirdiğin o küçük öfke nöbeti her şeyi ele veriyordu."

Alnımı masaya dayayıp inliyorum.

"Başını dik tut, tatlım," diyor Chloe. "Gösteri zamanı ve bunu görmek isteyeceğine dair içimde bir his var."

İsteksizce doğruluyorum ve dikkatimi Javi ve yedi kişinin daha sıra sıra durduğu sahneye veriyorum.

Sunucu kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor, sonra diyor ki, "Pekâlâ, pekâlâ dostlarım. Bu yarışma şöyle olacak. Bilmeyenler için söyleyeyim, Tanya Carter ülkemizin Beyoncé'sidir. Hayır, Rihanna. Her neyse, en popüler reggae şarkılarından biri olan 'Bad'i çalacağız ve bir dans yarışması yapacağız. Kazanan seyircilerin alkışlarıyla belirlenecek. Ben eleyeceğim.

Final yarışması için son ikiye kalana kadar iki kişi. Kulağa hoş geliyor mu?"

Seyirciler alkışlarla karşılık verir ve ardından sunucu parmağını havada sallayarak "Bop, bop, bop!" diye bağırır.

Sahnenin uzak tarafında Javi elini yüzüne sürüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve dilimi ona doğru uzatıyorum. Gülüyor ve birazdan olacakları düşündükçe başım dönüyor. Ayrıca, *kesinlikle* fotoğraf çekiyorum.

Müzik bulaşıcıdır - hareketsiz oturmak gerçekten imkansızdır -Böylece hepimiz koltuklarımızda ritim tutarak üst vücut egzersizi yapıyoruz. Javi bir o yana bir bu yana hareket ediyor, görünüşe göre çabucak elenmekten memnun. Speedo Guy saniyeler içinde galibiyeti garantilemeye çalışıyor, tişörtünü çıkarıyor ve bir müzik klbindeymiş gibi kalçalarını döndürüyor. Kalabalık çılgına dönüyor ve Speedo Guy övgülerin tadını çıkarıyor. Speedo Guy'ı şampiyon ilan etmeye hazırım ama Javi'nin gözlerinde tuhaf bir parıltı belirliyor, beni işaret ediyor ve "*Bu senin için*" diyor. Sonra tişörtünü çıkarıp seyircilerin arasına fırlattı.

Sasha kolunu omzuma atıyor ve bizi itip kakıyor. "Ahhhh, bu destansı!"

Ve öyle de. Ama aynı zamanda kafa karıştırıcı. Javi spot ışıklarından hoşlanmıyor, bu yüzden onun bu şekilde çekingenliğini kaybettiğini görmek beynimi yıkıyor.

Chloe derin bir nefes alıyor ve gözlerini kırpıştırarak kapatıyor. "Şu adamın karın kaslarına bak."

Ben de tam olarak bunu yapmamaya çalışıyorum. Ne yazık ki, başka bir şeye odaklanmak neredeyse imkansız, özellikle de tanımlarını vurgulayan vücut dalgaları yaparken, her kasılma bana konsantre olmam için farklı bir sırt veriyor.

"Biri bunu kaydediyor mu?" Brittany hırıltılı bir sesle soruyor ve gözlerini bir mendille siliyor. "Gelecek kuşaklar için."

"Ve şantaj," diye ekliyor Sasha, bana göz kırparak.

"Şimdiye kadar kimin çıkacağına sunucunun karar vermesi gerekmez miydi?" Homurdanıyorum.

Neyse ki sunucu yarışmacıların arkasında koşuyor ve her birinin üzerinde bir el gezdirerek seyircilerin oylarını alıyor. Çok sarhoş oldukları için ayakta zor duran iki beyaz kadın elendiklerinde orta parmaklarını kalabalığa doğru uzatırken, Javi ve Speedo Guy muhtemelen sadece bizim masamızın alkışlarının gücüyle bir sonraki tura kolayca geçtiler. Çok geçmeden dört yarışmacı daha elendi ve tahmin edilebileceği gibi ilk iki favori finale kaldı.

Javi ve Speedo Guy, sunucunun bize İtalyan ve Arjantin doğumlu, yedi çocuklu Amerikalı bir emekli olan Gianni olduğunu söylediği kişi, kalabalığı kazanmak için son çabalarını planlamak üzere sahnenin karşı taraflarına geçiyorlar. Javi ve sunucu kafalarını birleştiriyor, sonra da otel çalışanlarından birkaçına işaret ediyor. Neyin peşinde?

Bakışlarım, savaşa hazırlanmak için sahnede sınav çeken Gianni'ye takılıyor. Bütün bunlar nasıl oluyor? Javi yetmiş yaşında, günün yirmi dört saati bikini giyen bir adama karşı aldığı yenilginin acısını çıkarabilecek mi?

Telefonumu final yarışmasını kaydetmek için hazırlıyorum ve Gianni sahneye çıkmaya başladığında kendimi kaybediyorum. Bu orantısız mücadelenin her anını yakalamaya çalışırken ellerim titriyor ama sonra Javi ellerini havaya kaldırıyor ve daha önce konuştuğu sunucular sahneye çıkıp ona su dolu sürahiler fırlatıyor. Javi homurdanıyor, dudaklarını yalıyor ve sahneye en yakın kadınlara su fırlatıyor. Ama işi bitmemiştir, çünkü yere düşer ve

sahne de su birikintisi oluşturuyor ve ardından parmağını dudaklarına götürerek Tom Holland'ın *Lip Sync Battle*'da Rihanna'nın "Umbrella" şarkısını seslendirdiği ikonik anı yeniden yaratıyor.

Kalabalık çılgına döner.

İşte dostlarım, bir dans yarışması böyle kazanılır.

Javi'nin bunu yapabileceğini düşünmemiştim ama bu hafta sonu sürprizlerle doluydu, değil mi?

"Ben  ld m," diye bağıran Sasha sandalyesine yığılır ve elini kalbinin üzerine atar.

"Ve bunun olduğuna dair video kanıtım var," diyorum telefonumu zaferle havaya kaldırarak.

Chloe kıkırdayarak, "Bu muhteşem yolculuğu bitirmek için ne güzel bir yol," diyor.

Ve tam da öyle oldu: muhteşem. Bu kadar çok şey yaşarken bile, kafamı dağıtmak için her zaman arkadaşlarıma g venebiliyorum.

Javi'nin  d l n  almasını bekliyoruz ve sonra hâlâ göğsü çıplak ve nefes nefese masaya dönüyor.

"Bu da bir şeydi," diyorum ona, yavaşça alkışlayarak. Bana şampanyayı uzatırken gözleriyle beni iğneliyor, sonra göz kırıyor. "Senin için her şeyi yaparım Mari."

İfadelerindeki bir şey moralimi bozuyor ve beynimi aşırı düşünme moduna sokuyor. *şu anda* benim için her şeyi yapabileceği doğru olabilir, ama durum her zaman böyle değildi. Sonuçta, *yıllarca* hayatımdan kayboldu ve sadece tesadüfi bir karşılaşma bizi tekrar bir araya getirdi. Küçük bir parçam bu gerçeği asla unutmayacak.

Sanırım uzun hafızam iyi bir şey. Sonunda beni Alex'e götüren de bu oldu.

BÖLÜM 34

Mari

Düğünden Yedi Ay ve Üç Hafta Önce

I' Babama, New York'a genişleme olasılığını araştırmamızı öneren bir e-posta taslağı hazırlıyorum.

Ofisimin kapısının çalındığını duydum. Kafamı kaldırdığımda firmanın susuzluk tuzağı Alex Cordero'nun eşikte durduğunu görüyorum.

"Bu yağmur yağdıran değil mi?" diyorum gülümseyerek.

Yanaklarını boyayan sıcaklıkla öne doğru eğildi. "Önemli bir şey değildi."

"Bunu babama söyleme. Atlas Müzik avans sözleşmesini imzaladığından beri koridorlarda dolaşıyor. Tebrikler bu arada. İşimizi büyütecek türden müşteriler getiriyorsunuz."

"İşe aldığımız tüm bu yeni avukatların işe ihtiyacı var. Atlas'ın kadromuzda olmasıyla birlikte, avukatlar faturalanabilir saat hedeflerini tutturmakta zorlanmayacaklardır."

"Bu kesinlikle doğru."

Bana sessizce bakıyor. Garipleşmek üzereydi, ben de sordum, "Ne oldu? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Aslında var. Ben-"

Babam konuşmayı böldüğünü umursamadan ofise giriyor ve Alex'in sırtına bir tokat atıyor.

"İşte orada: altmış beş yaşına gelmeden beni emekli edecek olan adam."

Alex babamın övgüsü karşısında mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum efendim."

"Hayır, hayır, elbette değil. Ama insanların liderlere ihtiyacı var ve siz kesinlikle onlardan biri olma yolundasınız. Atlas Müzik'le yapılan bu anlaşma herkesin dikkatini çekti: Alex Cordero'ya ayak uydurun ya da geride kalın."

"Evet, bu kesinlikle Y kuşağı çalışanlarımızın kendilerine söyleyeceği bir şey gibi geliyor," diye şaka yapıyorum.

Alex bana sırtlıyor ve ağzım seğiriyor. Bu, onun tamamen babamın kontrolü altında olmadığını gösteren bir dostluk anı. Şükürler olsun.

"Artık sizin ne düşündüğünüzü bildiğimi iddia etmiyorum," diyor babam, "ama başarının dilini anlıyorum ve sen, Alex, gelişmemize yardımcı oluyorsun."

"Gelişmekten bahsetmişken," diyorum, "New York ofisi hakkında size bir e-posta hazırlıyordum. Paralegals, kiralama fırsatları hakkında iletişime geçebileceğimiz emlakçıların bir listesini hazırlıyor."

Babam ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve başını eğiyor. "Bu araştırmayı erteleyelim, Marisol. Atlas Müzik lisans anlaşmalarını yenilememizi istiyor ve bunu onların belirlediği süre içinde tamamlamak için çok sayıda insan gücüne ihtiyacımız olacak. Senin yardımına ihtiyacımız olacak. Ve avukatların da yardımına. Alacağımızdan emin olmadığımız işleri düşünmeye başlamadan önce elimizdeki işlere odaklanalım."

"Ama-"

"Bunu başka bir zaman konuşabiliriz, Marisol. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Elbette," diyorum asık suratla.

Babam çıkarken Alex'e yumruk attı.

Lanet olsun. Yazdığım e-postayı taslaklar klasörüne taşıyorum.

"Ne olursa olsun, New York'ta bir ofis açmanın harika bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Görünüşe göre senin fikrin çok değerli," diye homurdandım. "Atlas anlaşmasının heyecanını yaşıyor. Bu uzun sürmeyecek sonsuza dek, bu yüzden New York'tan vazgeçmeyin."

Başımı salladım. "Hiç planlamadım. Bu benim özelliğim: pes etmemek."

Bana orantısız bir sırtıış attı. "Senin bu yönünü seviyorum." Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Oh, Alex, bekle!"

Geri dönüyor. "Evet?"

"Buraya bana bir şey sormaya gelmedin mi? Ne oldu?"

"Doğru! C oyunumu oynuyorum," diyor başını sallayarak. "Bir ara kahve içmek ya da yemeğe çıkmak ister misin diye uğradım. Ne zaman istersen."

Hemen Javi'yi düşündüm. Sam'le olan berbat, iyi olmayan randevunun ve ardından Javi'yle olan ilişkinin ortaya çıkardıklarını. Sıkışmışlık hakkında. Her zaman onun için ne ifade ettiğimi merak ettiğimi. Babamın güneşin Alex'in gözlerinde doğup battığını düşünmesi sarı bir bayrak olsa da, başarısının ya da babamın erkek aşkının onu etkilemesine izin vermemesi ilgimi çekiyor. İlerlemek istediğimi söylemişim, işte bunu yapıyorum.

Alex'e gülümsüyorum ve buklelerimden birini döndürme dürtüsüne direniyorum. "Akşam yemeği iyi olur."

BÖLÜM 35

Mari

Şimdi

"W Jeremy'nin pek de mütevazı olmayan evine hoş geldiniz," diyor Javi, geri çekilip beni içeri buyur ederken.

Eşikten adımımı atıyorum ve gülünç derecede geniş alana bakıyorum. "Vay canına... Ondan nefret ediyorum."

Javi sırtıyor, ifadesi rahat ve kıyafeti -siyah tişört ve mavi kot- bu havaya mükemmel bir şekilde uyuyor. "İlk gördüğümde ben de aynı şeyi hissettim. Mutfakta boş dolapları bile var."

"Piç kurusu," diyorum parmaklarımı göğsümde birleştirerek. "İki yatak odası mı?"

"Evet, ve iki banyo." "Buralarda mı?"

"Hayır, ailesiyle birlikte Avrupa'da."

"Ne göt herif ama" diyorum, yarı şaka. Çünkü cidden, burası gerçekten de bir kişi için çok büyük bir alan. Bana babamın evini hatırlattı.

Javi gülüyor. "Yine de iyi bir adam ve burada kalmama izin vererek bana gerçekten büyük bir iyilik yapıyor. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Beni tepeden tırnağa taramasını özlemiyorum. o fark ettiğinde benim ona ona baktığımı ona ve muhtemelen

Açıkça incelediğine tanık olunca bakışlarını yere indiriyor. "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum ve çantamı U şeklindeki devasa bir seksiyonelin uzunluğuna yayılan iki kanep masasından birinin üzerine bırakıyorum. Javi'nin yeni çalışma alanını sindirerek odanın etrafında dönüyorum. Dört adet ayaklı kara tahta kanepenin karşısındaki duvara dizilmiş, yemek masası ise legal kağıtlar, buruşturulmuş kağıtlar, kırmızı keçeli kalem ve kurşun kalemle dolu. Yüksek arkalıklı bir şezlongun önünde kendi standı üzerinde duran bir klavye yer alıyor. "Demek sihir burada gerçekleşiyor."

"Ya da kaos."

"Nasıl gidiyor?"

"Bazen gidiyor; bazen de hepsini çöpe atmak istiyorum."

Kara tahtalardan birinin önünde duruyorum. "Ne oluyor burada?"

"Her bir eylemin yapısı üzerinde çalışıyorum." Yanındaki kara tahtayı işaret ediyor. "Burada karakterler hakkında notlar tutuyorum, onları ete kemiğe büründürmeye çalışıyorum." İşaret parmağıyla üçüncüye dokunuyor. "Burası da yazdığım şarkıların içine yerleştirmek istediğim sözlerin kaydını tuttuğum yer."

"Müziği de yapacak mısın?"

"Hayır, henüz değil" diyor. "Bunun için bir besteciyle işbirliği yapmam gerekecek."

"Bu ne zaman olacak?"

"Bunun gerçekleşeceği kesin değil," diyor, geriniyor, sonra elini yüzüne sürüyor. "Eğer yazdıklarına yeterince ilgi olursa, müzik konusunda benimle çalışacak birini ikna edebilirim. Belmont'ta müzikal tiyatro bölümünde olan arkadaşlarımdan biri, belki biraz iyilik isteyebilirim. Belki sadece iki ya da

üç şarkı. Potansiyel destekçilere sunmaya ve geri kalanını yapmak için yeterli parayı sağlamaya yetecek kadar."

Kısa bir nefes veriyorum. "Bu oldukça büyük bir girişim."

"Öyle."

"Ve bunu yapıyorsun."

"Öyleyim," diyor usulca, bakışları benimkini delip geçiyor. "Senin sayende."

"Ben mi?" diye soruyorum, gerçekten şaşırmış bir şekilde. "Nasıl yani?"

"Beni cesaretlendirdin. Gururumu bir kenara bırakıp Jeremy'nin yardımını kabul etmem için beni ikna ettin. Bitirmeye odaklanmadığımı fark etmemi sağladın çünkü çok korkuyordum. Bilge bir kişi bir keresinde kendi yoluma çıktığımı söylemişti."

O anı ben de en az onun kadar iyi hatırlıyorum. "Müzikali bitirmeye o zaman mı karar verdin?"

"Evet."

"O halde magnum opus'unuzu nihayet bitirme kararınızda küçük bir rol oynadığım için onur duyuyorum."

"Sen küçük bir rol oynamadın. Bitirmeye karar vermemin sebebi *sendin*."

İfadesinin yoğunluğu karşısında ürperiyorum. Ne demek istiyor? Müzikali benim için bitirdiğini mi?

Gerginliği azaltacak özlü bir cevaba ihtiyacım var ama beynim pelte haline geldi; neyse ki paniğimi hissediyor ve hafızamı harekete geçiriyor. "Ah, neredeyse unutuyordum!" Sanki içinde ne varsa hayatımı kurtaracakmış gibi çantama koşuyorum. İçini karıştırıyorum ve zarfı çıkarıyorum. Javi'ye dönüp zarfı ona uzatıyorum. "Al," diyorum, zarfın kapağını açarken. "Bu gecikmiş bir davetiye. Babamın düğünüm şerefine verdiği bir parti için." Başını kaldırdı ve yüzü bomboş kaldı. Birinin içinize bakabileceği fikrini hiç anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum ve bu harika bir deneyim değil.

"Benim ve Alex'in düğünü yani," diyorum, olayı olduğundan daha da garip hale getirmekten kendimi alamayarak. Gözlerimi deviriyorum. "Hâlâ bizi bir çift olarak düşünmeye alışmaya çalışıyorum."

Keten kart stoğuna bakarken tek söylediği "Hmm" oluyor.

"Gelecek misin?" Umutla sordum. "Önümüzdeki Cumartesi. Katılanların çoğu düğüne davet edilmeyen iş arkadaşlarımız olacak çünkü samimi bir ortam yaratmaya çalışıyoruz ve sen de bir süreliğine şehirde olacağın için Jeremy'nin evinden çıkmak isteyebileceğini düşündüm."

"Elbette orada olacağım," diyor, ağzı geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Alex söz konusu olduğunda durum tespiti mi başka nasıl yapabilirim ki?"

"Tanrım," diyorum başımı arkaya atarak. "Hâlâ onun üzerinde değilsin, değil mi?"

Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor. "Dinle, düğün gerçekleşene kadar o adama haddini bildireceğim."

"Keyfine bak Javi, ama vaktini boşa harcıyorsun." "Eğer zamanımı senin mutluluğunu sağlamak için harcıyorsam asla boşa harcanamaz."

"Biliyor musun, bazen aşk romanı kahramanı gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, hayır," diyorum. "Bu sadece... fark ettiğim bir şey."

"Ne başka yap romantizm kahramanlar ne diyorsun?"
o sorar, Yüz ifadesi hem şaşkın hem de meraklıydı.

" 'Seni ilk gördüğüm anda kalbim durdu.' " "Erkekler böyle mi konuşur?" diye soruyor burnunu kırıştırarak.

"Pekala, onlar Ayrıca söyle şeyler gibi 'Sen Yani ıslak...ve sıkı.' "

Filtrelenmemiş sözcükler benden kaçar kaçmaz, Javi'nin Sasha, Chloe ya da Brittany olmadığını ve ıslaklıktan ya da sıkılıktan hiç bahsetmememiz gerektiğini hatırlıyorum.

Javi başını iki yana eğerek, "Mantıklı," diyor. "Birine kuru ve gevşek olduğunu söylemek muhtemelen havayı bozar."

Homurdanıyorum ve arkamı dönüyorum. "Bu arada, sizi işinizle baş başa bırakayım. Fikirlerinizin ~~kurması~~ istemiyorum."

Bana sevimli bir surat ifadesi veriyor. "Ama düşündüm ki Öğle yemeği yiyelim. Bir şeyler çağırabilirim. Sokağın aşağısındaki dim sum restoranıyla ilk isim bazında anlaştım."

"Belki başka bir zaman," diyorum saatime bakarak. "Ofise gitmem gerekiyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Cumartesi günü mü?"

"Şey, evet. Düğün için birkaç gün izin alacağım, o yüzden bunu bir şekilde telafi etmem gerekiyor."

"Değiştirmen gerekirse izinli sayılmazsın" dediğinde kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile.

Yorumunu el sallayarak geçiştirdim. "Hoşça kal Javi, gelecek Cumartesi görüşürüz. En iyi şekilde davranacağına söz ver." Cevap vermeyince geri dönüyorum, elim kapı kolunda. "Söz ver."

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm Mari, tutamayacağım bir söz veremem."

"Ooh. Gauntlet. Fırlatıldı."

Javi'nin sanki anlaşılmamız hâlâ devam ediyormuş gibi davranması çok hoş ama Alex'le evlenme fikrimi değiştirmesine imkân yok. Hem de hiç.

BÖLÜM 36

Javi

Şimdi

Luiz Campos'un evi beni trollüyor. Zengin ve İğrençlerin Yaşam Tarzları. Bu Mari'nin büyüdüğü ev değil; Mari'nin annesi onu terk ettikten sonra Luiz'in satın aldığı ve Mari'nin deyimiyle "seviye atlama" ihtiyacı hissettiği ev. Mari'nin babasının varlıklı olduğunu hep biliyordum ama bu zenginliği ilk elden görmek tahmin ettiğimden çok daha ürkütücü.

Lyft şoförü beni kapıların dışında bırakıyor, Mari'nin bana verdiği kodu giriyorum ve kaçınılmaz olarak onur konuklarını nereden tanıdığımı soracak insanlarla bir akşam geçirme ihtimaline karşı iç çekiyorum. Onlara Mari'ye aşık olduğumu ve Alex'i yeryüzünden silmek için sol taşağımı verebileceğimi söylesem nasıl tepki verirlerdi? Bunu kendime saklasam iyi olur.

Büyük çift kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken, evin üzerine tutulmuş spot ışıklarının parlaklığına karşı gözlerimi kısıyorum; Eyfel Kulesi'ni aydınlatmaya yetecek kadar var. Dehşete düştüğüm tek şey aşırılık değil; Luiz Campos'un bu şekilde yaşaması. Tüm bu zenginlikten kimin faydalanması gerektiğini biliyor musunuz? Bayan Camacho, Our Lady of Mount Carmel'deki altıncı sınıf öğretmenim, tanıdığım en iyi, en çalışkan insandı. Yani, o

azgın ortaokul çocuklarına tensel zevklerin peşinde koşmanın tehlikelerini öğretti. *İşte bu*, bir ödülü hak eden yorulmak bilmez ve nafile bir çabaydı.

Yemek servisi üniforması giymiş bir kadın kapıyı açıyor ve beni içeri almak için geri çekiliyor; donuk ifadesi muhtemelen bu akşamın nasıl bir akşam olacağının sinyalini veriyor. "Kutlamalar büyük odada."

"Teşekkür ederim. Korkmalı mıyım?"

Gözleri önce açılıyor, sonra daralıyor ve bana muzip bir gülümseme veriyor. "Çok."

Luiz ya da burayı dekore eden her kimse katmanlı avizeleri çok seviyor. Mobilyalar belli ki ısmarlama, ya da en azından montaj talimatlarıyla birlikte bir kutu içinde gelmeyen türden. Aslında, buradaki eşyaların yarısı bir müzeye aitmiş gibi görünüyor.

Koridorda klasik müzik ve kibar sohbet seslerine doğru ilerlemeden önce ellerimi kalçalarımın ön tarafına koyuyorum; yol boyunca boş ordövr tepsileriyle yanımdan koşarak geçen birkaç sunucuyu atlatıyorum.

Parti alanı, parlak karo zeminleri ve bir uçak hangarı kadar geniş ve uzun bir alanda tavan yüksekliğinde pencereleri ile görkemli. Tamam, bu son kısım biraz abartılı ama ruhum üzerindeki etkisi aynı. Odanın en sol köşesinde özel bir platform üzerinde muhteşem bir siyah bebek kuyruklu piyano duruyor.

Kalabalığın içinde Mari'yi bulmam uzun sürmedi. Dizlerinin hemen üzerinde biten şık beyaz elbisesi içinde çarpıcı görünüyor. Kıvrıcık saçları, koyu kahverengi gözlerinin badem şeklini vurgulayan karmaşık bir saç modeline dönüştürülmüş. Chloe'nin yanında duruyor, konuşurlarken başları birbirine yakın, ikisinin de bakışları odanın içinde zıplıyor. Kendi kendime gülümsüyorum, çünkü Bochinche'i tanıyorum.

ve bunun gibi bir toplantıda, bahse girerim dedikodu yapacak çok şey vardır.

Mari beni fark ettiğinde gözleri sevgiyle parlıyor ve ardından yanında arkadaşı olduğu halde odanın bir ucundan diğerine süzülerek bana doğru geliyor. "Başardın!"

"Sana yapacağımı söylemiştim," diyorum, hızlı bir sarılma için onunla yarı yolda buluşuyorum.

Geri adım attığımda Chloe karnımı okşuyor. "Karin kaslarının hâlâ orada olduğundan emin oluyorum."

Kıkırdıyorum. "Asla değişme, yeni dostum."

"Öyle bir niyetim yok," diyor göz kırparak.

Birbirimize uzun uzun bakıyoruz, çünkü Mari boğazını temizliyor ve şöyle diyor: "Sizi sohbet etmeniz için yalnız bırakayım. İkiniz de düğünde olacaksınız" -gözlerini kaçırıyor- "belli ki, ikinizin iyi anlaşıyor olması harika. Evet, tamam, ben etrafı dolaşacağım."

Mari, Chloe ve beni arkasından bakakalmış halde bırakarak koşar adım uzaklaşıyor. "O bizim bir anımız olduğunu orada düşünüyor," Chloe gözlemler.

"Bu o değildi, değil mi?"

"Doğru. İkimiz de hala bunların neden o l d u ğ u n u merak ediyoruz," diyor ve odayı işaret ediyor.

"Aynen öyle."

"Ama kızımızı destekleyeceğiz."

"Elbette," diyorum, ciddi bir şekilde başımı sallayarak.

Eğiliyor. "Seçimlerini gözden geçirmesi için sayısız fırsat sunarken, sadece emin olmasını sağlamak için."

O zaman o da bir suç ortağı. Daha önce Chloe'den emin değildim ama şimdi hayranıyım. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum, ama bu kadar güzel ifadelerle değil."

Chloe gülüyor. "Aynı fikirde olduğumuza çok sevindim." Bakışları açık barın yanındaki birine takılır. "Affedersiniz, ben

gözünü korkutacak genç bir ortağım var."

"Bahse girerim bunu sadece var olarak başarabilirsiniz."

Arkasını döndü ve bana sarıldı. "Seni destekliyorum."

Chloe uzaklaşırken şaşkınlık içindeyim, söyledikleri beni şaşırttı. Kimsenin beni desteklemesini istemiyorum; herkesin Mari'yi desteklemesini istiyorum. Aramızdaki boku çözemsek bile onun mutlu olmasını istiyorum. Öncelikli amacım bu. Eğer bu Alex'le birlikte olacağı anlamına geliyorsa, o zaman onun seçimini kabul etmek zorundayım. Bu arada, biraz keşif yapmam gerekiyor.

Başımı kaldırıp etrafımı tarıyorum, bakışlarım sonunda beni kaşlarını çatarak izleyen Mari'ye takılıyor. Ona ne olduğunu sormak için bir kaşımı kaldırıyorum. Beni odanın iki girişinden birine doğru yönlendiriyor.

Benimle orada buluştu. "İyi misin?"

"İyiyim. Neden?"

"Bunun senin için çok fazla olabileceğini düşündüm." "Çok fazla... ama üstesinden gelebilirim."

"Benimle gel," diyor elini uzatarak.

Nereye gittiğimizi sormuyorum, umurumda da değil. Mari ile birlikteyim. Bu kadarı yeterli. Beni uzun bir koridordan geçiriyor, sonra büyük bir sahanlıkta son bulan dolambaçlı bir merdivene çıkarıyor. Birkaç adım sonra bir kapıyı iterek açıyor ve bir yatak odasındaız. Duvarlardaki Usher ve Rihanna posterlerine bakılırsa burası bir genç odası. Açık mavi bir yorgan ve çeşitli boyutlarda bir düzine doldurulmuş Minyon yatağı kaplıyor.

"Bu bir zaman kapsülü," diyorum, yavaşça dönerek hepsini alıyorum. içinde.

"O değil değişti a şey içinde Burada beri I sol için üniversite."

Odanın en ucundaki komodine doğru yürüyorum ve çerçeveli bir fotoğraf alıyorum. Fotoğrafta bir kadın

Denize bakarken gözlerini güneş ışınlarına dikeyor. "Bu Patrícia mı?"

"Öyle," diyor başını sallayarak. "Bu fotoğrafı çok seviyorum. Şu anda bile onu böyle düşünüyorum. Bazen kendime annemin artık böyle görünmediğini, yaşlandığını hatırlatmam gerekiyor."

"Ebeveynlerimizin yaşlandığını düşünmek zor, ama yaşla birlikte bilgelik de gelir; en azından babam böyle söylüyor."

Mari portreye bakar, bakışları boştur.

Bir elimi koluna koydum. "Peki, şimdi sorma sırası bende: İyi misin?"

Gülüyor. "Harika gidiyorum."

"Düğün gerginliği var mı? Seni bir anda buradan paraşütle atabilirim. Sadece söylemen yeterli."

"Buna gerek yok ama teklifin için teşekkürler," diyor ve bana yarım bir gülümseme veriyor.

"O zaman neye ihtiyacın var Mari?" Sesim kendi kulaklarıma gergin ve biraz da acil geliyor. O da duyuyor *olmalı*. "Benden her şeyi isteyebilirsin, Mari. *Her şeyi*."

"Arkadaşım olmana ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

Onu kollarıma çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Öyleyim, Mari. Ben de."

Ve eğer benden isteseydi çok daha fazlası olabilirdim. Ama bunun asla olmayacağını düşünmeye başlıyorum. Bunca zamandır kendimi kandırıyor olabilir miyim? Hâlâ bir şansım var mı? Yoksa onu çoktan kaybettim mi?

* * *

Parti tüm hızıyla devam ederken kalabalığın arasına karışıp bebek toruna doğru sürükleniyorum, kendime engel olamıyorum. Bu çok güzel ve aileme bana almaları için yalvardığım Yamaha elektrikli klavyeye hiç benzemiyor.

kendim çalmayı öğrendim. Gençliğimde kullandığım çok sevdiğim klavyenin aksine, bu piyano işlevsel olmaktan ziyade bir dekor, bir süs. Ruhumu okşayan melodiler yaratma yeteneğine sahip bir enstrüman, statü gösterme rolüne indirgenmiş. Parmaklarımı siyah tuşların, bir notanın doğal perdesini değiştiren diyez ve bemollerin üzerine koyuyorum. Orta Do'ya basıyorum ve etrafıma bakıyorum; kimse fark etmiyor, ben de piyanonun akortlu olup olmadığına bakmak için biraz kurcalıyorum ve kesinlikle öyle.

Kafamı kaldırdığımda, garsonlar odanın içinde şampanya kadehleri dağıtıyor, sonra Luiz kokteyl çatalıyla kendi kadehine vuruyor.

Chloe piyanonun yanında bana katılıyor, elinde iki kadeh şampanya var. "Bir tane ister misin?"

Bir flüt alarak, "Ben almayayım, ama tutmamın bir sakıncası yok," diyorum.

"Birlikteliklerine içmeye hazır değil misin?" Chloe soruyor. "Onun gibi bir şey."

"Herkese iyi akşamlar," diyor Luiz, derin baritonu herkesin dikkatini çekiyor. "Bu gece en sevdiğim iki insanın, kızım Marisol Campos ve nişanlısı Alejandro Cordero'nun (kısaca Alex) hızla yaklaşan evliliklerini kutlamama yardım etmek için buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Muhtemelen biliyorsunuzdur ki, onlarınki fırtınalı bir aşk ve hayır, Marisol hamile değil."

Seyircilerden birinin nefesi kesiliyor ve Mari yüzünü buruşturuyor ama konukların çoğu gülüyor çünkü Luiz onlardan bunu yapmalarını bekliyor ve o onların patronu. "Ama muhtemelen bilmediğiniz şey Alex'in başarılı bir müzisyen olduğu ve müstakbel eşinin şerefine özel bir performans hazırladığı."

Bu da Alex'in neden ortalıkta olmadığını açıklıyor.

Alex odanın başındaki sandalyeye doğru ilerlediğinde kalabalık arasında heyecanlı konuşmalar ve ardından izleyiciler arasında titremeler başlar.

Hadi ama, o *da mı* gitarist?

"Herkes merhaba. Biliyorum bu biraz kendini beğenmişlik gibi görünebilir ama müziğe olan yeteneğimi müstakbel eşimle paylaşmak istiyorum ve bunu yapmak için yaklaşan nikâhımızın kutlamasında ona serenat yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Aklıma binlerce daha iyi yol geliyor, hepsi de *yeteneğini* Mari'yle özel olarak paylaşmayı içeriyor. Bu adam başka bir şey.

"Bu üniversitede öğrendiğim bir parça, sadece bir yıl önceydi." Herkes gülüyor ve Alex göz kırpmıyor. "Adı 'Mi Luna', yani 'Benim Ayım'. "

Tüm prodüksiyona açıklanamaz bir şekilde sinirleniyorum ama sonra çalmaya başlıyor ve sanki Carlos Santana odadaymış gibi oluyor. Alex *iyi*. Hatta harika. Bir insan nasıl olur da zekâ, görünüş, aşk *ve* sanatsal yetenek konusunda bu kadar şanslı olabilir?

Birkaç dakika sonra Chloe omzuyla beni dürtüyor. "Her şey çok cilalı, çok mükemmel, değil mi?"

"Bunun haksızlık olduğunu düşünüyordum ama senin görüşünü daha çok beğendim."

Chloe eğilip kulağıma fısıldıyor, "Çalıyor musun?" Başımı sallıyorum, gitar yetenekleriyle kalabalığı büyülerken bakışlarım Alex ve Mari arasında gidip geliyor, şarkısının son akorları çalmadan önce kuşkusuz şehvetli bir kreşendoya yükseliyor ve son hassas Notlar.O duş Mari kollarını coşkulu bir alkışla

onu sıkıca kucakladı. "İyi misin?" Chloe soruyor.

"Eee, ne?"

Dişlerini emiyor. "Hayır, demek istediğim, *iyi* çalışıyor musun?" "Kendi kendime öğrendim ama evet, iyi piyano çalarım." "Mükemmel," diyor.

"Neden?"

Cevap olarak Chloe arkasına yaslanıyor ve parmaklarını piyanonun tuşları üzerinde gezdiriyor. Odadaki herkes bize doğru dönüyor, bakışları Luiz'in saçma evindeki spot ışıklarından biri gibi üzerimize düşüyor.

"Ooh, birisi Alex'i müzik düellosuna davet ediyor," diyor Chloe heyecanlı bir ses tonuyla.

Bu meydan okuyucuyu bulmak için odadaki insanları inceliyorum.

"Şşşt, sensin," diyor Chloe ve doğaçlama yarışmaya tanıklık etmek için ilerleyen insan kalabalığı tarafından yutulmasına izin veriyor.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Hayır, bu bir hataydı. Devam edin millet, damada da aferin."

Alex yaklaşırken gözlerini bana diyor. "O kadar hızlı değil, Javier. Neden bana nelerin olduğunu göstermiyorsun? Mari bana senin de müzisyen olduğunu söyledi."

"Oh, yapamam," diyorum, piyanodan uzaklaşarak.

"Tabii bu meydan okumaya hazır değilsen."

Hemen geri dönüp piyano sırasının üzerine çöküyorum ve Alex'e bakarken parmak eklemlerimi kırıyorum.

O sırtıyor; ben de sinirleniyorum.

Hemen aklıma gelen melodi, müzikalin nakaratı olarak kullanılacak bir şarkı için aylardır üzerinde çalıştığım melodi. Adı "What If" ve bitmemiş olmasına rağmen neredeyse mükemmel çünkü üzerinde yüzlerce saat boyunca ince ayarlar yaptım ve genişlettim. Broadway'in ilk dönemlerindeki gösteri melodilerine bir saygı duruşu niteliğindeki giriş ve ilk kıtayı çalarken parmaklarım tuşların üzerinde kayıyor ve ardından Afrika ve Karayip ritimleriyle noktalanmış bir melodiye geçiyorum.

Şarkının nakaratını ve köprüsünü söylerken hayal ettiğim karakterin havasına uyuyor. Kendimi parçaya o kadar kaptırmışım ki Chloe ve diğer birkaç kişinin başlarını sallayıp ayaklarını yere vurduklarını görünce şaşırıyorum. Bitirdiğimde, bir elimi kalbime bastırıyorum ve cömert alkışları için herkese teşekkür ediyorum. Olumlu tepkileri içime çekerken vücuduma sıcaklık yayılıyor. Bu heyecan verici, *Posta Odası*'nı olabileceğinin en iyisi haline getirmeyi kafama koyarsam neler başarabileceğime dair bir bakış.

Mari'yi kalabalığın içinde, bir köşede dururken buluyorum ve o da en az benim kadar gururlu görünüyor: Öfkeyle alkışlıyor ve gözleri parlıyor.

Alex sırtımı sıvazlıyor, buna iyi huylu bir dostluk gösterisi denemeyecek kadar sert. Belki de bu *onun* kötü adamlık hikayesinin başlangıcıdır.

"İyi iş çıkardın dostum," diyor.

"Teşekkürler. Seni gölgede bırakmak gibi bir niyetim yoktu." Tek bir kaşını kaldırdı. "Yapmadın."

"Tabii ki yapmadım. Sadece *denemediğimi* söylüyorum."

"Bildiğim iyi oldu," diyor uzaklaşmadan önce.

Chloe parmak uçlarında bana doğru geliyor, gözleri muziplikle kocaman açılmış. "Bu mükemmeldi!"

"Senin sayende değil," diye homurdandım. "Şimdi benden nefret ediyor."

"Onu kötü gösteren herkesten nefret eder." Omuz silkiyor. "Bunun olması kaçınılmazdı. Ben sadece işleri hızlandırdım."

"Harika. Şimdi sırtımda bir hedef var ve bunu hak etmediğimden bile emin değilim."

Kalabalığın içinde Alex'i arıyorum ve hemen onu Mari'nin babasıyla konuşurken buluyorum, gözleri bana hançer gibi saplanıyor.

Siktir, şunu *iki* hedef yapalım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

The Bloom

15 Mayıs 2025 Perşembe, saat 9:30'da.

Herkese merhaba.

Bu hafta sonu seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Telefonunuzda bulunsun diye söylüyorum, işte program

Cuma , 16 Mayıs

Kıyafet provası @4pm Prova

yemeği @7pm

17 Mayıs Cumartesi

Öğle yemeği ve şarap tadımı @12pm

Pazar , 18 Mayıs

Tören @11am

Resepsiyon @12pm

Bu akşam görüşürüz!

SASHA: kim dis 🤖

Sabırsızlanıyorum! ♥

Resepsiyonda bar olacak mı?

37. BÖLÜM

Javi

Şimdi

Wow, Kristal Kanyon Çiftlik o Gerçek dışı. Şimdi Mari'nin neden bu düğün mekanını seçtiğini anlıyorum. Çevre düzenlemesi o Yemyeşil, birbolluk . Çiçekler ve göz alabildiğine uzanan bitki örtüsü ve ana bina, a ahır Bu olmuştur dönüştürüldü içine a Çok amaçlı kullanım alanı, üst düzey mobilyalar ve müze kalitesinde sanat eserleriyle dekore edilmiştir. Hepsinden iyisi, aşağıdaki vadinin manzarası Kartpostal gibi. Burası da çok güzel kokuyor.

Dairesel araba yoluna çıktım ve beni karşılayabilmesi için "olduğum yerde kalmamda" ısrar eden Mari'yi beklerken valizimi yanıma koydum. Çok geçmeden narin elleri gözlerimi kapatıyor ve ben de bir anlığına onun dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Keşke bu farklı türden bir buluşma olsaydı, yaklaşan evliliğiyle ilgisi olmayan bir buluşma. Nefret edenler nefret edecek, hayal kuranlar hayal kuracak.

"Luiz? Sen misin?" diye sordum.

Gülüyor. "Kahretsin, ellerim o kadar sert mi?"

"Tabii ki hayır," diyorum gülerek.

"Seni gördüğüme sevindim dostum," diyor ve kollarımı ona sarar sarmaz kollarıma yerleşiyor. Birbirimize sıkıca sarılıyoruz, hiçbir şey söylemeden çok şey anlatıyoruz

Hem de hiç. Geriye çekildi, bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Uçuş nasıldı?"

"Çok hızlıydı. Kestiremedim bile. Gözlerimi kapattığım anda buradaydık."

"Artık dinlenebilirsiniz. Evler tamamen içecek ve atıştırmalıklarla dolu ve oda servisi yirmi dört-yedi saat hizmet veriyor. Her şey hesabımızdan tahsil ediliyor."

"Güzelmiş. Sanırım bir biftek sipariş edeceğim."

"Ne isterseniz sipariş edin. Gelin ve damadın misafirisiniz."

Ona bakıyorum, ruh halini ölçmeye çalışıyorum, gözlerini gizleyen güneş gözlüklerinin ötesine bakıyorum ve yüzeyin altında ne olduğunu araştırıyorum. Parlıyor, sakın ifadesi hiçbir şey belli etmiyor, ama yerinde duramıyor ve sanki arkasındaki canlı bir kabloya asılmış gibi etrafında huzursuz bir enerji akımı uğulduyor. "Gelin nasıl dayanıyor?"

"Düşündüğüm kadar yıpranmadım," diyor omuzlarını sıvazlayarak. "Listelerimi iki kereden fazla kontrol ederken biraz aşırıya kaçmış olabilirim, ama anal olmak için söylenecek bir şey var."

Kaşlarımı sallıyorum. "Anal yapmak için de söylenecek bir şey var."

Homurdanıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Javier Báez, terbiyeli ol."

Doğruluyorum ve ciddi bir ifade takınıyorum. "Tamamdır."

"İşte onurlu adam!" Alex bağılıyor, bize yaklaşıyor Yanında da muhtemelen akrabası olan başka bir adam var. Gözlerinde bir pırıltı var. Kocaman adımlarında bir hareketlilik. Bu da beni hemen alarma geçiriyor. Neden spor kıyafetleri giymişler ve neden bu kadar terli?

Kolunu omzuma atıyor. "İyi adamım, nasılsın?"

"İyiym," diyorum. "Nasılsın?" Dostça davranmaya çalışıyorum ama sesimdeki temkinliliği ben bile duyabiliyorum.

"İyi, iyi," diyor. "Uçuşun nasıldı?" "İyi, iyi," diye yanıtlıyorum.

Bana saçma sapan cevaplar verecekse, ben de aynısını yapacağım.

Uzun bir süre beni inceledikten sonra, "Dinle, bekârlığa veda kutlamama katılman için seni şahsen davet etmek istedim" dedi.

Oh, tamam, kulağa yeterince iyi geliyor. "Dur tahmin edeyim," diyorum gözlerimi devirerek. "Bir striptiz kulübü."

O bakar. "Mari benim kafamı bir tabağın üzerinde isterdi. Değil mi aşkım?"

Mari gülüyor. "Benimle evlenmeden önceki son günlerde mi? Sana izin verirdim."

Ona göz kırpmıyor. "Her ne olursa olsun, başka, daha yetişkin planlarımız var."

"Hangileri?" Sesimi nötr tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Paraşütle atlama," diye cevap veriyor, patlayan bir bombayı taklit ederek. Midem bulanıyor.

Mari'nin kaşları endişeyle çatılır. "Aslında bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Javi korkuyor-"

"Sorun yok, sorun yok," diye geveliyorum. Bu adamın beni sinirlendirmesine izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle ona yükseklik korkumdan bahsetmeyeceğim. Zayıflık bu adamın yakıtıdır, bu yüzden yükseklik korkusu bir korku olmasa da, kesinlikle öyle davranacaktır ve ona yiyecek vermeyi reddediyorum. *Açlıktan öl, pislik. Açlıktan öl.* "Kesinlikle buna hazırım."

Alex mükemmel şekilde belirgin kaşlarını kaldırıyor.

"Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Evet. Başka kim gidiyor?"

"Ben olacağım" - yanındaki adamın koluna dokunur
-"Kuzenim Joel ve amcam Ramón."

Kollarımı kavuşturup duruşumu genişleterek umursamaz bir tavır takınıyorum. "Tabii, tabii, neden olmasın?"

"Neden olmasın, gerçekten." Bana dişlek bir gülümseme veriyor, sonra avını izleyen bir sırtlan gibi bana bakan kuzenine bakıyor. Pislikler çift olarak seyahat ettiklerinde çok daha sinir bozucu oluyorlar.

"Pekâlâ," diyor Alex ellerini ovuşturarak. "Bu senin ilk paraşütle atlayışın mı olacak?"

"Evet."

"O zaman birlikte gitmeniz gerekecek."

Tanrıya şükür. Bu, birinin uzman ellerinde olacağım anlamına geliyor. "Benim için çalışıyor."

"Mükemmel. Atlama alanına ulaşım çoktan ayarlandı. Sadece rahat kıyafetler giyin ve yarın sabah yedide bizimle dışarıda buluşun."

"Orada olacağım."

Parmağını Mari'nin çenesinin altına yerleştiriyor. "Spor salonunu ve sahaları kontrol edeceğiz. Bize katılmak ister misin?"

Yüzünü buruşturuyor, kaşları havaya kalkıyor. "Şu iki günlük bukleleri görüyor musun? Ben asla yapmazdım."

Alex başını sallar, yüzünde hoşgörülü bir gülümseme vardır. "Benim hatam, prenses. Sonra görüşürüz o zaman."

"Yapacaksın," diyor ona gülümseyerek.

Mari'yi yanağından öpüyor, beni etkilememesi *gereken* ama etkileyen bir hareket. Bu adam Mari'nin kocası olacak. Hatta belki de çocuklarının babası. Midem bulanıyor; muhtemelen bütün hafta sonu düğüm düğüm olacak.

Alex kuzeninin koluna tekrar vurur ve aralarında basketbol topu sektirerek yürürler.

Mari ve ben onların bir yaya köprüsü üzerinden kayboluşunu izledik.

"Onlarla birlikte paraşütle atlamak zorunda değilsiniz" diyor. "Eğer geçersen kimse senin hakkında kötü düşünmez."

"Yok, sorun değil. Yüksekten korkma olayı çok uzun zaman önceydi, ben çocukken. Bu benim için iyi olacak. Ayrıca, Alex'le daha fazla zaman geçirmem gerekiyor. Başka erkeklerle birlikte olduğunda bir erkek hakkında çok şey öğrenebilirsin."

Bana şüpheyile bakıyor. "Javi, lütfen Alex'te bir sorun bulmaya çalışırken kendine zarar verme. Buna değmez."

"Marisol Campos, buna değer ve yaralanmayacağım. Sadece bir eğitmenin sırtına bağlanacağım ve yirmi saniye sonra yere ineceğim. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Mari güneş gözlüklerini indiriyor ve bana düz bir bakış atıyor. "Buna cevap vermeyeceğim."

* * *

Mari ertesi sabah bizi uğurladı.

Grubumuz bizi indirme bölgesine götürecek yolcu minibüsüne tırmanırken Alex'e "Onu tek parça halinde geri getir," diyor.

"Princesa, savaşa gitmiyoruz. Paraşütle atlayacağız. Yılda sadece on ölüm. Araba kullanmaktan daha güvenli."

"Yine de Javi'ye dikkat et," diye uyarıyor. "O senin gibi tecrübeli değil."

Alex başını sallayarak, "Elbette," diyor.

Kendimi minibüse atmak için kapıyı destekliyorum ama Mari uzun kollu tişörtümü tutup beni geri çekiyor. Tek kelime etmeden kollarını bana sıkıca doladı.

"Mari, ben iyi olacağım," diyorum saçlarına doğru.

"Orada sevimli olmaya çalışma," diyor göğsüme karşı. "Sadece yukarı çık ve aşağı in."

Çenesine hafifçe dokunuyorum ve ona kendinden emin bir şekilde göz kırpıyorum. "Planımız bu."

Alex aramıza bakıyor, ağzı ince bir çizgi halinde düzleşiyor. "Her an olabilir. Uymamız gereken bir programımız var."

Mari, Alex'i yanağından öpüyor -görünüşe göre (ve tatmin edici bir şekilde) sonradan aklına gelmiş- sonra da başparmağını çiğneyerek evin garaj yolundan bize el sallıyor.

Joel ve babası Ramón'un yanından geçiyorum, ikisi de başlarını sallayarak beni selamlıyorlar. Yerime oturur oturmaz derin nefesler alarak beynimi en kötü senaryolardan arındırmaya çalışıyorum. Pek çok insanın bunu yapmasının bir nedeni var, değil mi? Ama belki de bunu yapmamam gerekiyordur. Demek istediğim, bir köpekbalığı tarafından çiğnenirseniz, olmamanız gereken bir yerde olduğunuzu düşünen insanların kampındayım. Buna bağlı olarak, eğer kığım bir uçak pervanesi tarafından çiğnenirse, kendimden başka kimseyi suçlayamam. Oh, ve Alex. Onu kesinlikle suçlayabilirim. Çünkü kim bekarlığa veda partisi için paraşütle atlamayı seçer ki?

Bu da bana adam hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığımı ve bunu onun hakkında bilgi edinmek için bir fırsat olarak kullanmam gerektiğini hatırlatıyor.

Nasıl bir yaklaşım sergileyeceğimi düşünürken yüzünü inceliyorum. Film yıldızı kadar çekici ve özgüvenini ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyor. Ama Chloe'nin de gözlemlediği gibi, her şey şüphe uyandıracak kadar mükemmel. Parlak dış görünüşündeki çatlakları bulmalıyım.

"Alex, iki gün sonra evleneceğin için gergin misin?"

Birkaç sıra önümüzde Joel başını yana çeviriyor, sanki minibüsün hoparlörlerinden çalan yumuşak rock müziğini dinlemeye çalışıyormuş gibi.

Cevap vermeden önce Alex'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gergin misin? Hayır. Nasıl olabilirim ki? Marisol'la evleniyorum. O kelimenin tam anlamıyla mükemmel."

Bir elimi kaldırdım. "Mari'yi ben de seviyorum ama sanırım ikimiz de onun mükemmel olmadığı konusunda hemfikiriz. Yani, kimse mükemmel değildir, değil mi?"

"Kusur nerede?" Alex meydan okuyor.

Bir bacağımı diğerinin üzerine koyarak ona doğru dönüyorum. "Margarin küvetinde tost kırıntıları bırakması."

Gülüyor. "Ben o boktan şeyleri yemem, o yüzden umurumda değil."

"Peki ya buzdolabının kapısında durup yemek yerken herkesi engellemesine ne demeli?"

"Bu bir kusur mu?" diye soruyor, kaşlarını birleştirerek. "Bence çok sevimli."

"Tamam, ama bahse girerim seni izlemeye zorladığı tüm o klasik siyah-beyaz filmler boyunca uyuyorsundur: *Casablanca*, *Seven Samurai*, *Sunset Boulevard*."

"Hayır, hayır," diyor. "Hepsini sevdim."

"Öyle mi?" Ağzından çıkan her kelimedede daha da sinirleniyorum. "En sevdiğin hangisiydi?"

Sorumu bir süre düşündükten sonra şöyle dedi. "Um, *Yurttaş Kane*, belki?"

"*İlginç*." Ve gerçekten aydınlatıcı. "İkiniz cennette yapılmış bir eşleşmesiniz o zaman."

"Gerçekten öyleyiz," diyor omuzlarını dikleştirerek.

Bu konuşmanın benim açımdan bittiğini belirtmek için gözlerimi kapatıyorum ama Alex adımı fısıldayarak beni bir kez daha konuşmaya zorluyor.

"Psst, Javi."

Bir gözümü açtığımda Alex'in sırt çantasını içindekileri sadece benim görebileceğim şekilde eğdiğini görüyorum. "Bir shot tekila ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Dün gece midenizi bulandıracak hiçbir şey yiyip içmemeniz gerektiğini okumuştum. Ayrıca bira dışında hiçbir şeye tahammülüm yok."

Geri çekildi. "Sen barmen değil misin?"

Gülüyorum. "Yarı zamanlı, evet. Bu hayatın en büyük ironilerinden biri." "*İlginç*," diyor, işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak Parmak.

Sırt çantasını koltuğunun altına itiyor ve telefonunu çıkarıyor.

Başımı eğiyorum ve onu şüpheyle inceliyorum. "*Sen* değil misin bir atış yapacak mısın?"

"Olamaz," diyor, bakışları telefon ekranına sabitlenmiş bir halde. "Atlayış için kafamı dik tutmam gerekiyor."

"O zaman neden *bana* bir atış teklif ettin?"

Bana bir göz atıyor, sonra sırtıyor. "Çünkü ilk kez yapıyorsun. Seni gevşetmek için."

"Huh, anlıyorum."

Ben yemem. Ama her neyse. Başkasının ellerinde olacağım, onun değil.

* * *

Baş eğitmen Mason, güvenlik brifingi sırasında "Javier, Alex'le birlikte tandem sürüş yapacaksın," diyor.

Yutkunuyorum. Sertçe. "Affedersiniz?" Şaşkınlığımı göz kırparak gidermeye çalışarak soruyorum.

First in Flight Skydiving'in her atlayış için protokolü uyguladığı hava hangarının dışındaki küçük bir binadayız. Alex'in personelle neden bu kadar ahabap-çavuş olduğunu şimdi anlıyorum: Onları tanıyor.

Alex kolunu omzuma atarak, "Doğru," diyor. "Hukuk fakültesindeyken burada eğitmenlik yapıyordum. Hâlâ da ihtiyaç duyuldukça atlayış yapıyorum."

"Peki ya onlar?" Çenemi Joel ve Ramón'a doğru uzatarak soruyorum.

"İkisi de deneyimli," diyor Mason. "Tek acemi sensin."

Alex'e dönüp derin ve ağır bir iç çekiyorum. "Yani bunun için mi eğitildin?"

"Evet," diyor bana sırtarak. "Lisanslı, sertifikalı ve güncel. Ayrıca, yedi yüzün üzerinde atlayışım var. Bana güvenin, emin ellerdesiniz."

Bu çok talihsiz bir durum. "Hiç kaza geçirdiniz mi?"

"Hayır... gerçi her şeyin bir ilki vardır."

Gözlerim şişiyor ve karnıma hafifçe yumruk atıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum dostum. İyi olacaksın."

Alex'in kuzeni telefonunu suratıma yapıştırmak için o anı seçti. Kahretsin, bunu da mı kaydediyorlar? Ona bir başparmak işareti yapıyorum, ama hiç de iyi değilim. Sadece feragatname bile, *dört* sayfanın tamamı, sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmuyor; *öleceğinizi ve bunun kendi suçunuzdan başka kimsenin suçu olmadığını* da söyleyebilirdi.

"Hey, Mason," diyor Alex. "Javier'in pratik yapmasına izin vermeliyiz sürünge tahtasında. Ona bir konumlandırma hissi verin."

Mason başını eğdi, dudaklarını büzdü ve sonra şöyle dedi: "Sadece gösterebiliriz-"

Alex ona dikkatle bakarak, "Hayır, hayır," der. "Onu yere indirmeliyiz."

Bu da ne demek oluyor?

"Ah, pekâlâ," diyor Mason, çenesini dışarı çıkararak. "Gidip onları getireyim."

Mason bir tulum ve bana tamircilerin arabaların altına girmek için kullandıkları tekerlekli tahtaları hatırlatan iki aletle döndüğünde volta atıyorum.

"İşte tulumun," dedi bana. "Şu soyunma perdesinin arkasına geçip kıyafetlerinin üzerine giyebilirsin. Sonra, hazır olduğunda, seni sürünge tahtasına çıkaracağız ve nasıl yapıldığını göstereceğiz."

Beni bu noktaya hangi kararların getirdiğini merak ederek oradan uzaklaşıyorum. Neden kabadayılığın beni bu duruma sürüklemesine izin verdim? Giyinme alanında tulumu çekiştirirken kısa nefesler alıyorum. Yine de aynada hızlı bir inceleme başımı kaldırmama neden oluyor. Şimdi kıyafetin tamamını görünce gerçekten etkilendim. Meşru görünüyorum. Sadece tema müziğine, belalı bir turbojete ve *Papi Chulo* gibi havalı bir çağrı işaretine ihtiyacım var.

Eğitim alanına tekrar girdim ve kollarımı açtım. taraflar. "Hazır."

Alex başını sallıyor, ayağı Mason'ın daha önce getirdiği tahtalardan birinin üzerinde. "Al bakalım," diyor ve mekanizmayı bana doğru tekmeliyor. Aramızdaki mesafenin üzerinden kayıyor ve ben topuğumla dokunarak durduruyorum.

Tahtaya bakıyorum, sonra bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Üzerine uzan, Javier. Havadaki yatay pozisyonunu taklit edecek. Atlayış sırasında kollarını ve bacaklarını denizyıldızı duruşunda nasıl tutacağın konusunda pratik yapmana yardımcı olur."

Bakışlarım Alex ve Mason arasında gidip geliyor. "Bu gerekli mi?"

Alex iç çekerken Mason sessiz kalır.

"Atlayışın başarılı olmasını istemiyor musun?" Alex soruyor. "Elbette istiyorum."

"O zaman karnının üstüne yat ve alıştırma yap."

Ben de öyle yapıyorum. İsteksizce. Pozisyon garip ve kısa bir an için herkesin bakış açısından nasıl göründüğümü merak ediyorum, ama sonra tahtada hareket etmeye başlıyorum, bacaklarım dizlerimden bükülüyor ve kollarım yanlara doğru açılıyor ve bunun gerçek atlayış için nasıl yararlı olacağını hayal edebiliyorum.

Alex kuzenine "Bütün bunları anlıyor musun?" diye sorar. "Elbette," diye yanıtlıyor.

Alex ayağını sırtıma koyuyor ve beni bir yandan diğer yana kaydırıyor. "Seni o ilk hava patlamasından korumak için başını eğik tut."

"Anladım."

Mason diğer sürüngen tahtasını Alex'e doğru tekmeliyor. "Sen bir eğitmensin. Göster ona."

Mason'ın ses tonunda neredeyse sinirlenmiş gibi bir sertlik var, ancak Alex bundan etkilenmiş gibi görünmüyor. Aslında, Alex Mason'ın önerisini kabul etmekte tereddüt etmiyor, kalçalarının üzerine çöküyor ve sörf yapıyormuş gibi vücudunu uzatıyor. "Dışarısı biraz dalgalı olabilir," diyor bana, "o yüzden buna alışmana yardımcı olacağım."

Alex'in ne demek istediğinden emin değilim ama sonra tahtamın kenarından tutup beni bir çemberin içinde döndürüyor. Dengemi korumaya çalışırken ellerim havada uçuşuyor ama kafam tamamen karışmış durumda.

"Tamam, sanırım üstesinden gelebilirim," diye ciyaklıyorum, başım dönmemeye çalışarak.

Ama o durmuyor ve beni daha da hızlı döndürüyor, kahkahaları antrenman odasının duvarlarında yankılanıyor.

"Amca!" Haykırdım. "Amca!" "Ne oldu?" Ramón soruyor. "Hayır, sen değil, amca. Demek istediğim-"
" *Siktir et.*

Ellerimi yere bastırıp kendimi itiyorum. deniz kaplumbağası gibi Alex'e doğru koşuyor, sonra da kolundan tutup var gücümle iterek onu katlanır sandalyeye çarptırıyorum.

"Bu kadar yeter çocuklar," diyor Mason gülerek. "Hadi herkesi uçağa bindirelim."

Sarmaşık tahtasından yuvarlandım ve ayağa fırladım. Ki bu bir hataydı. Çünkü dengemi yeniden kazanmaya çalışırken tökezliyorum ve mobil gizlilik ekranına çarparak onu deviriyorum.

Kendime geldikten sonra Mason önümde durup yüzümü inceliyor. "Buraya gelmeden önce içki içmedin, değil mi?"

"Sadece su, söz veriyorum."

Joel ve Ramón kışlarıyla gülüyorlar. Alex dirseğini ovuşturuyor. Ben de beni on beş bin fit yükseklikten dünyaya geri getirmekten sorumlu olacak adama ters ters bakıyorum.

Bu bir felaket.

* * *

"Bu yangın olacak!" Joel yerinde zıplayarak bağırır. Bir uçakta. Bir insan zaten on bin fit yükseklikteyken ve tırmanırken neden kendini havaya kaldırmaya ihtiyaç duyar ki?

Kahretsin, sanırım başım dönüyor.

Alex'in omzuna dokunuyorum. "Sana gerçekten ne zaman bağlanacağım?" Uçağın motor sesinden bağırıyorum.

Uçağın kapısının yanındaki yerinde dönüp duruyor. "Yapamazsın. Bana olabildiğince sıkı tutun."

Şaşkınlıkla Alex'e bakıyorum. Bu doğru olamaz, ama merkezi sinir sistemim kapanıyor ve artık neyin gerçek olduğunu anlayamıyorum.

Ramón iyi huylu bir şekilde güler. "Onunla uğraşmayı bırak, mijo. O iyi bir adam."

Alex utangaç bir şekilde gülümser. "Tamam, şimdi seni bağlayacağım. Birazdan atlayacağız."

Midem bulanıyor ama bu konuda yapmak istediğim hiçbir şey yok. Beni öldürse bile bunu sonuna kadar götüreceğim - kelimenin tam anlamıyla.

Uçağın kapısı alçalıyor ve daha yakından bakmak için bir çubuğa tutunuyorum. İlk fark ettiğim şey mavilerden oluşan bir kaleydoskopun gökyüzünü kaplaması. hava puslu görünüyor,

bulutlar dokunacak kadar yakın. Zirveler ve vadiler bu açıdan doku bakımından daha zengin görünüyor. Burada, bir ağaç hattının koyu yeşili sonsuza kadar uzanıyor ve arazinin bazı kısımları bir yapbozu andırıyor. Rüzgâr da suratımı tokatlıyor.

Alex arkamda yürüyor ve benim koşum takımımı onunkine dört farklı noktadan bağlıyor. Aramızda çok az boşluk var ve eğer dün paraşütle atlamamın Alex ve benim kelimenin tam anlamıyla kalçamızdan bağlı olmamızı gerektireceğini bilseydim, bundan kurtulmak için dizanteriye yakalanmış gibi davranırdım.

"Bu nasıl bir his?" diye kulağıma doğru soruyor.

"Çok iyi," diyorum baştan çıkarıcı bir fısıltıyla, aklımı birazdan olacıklardan uzaklaştırmaya çalışarak.

Başımın yan tarafına vuruyor, sonra görüşünü engellemem için omzuna yaslamak üzere geri çekiyor. Joel ve Ramón'un sanki evlerinin ön kapısından çıkıyormuş gibi uçaktan atlayışlarını izliyoruz; *o kadar* kolaymış gibi gösteriyorlar. Ve sonra sıra bize geliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, hızlıca dua ediyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Hadi yapalım şunu," diye bağılıyor Alex ve sonra hep birlikte ilerliyoruz, eminim indirimli fırtına askerleri gibi görünüyoruz.

Vay anasını, vay anasını, vay anasını.

Kaçınılmaz olanı geciktirmek için son bir çabayla uçağın kapı çerçevesini tutuyorum.

"Bırak beni," diye bağılıyor Alex, parmaklarımı uçaktan sıyrarak. Ben daha kendimi toparlayamadan bizi ileri doğru itiyor,

ve Biz atlama dışarı . ve uçak

Birlikte. Yerden 15 bin feet yükseklikte.

Ağırlıksızım. Havada süzülen bir zerre. büyük

Dünya Aşağıda. Bu gerçeküstü-ve rahatsız edici.

Bu

Ailem hafta sonu için uzaktayken kardeşlerimin beni sarhoş ettiği zamanı hatırlatıyor. Daha on altı yaşındaydım ve bardağıma koydukları ucuz içki duyularımı aşırı yüklemişti. Bu duygudan nefret ettim ve o zamandan beri alkolden midem bulanıyor. O anıyı bir kenara iterek, şimdi ve buraya odaklanmaya çalışıyorum. Çok geçmeden dengemi yeniden kazanıyorum ve her şeyin harikuladeliğini kavramaktan kendimi alamıyorum. Dünya atmosferinde asılı kaldım. Ne kadar havalı değil mi?

Ve sonra bir baskı var, sanki yukarı doğru itiliyormuşum ve asla yere inemeyecekmişim gibi.

Bize saatte yüz yirmi mil hızla serbest düşüş yapacağımızı söylediler ama rüzgârın yanaklarıma çarpması dışında bunu pek anlayamıyorum.

Bu daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor ve keşke Mari de burada olsaydı da benimle birlikte deneyimleseydi. Buna bayılırdı. Belki bir gün bunu birlikte yapabiliriz.

Alex bizi birkaç kez döndürdükten sonra, "Şimdi paraşütü bırakacağım. Bıraktığımda biraz sarsılacaksınız."

Gökyüzündeki sessizlik, uçağın motorunun birkaç dakika önceki gürültüsüyle keskin bir tezat oluşturuyor, bu yüzden Alex'in sesi sessizliğe nüfuz ediyor ve beni paraşütün serbest bırakılmasından kaynaklanan sarsıntı kadar sert bir şekilde gerçeğe geri çekiyor. İşte o zaman hatırladım: Mari ve ben ne şimdi ne de gelecekte paraşütle atlamaya gitmeyeceğiz. İki gün içinde evleniyor -sırtıma bağlı olan adamla; burada olmak ne kadar heyecan verici olsa da kalbim yine de sıkışıyor.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, inişe geçtiğimizi neredeyse fark etmiyorum. Rüzgâr yüzüme çarpıyor, midem çalkalanıyor ve yer hızla üzerime geliyor. Saniyeler sonra kışımın üzerine düşüyorum ve Alex üzerime devrilmeden önce üç kez zıplayarak ileriye doğru ivmemi durduruyorum.

Kalkmama yardım ettikten sonra sırtımı tokatladı. "İyi iş çıkardın. Ve video çok komik olacak. Marisol'un çok hoşuna gidecek."

Bu onun için büyük bir oyun. Ne pislik ama.

Nefes nefese Alex'e bir başparmak işareti yapıyorum. Sonra kafamda planlar yaparken kendi kendime kıkırdıyorum. Yapacağım son şey olsa bile bu adamın yüzündeki sırıtışı sileceğim.

BÖLÜM 38

Mari

Şimdi

T Düğünümüzü yöneten ve Crystal Canyon Çiftliği'nin sahibi olan ailenin bir üyesi olan Eddy ellerini çırpıyor, kırmızı yüzü ve gür sakalları bana en sevdiğim şarkılardan birini hatırlatıyor Profesörler at Belmont. Ne zaman insanlar söyle Birinin nazik gözleri varsa, Teddy gibi birini düşünüyorlardır; bakışlarında gerçek bir sıcaklık vardır, sanki hiçbir şey ve hiç kimse onun dünyaya iyimser bakışını karartmamış gibi. Sakinleştirici. Ve ben, onun, benimle birlikte çalışacak kişi olacağı için son derece minnettarım. Görevli ve tören. "Tamam, Herkes, bir araya gelelim ki sizi nelerin beklediğini anlatayım Pazar günü."

Törene katılmak üzere toplanan insan grubuna bakıyorum: Kızlarım elbette burada; Alex'in yanında ailesi, kuzeni ve amcası var; babam ise çemberin kenarında telefonla konuşuyor. Annem yarına kadar burada olmayacak ama onun düğündeki varlığını kendi yöntemlerimle kabul etmeyi planlıyorum.

Doğanın güzelliğinin özünü gerçekten yakalayan bir arazide muhteşem bir gün: inişli çıkışlı tepeler, pitoresk üzüm bağları, kır çiçekleriyle dolup taşan bahçeler. Her şey tam da hayal ettiğim gibi bir araya geliyor.

Etrafa bakındıktan sonra Sasha'nın koluna dokunuyorum. "Hey, Javi'yi gördün mü?"

"Hayır," diyor Sasha omuz silkerek.

Alex'in kulakları dikiliyor ve bize doğru geliyor. "Bu sabahki paraşütle atlama maceramızın etkisinden hâlâ kurtulamamış olabilir."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yine de harika geçtiğini söylemiştin."

"Öyle oldu," diyor başını sallayarak. "Ama çok zor zamanlar geçirdi diyelim."

"Midesi falan mı bulandı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama bir uçaktan atlamak adrenalini başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yükseltir."

İç çektim. Her şey hayal ettiğim gibi bir araya gelmek için çok fazla. "Hey, Teddy, bize bir dakika izin verir misin? Bir kişi daha eksik."

"Kesinlikle," diyor.

Telefonumu çıkardım. "Javi'yi kontrol edeceğim." Favorilerim arasında gezinirken uzaktan gelen bir cik cik sesi dikkatimi çekiyor. Bahçeyi tarıyorum ve Javi'nin kucağında mavi-gümüş fiyonklu küçük bir köpekle bize doğru yürüdüğünü görünce irkiliyorum.

"Bu da ne böyle?" Alex, Javi yaklaşırken gözlerini kısarak sorar.

"Sanırım buna yavru köpek deniyor," diyor Brittany, dudakları eğlenerek seğiriyor.

Javi bize doğru yaklaşıyor, yüzünün keskin köşelerini yumuşatan geniş bir gülümseme. "Kusura bakmayın geciktim. Bu küçük adamın biz yoldayken defalarca işemesi gerekti."

Eğilip yavru köpeğin tatlı yüzünü avuçluyorum, berrak gri gözlerine çekiliyorum. "Bu kim?"

"Bu Chocolicious," diyor Javi, "Labrador retriever ve pit bull terrier karışımı. Ve sana düğün hediyem." O

Alex'e sinsi bir bakış attı. "İkinize de tabii ki."

Ağzım açık kaldı. Bir yandan, aşık oldum. Diğer yandan, bunun ne zamanı ne de uygun bir jest. Tam boyuma doğru doğruluyorum, kaşlarım çatılıyor, kısmen şaşkınlık kısmen de dehşet içinde.

"Affedersiniz millet," diyorum Javi'yi gruptan uzaklaştırarak. Meraklı kulakların erişemeyeceği bir yere geldiğimizde ona dik dik bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

"Beni dinle," diyor Chocolicious'u bir bebek gibi kucaklayarak. Çok sinir bozucu. Ve değerli. Ve bunların her biri kafamı karıştırıyor.

"Dinliyorum," diyorum.

"Alex'in evcil hayvanlardan hoşlanmadığını söylediğini biliyorum-" "Yani bunu onunla uğraşmak için yaptın."

"Her zaman onunla uğraşmak istiyorum. Bu işler böyledir, tamam mı? Ama gerçekten, bu senin için."

Sinirli bir nefes üflüyorum. Şu anda ciddi mi? "Bu benim için nasıl olabilir, Javi? *Müstakbel kocamın* evcil hayvan istemediğini *biliyorsun*."

"Evet, ama sen bir evcil hayvan istiyorsun ve bir keresinde bana köpeğinin düğününde bir rol oynamasını hayal ettiğini söylemiştin. Hatırladın mı?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Evet, hatırlıyorum. Ve bu gerçekten çok tatlı bir davranış, Javi. Küçümsenmeyecek kadar tatlı. Yine de onu tutamam." Küçük adam burnuyla kolumu dürtmek için o anı seçiyor. Lanet olsun.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," diyor Chocolicious'u kollarının arasında kaydırarak. "Bu yüzden bir teklifim var."

"Dinlememeliydim ama dinliyorum."

"Düşündüğüm şey şu: O senin, ama bende kalacak. Ne zaman New York'u ziyaret edersen, gelip onu görebilirsin."

Onu. Ve ne zaman buraya gelsem, onu da yanımda getireceğim. Ortak velayetimiz olacak."

Kalbim buna dayanamıyor; gerçekten dayanamıyor.

"Bu şekilde," diye devam ediyor Javi, "dileğini elde edeceksin" -işaret parmağını havaya kaldırıyor- "şunu da eklemeliyim ki, düğün konuklarının göreceği en şirin şey olacak-"

"Düğün misafirlerimin göreceği en şirin şey olmayı umuyordum."

"Hayır," diyor şakacı bir şekilde burnunu havaya dikerek. "Büyüleyici olacaksın. Muhteşem. Bazı romantik kahramanların dediği gibi akkor gibi. 'Sevimli' bunu kesmeyecek."

Gülüyorum. "Tam bir palyaçosun." Teddy yanıma geldiğinde yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum.

"Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyorum," diyor iyi huylu bir şekilde.

"Üzgünüm Teddy," diyorum gözlerimi Javi'ye dikerek. "Sadece küçük bir aksaklık... ve törenin gidişatında son dakikada yapılan bir değişiklik."

Teddy başını eğiyor. "Oh?"

"Evet," diyorum, Chocolicious'u Javi'den alıp kolumun kıvrımına yerleştirirken. "Bu küçük adam da koridorda yürüyecek."

Javi bana bakıyor, tüm yüzü mutlulukla aydınlanıyor. Ona karşı beslediğim bu zaafı gerçekten bastırmam gerekiyor; birçok kötü kararın kaynağı bu.

Elimi uzattım. "Bekle... Chocolicious seninle birlikte koridorda yürüyor."

Javi başını sallıyor, göğsü Süpermen gibi kabarmış. "Anlaştık."

"Ve o buradayken bakımı için gerekli düzenlemeleri yapmalısınız."

"Çoktan aldım. Jeremy onu bu akşamki yemekten önce alacak ve Pazar sabahı geri getirecek."

Javi'nin hediyesi beni çok etkiledi. Gerçekten duygulandım. Özellikle de üzerinde çok düşündüğünü bildiğim için.

"Peki," diyorum Javi'ye ve sonra yeni yavru köpeğime sokulup sevimli minik burnuna vuruyorum. "Hadi gidip herkesle tanışalım."

Kekeleyerek durmadan önce bahçeye doğru üç adım atıyorum. Tanrım, kadroya bir köpek ekleme konusunda Alex'e danışmamıştım bile.

Terapistim bununla bir gün geçirecek.

BÖLÜM 39

Javi

Şimdi

I Pek bir şey bilmiyorum ama Alex'in bir pislik olduğunu biliyorum. Herkese paraşütle atlama maceralarının hayali hikayesini anlatıyor ve onu hiç bu kadar hareketli görmemiştim.

"Tam atlamak üzereydik," diyor bize, gözleri ürkütücü bir şekilde parlıyor ve şarabı kadehinde sallanıyor, "ve Javi sanki hayatı buna bağlıymış gibi uçağın kapı çerçevesine tutunuyor."

Tamam, tabii, o kısmı doğru. Yine de hala bir pislik.

Akrabalarının çoğu eğlencenin dibine vuruyor,

Ne söylerse söylesin şamatayla gülüyor. Benim için ve muhtemelen aile dinamikleri hakkında azıcık bilgisi olan herkes için, onun onların altın çocuğu olduğu ve iki kız kardeşinin de dışlananlar olduğu açık. Danila ve Mirna birbirlerine fısıldamaktan başka bir şey yapmıyorlar, etraflarındaki herkesi küçümsemeleri kalıcı makyaj gibi yüzlerine yapışmış durumda. Daha da kötüsü Mirna, Guinness Dünya Rekoru'na sahip olmak istemeyen bir insanda gördüğüm en uzun tırnaklara sahip. Karar verildi: Onları bir şekilde senaryoya ekleyeceğim.

Mari boğazını temizler ve derin bir nefes alır. "Sinyora Cordero, Kaliforniya'ya ilk ziyaretinizden memnun musunuz?"

Alex'in annesi çiğnemeyi bitirirken ağzını keten bir peçeteyle kapatıyor. Bitirdiğinde, "Evet, bu

Çok güzel."

Daha fazlasını söylemesini bekliyoruz ama tabağına bakıyor ve bir çatal dolusu daha feijoadada yiyor. Yani, anlıyorum. Bu siyah fasulyeler çok lezzetli; sosun içine gizlenmiş bir parça et keşfettiğim her seferinde zihinsel olarak kendime çıkıyorum.

Alex annesinin sessizliğini konuşmaya devam etmek için bir fırsat olarak değerlendirir. "Marisol, şunu al." Kolunu annesinin sandalyesinin arkasına atar. "Arkadaşın senin kusurlarını göstermeye çalıştı ama ben ona senin mükemmel olduğunu söyledim."

Kahretsin, bu da doğru. Muhtemelen Chocolicious yüzünden hâlâ kızgındır ama bu onun için iyi bitmeyecek.

"Oh, gerçekten mi?" diyor Mari, yan gözleriyle birlikte bana sırtarak. "Peki hangi kusurlar bunlar?"

Alex işaret parmağıyla çenesine vurarak, "Hmm, bir bakalım," diyor. "Biri, margarin küvetinde her zaman tost kırıntıları bırakman. Bir diğeri de bütün yemeği bitirene kadar buzdolabının önünde durup otlaman. Ve görünüşe göre o çok sevdiğin siyah-beyaz klasıklere dayanamıyor. Ona *Yurttaş Kane*'in favorim olduğunu söyledim."

Mari dudaklarını birbirine bastırıyor ve derin bir iç çekiyor. Karşılıklı bakışıyoruz ve sonra şöyle diyor: "*Yurttaş Kane* bir yönetmenlik şaheseri ama ben oturup izleyemedim. Ayrıca margarin küvetine kırıntı bırakan *ben* değilim; Javi. Buzdolabının önünde sanki insanların kulübe girmesini engelleyen bir fedai gibi duran o. Eskiden hep bundan şikayet ederdim." Alex'e dönüyor. "Siyah-beyaz filmlerden *nefret ederim* ve bunu bilmemin tek nedeni Belmont'tayken Javi'nin beni onları izlemem için kasabadaki sinemaya sürüklemesiydi." Ayağa fırladı. "Tuvaleti kullanmam gerek. İzninizle."

Grubun geri kalanı şaşkın bir sessizlik içinde oturur.

Muhtemelen başka bir hayatta diplomat olan Chloe öne doğru eğilip bakışlarını Mari'nin babasının üzerine dikeyyor. "Luiz, şimdiye kadar üzerinde çalıştığın en saçma hukuki mesele neydi? Eminim harika bir hikayen vardır."

Her anı kendi anı olarak görmeye her zaman hazır olan Luiz, neyse ki durumu yatıştırma ihtiyacını fark etmiş görünüyor. "Ah, epeyce oldu, Chloe. Bir keresinde suni çim kullanılan herhangi bir film setinde çalışmayı reddeden bir müşterim vardı. Bir şeyle ilgili..."

Sağımda, Sasha horluyormuş gibi yapıyor.

Sol tarafımda, Alex Mari'nin boş sandalyesine doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Benimle oynadın."

"Kendin çaldın," diye fısıldıyorum. "Bu konuların hiçbirini açmana gerek yoktu. Bunun yerine beni kötü göstermeye çalıştın ve sonunda onun hakkında ne kadar az şey bildiğini kanıtladın."

Çenesindeki bir kas titriyor. "Demek böyle olacak, ha?"

Sasha dirseklerini masaya koyuyor ve ikimize de ters ters bakıyor. "Siz ikiniz sessiz olun. O geri geliyor."

İkimiz de koltuklarımızda doğrulduk ve Mari oturdu, yüzü sanki üzerine su sıçramış gibi nemliydi. Alex'le aramızda geçen konuşmayı Mari'yle paylaşmak niyetinde değildim; bu sadece kendi durum tespitimin bir parçasıydı. Ama şimdi ortaya çıktığına göre, Mari bunun sonuçlarından incindi ve bunun için oynadığım aptalca akıl oyunundan pişmanlık duyuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor, gözleri donuk. "Her şey yolunda."

Masanın karşısında Chloe yanaklarını şişiriyor. Nereden geldiğini anlıyorum; Luiz'i dinlemek çok yorucu. Bakışları bana yerleşene kadar etrafta zıplıyor. "Javi, bize şu müzikal çalışmandan bahsetsene."

Ağzımı siliyorum ve peçeteyi kucağıma bırakıyorum. *Bununla* başa çıkabilirim. Ve üzerinde çalıştıkça, bu konuda konuşurken kendime daha çok güveniyorum. "Geçici adı *Posta Odası*. Film, şirketlerinin içeriden terfi etmek istediğini ve posta odasından bir aday seçmek istediğini keşfeden bir grup posta odası çalışanını konu alıyor. Bu keşif, çalışanların hayalleri, durgun olmalarına neyin sebep olduğu ve gelecekleri için ne umdukları hakkında düşünmelerine yol açıyor."

Alex gülümsüyormuş gibi yaparak, "Yani otobiyografik," diyor. Mari ona kaşlarını çatıyor ve Alex ellerini havaya kaldırıyor. "Hadi ama, sadece şaka yapıyorum."

Yüzümü gevşetiyorum, tamamen rahatsız olmadığımı belirtmek için ifademi düzleştiriyorum ve sonra devam ediyorum: "Başarısızlığın kaçınılmazlığı, kendimizi yeniden keşfetmenin gücü, öz değerimizi bilmenin önemi ve yaptığımız seçimlerin sonuçları hakkında. Yani, evet, sanırım biraz otobiyografik. Ve istek uyandırıcı."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Chloe.

"Ben de," diyor Brittany ve Sasha hep bir ağızdan.

Mari'ye bakıyorum, bana bakmasını istiyorum ama gözlerini babasının omzunun ötesindeki bir noktaya dikmiş. Chloe bu konuda daha az kurnaz; iki elini arkadaşına doğru sallıyor ve "Hey, orada iyi misin?" diye bağırıyor.

Mari'nin başı döndü. "Ne? Elbette. Tabii ki. Sadece... biraz dikkatim dağıldı." Ellerini kullanarak başının etrafında bir patlama taklidi yapıyor. "Beynimde bir sürü şey oluyor."

Alex elini onunkinin üzerine koyuyor ve kulağına fısıldıyor.

Keşke ortadan kaybolsa, ki bu gülünç. Burada olmak için her türlü hakka sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda burada toplanmamızın yarı sebebi de o. O nişanımız. Müstakbel koca. Bu onun prova yemeği olduğu kadar

Mari'nin. Varlığı şüpheli olan biri varsa o da benim. Kahretsin, keşke içen biri olsaydım.

Mari yavaşça ayağa kalkar ve şampanya kadehini alır. Alex de onu takip eder.

Derin bir nefes alıyor ve ağzını geniş bir gülümsemeye dönüştürüyor. Işıl ışıl parlıyor. O kadar kırbaç darbesinden sonra nasıl sakatlanmadığı ise tam bir muamma. "Alex ve ben burada bulunduğunuz ve hayatımızın bir sonraki aşamasına birlikte adım atarken bize verdiğiniz destek için teşekkür etmek istiyoruz. Gelecekte bizi nelerin beklediğini görmek için heyecanlıyız ve bu yolculuğa sizlerle birlikte çıkacağımız için çok mutluyuz." Kadehini kaldırıyor. "Düğünlere ve yeni başlangıçlara."

Herkes kadeh tokuştururken bir alkış tufanı kopuyor. Alex'in kız kardeşleri gözle görülür şekilde durgun ama bunun nedeni Mirna'nın uzun tırnaklarını şampanya flütünün etrafına zar zor dolayabilmesi ve Danila'nın davranışsal ipuçları için kız kardeşine bakması olabilir.

Mari'nin bakışları masanın etrafındaki yüzlerde geziniyor ve sonunda bana takılıyor. Gözlerimde cevap vermeyeceğini bildiğim bir soru var.

Düğünlere ve yeni başlangıçlara kadeh kaldırdı. Peki ya aşka kadeh kaldırmaya ne dersiniz?

BÖLÜM 40

Mari

Şimdi

C Yanımda duran hloe, koşan şarap tadım yapan kişiye şöyle bir bakıyor ve nefesi kesiliyor.

"Siktir. Ben."

Dirseğini çimdikliyorum. Bir çığlık atıyor, sonra sanki gerçekten acıyormuş gibi dramatik bir şekilde o bölgeyi ovuyor.

"Coño, Mari, bu acıttı."

"Terbiyeli ol," dedim ona. "O bir profesyonel ve saygınızı hak ediyor."

Ona hülyalı gözlerle bakıyor. "Memnuniyetle ayaklarına kapanır ve ona 'efendim' derim. Bu nasıl bir saygı?"

Sasha onaylarcasına başını sallayarak Chloe'ye, "Beni etkiliyorsun," diyor.

Brittany ve ben, bu kaotik dörtlüdeki akli başında bireyler, birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz.

"Benim adım Sebastian Price." Soluk yeşil gözleri ve tuzlu biberli saçlarıyla gazeteci Jorge Ramos'a tıpatıp benziyor. Dürüst olmak gerekirse, Chloe'nin neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. "Ailem Crystal Canyon Çiftliği'nin sahibi," diye devam ediyor, "ben de on yıldan az bir süredir burada şarap üreticisi ve şarap garsonu olarak çalışıyorum."

Chloe eğiliyor. "Ben de ona seve seve gümüş babam diyeceğim."

"Yeter," diye fısıldıyorum.

Sebastian, üzüm bağının hikâyesini anlatırken terasta adım adım ilerliyor ve düğün grubundaki herkesle göz teması kurmaya özen gösteriyor. Yani burada bulunan herkesle. Alex'in annesi çekimser kalmayı tercih etti ve görünüşe göre erkekler hâlâ Alex'in tuttuğu terziyle düğün kıyafetlerindeki son dakika değişikliklerini hallediyorlar. Saatime bakıyorum. Şimdiye kadar burada olmaları gerekmez miydi?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Alex aşağıdaki vadiye bakan dolambaçlı patikadan yukarı doğru ilerliyor. Aralarında babamın da bulunduğu maiyetindekiler tek sıra halinde arkasından geliyor. Javi'yi bulmak için grubu tarıyorum ve onun arkadan geldiğini görünce rahat bir nefes alıyorum.

Bana ulaştığında Alex'e "Merhaba," diyorum. "Nasıl geçti?"

"Harika," diyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Javier'in takım elbisesinde küçük bir sorun çıktı - leke gibi bir şey, bilmiyorum -Ama çamaşırhane uşağı onunla ilgileniyor ve yarınki törene kadar hazır olacak."

Göğsünü okşadım. "Tüm bunları hallettiğin için teşekkürler."

"Elbette ," diyor , beni kolunun altına sokuyor.

O

dikkatini, bugünkü tadım sırasında nelerle karşılaşacağını anlatan Sebastian'a çeviriyor.

Sebastian, "Burada terasta başlayacağız," diyor, "burada birkaç beyaz şarabımızın tadını çıkaracaksınız. İki iyi haberim var: Birincisi, teknik olarak bunu bir tadım olarak adlandırmamıza rağmen, iyi ev sahibiniz Bay Campos, normalde sunduğumuzdan daha fazla şarap sunacak bir yükseltme ayarladı."

Herkes alkışlıyor.

"İkincisi," diye devam ediyor Sebastian, "alkolsüz seçenekler için bir talep vardı ve birkaç tane olduğunu bilmekten memnun olacaksınız: iki beyaz, bir kırmızı karışım ve alkolsüz bir IPA."

Javi elini kaldırır. "Evet, efendim?"

"Bu nasıl çalışıyor?" Javi soruyor. "Bunlar gerçekten şarap mı?"

Bacaklarını iki yana açarak ayakta duran Sebastian kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Chloe inliyor, sonra fısıldıyor, "Tanrım, bu duruş Amerika Birleşik Devletleri'nde yasadışı olmalı."

Brittany homurdanıyor.

"Sorduğuna sevindim," diyor Sebastian Javi'ye. "Biz bunlara alkolden arındırılmış şaraplar diyoruz. Esasen, üzümü geleneksel şarap yapım yöntemlerimizi kullanarak geliştiriyoruz ve ardından alkolü çıkarmak için eğirme konisi teknolojisini kullanıyoruz. Aromaların derinliği, tatların dolgunluğu ve meyvelerin gürlüğü gibi mümkün olduğunca otantik bir şarap tatma deneyimini alkol olmadan elde edeceksiniz."

"Bu harika," diyor Javi. "Turne boyunca kesinlikle buna bağlı kalacağım."

Sasha başını sallar. "Ben de."

Sebastian kollarını iki yana açıyor ve herkesin kendisini tadım masasına kadar takip etmesini işaret ediyor. "Toplanın arkadaşlar. Herkes oturduktan sonra uçuşları başlatacağız."

Grup ikiye ayrılıyor, kadınlar masanın bir tarafına, erkekler ise diğer tarafına yöneliyor. Garip bir şekilde Alex karşıma oturmuyor ama masanın uzak ucunda Javi'yle sohbet ettiğini görmek beni mutlu ediyor.

Javi beni onlara bakarken yakalıyor ve el sallıyor.

"Terbiyeli ol," diye bağıryorum, şakacı bir şekilde parmağımla onu işaret ediyorum.

Tam o sırada, her biri iki tepsi dolusu şarap taşıyan bir düzine garson üzerimize çullanıyor, ben de cevabını kaçırıyorum.

"Alkolsüz seçenekleri kim alıyor?" diye soruyor garsonlardan biri.

Elimi Sasha'nın başının üzerinde gezdiriyorum. "Şuradaki." Sonra, masanın uzak ucunu işaret ediyorum. "Ve şurada damadın yanında oturan adam."

Servis görevlisi Sasha'nın uçağını önüne koyar ve Javi'ye doğru ilerler.

Danila ve Mirna kadehlerini maraton koşucuları gibi geri savurup güzergâh boyunca gönüllülerden Dixie bardaklarını kapmaya çalışsa da Sebastian bize seçimleri gösteriyor.

"Oh, bu çok iyi," diyor Sasha. "Alkol olmadığını anlamazsın bile." Bardaklarından birini yüzüme doğru kaldırıyor. "Dene bakalım."

Bir yudum aldım ve omuzlarımı düzelttim. "Vay be, haklısın, bu beni kesinlikle kandırırdı."

Javi masadaki köşesinden el sallıyor. "Hey, Sasha, tadı gerçek gibi, değil mi?"

"Öyle!" diye haykırıyor.

Ben kırmızıları tercih ederim, bu yüzden beyazdan zarif yudumlar alıyorum, tamamen daha sonra iyi şeylere ulaşmayı bekliyorum. Şimdilik, herkesin harika vakit geçiriyor gibi görünmesinden memnunum. Ve yarınki törene kadar programda bir şey olmadığı için, aşırıya kaçma endişesi olmadan hepimiz eğlenebiliriz.

Bu hafta sonunu mükemmel bir şekilde planladım.

BÖLÜM 41

Javi

Şimdi

W Alkolsüz şarap hayatım boyunca neredeydi?
"Güzel, değil mi?" Alex soruyor.

Kapalı yumruğumu göğsüme vuruyorum ve geçiriyorum. "Çok iyi." Ona bakıyorum, onu izlediğimi fark eder etmez kaybolan dudaklarındaki sinsi kıvrımı yakalıyorum. "Seninki nasıl?"

Bir omzunu kaldırıyor, sinirlenmemiş görünüyor. "Sorun değil. Chardonnay fena değil ama ben beyazları pek sevmem."

"Bu konuyu biriyle konuşmalısın," diyorum yüzümü ekşitmeden.

Bana bakıyor, ifadesi düz ve eğlenmiyor. "Çünkü ben beyaz bir Latino'yum." Gözlerini deviriyor. "İyiymiş, Javi."

Hiç eğlenceli değil.

Alex etrafını taradıktan sonra bir garsona işaret eder. Kadın elinde siyah bir tepsiyle koşarak gelir ve başını sallayıp koşarak uzaklaşmadan önce fısıltıyla konuşurlar.

Burası çok güzel. Güneşli ve boktan. Başparmağım ve işaret parmağımla bir delik açıp içinden güneşe bakıyorum. Parlak, çok parlak.

Masadaki insanları inceliyorum, sergilenen iyi hislere sırtıyorum. Herkes çok mutlu görünüyor. Alex'in kız kardeşleri Cruella ve Ursula bile eğleniyor gibi görünüyor. Mari de çok güzel görünüyor. Güneşte öpülmüş omuzlar ve kabarık saçlar. Kahretsin, çok sıcak. Yarım kollu ceketimin üst iki düğmesini açıyorum. Acaba Chocolicious şu anda ne yapıyor? Bu küçük pislik çok muhtaç ama onu sonsuza kadar saklayacağım. Tanrım, onu barınaktan ilk aldığım ve boynuma sarılıp uyuduğu o an? Çok tatlıydı. Burada arı var mı? Vay canına, ne güzel bir kelebek.

"Javi!"

Başımı sallıyorum ve etrafıma bakıyorum. "Öyle mi?"

Alex bir tepsiyi önüme koyarak, "İşte bir uçuş daha," diyor. "Bundan sonra üzüm bağlarını ziyaret edeceğimize göre, şimdi alkolsüz şeylerle karnını doyurmak isteyebilirsin diye düşündüm."

Yumruklarımızı tokuşturduk. "Göz kulak olduğun için teşekkürler, dostum."

Kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Nereye bakıyorsun?"

Birkaç kez göz kırptım. O...? "Boş ver." İlk bardağı indirdim.

Tadımı yöneten adamın adı neydi? Bana Küçük Denizkızı'nı hatırlattı: Pisi balığı? Scuttle? Sebastian! Herkesin dikkatini çekmek için ıslık çaldı. "Pekâlâ arkadaşlar, ne kadar eşyanız varsa toplayın ve beni önden takip edin. Bir gezintiye çıkıyoruz!"

"Yaşasın!" Sandalyemden kalkarken üç kadehin sonuncusunu da geri atıyorum.

Mari bir anda ortaya çıkıyor.

Geriye sıçradım ve ayaklarımın üzerinde yalpaladım. "Kahretsin, beni korkuttun!"

"İyi misin?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek.

"Ben iyiyim." Ona yanaşmasını işaret ediyorum. "Sadece hayatın tadını çıkarıyorum."

Yüzü temizleniyor. "Tanrım, *çok* dağınıksın." Kolunu benimkine doladı ve beni yanına çekti. "Hadi, otobüse binme vakti geldi."

"Tamam!"

Kahretsin, şu anda gerçekten çok iyi konsantre olmam gerekiyor çünkü bu yoldaki kaldırım taşları hareket ediyor gibi görünüyor.

Mari bana "burada bekle" diyor ve kafamı kaldırdığımda topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Bu bir parti otobüsü!"

Tırmanıyoruz ve herkes otururken ben ayakta durmayı tercih ederek direğe tutunuyorum. Ne yazık ki müzik berbat. Yine de kalçalarımı çalan şarkıya göre hareket ettiriyorum çünkü çok heyecanlıyım.

Önümde, Alex'in kuzeni Joel, babasının koluna birkaç kez vuruyor ve beni işaret ediyor. "¡Mira, está perreando el poste!"

"Direğe sürtünmüyorum!" Bağırıyorum.

Herkes konuşmayı kesiyor ve bana bakıyor.

Yutkunuyorum, sonra parmaklarımla bir silah şekli yapıp havaya doğrultuyorum. "Sadece arkadaşlar arasında bir şaka. Pew, pew, pew."

Mari beni yanındaki koltuğa çekti. "Sana uslu durmanı söylemiştim."

"Çok sıcakladım," diyorum kendimi yelpazeleyerek.

Mari, diğer tarafında oturan Alex'e dönüyor. Başları birbirine değiyor ve Alex omuzlarını silkerken Mari ona kaşlarını çatıyor. Hmm, orada neler oluyor?

Geldik mi?

Otobüsten iniyorum ve ellerimi belime koyarak kalça kaslarımı esnetiyorum. Burası muhteşem. Bir Monet tablosu gibi.

Tur rehberimiz bir daire oluşturmamızı işaret etti.

Elimi kaldırıyorum. "Scuttle-"

Kıkırdıyor. "Ben Sebastian."

"Kahretsin, doğru," diyorum alnımı şapırdatarak. "Sebastian, bu üzüm bağları sustaichable mı?"

"Sürdürülebilir mi demek istiyorsun?"

Başımı eğiyorum ve parmağımla gökyüzünü işaret ediyorum. "Aynen öyle."

"Sorduğunuza sevindim" diyor ve ekliyor: "Cevabım evet. Şaraplarımızı yetiştirmek ve işlemek için organik ve sürdürülebilir tarım yöntemleri kullanıyoruz." Bağıın bir bölümünü işaret ediyor ve herkesin takip etmesini istiyor. "Şurada göreceksiniz..."

Üzüm bağlarını kendi başıma keşfetmek isteyerek sıra sıra asmaların arasına dalıyorum. Burası çok huzurlu. Ve sıcak. Gerçekten çok sıcak. Kısa kollu tişörtümü çıkarıyorum (iyi ki altına kaburgalı bir atlet giymişim), küçük bir toprak yığınının takılıyor ve tişörtümü bir atkı gibi boynuma sarıyorum. Ah, çok daha iyi. Bu üzümler olgunlaşmış mı? Koparıldıkları zaman mı? Hasat mı? Her ne deniyorsa artık? Başım dönüyor. Kahretsin. Sanırım sarhoş oldum. Ama hiç alkol almadım, bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Orada ne yapıyorsun?" diye bağılıyor biri. "Ve neden tişörtünü giymiyorsun?"

Kafamı kaldırıyorum, beynimi boşaltmak ve karşımdaki kişinin yüzüne odaklanmak için birkaç saniye ayırıyorum. "İşte orada. Dünyanın en güzel kızı."

Mari kaşlarını çatarak, "Sarhoşsun," diyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben de kendime aynı şeyi soruyordum. Büyük beyinler..."

"Sana yanlış şarabı vermiş olmalılar" diyor, Başını sallayarak.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Ona doğru yürüyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. "Ama seni sevdiğimi biliyorum."

"Ben de seni seviyorum Javi," diyor dalgınca. Sonra sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırıyor.

"Hayır, Mari. Seni *seviyorum*, seni seviyorum."

Keskin bir nefes alıyor ve başka tarafa bakıyor. "Ne karmaşa ama." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra kollarından birini belime doluyor. "Hadi seni otobüse geri götürelim."

"Tamam," diyorum, esneyerek. "Biraz kestirebilirim." "Benim de bir reset düğmesine ihtiyacım var," diye mırıldanıyor.

Ona ne demek istediğini sormak istiyorum ama kelimeleri oluşturamayacak kadar yorgunum.

Alex yolda bizimle karşılaşüyor ve ben kalan tüm gücümü kullanarak Mari'nin arkasına atlıyorum. Mari'yi kalkan olarak kullanarak, "Bunu bana sen yaptın," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Ben öyle bir şey yapmadım. Bir dalgınlık oldu."

Mari ona yan gözle bakıyor. "Bu hafta sonu bunlardan çok oldu."

"Prenses, sorun çıkarmaya çalışıyor," diye yalvarıyor Alex, yüz ifadesi alışılmadık bir şekilde telaşlı.

"Hadi onu kulübeye götürelim," diyor ciddiyetle.

Ben de kendimi savunmak istiyorum ama beynim işbirliği yapmıyor. Bir işe yarayacağından değil. Ne de olsa ona onu sevdiğimi söyledim ve o umursamadı bile.

BÖLÜM 42

Mari

Şimdi

S Arkamda duran Alex aynada bakışlarımla buluşuyor.
"Restorana erken gitmek ister misin? Belki
Onlar gelmeden bir içki al."

Biz sahip olmak akşam yemeği ile Alex'in
Anne ve ve bu konuda alışılmadık derecede
gergin. Kişiliğinin bu yönü beni gıdıklıyor; görünüşte soğukkanlı
olan nişanlımın tüylerinin diken diken olabileceği ortaya çıktı.

Dudaklarıma biraz parlatıcı sürüyorum ve gülümsüyorum.
"Bizi güçlendirmek için bir içki?"

Ağzı seğiriyor. "Bizi gevşetmek için. Ve uyarayım: Sana
bebekler hakkında sorular soracak."

"Neden yapsın ki? Yıllar önce böyle bir şey yapmış olmam
dışında, bu konuda hiçbir uzmanlığım yok."

Parmağıyla beni işaret ediyor, parlak gözleri parıldıyor. "Bu,"
diyor kıkırdayarak. "Bunu yapma. Sadece onu eğlendir. Benim
için."

Arkamı dönüp çenesini tutuyorum. "Her şey yoluna girecek.
Elimden gelenin *en iyisini yapacağım*. Söz veriyorum." Geri
adım atarak ekliyorum, "Ama hâlâ yapmam gereken birkaç şey
var, o yüzden bensiz git ve kendine bir içki al. Ben buradaki
işimi bitirip Javi'yi kontrol edeceğim."

Çenesindeki bir kas titriyor ve yavaş bir nefes veriyor. "Eminim iyidir."

"Muhtemelen haklısın," diyorum ayakkabılarımı giyerken. "Yine de onu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Ayrıca, Javi ve benim konuşmamız gerek. *Gerçekten* konuşmalıyız. Ve Alex'in endişelenecek bir şeyi olmadığına göre, bu kısımdan bahsetmeye gerek yok.

Alex ağzını açıp kapatıyor. Bir süre sonra gömleğinin manşetini çekiştirerek, "Elbette. Ama lütfen geç kalma. Annem oldukça yumuşak başlıdır ama bekletilmekten nefret eder."

"*Zamanında* orada olacağım ve cazibeye hazır olacağım," diyorum, bir elimi göğsüne dayayarak.

Beni kendine çekiyor ve alnıma bir öpücük konduruyor, sonra uzun bir süre gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Kulübeden çıkarken, "Yakında görüşürüz, prenses." diyor.

Sevgi sözcükleri bir hatırlatma amacı taşıyor ve işe yarıyor. Bana değer vereceğine yemin ettiğini hatırlıyorum. Benimle bir hayat kurmak istediğini. Bana sonsuza dek söz vermeye hazır olduğunu. Başka ne isteyebilirim ki?

Biri kapıyı çalıyor ve ben irkiliyorum. Tanrım, bu ağır düşünceleri gerçekten hafifletmem gerekiyor. Kapıyı açıyorum. "Unuttun mu-"

Başımı kaldırıyorum ve *kime* baktığımı fark edince duruyorum. Annem bana bakıyordu. Annem *burada*. İki yıldır birlikte değildik, yüz yüze değildik, bu şekilde değildik - dokunacak kadar yakınken bile değildik. Gözyaşlarıma karşı koyuyorum, beni kollarıyla sararken dizlerim neredeyse bükülüyor.

"Oh, Marisol, seni görmek çok güzel," diyor yumuşak bir sesle. Tenini hissetmek. Onun tatlı kokusu. Beni saran sıcaklık. Her şey çok fazla. Utanç verici bir hıçkırık

benden kaçıyor. Sonunda konuşma gücünü topladığımda sesim titriyor: "Bu gece geç geleceğini sanıyordum. Alex ve ben seni havaalanından almayı planlamıştık." Arkasına baktım. "Eşyaların nerede?"

Elimi okşuyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Her şey yolunda, filha. İçeri girebilir miyim?"

Bir avucumu alnıma vurup onu içeri çekiyorum. "Özür dilerim, özür dilerim, seni bu kadar erken beklemiyordum."

"Atlanta'daki insanlar harikaydı," diyor blazer ceketini çıkarırken. Seyahatlerinde gündelik kıyafetler giymiyor; olsa olsa şık giyiniyor. "Kapıdaki çalışanlardan birine buraya düğününüz için geldiğimi söyledim ve o da beni daha erken bir uçağa bindirdi." Kaşlarını sallıyor ve fısıldıyor, "Hem de birinci sınıf bir koltuk."

"Ooh, çok hoş," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Yüzünü inceliyorum, neyin değiştiğini anlamaya çalışıyorum. Çenesinde biten küt saçı yeni. "Saçını kestirmişsin!"

Öne eğiliyor, ağzını kısmen kapatıyor ve fısıldıyor, "Bu bir peruk."

"Harika görünüyor. Ve bunu yaptığınıza çok sevindim." Etrafımda dönerek soruyorum, "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Tuvalet? Yiyecek bir şey?"

Elini nazikçe koluma koyuyor ve bana sırtıyor. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok, filha. Ben senin için buradayım. *Benden* istediğin bir şey var mı?"

"Burada olmak yeterli," diye cevap veriyorum.

Gözleri parlıyor. "Bazen yeterli gelmiyor ama bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Keskin bir nefes alıp veriyorum. Belki de annemin de en az benim kadar ayrılığımızla ilgili duygularıyla yüzleşmeye ihtiyacı vardır. Belki onları birlikte açabiliriz. Ama şimdi değil. yirmi dört saatten az değil önce benim

Düğün. "Konuşacak, arayı kapatacak o kadar çok şeyimiz var ki ama Alex'in ailesiyle akşam yemeği yemem gerekiyor."

Doğruldu ve bir gülümseme yapıştırdı. "Planlarınızı değiştirmeyin. Yolculuk çok yorucuydu. Dinlenmeye ihtiyacım var." Yüzünü buruşturuyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Yarın babanla başa çıkmak için gücüme ihtiyacım olacak. Ama merak etme, birbirimizi görmek için bol bol vaktimiz olacak. Bir hafta boyunca burada olacağım."

"Güzel," diyorum başımı sallayarak. "Birlikte o kadar çok zaman geçireceğiz ki benden bıkacaksın."

"Harika," diyor, yüzü aydınlanıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Ama yeni kocanla vakit geçirmen gerekmiyor mu?"

Gülüyorum. "Sanırım ikisini de idare edebilirim. Balayı yok, unuttun mu?"

"Evet, hatırlıyorum," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Hanımefendi," diye uyarıyorum.

Dudaklarını sıkıyormuş gibi yapıyor.

Arkasındaki dijital saate bakıyorum. "Tanrım, şimdi buradan çıkmazsam geç kalacağım. Yemekten önce Javi'yi görmem gerek."

Onun adını duyunca annemin yüzü ışıldıyor. "Ona gerçekten sarılmak için sabırsızlanıyorum. Bu çocuk çok eğlenceli!"

"O da seni görmek için sabırsızlanıyor."

Dakikalar sonra Javi'nin odasına giderken aklıma bir düşünce geldi: Annem Alex'i ilk kez şahsen göreceği için hiç heyecanlanmamıştı. Ne kadar garip.

* * *

Javi hemen kapıyı açıyor, akşamdan kalma ve kesinlikle yıpranmış görünüyor, üzerinde bir atlet ve kalçalarına kadar inen bir kot pantolon var. Beni içeri davet ederken tek kelime etmiyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Kollarımı ortama sararak soruyorum.

Elini yüzüne sürüyor. "Bok gibi ama hayatta kalacağım." Etrafına bakınıyor, sonra kanepeyi işaret ediyor. "Oturmak ister misin?"

"Elbette."

Yerleşiyorum ve yastığı okşuyorum. Yanımda oturuyor, bacaklarını uzatıyor, sonra ellerini kalçalarında yumuşatıyor.

"Daha önce ne oldu?" Ben sordum. "Nasıl bu kadar sarhoş oldun?"

Bir nefes verir ve başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Sebastian'a ne söylediğimi duydun. Alkol istemediğimi açıkça belirttim ve belli ki olan bu değil." Yüzünü buruşturuyor. "Enkaz mıydım? Söylediğim ya da yaptığım şeylerin yarısını bile hatırlamıyorum. Kahretsin, herkesten özür dilemeliyim."

"İyiydın. Bazen biraz tuhaf oluyordun ama grup bir bütün olarak çakırkeyifti, bu yüzden göze batmıyordun."

"Tanrı'ya şükür," diyor.

"Yine de bazı şeyler söyledin. Bana."

Geri çekiliyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, beni sevdiğini söyledin."

"Bu yeni bir şey değil," diyor omzuma vurarak, dudaklarında dans eden bir gülümsemeyle. "Seni gerçekten seviyorum."

Öylece bırakıp gidebilirdim. Ne demek istediğini anlamamış gibi davranmak çok kolay olurdu. Ama eğer

Javi ve ben birbirimizin hayatında kalmaya devam edeceğiz, bunu artık açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. "Hayır, beni sevdiğini söyledin, sev beni."

"Kahretsin," diyor gözlerini sıkarak. "Sarhoş Javi tam bir aptal."

Nefesimi tutuyorum.

"Yani, bu doğru," diye devam ediyor, elini başının arkasında gezdirerek, "ama ayık olsaydım bunu böyle söylemezdim. Muhtemelen Alex'in planı buydu. Kendimi aptal durumuna düşürmem için beni sarhoş etmek."

İç çekerek nefes veriyorum. Javi burada benden ne yapmamı bekliyor? Onunla aynı fikirde olmamı mı? Yarın sabah evleneceğim adam hakkında onunla şakalaşmamı mı? Bu düğünün olmayacağı bir evren yok. Belki eski Marisol bunu düşünürdü. Ama yetişkin versiyonu onun için neyin iyi olduğunu biliyor. Ve bunu ona söylemenin zamanı geldi. "Javi, bu artık sevimli değil."

Geri çekiliyor. "Sevimli olmayan ne?"

"Bu" -aramızda bir el sallıyorum- "yaptığın şey. Alex'in benim için doğru kişi olmadığını kanıtlamaya çalışıyorum." "O değil-"

"Hayır," diyorum elimi kaldırarak. "Birlikte olmaya karar verdiğim kişiyi onaylamak artık senin işin değil. Sana bu ayrıcalığı ben verdim ve hemen geri alıyorum. Alex beni *seçti*. Sen seçmedin. *Hiç seçmedin*. Üniversitede seninle çıkmak istediğimde değil. Mezun olduktan sonra iletişimde kalmamızı istediğimde de. Yeniden bağlantı kurduğumuzda bir ilişkiyi keşfetmemizi istediğimde bile. Sen hep geri durdun. Beni reddetmek için her *zaman* bir nedenin vardı. Beni *terk etmek* için. Ve şimdi benimle birlikte olmak isteyen, beni bir yük olarak görmeyen birini bulmuşken, her şeyi altüst etmek için çabalıyorsun."

Çenesi sıkılmış bir şekilde önüne bakıyor. Dinlediğini biliyorum. Bir göz kırpması. Derin bir nefes alıyor ve omuzlarını düşürüyor. Umarım kafasına dank ediyordur. Javi tanıdığım en iyi adamlardan biri ama iyi adamlar bile sevdiklerini iddia ettikleri kişileri incitebilir.

Elini tuttum ve sıktım. "Seni ölene kadar el üstünde tutmaya hazırım ama bir arkadaş olarak, başka bir şey olarak değil. Yarın Alex'le evleniyorum. Bu benim seçimim ve sen de bununla yaşamak zorunda kalacaksın. Bunu yapabilir misin?"

Yanağından bir damla yaş süzülür ve öfkeyle gözyaşını siler. "Elbette. Ne isterseniz yapabilirim. Ama bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

Gözlerimle buluşuyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. "Seni hiçbir zaman, ama hiçbir *zaman* bir yük olarak görmedim. Her zaman *sana* yük olacağımdan endişelendim. Bu büyük bir keşif falan değil. Yani, kendine bir bak. Bir de bana bak. Ya da eskiden nasıl olduğuma. Ama evet"-omuz silkiyor-"Sadece bunu bilmenin senin için önemli olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlığımız için önemli."

Ona doğru eğildim. Her zamanki gibi ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. "Bunu söylediğin için teşekkürler. Dünyalar benim oldu. Ve bu birçok şeyi açıklıyor. Seni sadece başarının zirvesine ulaştığında seveceğimi düşündün ama ben seni her zaman olduğun gibi sevdim. Hâlâ da seviyorum." Ayağa kalktım ve elimi uzattım; elimi tuttu ve onu ayağa kaldırdım. "Ben senin arkadayım, sen de benim arkamdasın, değil mi?"

Beni kollarına çekti. "Para siempre."

Dudaklarını şakağıma bastırırken gözlerimi kapatıyorum. "Para sempre."

Beni kapıya kadar götürdü, ben de ona döndüm. "Yiyecek bir şeyler aldığından emin ol. Ana binadaki restoranda harika biftekler olduğunu duydum."

"Bunu aklımda tutacağım," diyerek kapıyı açtı ve çerçeveye yaslandı.

"Yarın görüşürüz," diyorum usulca.

"Yarın görüşürüz," diyor, sesinde bir titreme.

Ama görmezden g e l i y o r u m . Görmezden gelmek z o r u n d a y ı m . Çünkü müstakbel kayınvalidemi tanıma vakti geldi.

* * *

Yemeğe dönmeden önce işemem gerekiyor ama kadınlar tuvaletinin önündeki kuyruk iki mil derinliğinde, bu geceki düğünün konukları tek sıra halinde, sardalye gibi dizilmişler.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Alex'in ailesini çok iyi tanımıyorum, ama annesi sosyal inceliklerle aşırı ilgili görünüyor, bu yüzden birkaç dakika içinde masaya dönmezsem, muhtemelen onu ektiğimi düşünecek.

Yine de bu yemek kesinlikle aydınlatıcı oldu. Mirna ve Danila'nın görünürdeki düşmanlığı benimle ilgili bile değil; onlar durumdan rahatsızlar - yani anneleri onlara düğün partisinde yer almamalarını söylemiş çünkü Alex'ten spot ışıklarını çalacaklarından endişelenmiş. Şaşkına döndüm ama bu açıklamayı da "başka bir günün sorunları" kutusuna atıyorum. Şu anda en acil sorun mesanem.

Bir adam erkekler tuvaletinden çıkıyor, parmakları hala fermuarıyla oynuyor. Birincisi, iğrenç. İkincisi, skor. Her iki tuvaleti de kullanamamam için iyi bir neden yok; bu mekânın şimdiye kadar daha iyi bilmesi gerekirdi. Onlara bunu söylemek için aklıma bir not alıyorum, sonra sallanan kapıyı itip açıyorum ve içeride birinin olduğuna dair herhangi bir ipucu var mı diye dinliyorum. Kesinlikle kimseyi şaşırtmak ya da kendim şaşırmak istemiyorum. Bir tuvalet sifonu. Lanet olsun. Ama sonra sesler duyuyorum,

İkisi de tanıdık, ikisi de tedirgin. Ve midem bulanıyor, çünkü keşfetmek üzere olduğum şeyden hoşlanmayacağıma dair içimde bir his var.

BÖLÜM 43

Javi

Şimdi

I banyo tezgahını kavriyor, başımı eğiyor ve derin bir nefes alıyorum. Biftek çok lezzetliydi ama midem çalkalanıyor. Değil Çünkü . ve Yemek, ama Çünkü Ben kaçınılmaz olana doğru ilerliyor.

Sadece bir gün kaldı ve Alex'in kesinlikle bir pislik olduğunu düşünmeme rağmen, diskalifiye edici hiçbir şey yapmadı. Mari için onu seçer miydim? Hayır. Ama bu çığır açacak bir şey değil. Ben Mari için *kimseyi* seçmezdim, kendim hariç. Bu düğünü mahvetmek için yeterli bir sebep mi? Tabii ki değil. Ayrıca Mari bunu yapmamı istemediğini kesin bir dille söyledi.

Başımı kaldırıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. Ben iyi bir adamım ve ufukta benim için büyük şeyler var, bunu *hissedebiliyorum*. Alex istese de istemese de Mari ile arkadaşlığım sürecektir. Bu yeterli olmalı.

Tuvaletlerden birindeki sifon sesi bakışlarımı oradan çıkan kişiye yöneltiyor.

Tanrım. Şimdi olmaz.

Luiz bana başını sallıyor, sonra sessizce ellerini yıkıyor.

Sonunda konuştuğunda sesi alçak, tonu keskin: " anlaştığımızı sanıyordum. Ama sen buradasın,

her şeye burnunu sokuyor ve sorun çıkarmaya çalışıyorsun."

Davamı savunmaya çalışabilir, bu hafta sonu yaşanan sabotajların çoğunun gerçek kaynağının Alex olduğunu açıklayabilirdim ama ne anlamı olurdu ki? Luiz benden hoşlanmıyor ve söylediğim hiçbir şey onu yatıştırmayacak. Onun özenle kurduğu dünyaya uymayan kişi *benim*. Araya giren benim.

"Mari benden burada olmamı istedi, ve eğer ihtiyacınız varsa olun.

Bu hafta sonunun tamamen onunla, onlarla ilgili olduğunu hatırlattı."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor, gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Nikâh memuru itirazınız var mı diye sorduğunda elinizi kaldıracak mısınız?"

"Bunu planlamamıştım," diyorum. Onu kızdırmak istemediğim için omuz silkiyorum ve ekliyorum: "Ama bir düğünde ne olacağı hiç belli olmaz." Doğrusu, Mari'nin büyük gününü mahvedecek hiçbir şey yapmam. Bu onun için önemli, dolayısıyla benim için de önemli. Elbette, Alex'in neden ona uygun olmadığına dair bir neden bulmak istedim ama kenara çekilecek kadar erkeğim.

Ancak benim laf olsun diye söylediğim söz Luiz'i kızdırdı. Kolumdan tutup beni kendisine doğru döndürdü, sonra da parmağını yüzüme doğru kaldırdı. "Me escute, filho da puta!"

Geri çekildim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Luiz, sakın ol. Ben *Şaka* yapıyorum. Tanrım. Ben asla-"

"Şaka yapıyor olsan iyi edersin," diyor aynaya dönüp ceketini düzelterek. "Bu düğün sadece Mari ve Alex'le ilgili değil. *Ailemizle* ilgili. Benim *mirasımla* ilgili."

"Miras mı? Mari'nin çocuk isteyip istemediğini bile biliyor musun?"

Yansımada bakışlarımla buluşuyor ve gözlerini deviriyor. "O tür bir miras değil. Firma. Onun geleceği. Alex'in geleceği. Bu ikisi bir gün o şirketi birlikte yönetecekler. Onun yumuşak kalpliliğini yumuşatacak. Zor kararlar verecek. Benim yapacağım şeyi yapacak. Ona *ihtiyacı var*."

Mari çocuk sahibi olmaya hazır olduğunda, Alex burayı yönetecek. Olması gereken bu. Ben böyle planladım."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Mari'nin bunlardan haberi var mı? Hayatını onun için planladığını? Şirketi kocasına vermeyi planladığınızı? İstedığı ya da istemediği çocuklar için kariyerinden vazgeçmesini beklediğinizi?"

"Yakında öğrenecek. Annesi de böyle yapmıştı." "Ve bak nasıl sonuçlandı," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturuyor. "Benim ya da eski karım hakkında bir şey biliyormuş gibi davranma. Bilmiyorsun. Şu anda önemli olan Alex'in rolünü ve neyin tehlikede olduğunu bilmesi. Onu yıllardır hazırlıyorum."

Tanrım, bu çok boktan bir durum. Ama Mari bunu böyle görür müydü? Babasının ona vermeye niyetli olduğu kırıntılarla tatmin olur muydu? Tüm hayatını bu şirkete adadı. Genişlemesi için planları var. Burayı küçük işletme sahiplerinin de gelişebileceği bir yer haline getirmek istiyor. Bu görev Luiz'in radarında bile mi?

Tekrar bana döndü. "Sana bir tavsiye vereyim: Eğer kızımın hayatında olmak istiyorsan, yarın çeneni kapa ve gülümse. Bu senden ya da o tembel kafadaki peri masalından çok daha büyük bir şey."

"Bu bir tehdit mi?" Gözlerimi kısarak soruyorum. "Mari'ye her şeyi anlatırsam ne olur?"

"Bu onun kalbini kırar, bunu sen de biliyorsun," diye cevap veriyor kibarca. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Ayrıca, eğer bu düğün gerçekleşmezse, tahmin et sonunda firmayı kim alacak?"

Tanrım. Bu adamdan moleküler düzeyde nefret ediyorum. "Alex'in yönetmesine izin verirsin."

"Bu çok mantıklı. O gelecek ve büyük resmi anlıyor."

"Peki neden evlendiniz?"

"Bunun için endişelenme," diye bağıyor. "Ben buraya tüm sırlarımı dökmeye gelmiş aptal bir kötü adam değilim."

"Ve yine de..."

Çenesi sıkılmış bir şekilde bana bakıyor. "Biliyor musun? Eğer yıllar önce beni dinleseydin ve istediğim gibi Mari'nin hayatından uzak dursaydın, şimdi burada bile olmayacaktın. O yüzden misafir olduğun için mutlu ol ve yolumdan çekil."

Ellerim iki yanımda yumruk olmuşken, yüzüne doğru kalkmakta tereddüt etmiyorum. "Seni o zaman da dinlememeliydim, şimdi de dinlememeliyim. Her zaman Mari için yeterince iyi olmadığımı düşündün ama yanılıyorsun. Ben onun için yeterince iyiyim. Neden biliyor musun? Çünkü onun mutluluğu benim için *her zaman* önce gelir. *Her zaman*. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Aramızdaki gerilim saniyeler içinde bükülen bir yay gibi parçalanmadan önce. Birbirimize sessizce bakıyoruz, ta ki tuvalet kapısının açılması ve ardından koridorda konuşan insanların sesleriyle irkilene kadar. Luiz çabucak toparlanıyor ve sahte bir gülümseme takınıyor. Yine de kimse içeri girmiyor.

Tanrım, eğer Mari babasının neyin peşinde olduğunu bilseydi, perişan olurdu, kalbi kırılırdı, hayal kırıklığına uğrardı. Dünyası asla eskisi gibi olmazdı. Eğer o Alex'le evlenmek istiyorsa ve Alex de onunla evlenmek istiyorsa, buna nasıl engel olabilirim? Onun hayallerini nasıl yıkabilirim? Sekiz yıl önce Luiz beni o lobide köşeye sıkıştırdığında olduğum adam değilim. Hayır, bu sefer Mari için savaşacağım. Ama bunu yapmamı ister miydi? Bunun için bana kızar mıydı? Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Sıkıştım kaldım. Sanırım Luiz'in istediği de *tam olarak* bu.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" Luiz soruyor.

Bir kez daha zor durumdayım, dünyada uğruna her şeyi yapabileceğim tek kişi için en iyisi ile beni neyin mutlu edeceği arasında seçim yapmak için kendimle savaşıyorum.

Sonunda, her zaman o oldu. Her zaman onunla ilgiliydi. Uzun bir sessizlik anından sonra başımı salladım. "Evet, öyle."

Luiz beni yansımama bakıp doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünürken bırakıp uzaklaşıyor. Kahretsin, bu ıstırap beni içten içe yiyip bitirecek. Ve bilmeliyim ki. Geçen sefer de böyle olmuştu.

BÖLÜM 44

Javi

Düğünden Sekiz Yıl Beş Ay Önce

A Apartmanın asansörü lobiye inerken, sanki o duyguyu yeniden yakalayabilirmişim gibi dudaklarıma dokunuyorum.

Mari'nin ağzının benimkinde olması. Dün gece hem ateşli bir rüya hem de bir kâbustu. Mari'yi öptüm. Ve istediğim her şey özüne kadar damıtılmıştı.

Mutlak bir netlik anı.

İkimizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir an.

Aşırı doldurulmuş bir sırt çantası gibi taşıdığım tüm şüphelerin kaybolduğu bir an.

Belki Mari gözlerimdeki paniği gördü. Belki de kendisi panikliyordu. Çünkü bildiğim bir sonraki şey, barda kendisinden hoşlandığı açıkça belli olan bir adamla gülüyordu, aramızdaki o akıllara durgunluk veren an çoktan unutulmuştu. İyi ki bugün gidiyorum. Aramızdaki mesafe tekrar rayına oturmamıza yardımcı olacak. O mükemmel bir hukuk öğrencisi olmakla meşgul olacak, ben de lanet olası bir iş bulmakla... meşgul olacağım.

Seyahat çantamı omzuma atıp lobide ilerlerken, elinde birkaç paket poşeti taşımakta zorlanan bir teslimatçıyı atlatıyorum. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için geri dönüyorum ama iyi olduğunu söyleyip yoluna devam ediyor. Kendimi onun destanına o kadar kaptırmışım ki başka birine çarpıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, gözlerim hâlâ asansörü çağırmaya çalışan teslimatçıda.

"Javier," diyor adam. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

Gözlerim Mari'nin babasına takılınca başımı sallıyorum.

"Luiz?"

Tabii ki o. Beynim onun karşımda olduğunu hesaplayamıyor.

Etrafıma bakındım. "Burada ne yapıyorsun?"

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana bakıyor. "Mari ile konuşmak istiyordum."

"Bir Pazar sabahı saat dokuzda," diyorum, ses tonumdaki şüpheyi filtreleyemedim.

"Evet, doğru" diyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş, sanki bir meydan okumaya hazırlanıyor.

"Peki, tamam. Ama çalışma grubuyla buluşacak, o yüzden evde değil ve benim de havaalanına gitmem gerekiyor."

"Bekle, Javi. Madem sen varsın, neden konuşmuyoruz?"

Haklısın. Çünkü bu erken saatte buraya kızıyla konuşmak için gelmediğini biliyorum.

Bu Mari'nin babası. Onu sevmek zorunda değilsin. Sadece ona tahammül etmek zorundasın.

Biz üzerinden bir setine sandalyelere için düzenledik

sohbet ediyor ve karşılıklı oturuyoruz. Çantamı ayağımla iterek yoldan çekiyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Bak Javier, bu kişisel bir şey değil. İyi birine benziyorsun."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ama?"

"Ama ikimiz de Mari'nin seviyesinde olmadığını biliyoruz ve onu aşağı çekeceğinden biraz endişeliyim. Bunu isteyeceğini sanmıyorum. Olur böyle şeyler. Hiçbir şey yapmıyorsun. Hiçbir yere gitmiyorsun. Ve Mari'nin önünde koca bir hayat var. Şu anda odaklanması gerekiyor. Dikkatini dağıtacak bir şey yok.

Erkek yok. Arkadaşlarını görmek için New York'a gitmek yok. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anladığım kadarıyla bir sebepten ötürü benden korkuyorsun."

"Tehdit mi? Hayır. Endişeli mi? Evet, endişelendim. Mari'nin annesi Brezilya'ya taşınmaya karar verdiğinde Mari'yi burada tuttum. Çünkü benim rehberliğimle büyük işler başarabileceğini biliyordum. Ve işe yarıyor. Bunu baltalamayın. Ona ihtiyacı olan alanı ver. Bu arkadaşlık, üniversiteden kalma bir şeydi, değil mi? Eninde sonunda irtibatı kaybedeceksiniz. Neden şimdi kesmiyorsun? Herkesi baş ağrısından kurtaralım?"

Ellerimi kalçalarımda gezdiriyorum, çantamı alıyorum ve ayağa fırlıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama bence sen bir pisliksin ve keşke kızını da kendini önemseydiğinin yarısı kadar önemseseydin."

O da iç çeker ve ayağa kalkar. "Böyle düşündüğün için üzgünüm. Sadece şunu bil: Seni *asla* bana tercih etmeyecek. Bu bir gerçek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Beyzbol şapkamı takarken omuzlarım hiç olmadığı kadar gergindi. "Bunu yapmak zorunda olmamalı."

Tekrar tekrar başını sallıyor. Sanki sonunda bir ilerleme kaydetmişiz gibi. "Aynen öyle."

İnançsız bir nefes üfledim. Siktir et bu adamı. "İyi bir hayatın olsun Luiz."

"Sen de Javier."

Bunu kesinlikle son bir veda olarak söylüyor. Dönecek bir işim ya da hayatımda devam eden başka bir şey olmadığını düşünürsek, belki de öyle olmalı.

BÖLÜM 45

Mari

Şimdi

W Sızdıran gözlerim kısık bir şekilde, beynimde çarpışan anılar gibi çarpışan milyonlarca düşünceyle gelin odama doğru fırlıyorum. Oraya vardığımda kendimi içeri kapatıyorum ve kapıya yaslanıyorum. Etrafı incelerken birkaç nefes aldım.

Oda. Bu uzay, dekore edilmiş içinde kutlama . yaklaşan düğün, her fırsatta benimle alay ediyor. Pırıl pırıl gümüş bir tepsinin üzerinde tertemiz şampanya kadehleri duruyor. Şeffaf selofanla kaplı canlı bir meyve sepeti tepsinin üzerinde duruyor. karşı. Benim düğün Elbise, hala içinde onun çift astarlı giysi çantası, gardıropta asılı. Tüm bu şatafat ve durum. Az pişmiş bir pastanın üzerindeki krema. Hızlı moda bir kıyafetin üzerindeki parıltı. Anahtarsız bir şarkıcı tarafından söylenen akılda kalıcı bir melodi. Derinliği olmayan bir yüzey. Dürüst olmak gerekirse, bunu başından beri biliyordum. Yine de bu maskaralığa devam ettim çünkü daha kolay olacağını düşünmüştüm. Hukuk fakültesine gitmek, şirkette babama katılmak, hayallerimi ilerletebilecek saygın biriyle evlenmek. Sonunda. Tüm bunlar babamı mutlu edecekti. Tüm bunlar herkesin benden beklentileriyle uyumlu olacaktı. Tüm bunlar babamın yaptığı fedakârlıklara değdiğini kanıtlayacaktı. Ama bunların *hiçbiri* gerçek değil. Şey, benim derecem hariç - o asla olamaz. elimden alındı.

Tanrım, şimdi ne yapacağım? Kulak misafiri olduğum her şeyi işlediğimden bile emin değilim. En azından, ben gitmiyorum için oturetrafında a masa ile benim damadın aile gibi davranmak her şey Tamam. Bu yüzden I ateş et Alex a Metin. Karmakarışık düşüncelerime rağmen sıkıntımı gizlemeyi başarıyorum: *Selam tatlım. Çok üzgünüm ama kendimi iyi hissetmiyorum. Yemeğin geri kalanını atlayacağım. Lütfen üantülerimiilet.*

Hemen cevap verir: *Özür dileme. Yarın büyük bir gün. Zaten neredeyse bitirdik. Sana bir şey getirmemi ister misin?*

"Evet," diye mırıldandım kendi kendime, "bir lavman, böylece onu sokabilirim kışını."

Alex'e cevap veriyorum: *Şimdilik iyiyim. İşin bitince beni görmeye gel.*

Çünkü bu adamın gözlerinin içine bakıp ne bildiğini. Şimdilik, onun da benim gibi babamın entrikalarında bir piyon olma ihtimalini açık bırakıyorum. Ama kendimi, onun da tüm bu iğrenç fiyaskonun suç ortağı olma ihtimaline karşı hazırlıyorum.

* * *

Biri kapıyı çalıyor ve ben donup kalıyorum. Kimseyle yüzleşmeye hazır değilim, bu yüzden sessiz kalıyorum, umarım gelen kişi süitin boş olduğunu varsayar ve yoluna devam eder.

"Mari," üçlü bir ses şarkı söylüyor. "Bizi içeri al."

Sasha, Brittany ve Chloe tanıdığım en inatçı insanlardan bazıları. Onlardan kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok ve kaçmak istediğimden de emin değilim.

Odanın karşısına geçip onları içeri aldım.

"İşte buradasın," diyor Brittany, saçlarını bir eşarpla örtmüş. "Gördün mü? Sana onun iyi olduğunu söylemiştim."

Kilden bir yüz maskesi ve kabarık bir bornoz giyen Sasha içeri girip bir koltuğa çöküyor. "Alex iyi hissetmediğini söylemek için mesaj attı. Düğün öncesi gerginliği olabileceğini düşündük."

Alay ediyorum. "Pek sayılmaz."

Sasha'nın gözleri şişti. Chloe ve Brittany başlarını bana doğru eğip bir açıklama bekliyorlar.

"Bekle," diyorum. "Bu kıyafetleri çıkarmam gerek." Yatak odasına doğru yürürken, müstakbel k a y ı n v a l i d e m l e akşam yemeği için mükemmel görünen ama şimdi tamamen yanlış hissettiren mantıklı kılıf elbisenin fermuarını açıyorum. "Hemen dönerim."

Döndüğümde üzerimde büyük boy bir tişört ve hımbıl bir eşofman vardı.

"Parlamanın tam tersi nedir?" Sasha soruyor.

Kafasına bir yastık fırlatmadan önce "Körelmiş," diyorum.

Gülüyor, kolaylıkla kaçıyor.

"Bize neler olduğunu anlat," diyor Chloe, çapraz bacağını zıplatarak. "Doğru olmayan bir şeyler var."

"Çok şirin bir kısa set," diyorum ona.

Chloe'nin kaşları havaya kalktı. "Kafan mı güzel?"

Yüzümü buruşturuyorum. Dürüst olmak gerekirse, gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

"Tatlım," diyor Sasha usulca, "her şey yoluna girecek. Konuş bizimle."

Bu ihtiyacım olan cesaretlendirmeydi; ondan sonra taşkın kapıları açıldı. Erkekler tuvaletinde kulak misafiri olduğum şeyleri anlatırken tırnak etlerimi koparıyorum ve onların açıklayıcı sorularını yanıtlamak için duraklıyorum. Sasha konuyu tamamen kaçırıyor ve en başta erkekler tuvaletinde ne yaptığıma odaklanıyor.

"Sash, odaklan." Başımı ellerimin arasına alıp inliyorum. "Bu neden oluyor?"

Brittany, "Bu, evrenin size o adamla evlenmemeniz gerektiğini söylemesidir," diyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Hepimiz biliyoruz."

Üçüne de bakıyorum. Bana kasvetli ifadelerle bakıyorlardı. "Neden bir şey söylemediniz?"

"Yaptık," diyor Chloe. "Birlikte ve ayrı ayrı." Başını öne arkaya eğiyor, sonra ekliyor: "Açıkça değil ama evlenmek için neden acele ettiğinizi sorguladık. Emin olup olmadığınızı sorduk. Bize ne yaptığınızı bildiğinize dair güvence verdiniz. Yani belli bir noktadan sonra kararınıza güvenmeye karar verdik."

"Neden Alex'in benim için doğru kişi olduğunu düşünmüyorsun?"

Sasha ellerini kaldırıp havaya kaldırır. "Çünkü. Javi'nin. Doğru. Orada."

Aman Tanrım. Javi. Tüm bu olanlarda onun rolü hakkındaki hislerimi kilitli bir kutuda sakladım. Ne zaman kilidi açmayı düşünsem, bunalıyorum. Ama Sasha'nın gözlemi yerindeydi. Ağzımı kapatıyorum ve boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum. "Bunca zamandır buradaydı."

Kızlarım bana bakıyor, hararetle başlarını sallıyorlar.

"Yıllardır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz," diyorum, "ama sonunda onun beni asla seçmeyeceği, ilişkimize her zaman barikatlar kuracağı gerçeğine kendimi teslim ettim. Yine de Javi ilk günden beri kendi yöntemiyle beni seçiyor."

Sasha, sanki bir Pazar vaazını dinliyormuş gibi iki elini havada sallayarak, "Şükürler olsun, bir atılım," diye bağırıyor.

Yutkunuyorum ve bir elimi göğsüme bastırıyorum. Her şey kafamda bir araya geliyor. "Üniversitede, ikimizin de hazır olmadığı bir ilişki yerine arkadaşlığımızı seçti. Ve hukuk fakültesindeki ilk yılımda beni umursamazca terk ettiğini düşündüğümde, aslında bir

Zor bir dönemden geçiyordu ve babam ona çekip gitmesi için baskı yapıyordu."

Şimdi bile, düğünümün arifesinde, Javi beni bırakmaya hazır çünkü şirketin benim varoluş sebebim olduğunu düşünüyor. Neden aksini düşünsün ki? Ona nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. Onu, onun beni önemseydiği kadar önemseydiğime dair en ufak bir ipucu bile vermedim. Bunca zaman çok korktum. Reddedilmekten. Seçilmemekten. Gerçekler gözümün önündeyken Alex'le evlenmem mümkün değil.

"Javier'i seviyorum," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Biliyoruz," diyorlar hep bir ağızdan.

"Alex babamın planlarından haberdar olmasa bile ondan ayrılmak zorundayım."

Sasha koltuktaki yerinden eğilip elimi sıkıyor. "Biliyorsun."

Kapıyı çalan birinin sesiyle hepimiz döndük.

Brittany ayağa fırlar, gözetleme deliğinden bakar ve uzun bir nefes verir. "Bu Alex."

Endişeli bakışlar atıyoruz.

"İşte bu," diyorum kendimi koltuktan kaldırarak. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Size daha sonra haber veririm."

Telefonlarını ve anahtar kartlarını toplayıp kapıya yönelirler. Sasha geri döner ve bir şişe şarabı işaret eder. "Bunu alabilir miyiz? İhtiyacınız olmayacak, değil mi?"

Ona düz bir bakış attım. Şarap içmemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

"Peki ya şuradaki meyve?" diyor asık suratla. "Üzümleri emebilir ve iyi bir şeymiş gibi davranabilirim."

Alex'i içeri almak için kapıyı açarken gülerek, "Meyveler senin," diyorum.

Arkadaşlarım onun varlığını fark etmeden yanından geçip gidiyorlar; en son Sasha ayrılıyor, sepeti göğsüne bastırmış, burnu havada.

Alex onu selamlamamaları karşısında kaşlarını kaldırıyor ama hemen dikkatini bana çeviriyor. "Seni kontrol ettiklerini gördüğüme sevindim. Gelebildiğim kadar hızlı geldim." Beni kollarıyla sarıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," diyorum kucağından inerek. "Ama konuşmamız gerek."

"Tamam." Kanepeye doğru ilerliyor, tavrındaki özgüven beni sinirlendiriyor çünkü bunun haklı olduğundan şüpheliyim.

Sasha'nın oturduğu koltuğa oturuyorum ve hala havada asılı duran kakaolu vücut losyonunun hafif kokusunu içime çekiyorum. Alex ve ben birkaç garip vuruş boyunca birbirimize bakıyoruz. Önce o göz kırpmıyor ve ben de içimden gülümsüyorum, bu konuşmanın kontrolünün bende olduğunu gösteren bu küçük ama güçlü hatırlatmayı takdir ediyorum.

"Neden geçen Ekim'de bana çıkma teklif ettin?"

Sorum havada asılı kalıyor ve Alex'in gözleri irileşip odaklanamıyor. Bir anlık panik, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Ve o anda, Alex'in babamın önerisi üzerine beni takip ettiğini *kesinlikle biliyorum*.

"Seninle her zaman ilgilendim, Marisol," diyor, sesi sakın ve kontrollü. "Bu da nereden çıktı bebeğim?"

Ugh, *bebeğim*. Bana daha önce hiç *böyle* dememişti. Her zaman "prensese", "tatlım" derdi. İkisinin de hayranı değilim ama *bebeğim* ikisinden de bir adım önde. Uygun geliyor. Sanki ben onun hakkında daha çok şey keşfettikçe Alex'in maskesi de yavaş yavaş düşüyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sadece söyleyeceğim. Babamla biri arasında geçen talihsiz bir konuşmayı duydum ve bu bizim hakkımızda, bu evliliğin nedeni hakkında, benim geleceğim hakkında bazı şeyleri açığa çıkardı."

Bana bakıyor, yüzü hiçbir şey göstermiyor. "Kim o biri?"

Soruyu geçiştiriyorum. "Bunun bir önemi yok. Mesele şu ki, babamın evliliğimizin sonuçları hakkında çok özel fikirleri var."

"O zaman babanla konuşman gerekmiyor mu?" "Merak etme, yapacağım. Ama bu arada ben de sana."

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, sonra parmaklarını kırıyor. "Ne söylememi istiyorsun, Marisol?"

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Bu kadarını hak ediyorum. Senin *karın* olacağım."

Bu yanlış beyan onu harekete geçirmiş gibi görünüyor. Gözleri yeniden ayarlarken yüzüme bakıyor. Ayağa kalkıyor, sonra önümde diz çöküyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. Çok güzel bir adam ama benim için yaratılmamış.

"Seni seviyorum," diyor, gözlerinde şefkat parlıyor.

Başımı sallıyorum ve onun yerine boşlukları dolduruyorum. "Ama dur tahmin edeyim: Bu sevgi ve saygı üzerine kurulu bir aşk. Öyle derin bir aşk değil. Senin dünyanı altüst etmez."

Yutkunuyor, yüz hatlarını hüznün kaplıyor. "Mesele de bu zaten, Marisol. Dünyamın altüst olmasını istemiyorum."

"Ben de aynı şeyi aradığımı sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım korkuyordum. İnsanın özüne ulaşan ve elinden alındığında ruhunu yok etme riski taşıyan türden bir aşktan korkuyordum. Güvenebileceğim bir insan istedim. Hayatı paylaşacak güvenli biri. Şimdi anlıyorum ki bu konuda

yanlış yol." enesini tutup kaldırıyorum. "Babam bu işin neresinde?"

Alex iç geçiriyor, kalçalarının üzerine çöküyor ve kanepedeki yerine geri dönüyor. "şirkete katıldıktan üç yıl kadar sonra baban benimle ilgilendi, akıl hocam oldu. Sözler vermeye başladı. Onun sağ kolu olacağıma dair. Bir gün şirketi yöneteceğimi söyledi. Yaklaşık bir yıl önce ona senin bu konuda ne düşündüğünü sordum. Belli ki kendi başına bir güçsün ve firmanın geleceğinin de bir parçası olmanı bekliyordum. Eninde sonunda anlayacağını, ancak firmanın her zaman aile içinde kalacağından memnun olursan tüm geçiş sürecinin daha sorunsuz geçeceğini söyledi. Bunu açıkça söylemedi ama ima ettiğı şey açıktı."

"İşte o zaman bana çıkma teklif ettin."

Başka tarafa bakma nezaketini gösterdi. "Evet."

İstemediğim ama şiddetle ihtiyaç duyduğum bir doğrulama. Babamın yıllardır beni oyaladığının tartışılmaz kanıtı. Görücü usulü bir evliliğın farkında olmadan bir katılımcısıyım. Ama... 30 yaşımdayım. Bir sürü param var. Bir sürü beklentim var. Ve kimseye yük değilim. Bilinmeyen bir gelecek tarafından korkutulmayı *reddediyorum*.

Sanırım Alex'in motivasyonlarından şüphelenmeliydim ama dürüst olmam gerekirse, Javi'yle duygusal bağıımı koparmak istediğim bir anda harekete geçti. Alex'in babamın çırağı olduğu gereğı onu daha da çekici kılıyordu. Çünkü ben her zaman babasına bir rahatsızlık olmadığını, onun hayatına değer katabileceğini göstermek isteyen o küçük kız oldum. erkeklerden kırıntıları kabul etmemekle o kadar meşguldüm ki çıktığım erkekleri ben tanıyamadım bile

kendi babamdan kırıntılar kabul ettiğimde. Artık değil.

"Seninle evlenmeyeceğim Alex," diyorum usulca.

Yavaş bir nefes veriyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama senden bir iyilik istiyorum."

İki elini kalbinin üzerine atar. "Beni öldürüyorsun."

Gözlerimi kısıyorum ve ona sinsî bir gülümseme veriyorum.

"Şunu bir düşün: Eğer insanlar evlenmememizin gerçek nedenini bilselerdi, şu anda düşündüğüm hikayede olduğundan çok daha kötü görünürdün."

"Tanrım, çok acımasızsın... ama dinliyorum."

"Güzel. İşte aklımdaki şey..."

BÖLÜM 46

Javi

Şimdi

"**B** Artender! Bir tane daha!"
Kadehimi yeni en iyi arkadaşımın
Dikkat.

Omzuna bir havlu atıyor ve süzülerek yanıma geliyor. "Ne var ne yok?"

"Gelmeye devam etmelerini istemiştin."

"Bu senin dördüncü içkin. Belki de biraz yavaşlamalısın."

"Kalbimin aşkı... hayır, hayatım, evet, hayatım... yarın başka biriyle evleniyor."

"Lanet olsun. Üzgünüm, dostum." İç çekiyor. "Mülkte mi kalıyorsun?"

"Evet," diyorum, tabureme yaslanıp göğsümü ovuşturarak.

"Bir tane daha," diyor ve altını çizmek için tek parmağını kaldırıyor. "Ve sonra seni kesmek zorunda kalacağım, varoluşsal kriz ya da değil."

"Peki," diye homurdandım.

Yumruk tokuşturuyoruz. "Ben

Xavier." "Javier."

"Bu büyük bir tesadüf."

"Adın kulağa çok hoş geliyor" -geğiriyorum- "daha havalı."

"Aynı fikirdeyim."

"Son bardağı ekstra uzun yap, tamam mı?"

"Uzun mu yani?"

"Evet. Bu."

Dilini şaklatıyor ve beni karmakarışık düşüncelerimle baş başa bırakarak uzaklaşıyor.

Değiluzun sonra, Yüksek sesle, anlaşılmaz
sesler Pierce Melankoli baloncuğum ve irkiliyorum.

Birisi şaşkın bir ses tonuyla "Hey, burası *gerçek dışı*" diyor.

"Yolculuğa kesinlikle değer," diye ekliyor bir diğeri.

Sarhoş olmalıyım çünkü bu adamlar kardeşlerime çok benziyor. Milyon yıl geçse de buraya gelmezler; bu çok rastgele olurdu.

Bir el sırtıma tokat attı. "N'aber, kardeşim?"

Başımı çevirdim ve neredeyse tabureden düşüyordum. Ağabeylerim Kaliforniya'da. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp başımı iki yana eğerek onlara bakıyorum. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

"Marisol'un düğünü için buradayız," diyor Manny.

Gözlerimi ovuşturuyorum, sonra biraz daha kırıştırıyorum. "Neden?" Leandro, "Gösteri yapacağız," diye açıklıyor.

Bana bakıyorlar, sakız gibi gülümsüyorlar ve çok fazla kolonya kokuyorlar. Aynı üniformayı giymişler: siyah tişört, siyah kemer, siyah kot pantolon. *Grease*'deki T-kuşları rolü için seçmelere katılmış gibiler.

"Marisol hiçbir şeyin onu bu kadar mutlu edemeyeceğini söyledi.

"Manny düğününde şarkı söylememizi istiyor," diyor, "işte buradayız."

"Burada olmanı Marisol mu ayarladı?" Yavaşça soruyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Evet," diyor Leandro. "Tek garip şey, 'Macarena'yı resepsiyonda çalmamızı istiyor. Bu bir tür

değil mi?"

Bu şeytani. Ve mükemmel. Ve çok lanet Mari. Bunun benim için ne anlama geleceğini biliyordu. Kardeşlerimin yükselişini ve sonunda düşüşünü anlatan bir belgesel değil ama oldukça yakın. Eğer ona zaten aşık olmasaydım, bu düşeceğim an olurdu.

Kıkırdıyorum, sonra kıcımla gülüyorum.

Kardeşlerim kaşlarını çatarak birbirlerine bakıyorlar ve bu da keyfimi daha da artırıyor.

Xavier elinde içkimle dönüyor ve bar tezgahına vuruyor. "N'aber beyler?"

"Rico ve Suave ile tanışın," diyorum ona. "Kardeşlerim."

Manny başımın arkasına vuruyor. "Dikkat et. Seni hâlâ kafandan kilitleyebiliriz."

Xavier sırtıyor. "Size bir şey getireyim mi?"

"Varsa Corona," diyor Leandro.

Xavier başını sallar. "Anlıyorum. Hemen döneceğim."

"Üçlünüzün üçüncüsü nerede?" diye sordum. "Belki de başka bir gruptaki masum bir aile üyesinin yerini almakla meşgulsündür?" "Kahretsin, J," diyor Manny, yanındaki tabureye tırmanarak

Benimkini. "Bu konuda hâlâ kızgın mısınız?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Daha az umursayamazdım."

Ki bu doğru değil. Terapistim bana bu deneyimin değerimi sorgulamama neden olduğunu, kendi ailemde ölü ağırlık olduğumu düşündürdüğünü söyledi. O zamandan beri, bir kenara atılacağım korkusuyla yaşıyorum. Değersiz görülme korkusuyla. Bu durum, özellikle Mari söz konusu olduğunda, benim açımdan oldukça kötü kararlara yol açtı. Bu paketten çıkarmak için ağır bir şey ve hala işliyorum, ancak kutudan çıktı, bu da iyi bir başlangıç.

Leandro diğer tarafımdaki koltuğa oturdu. "Bak, muhtemelen doğru yoldan gitmedik ama bence

her şey en iyi şekilde sonuçlandı. Grupta geçirdiğin her saniyeden nefret ederdin."

Buna hiç girmemeliyim. Bu sadece beni öfkeliendirecek ve zaten tüm yetilerime sahip değilim. Ama bu saçmalık. "Bana gaz veriyorsun."

"Gaslighting?" Leandro kaşlarını çatarak soruyor. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, olanları yeniden yazmaya çalıştığın anlamına geliyor. Hatırladığım şeylerin aslında hiç de öyle olmadığını düşünmemi sağlamaya çalışıyorsun. Ama ben oradaydım. Triborough Boys fikrini ortaya atan bendim. Konser arayan bendim. Hepiniz buna uydunuz çünkü kızları tavlamanıza yardımcı olacaktı. Sonra o plak şirketi paradan ve para kazanmak için ne yapmanız gerektiğinden bahsetmeye başlayınca beni dünün çöpu gibi attınız."

"Haklısın," diyor Leandro, yüzü kızararak. "Yaptığımız şey yanlıştı J. Ama biz de gençtik ve bunun bizim çıkış yolumuz olduğunu düşündük. Annemle babamın son nefeslerini verene kadar çalışmak zorunda kalmamalarını sağlamanın bir yolu."

Manny boğazını temizler. "Eğer dürüst olma zamanı geldiyse, seni kıskanıyorduk. Gerçek yetenek sendin. Notlarınla, kendi kendine piyano çalmayı öğrenmenle ve saçma sapan kelime dağarcığınla. Triborough Boys'a ihtiyacın yoktu. Bizim vardı."

"Belki de öyle hissettin," diyorum, "ama sonuçta beni mahvettin."

"Bunu inkar etmiyoruz," diyor Leandro. "Ama artık daha yaşlıyız. Daha akıllıyız. Belki de kardeş olmamızın zamanı gelmiştir. *Gerçek kardeşler.*"

Keşke böyle bir şeyi yıllar önce söyleselerdi. Ama yine de dinlemeye hazır değildim. Grup dramasını geride bırakma ve

Ama her şey affedilmiş gibi de davranmayacağım. "Belki" demeyi başarabiliyorum.

Xavier elinde bir fişle yeniden ortaya çıkıyor, muhtemelen benim hesabım için. "Bu gece senin hesabını ben ödeyeceğim," dedi bana. "Kalbi kırık bir adamın kendi içkisini ödemesine izin veremem."

Manny geri çekilir. "Kırık kalp mi? Kimin?" Beni işaret ediyor. "Bu adam mı?"

Xavier başını sallar. "Hayatının aşkının yarın başka biriyle evleneceğini söylüyor."

Kardeşlerimin çeneleri düşüyor ve kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Manny, "Kahretsin, bu Mami'nin izlediği telenovelalar gibi," diyor.

"Bize her şeyi anlat dostum," diyor Leandro.

Sekiz yıl önce Mari'yi Los Angeles'ta ziyaret ettiğim o meşum hafta sonu olanlardan başlayarak tüm bu karmaşayı kardeşlerime anlatıyorum. Bitirdiğimde kardeşlerim birbirlerine bakıyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Manny, "Nişanlısını kaçıralım," diye önerir.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu ağır bir suç." Bir milisaniye bile düşünmediğimden değil.

"Ya da Mari'ye gerçeği söyleyebilirsin," diyor Leandro, sanki en bariz cevabı görmezden geliyormuşum gibi başını öne eğerek.

"Yapamam," diyorum. "Babasının neyin peşinde olduğunu öğrenmek onun kalbini kırar. Ve onu asla affetmez. Bu da Alex'in her halükarda istediğini alması ve Mari'nin babasını kaybetmesi anlamına gelir. Eğer çenemi kapalı tutarsam, Mari onunla birlikte şirketi yönetme şansına sahip olur. O çok zeki. N'inci dereceden bir baş belası. Belki babası onun bu görev için ne kadar uygun olduğunu görünce boyun eğer."

"Yani sevdiğin kadının başka biriyle evlenmesine izin mi vereceksin?"

Bu soru beni çok derinden etkiliyor, ruhumu da kırıyor. "Evet, aynen öyle yapacağım."

* * *

"Orospu çocuğu!"

Kulübedeki boy aynasında yansımama bakıyor ve kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Ve içkimi tutamadığım için uyuyakalmışım ve şimdi törene hazırlanmak için sadece yirmi yedi dakikam var.

Leandro sarsılarak uyandı ve yatağında dimdik oturdu. "Ne oldu? Ne oldu? Ne oldu?"

Gecekonducu dün gece odamda kaldı, tesis dışındaki otele geri dönemeyecek kadar sarhoş olduğunu iddia etti; Manny barda tanıştığı bir kadınla ortadan kayboldu. Ama bu mankafalar için endişelenemem çünkü elimde gerçek bir acil durum var.

"Ne giyiyorsun böyle?" Leandro gözlerindeki uykuyu silerek soruyor.

Yan dönüp profilimi inceliyorum. "Damadın şaka anlayışı belli ki."

"Bo Peep'e benziyorsun."

Ne yazık ki benzerliği hemen fark ettim. Alex bana, pantolon paçalarında kat kat firfırları olan bebek mavisi bir takım elbise ve önden aşağıya doğru kat kat firfırları olan gümüş rengi bir gömlek ayarladı. Çamaşırhane valesinin temizleyip buğuladığını söyledi, bu yüzden birkaç dakika önce teslim edilene kadar görmedim.

Leandro homurdanıyor. "Aslında belki de bu bir trenddir, tıpkı Jermaine Dupri'nin Super Bowl'da yaptığı gibi."

"Bu ne demek oluyor?"

Leandro telefonunu eline alıyor, birkaç kelime yazıyor, sonra görebilmem için ekranı uzatıyor.

İnledim. "Eğer bu bir trendse, olmamalı ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Leandro yataktan kalkıyor, boxer'ı kalçalarından sarkıyor. "Bu konuda ne yapacaksın" -saçma kıyafetimi işaret ediyor-"bunu."

"Dünkü elbise pantolonum ve normal düğmeli bir bluzum var. İkisi de hâlâ ıslak ve alkol kokuyor." Bir elimi başımın arkasında gezdirdim. "Belki bundan kurtulabilirim?"

"Mari seni gördüğünde hayal kırıklığına uğrayacak. Ya da kokunu aldığında, demeliyim."

Başımı arkaya atıyorum ve iç çekiyorum. "Olacak. Zamanın var mı?"

Biri kapıyı çalıyor ve ikimiz de başımızı sesin geldiği yöne çeviriyoruz.

"Birini mi bekliyorsun?" Leandro soruyor.

"Hayır," diyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda, Manny siyah takım elbisesi ve kravatıyla orada duruyordu, sol elinde bir giysi çantası vardı.

"Uyanın, pendejos!" diyor, içeri girerken. "Katılmamız gereken bir düşün var!"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Neden bir elf gibi giyindin?"

"Alex bana tuzak kurdu, pislik herif."

"Vay be. Sanırım Mari'ye aşık olduğunu biliyor. Şahsen ben olsam sana oda servisi gönderir ve kahvenin içine müshil koyardım."

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Hiç yardımcı olmuyorsun." "Sakin ol," diyor gülerek.

Onu tekrar ittim. "Şimdi şaka yapmanın sırası değil."

"Beni bir kez daha it," diyor ellerini yumruk yaparak.

"Yoksa ne olur?"

"Çocuklar," diye araya girdi Leandro, "sakin olun."

Ama artık çok geç, çünkü Manny bana saldırıyor, sonra da başımı sıkana kadar vücudumu büküyor. Kısa süre sonra, sanki evde hiç antrenman yapmamışız gibi odanın içinde yuvarlanmaya başladık.

Sonunda Leandro bizi ayırdı. Manny ve ben birbirimize baktık, göğüslerimiz kabarmıştı.

Leandro bir koyun gibi meleyerek sessizliği bozuyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum.

Bir elini kaldırıyor, gözlerinden eğlence yaşları akıyor. "Üzgünüm dostum, ama gerçekten bir çobana benziyorsun."

Manny homurdanıyor ve saniyeler içinde kahkahadan iki büklüm oluyorum.

Leandro, "Manny'nin dövebileceği başka birinin olması iyi bir şey," diyor. "Asla kendi boyunda biriyle uğraşmaz."

Manny ve ben Leandro'ya bakıyoruz ve sonra birbirimize bilmiş bir bakış atıyoruz.

Leandro'nun bakışları aramızda gidip geliyor.

"Ne?" "Takım elbiseni ödünç ver," diye yalvarıyorum.

"Hayatta olmaz, o kostümle sahneye çıkmam," diyor ve ellerini havaya kaldırarak geri çekiliyor.

Ayaklarına kapandım. "Düğün sırasında başka bir takım elbise alabilirsin. Orada olmana gerek yok."

Leandro başını sallar. "Ama bizden törende şarkı söylememizi istedi, o yüzden zamanımız yok."

"Ama şimdilik kenarda gösteri yapabiliriz," diyor Manny. "Resepsiyona kadar kimsenin bizi görmesine gerek yok."

Leandro, Manny 'ye *işine bak* diyor.

"Lütfen Leandro," diye yalvarıyorum dizlerimin üzerindeki pozisyonumdan. "Eğer ihanetini gerçekten telafi etmek istiyorsan, bu bir

başlamak için iyi bir yer."

İç çekiyor. "Ver şu lanet takımı bana."

Ayağa fırlıyorum ve ceketini saniyeler içinde atıyorum. Sırada pantolon var. Leandro çeşitli giysilere dudak büküyor, onları vücudundan uzak tutuyor ve banyoya yöneliyor. Manny giysi çantasının fermuarını açıyor ve takım elbiseyi gösterişli bir şekilde sunuyor.

Giyinirken beni izliyor. İşim bittiğinde aynadaki yansımamı inceliyorum, Alex'in düşündüğünden bin kat daha iyi görüldüğümünden eminim.

"Kahretsin," diyor Manny, "bu adam senden gerçekten hoşlanmıyor." "Onu ne ele verdi?"

"Seni utandırmak için kendi düğününü mahvetmeye razı."

Manny, Alex'e kindar olması için bir sürü sebep verdiğimi bilmiyor. Yine de haklı. Alex ve Mari'nin düğün gününün bu tür oyunlara kapalı olması gerekmez mi? Tek derdi Mari'nin büyük günlerinde mutlu olmasını sağlamak olsaydı, bu numarayı yapmazdı. O zaman aklıma geldi: Luiz'in kumarından haberi olsun ya da olmasın, Alex Mari'yi bir numaralı önceliği yapmaya hazır değil.

Ve bu görmezden gelemeyeceğim büyük bir kırmızı bayrak.

BÖLÜM 47

Javi

Düğün

I' Mari ve Alex'in sahip olduğu pitoresk manzaraya hayranım. seçilmiş olarak ve arka zemin için onların tören. Crystal Canyon Çiftliği'nin inişli çıkışlı üzüm bağlarının ortasında yer alan bakımlı Çimen standlar ayrı itibaren Çevresi, evcilleştirilmeyi reddeden doğal bir vaha içinde bir düzen parçası. Düğün çardağının arkasında, muhtemelen çok eski zamanlardan beri burada olan devasa bir meşe ağacı alanı gölgede bırakır ve görkemli bir dokunuş katar.

Birinin kalbinin kırılması için çok güzel bir yer.

Benim olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Alex, çardağın altında durup konuklara gülümserken heybetli bir görüntü çiziyor. Kuzeni Joel ve amcası Ramón, ifadesiz korumalar gibi onun yanında duruyor. Joel güneş gözlüğü takıyor, Tanrı aşkına.

Yanımda, Sasha kolumu tutmadan önce elbisesinin eteğini düzeltiyor. Yakınıma eğildi. "O tasmayı çok sıkı tut. Eğer o köpeğe bir şey olursa Mari seni öldürür."

Jeremy sağ olsun, Chocolicious gümüş papyonu ve uyumlu tasmasıyla benden daha keskin görünüyor ve dramından ortaya çıkmak üzere olduğundan habersiz. Eğer ben yapabilseydim

ondan bir iyilik isteyeceğim, Alex'in ayaklarının dibine ani bir işeme ihtiyacı duymasını isteyeceğim.

Sasha bana bakıyor. "Hazır mısın?" "Evet," diyorum, kelimeyi karıştırarak. "Pişman değil misin?" diye fısıldıyor. İç çekiyorum. "Çok fazla."

"Bu konuda bir şeyler yapmak için çok geç değil" diyor, yan gözle bana bakarak.

"İnanın bana, çok iyi farkındayım."

Gözleri açılıyor ve omuzlarını silkeliyor. "Tamam, Javi, seni görüyorum." Burnunu kırıstırıyor. "Ama kardeşin neden pantolon giyiyor?"

Bir kahkaha atıyorum ve omuz silkiyorum. "O garip bir kuş" demek için kendime izin veriyorum.

Sağımızda -ve Leandro'yu kızdıracak kadar göze çarpan- Triborough Boys, bir gitarist eşliğinde Luis Fonsi ve Juan Luis Guerra'nın "Llegaste Tú" şarkısını seslendiriyor. Sözler romantik, bir düğün için mükemmel, ancak anlatıcı şanslı olmaktan, sevgilisinin elinin her satırını bilen kişi olarak rolünden, onun yanında yürümekten bahsediyor. Alex, Mari için böyle biri mi? Sanmıyorum. Bunu altı hafta önce de biliyordum, şimdi bildiğim kadar eminim.

Sasha kolumdan çekiştiriyor. "Sıra bizde."

Önümdeki manzaraya odaklanıyorum, Chloe ve Brittany'nin zaten birkaç sıra önümüzde olmasına şaşırıyorum.

Sasha ve ben talimatlara uygun olarak hafif adımlarla ilerliyoruz ve solumdaki Alex'in yanından geçerken, yüz hatlarında bir tedirginlik titreşimi görebileceğim kadar uzun süre birbirimize bakıyoruz. Dudaklarını yalıyor, sonra bir mendille ensesini kuruluyor. Uzun, derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını Sasha ve benim az önce işgal ettiğimiz alana çevirdi. Enstrümantal bir fasıl başlıyor ve konuklar Mari ve eşi

Baba girişini yaptı, kalabalığın duyulabilir nefes alışları arasına yumuşak bir ooh ve aah mırıltısı serpiştirildi.

Alex'in ona sürekli prenses demesinden nefret ettiğini biliyorum ama şu anda kesinlikle öyle. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve minik yanardöner incilerle süslenmiş bukleler tacının tepesinden akıyor. Elbisesi vücuduna göre şekilleniyor, sade bir stili var ve bu da onun düzgünlüğünü vurguluyor. Teni parlıyor, parlak dudakları ayrılmış, zarafet ve güç yayıyor. Görülmeye değer bir manzara. Görünüşünü güzelleştirecek tek şey, Luiz'in elini tutuyor olmaması. Kızın ne kadar değerli olduğunu farkında değil ama yine de onunla koridorda yürüyebiliyor.

Her hareketini izliyorum. Hafifçe dönüyor, bakışları Leandro'nun gülünç takım elbisesine takılınca gözleri açılıyor. Alex farkında olmadan bana vermeyi asla bırakmayacağım bir hediye verdi. Gülümsemesini tutuyor, sonra bana bakıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, Chocolicious'u kucağıma alıyorum ve ayakkabılarıma bakıyorum. Buradayım. Alex'i yere serme isteğimi bastırıyorum. Ona doğru ilerleyişini izlememi bekliyor olamaz. Bu dünyada görmek isteyeceğim en son şey.

Yeminlere ne kadar kaldı ki? Bu saçmalığın bir saniye daha sürmesi bile çok uzun olur.

Mari

Babamın elini sıkıyorum, sonra elimdeki buketi ön sırada oturan anneme veriyorum. Eğilip alnından öptüğümde ağzı açık kalıyor.

"Obrigada, Mãe. Her şey için."

Babamla birlikte Amerika'da kalmama izin verdiği için ona hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Babamın sözde fedakârlığına o kadar odaklandım ki, bana verdiği hediye göz ardı ettim; hem çok üzülerek hem de benim iyiliğimi düşünerek verdiği bir hediye.

Yanağımı okşuyor. "Seni seviyorum."

Karşılıklı gülümsüyoruz ve sonra tekrar Alex'e dönüyorum, gözleri bana alıştırılmış bir şefkatle bakıyor.

"Merhaba," diyorum ona, midem kelebeklerle dolup taşıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor. "Bunun için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. "Hazırdan da öte."

Nikâh memuru Teddy kıkırdıyor. "Gelin ve damat bu işe başlamak için sabırsızlanıyor," diyor neşeyle, "öyleyse başlayalım." Yüz ifadesi değişiyor ve sonra şöyle diyor: "Bugün burada iki ruhun, Marisol Luzia Machado Campos ve Alejandro Juan Carlos Flores Cordero'nun birleşmesine tanıklık etmek için bulunuyoruz..."

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Sanırım öyleyim.

Bu hayatımda yaptığım en çirkin şey mi?

Öyle.

Javi bu kadar ilgiyi üzerinde isteyecek mi?

Muhtemelen hayır.

Tanrım, belki de onu zor durumda bırakmamalıyım.

Belki de benim için başka kimsenin olmadığını anlamasını sağlayacak türden bir jesttir.

Sinirlerimi yatıştırmak için hızlı, sık nefesler alıyorum. Oh Tanrım, zamanı geldi.

"Marisol, yeminini okumaya hazır mısın?" Teddy soruyor. Sorusunu anlayamadığım için başımı sallıyorum. "Ne?"

Eğildi ve fısıldadı, "Yeminlerin, canım. Onları söyleme sırası sende."

"Ama itirazı olan var mı diye sormayacak mısınız?"

Teddy kaşlarını birbirine vuruyor ve elindeki kitabı kalçasına vuruyor. "Bu artık törenin bir parçası değil canım."

İçimi çektim. "Ama-"

"Nişanlımın anlatmaya çalıştığı şey," diye fısıldıyor Alex, "herhangi bir itirazı olup olmadığını sormanızı *gerçekten istiyor*."

Teddy, Alex ve benim aramda bakışıyor, sonra başını sallıyor. "Ah, ben görüyorum." Başını kaşıyor. "Sanırım."

"Sadece kanatlan," diyorum ona.

"*Lütfen.*"

Teddy bana zayıf bir gülümseme veriyor, sonra hitap ediyor.

Misafirler: "Dostlarımız ve sevdiklerimiz, Marisol ve Alejandro-"

"Alex iyi," diyor sahte nişanlım.

Teddy başını sallar. "Evet, tabii. Elbette. Dostlarımız ve sevdiklerimiz, Marisol ve Alex bu evliliğe herkesin tam desteğine sahip olduklarından emin olarak girmek istiyorlar. Ve nikâh memuru olarak, bu evliliğin önünde hiçbir engel olmadığını bilmek benim de çıkarıma. Dolayısıyla, gelin ve damadın e v l e n m e m e s i için herhangi bir neden bilen varsa ya şimdi söylesin ya da sonsuza dek sussun."

Kalabalığın mırıltısı kulaklarıma ulaştığında ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve sonra kalbimden geçenleri söyleyecek gücü topluyorum: "İtiraz ediyorum!" O kadar yüksek ki kelimeler kulaklarımda yankılanıyor.

"Zamanı gelmişti," diye mırıldanıyor Sasha.

İnsanlar soluk soluğa kalıyor; diğerleri gülüyor; aralarında bir "¡Madre de Dios!" da var. Ama herkes önüme bakıyor, dikkatleri üzerimde - omzumun üzerinden bakıyorum - Javi?

Alex öne eğilir ve fısıldar, "O da itiraz etti."

Elimi göğsüme bastırarak döndüm ve en iyi arkadaşşıma bakakaldım. "Neler oluyor?"

Javi bana doğru koşarken bakışlarımla karşılaşılıyor. "Özür dilerim. Bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama sonra-" Kaşları çatıldı. "Az önce kendi düğününe itiraz mı ettin?"

Kuvvetle başımı sallıyorum, gözlerim gülmekten yaşıyor. "Ben yaptım."

Ağzı seğiriyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel görüntü. "*Her zaman* son sözü sen söylemek zorunda mısın? Her zaman mı?"

Homurdanıyorum. "Aman Tanrım, bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

Şimdi."

Donup kalmış, çenesi yere düşmüş olan babama bir bakış fırlatıyorum.

Alex'in annesi sandalyesinden sıçrar ve işaret parmağını havaya kaldırır. "¡Qué grosero! ¡Qué maleducado!"

"Así no es como se trata a alguien!" Ve sonra kızları peşinden giderken o da yürüyüp gider.

Bayan Cordero haklı ama oğlunun suçsuz olmadığını ve ona hak ettiğinden daha fazla lütufta bulunduğumu da bilmiyor.

Birkaç adım öfkeyle tepindikten sonra Alex'in annesi arkasını döner. "¡Alejandro! ¡Vámanos!"

Alex utangaç bir tavırla dişlerini gösteriyor, sonra elimi tutuyor. "Mağdur damat rolünü oynamalıyım. Konuşacağız,

Evet?"

Başımla onaylıyorum ama gözlerimi Javi'den ayıramadığım için ona zar zor bakıyorum.

"Konuşabilir miyiz?" Javi, Chocolicious'u ay yürüyüşüyle yoldan çekilen Jeremy'ye uzatarak soruyor. "Özel olarak?"

Teddy, nikâh memuru, boğazını temizliyor. "Bayan Campos, burada işim bitti mi?"

Yüzümü buruşturuyorum, sonra özür dilercesine yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm Teddy. Evet, artık sana ihtiyacımız olmayacak."

"Peki bu iyi bir şey mi?" diye soruyor.

Kollarımı ona doladım. "Bu *harika* bir şey." Sırtımı sıvazlıyor. "Peki, tamam."

"Marisol!" diye sesleniyor babam öfkeli bir sesle. "Bütün bunların anlamı ne?"

Teddy'yi garip kucaklaşmamızdan kurtarıyorum ve babamla yüz yüze geliyorum. "Javi ve benim konuşmamız gerek. Seni sonra bulurum."

"*Sonra*," diyor, eliyle çılgınca bir hareket yaparak. "Bir servet ödediğim düğünü havaya uçuracaksın ve benimle *sonra* mı konuşacaksın? Bu ne saçmalık?"

Javi arkamda konumlanırken vücudunun ön kısmı benimkine değiyor. Bu destek gösterisi çok şey ifade ediyor. Bana yalnız olmadığımı, durumu nasıl ele almaya karar verirsem vereyim yanımda duracağını söylüyor. Arkama uzanıp elini tutuyorum, sonra babama sesleniyorum. "Sen ve ben hazır olduğumda konuşacağız. Bu arada sen de halefinle görüşsen iyi olur. Şirketin geleceği o, değil mi?"

Bakışları Javi'nin üzerine düştüğünde babamın gözleri küçümsemeyle parlıyor. "Sana her ne söylediyse yalan."

"Bana hiçbir şey söylemedi," diyorum başımı sallayarak. "Seni *duydum*. Tuvalette. Büyük planların hakkında her şeyi duydum. Sadece şunu bil ki artık onların bir parçası olmayacağım, o yüzden ne yapacaksan yap."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen-"

"Sessiz ol Luiz," diye tersliyor annem. "Você já disse o suficiente!" Çenesini sıkıyor, Javi'yle bana bakıyor ve sonra da çekip gidiyor.

Annem onun hışımla gidişini taklit ederek arkadaşlarımın gülüşmelerine neden oluyor. Bana baktığında yüz ifadesi hemen değişiyor, elimi sıkarken bakışları yumuşuyor. "Git. Kendine odaklan." Javi'ye göz kırpmıyor. "Ve ona."

Bahçeye göz gezdiriyorum. Bir düzine kadar konuk koridorda oyalanıyor; birkaçı koltuklarında kalıyor. Onlara, "Herkesten çok özür dilerim." diyorum. Kendi düğünümü neden mahvettiğimi açıklamayı düşünüyorum ama önce Javi'ye açıklamam gerekiyor, bu yüzden onun yerine, "Büyük salonda sizi bekleyen güzel bir brunch var. Lütfen keyfinize bakın." Sonra elbisemin eteğini topluyorum ve buketimi ne yapacağımı bilemez bir halde sağa sola sallıyorum.

Brittany boştaki elime uzanarak, "Ben alırım," diyor. "Bu senin olsun."

"Teşekkürler," diyorum burnumu çekerek.

Sasha geliyor. "Yapmamı ister misin...?" Duvağımı yerinde tutan saç tarağını işaret ediyor.

"Evet," diyorum gözlerimi devirerek. "Artık ona ihtiyacım olmayacak."

Örtüyü kaldırırken gülümsüyor, sonra da "Çok daha iyi" diyor. Beni kollarıyla sarıyor. "Bugün iyi iş çıkardın. Unutma, biz her zaman senin yanında olacağız."

"Biliyorum," diyorum, onu sıkıca sararak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Şimdi git o adama tırman ve kendine biraz D vitamini al."

Boynuna doğru homurdanıyorum. Sasha'yla ayrıldığımızda derin, temizleyici bir nefes alıyorum ve parmaklarımı Javi'ninkilerin arasından geçiriyorum. "Hazır mısınız?" Ona soruyorum.

"Kesinlikle."

Daha tartışacak çok şey var ama duymaya ihtiyaım olan söz buydu. Onun güvencesi. Onun inancı. Çünkü bu adamın geleceğime ait olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım. şimdi tek bilmem gereken benimle birlikte adım atmaya hazır olup olmadığı.

BÖLÜM 48

Javi

Şimdi

A Mari ve ben arazide dolaşırken yumruklarımı sıkıp açıyorum, ellerimi durdurmaya çalışıyorum. Titriyordum. Hayatımda hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

Mari, Alex'le evlenmiyor. Görünüşe göre bugün ya da *herhangi bir* gün. Bunun bizim için ne anlama geldiğini, hatta bizim için *bir şey* ifade edip etmediğini bile bilmiyorum ama söyleyeceğimi söyleyeceğim ve sonuçlarına katlanacağım.

Ana binayı kulübelerden ayıran alçak bir istinat duvarını işaret ediyor, güneşin aydınlattığı üzüm bağlarının kenarları hemen görüş alanında.

"Bu işe yarıyor," diyorum.

Mari gelinliğinin eteğini kaldırır ve poposunu taş başlığın üzerine kaldırmaya çalışır, ancak boyu buna yetişecek kadar uzun değildir.

"Dur, sana yardım edeyim," diyerek onu belinden tutup kaldırıyorum. Yerini aldıktan sonra yanına yerleşiyorum.

Omuzlarını kaldırıp uzun bir iç çekene kadar uzun bir süre birlikte sessizce oturuyoruz. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Vücudumu ona doğru çeviriyorum, yüzündeki her bir ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum"

ya da. Söyleyecek çok şey var ama seni korkutup kaçıracağımdan endişeleniyorum."

Gülüyor. "Javi, az önce düğünümü iptal ettim. Ben sağlam şeylerden yapılmışım."

"Haklısın, haklısın" diyorum, omuzlarımı kıvrıp boynumu geriyorum. *Tamam, bunu yapabilirsin Javi.*

"Yarış mı koşacaksın?" Mari muzip bir tavırla soruyor Gülümse. "Gevşemene yardım etmemi ister misin-"

"Seni seviyorum," diyorum, kelimeleri daha fazla tutamayarak. "Ve sonunda bunu yüksek sesle söylemek çok iyi hissettiriyor. Doğru dürüst. Çekincesiz. Bugün sana söylemem gereken en önemli şey bu."

Gözleri genişlerken gülümsemesi kayboluyor ve sonra sakinleştirici bir nefes alıyor. "Devam et."

Yıllar boyunca ne yazık ki söylemediğim her şeyi söyleme niyetiyle elini tutuyorum. "Bunu -bizi- çok uzun zamandır mahvettim ve benim için asıl olanın sen olduğunu, *hep* sen olduğunu, senden *başkası* olamayacağını bilmeden bir saniyenin daha geçmesini istemiyorum. Beynimin kalbime yetişmesi itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman aldı. Çok uzun süre neden birlikte olamayacağımıza, neden seni hak etmediğime, neden senin için asla yeterli olamayacağıma dair bahaneler ürettim. Korkularımın ve güvensizliklerimin bu dünyada en çok istediğim şey için mücadele etmeme engel olmasına izin verdim."

"Dünyada en çok ne istiyorsun?" diye fısıldıyor. ihtiyatlı bir şekilde.

Benim için ne ifade ettiğini merak etmesini istemiyorum. Ne kadar önemsedığımı tahmin etmesini istemiyorum. Bu yüzden alnımı onunkine yaklaştırıyorum, bunu söylerken ona olabildiğince yakın olmak istiyorum: "Dünyada en çok istediğim şey senin sevgine karşılık vermek."

Yanağımı okşuyor, tatlı nefesi tenimi gıdıklıyor. "Oh, meu amor, sende var."

Bu basit açıklama kalbime ilmek ilmek işlendi ve artık nereye gidersem gideyim benimle birlikte olacak. Bu az ama güçlü sözler bana ona her şeyi anlatma cesareti veriyor: takıntılarıımı, şüphelerimi, kafamın içinde beni arkadaşlığımızın umabileceğim tek şey olduğuna ikna eden sesleri. Sonunda ona babasını anlattım. Kötü niyetli sözlerinin beynime nasıl girdiğini ve oraya nasıl yerleştğini. Ona ne kadar ve ne kadar uzun zamandır taptığımı da anlattım. "Seni tanıdığım onca yıl boyunca sana aşık olmadığım bir an bile olmadı. Önce seni korumak istediğim için, sonra da kendimi korumak istediğim için seni kendimden uzaklaştırdım. Korkularımın yolumuza çıkmasına izin verdiğim için çok üzgünüm." Dikkatle dinliyor, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. Bitirdiğimde gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra açıyorum ve ona bakabilmek için geri çekiliyorum. "Beni sevdiğini söyle. Yüksek sesle söyle. Lütfen."

"Seni seviyorum Javi," diyor, gözleri sabit ve parlak. "Buraya gelmek bir yolculuktu, gerçekten öyle, ama sen benim hayatımın aşkıydın. Her zaman da öyleydin. Beni en iyi tanıyan kişi sensin. Sana ihtiyacım olduğunu fark etmediğim zamanlarda bile beni hep kollayan kişisin. Kendi başıma bunu göremediğimde daha fazlasını hak ettiğimi bilen kişisin. Biz sadece uymuyoruz. Bizler eşsiz ve birbirine kenetlenmiş parçalarız, kıvrımlarımız ve kenarlarımız başka biriyle uyuşmamızı imkânsız kılıyor."

Sözleri beni çok etkiledi. Bizim için hayal ettiğimden çok daha fazlasını ortaya koydular. "Sen inanılmazsın."

"Ve bunu sakın unutma," diyor göz kırparak. Ama sonra gülümsemesi çok geçmeden kayboluyor. "Yine de başka bir şey var."

"Ne?" Midemin ukuruna boş bir his yerleşirken soruyorum.

"Benim şerefime ejderhaları öldürmek istediğini biliyorum ama beni dünyanın çirkinliklerinden koruyamazsın. Eğer ortak olacaksak, hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın üstesinden gelebileceğime güvenmelisin. Bir sorun olduğunda, *birlikte üstesinden* gelmeliyiz."

Başımı öyle bir sallıyorum ki başım ağrıyor. "Birlikte. Bu noktadan itibaren."

"Birlikte," diye kabul ediyor, gözleri parlıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Mari kesinlikle doğru kişi. Her zaman da öyle olacak. O kadar mutluyum ki kendimi ağırlıksız hissediyorum. Durdurulamaz ama aynı zamanda onun için tamamen güçsüz. Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve öpmek için eğiliyorum. Beni yarı yolda karşılıyor, gözlerini kapatıyor ve dudaklarımız birbirine değdiğinde mutlu bir şekilde iç çekiyor. Dudaklarına taparken, onları usulca, saygıyla öperken kalbim güm güm atıyor. Mari benim, ben de onun. Bu kadar basit.

Ayrıldığımızda, yüzündeki bir bukleyi itiyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Bu sadece gerçek değil," diyor çenemi okşayarak, "bu sonsuza kadar sürecek."

Sonsuza kadar.

Para siempre.

Para sempre.

Bu bizim uzun zamandır verdiğimiz bir sözdü. Şimdi nihayet bunu yerine getiriyoruz.

EPILOG

Mari

(İptal Edilen) Düğünden İki Yıl Sonra

Anykudan uyandırdı. Bu güneşin sadece zar zor içindeve Gökyüzü, ama I zatenduymak Manhattan Karıştırma Dışarıda bizim Soho Daire.

Yorganın altından baktığımda Javi'nin bacaklarımın arasına yerleşmiş olduğunu görüyorum, omuzlarının genişliği manzaranın çoğunu kaplıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bana bakıyor, asi kaşlarını sallıyor ve dudaklarını yalıyor. "Evet, kesinlikle. Tek kişilik bir masa istiyorum, lütfen."

Kolumu gözlerimin üzerine atıyorum ve kıkırdıyorum. "Elbette efendim. Sadece sizin için özel bir koltuk ayırdık." Vücudumun uzunluğunu işaret ediyorum. "Bu taraftan."

"Mükemmel," diyor, ağzı arsız bir sırıtışla yukarı kalkmış, gözbebekleri kocaman açılmış. "Açlıktan ölüyorum."

"O zaman yiyebildiğin kadar açık büfe ilgini çekebilir mi?"

Ağzı seğiriyor. "Olabilir."

Javi göbeğimin üzerinde bir yol öpüyor, sonra kalçalarımın birleştiği yerdeki deriyi ısırıyor. Kısık bir inilti çıkarıyorum ve kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Dudaklarının her dokunuşunda, her ısırışında karnım kasılıyor. O kadar sıcak ki, kulaklarımdaki sabit zonklama kalbimin gümbürtüsüyle eşleşiyor. Bana yaptığı şey bu. Her seferinde. Ateşler içindeyim

Saniyeler içinde şehvete kapıldım, ellerinin üzerimde olması için yanıp tutuştum, birbirimize sarılmamız için yanıp tutuştum.

Bacaklarımı açıp gövdesine sarabilmem için kendini yatakta daha da aşağı indiriyor ve sonra parmakları üzerimde gezinirken k a l ç a l a r ı m ı n iç kısmını emiyor.

"Tam bir baş belasısın," diye inliyorum, ellerim çarşafı kavrayarak yatakta kıvranıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, şakacı bir şekilde benimle alay ederek.

Başının arkasını tutuyorum, başparmaklarım şakaklarına bastırıyor, böylece isteğimin aciliyetini anlıyor. "Parmakların içimde ve ağzın klitorisimde olmalı. Başlangıç olarak."

Javi'nin gözleri parlıyor. "Ne tesadüf. Ben de tam ona gelmek üzereydim." Ve yapıyor, kokumu içine çekerken parmakları beni açıyor, onayını mırıldanıyor ve sonra mememi kucaklıyor.

Dilini amcığma vurduğunda, ucu klitorisimi okşadığında ve tek bir parmağı ıslaklığımın tadını çıkarmak için içeri kaydığında bir yay gibi kıvrılıyorum, uzuvlarımdan ısı yayılıyor. Omuzlarını tuttuğumda bana karşı inliyor, parmaklarımı sırtının derisine gömdüğümde, oradaki kaslar muhtaç dokunuşum altında esniyor.

"Tanrım, buraya gel," diye yalvarıyorum. "Lütfen, içimde sana ihtiyacım var."

Hiç vakit kaybetmeden vücutlarımızı aynı hizaya getiriyoruz, örtüyü yere atıyoruz. Javi üzerimde beliriyor, sertleşmiş siki elinde, göğsü kabarıyor. Onu görmek beni sersemletiyor, vücudumu saran aşırı his yükü beynimi köreltiyor. Beklenti, heyecan, beni iliklerime kadar dolduracağından ve beni kendimden geçireceğinden emin olmak.

geri çekilmeden ve beni tekrar tekrar inşa etmeden önce eşik.

Birlikte olduğumuz süre içinde, bize neyin zevk verdiğini, bizi neyin çılgına çevirdiğini öğrendik. Kulağıma değen bir nefesin beni ateşlediğini biliyor. İçime girerken kıcını tutmamın hoşuna gittiğini biliyorum. Birbirimizin sevgi dillerini öğrendik ve kendimize ait bazı yeni kelimeler ekledik.

Javi kendini merkezimde konumlandırıyor ve içeri doğru itiyor. "Tanrım, bu *çok* iyi," diye inliyorum.

Vücudumu kendi vücudu ile kaplıyor ve bana sürtünüyor, bakışları benimkini hiç bırakmadı. "Her zaman çok iyi."

Ve öyle. Çünkü nihayet aşkın doğru yerde olmak ya da doğru zamanı bulmakla ilgili olmadığını anladık. Doğru kişiyle bir bağ kurmakla ilgili. Bu gerçekleştiğinde, diğer her şey eninde sonunda yerine oturur.

* * *

Chocolicious yatak odamızın dışında sızlanıyor, seks sonrası balonumuzu patlatıyor.

Javi derin bir nefes verir. "Onu dışarı çıkaracağım. Zaten temiz havaya ihtiyacım var."

Kalkmaya başladı ama onu tekrar yorganın altına çektim. "Bir saniye bekle. İç çektiğini duydum, neden bana *gerçekte* neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Bu gece için gerginim," diyor bir duraksamadan sonra, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Ona sokuluyorum, göğsünde daireler çiziyorum. "Ah, aşkım. Sen gergin *olmasan* ben gergin olurdum. Ama *Posta Odası*'nı başarılı kılmak için mümkün olan her şeyi yaptın. Egonuzu bir kenara bıraktınız ve size yardım edecek insanlar buldunuz. Sen senden daha fazla deneyimi olan insanları dinledin

kimsenin vizyonunuzun özünü değiştirmesine izin vermeden. Tiyatro uzmanı değilim ama senaryoyu okudum, şarkıları dinledim. Bu olağanüstü ve başkaları da aynı şeyi hissedecek."

"Eğlendiğiniz sürece başkalarının ne düşündüğü önemli değil o."

"Fikrimin değerini abartmayalım," dedim.

şaka.

Çenemi kaldırıyor ve bana bakıyor. "şaka yapmıyorum. Bu hayatımda yaptığım en korkunç şeylerden biri ve eğer başarısız olursa, başarısız olur. Seni etkilediği sürece tatmin olacağım."

"Ama diğer herkes de severse güzel olur, değil mi?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Elbette. Ama başka kimsenin önemi yok. Bunu bana kendin söyledin."

Geri çekildim. "Ne? Ben hiç öyle bir şey demedim."

"Sen yaptın," diyor. "Sana göstereyim." Komodinin üzerindeki cüzdanına uzanıyor, lamine edilmiş bir post-it'e benzeyen bir şey çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Yatakta doğruldum ve kendi el yazımla yazılmış notu taradım. Mesajın anlamını kavradığımda gözlerim doluyor. "Bu mezuniyetten önceki geceden." Ona bakakalıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bunu sakladın mı? Bunca yıl?"

"Yaptım," diyor başını sallayarak, gözleri sıcaklıkla parlıyor. "şimdi yüksek sesle oku."

Boğazımı temizliyorum. "Javier Báez'in isimsiz müzikali mutlak bir başyapıt. Báez bizim neslimizin librettisti." "Lamine notu ters çeviriyorum. " 'Marisol Campos, önemli olan tek eleştirmen. "

Onu kendimle birlikte oturması için çekiyorum ve kalçalarına sarılıyorum, onu öyle şiddetli bir şekilde kucaklıyorum ki uzuvlarım titriyor. "Tam da seni daha fazla sevemeyeceğimi düşünürken..."

Javi

Daniel Romero, "What If "in son kıtasını küçük ama güçlü Public Theatre'da tıklım tıklım dolu bir kalabalığa söylüyor. Danny'nin canlandırdığı Sid, hayatında yaptığı seçimlerle yüzleşen ve pişmanlık duymayan bir adam olarak hem hassas hem de muzaffer.

Sid bana kendimi hatırlatıyor. Bana sonunda kendi değerine inanan ve kendi yolundan çekilen kişiyi hatırlatıyor. Yanımda, Mari gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, eli benimkini sıkıyor. Sahne arkasındayız, ikimiz de gala için seyircilerin arasında bir saniye bile geçiremeyecek kadar heyecanlıyız.

Sid kişisel eşyalarıyla dolu banker kutusunu alır ve iş arkadaşlarına dönüp bakmayı reddederek uzaklaşır. Bir asansöre binip seyircilerin karşısına geçerken kapanış sözlerini söyler:

*Artık ya olursa diye düşünmenin bir anlamı yok,
geleceğimin ne getireceğini bilmek
istiyorum
Onu ellerime almak istiyorum
Kim olacağıma karar
veriyorum
Bir daha asla hayat beni aptal yerine koymayacak.*

Sahne karanlığa gömülüyor ve ardından salon ışıkları yanıyor. Yürekleri durduran bir duraklamanın ardından seyirciler gök gürültüsünü andıran bir alkış koparıyor; bu sesi ve duyguyu asla unutmayacağım. Saniyeler içinde Mari tarafından kucaklandım, Jeremy tarafından itilip kakıldım, baş sahne teknisyeni Arnie tarafından sırtım sıvazlandı. Mari'nin annesi, üst üste ikinci yıl yaz için ziyarete gelmiş, alnıma bir öpücük konduruyor. Brittany beni tebrik ediyor, Chloe beşlik çakıyor, Sasha senaryoyu bitirmek için bu kadar beklediğim için kıcıma tekmeyi basmak istediğini söylüyor.

Bundan sonraki her şey bulanık: tüm oyuncu kadrosuyla sahneye çıkış; Broadway.com'dan bir muhabirle muhtemelen hiçbir anlam ifade etmeyen bir röportaj; sayısız konuşmanın arasında sadece vizyonumu hayata geçirmekle kalmayıp aynı zamanda üzerinde ölçülemez iyileştirmeler yaptıkları için ilgili herkese teşekkür eden bir konuşma; menajerimden *Posta Odası*'nı Broadway'e götürme olasılığı hakkında şimdiden telefonlar aldığını söyleyen bir mesaj; kalan gösteriler için nelerin değiştirilmesi gerektiğini tartışmak üzere yönetmen Stephen Lautner ile hızlı bir sohbet.

Tüm bunlar olurken Mari her zaman bir kol mesafesindeydi. Onu annem ve babamla sohbet ederken görüyorum, ancak tipik bir şekilde babam daha çok elden ele dolaşan ordövrlerle ilgileniyor ve annem de tatlı sergisini yeniden düzenliyor. Sonra Mari'yi kardeşlerimle sohbet ederken görüyorum, muhtemelen şu anda kendi eğlence hukuku firmasını yönetmesine rağmen temsil ettiği yeteneklere iş bulmaktan sorumlu olmadığını anlamıyorlar. Her fırsatta kalabalığın içinde onu arıyorum. Onun varlığı beni ateşliyor. Bana huzur veriyor. Bana mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla gerçek mutluluk veriyor.

İşte bu yüzden, yüzünü göremesem de, birkaç dakika sonra sıkıntı içinde olduğunu hissediyorum: Omuzları dikleşmiş, bir eli şarap kadehine sarılmış, diğer eli yumruk olmuş.

"Affedersiniz," diyorum programın yatırımcılarından birine. Bir açıklama yapma zahmetine girmiyorum ve anında Mari'nin yanında beliriyorum. O anda, iptal edilen düğününden bu yana babasıyla ilk kez yüz yüze görüştüğünü fark ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi titreyerek. Luiz Campos, "Herkes gibi ben de bir bilet aldım," diyor.

"Sana söylemedim çünkü ne söyleyeceğimi dinleyeceğini düşünmedim.

Söylemek zorundaydım."

Yüzü sertleşiyor. "Javier'in hayatının en önemli gecelerinden birini habersiz gelmek için seçtin. Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyordun?"

Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Ona bu durumla nasıl başa çıkacağını asla söylemem. Ne isterse, şu anda neye ihtiyacı varsa, ona vereceğim şey budur.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye yalvarıyor. "Bana sadece beş dakika ver."

Mari bana baktı. "Bir yer var mı...?"

"Elbette," diyorum başımı sallayarak. "Prova odasını kullan."

"Teşekkürler," diyor, ama sanki bir şey yapıyormuş gibi sersemlemiş, etrafının farkında bile değildi.

"Seninle gelmemi ister misin?" Bakışlarıyla yüz yüze gelebilmek için eğilerek soruyorum.

Gülümsüyor ve kolumu sıkıyor. "Hayır, ben hallederim."

Yaptığından hiç şüphem yok.

Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve elini benimkinin içine sokuyor. Ona bakıyorum, yüzünde herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye araştırıyorum ama yok.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Çenemi okşuyor, yüz ifadesi dingin. "Burada seninleyim, yani her şey yolunda."

"Bütün bunlar da neydi?" Başparmağımı arkaya doğru sallayarak Biz.

"Uzun hikaye Kısa, o Özür diledi. Diyor ki o istiyor a Hiç olma dı ğı gibi bir baba olma şansı. Aramızdaki şeyleri bir gecede düzeltemeyeceğini bildiğini ama denemek istediğini söyledi."

"Ve sen bunu yapmaya istekli misin? Denemeye?"

"Göreceğiz," diyor bir omzunu kaldırarak. "Bunun doğru zaman olduğunu düşündüyse yapacak daha çok işi olduğundan şüpheleniyorum."

uzanmak. Ama bu gece hiçbir şeye karar vermek zorunda değilim. Seni kutlamak için buradayız."

"Biz de kendimizi kutlamak için buradayız." "Bu kulağa hoş geliyor: biz." "Her zaman biz olacağız, Mari." "Her zaman," diye kabul ediyor.

Etrafımızdaki hava elektrik ve heyecanla dolu, herkes çılgınca başarılı bir gecenin keyfini çıkarıyor, ancak Mari'yle olan bağlantım kendimi yenilmez hissettiriyor, yeni bir güne başlamak ve karşıma çıkan her türlü zorluğun üstesinden gelmek istememi sağlıyor. Çünkü onun gözlerinde olmak istediğim adamı görebiliyorum. Çünkü birbirimizi kendimizin en iyi versiyonu olmaya zorluyoruz. Çünkü onun kollarındayken olmak istediğim başka bir yer yok.

"Buradan sıvışmaya hazır mısınız?" diye sordum.

"Seninle mi?" diyor, gözleri şefkat ve bir tutam ateşle parlıyor. "Kesinlikle."

Oyuncular arka tarafta sahneye çıkarken, kaostan kaçınmak için bir yan çıkıştan geçiyoruz. Ön tarafta bekleyen bir araba var ve neyse ki kimse bize aldırış etmiyor. Arabaya binmeden önce Mari tiyatronun tabelasına bakıyor. Tabelayı göstererek, "Orada senin adın yazıyor," diyor. "Broadway'de de görmek için sabırsızlanıyorum."

Onu kollarıma çektim. "Düşünüyordum da, eğer Broadway'e giderse-"

"*Ne zaman*," diye ısrar ediyor.

"Doğru ya. Düşünüyordum da, Broadway'e çıktığında, tabelada adımın Javier Campos-Báez yazmasını istiyorum. Düşünceleriniz? Önerileriniz? Karşı öneriler?"

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor ama hemen toparlanıp omuzlarını dikleştiriyor. "Yine de babamın soyadını almış olacaksın. Bunun farkındasın, değil mi?"

"İsminizin bir kısmını üstlenmiş olacağım ve önemli olan da bu."

"O zaman bence sen çok zeki bir adamsın. Not yok."

Bir sonraki bölümümüzü bir öpücükle mühürleyeceğiz. Ve bu sihirli. Sanki uzun zaman önce ekilen tohum sonunda çiçek açmış gibi.

"Seni seviyorum,
Marisol." "Ben de seni
seviyorum Javier." "Para
siempre," diyorum.

Bana şefkatle bakıyor, gözleri ona karşı hissettiğim aynı ruh karıştırıcı sevgiyle parlıyor. "Para sempre."

- Son -

TEŞEKKÜRLER

Eğlenceliydi, değil mi?

Javi ve Mari'nin hikâyesine kalbinizi ve zihninizi açtığınız için teşekkür ederim sevgili okur. Değerli zamanınızın bir kısmını benim kurgusal dünyamda geçirdiğiniz için gerçekten onur duydum. Umarım size biraz neşe vermiş, sizi güldürmüş ve bu ikilinin sonunda birlikte olmaları gerektiğini nasıl anlayacaklarını görmek için sayfaları çevirmeye devam etmenizi sağlamıştır.

Tahmin edebileceğiniz gibi, *When Javi Dumped Mari* (kısaca *WJDM*) düzinelerce insanın yardımı olmadan yayınlanamazdı; işte burada *WJDM*'nin ellerinize *ulaşmasındaki* rolleri için derin minnettarlığımı ifade ediyorum.

Kate Dresser'a, olağanüstü editörüne: Başından beri ortaklığımızın gelişeceğine dair bir önsezim vardı ve içgüdülerimin doğru çıkması beni çok heyecanlandırdı. Sana verdiğim kelime salatasını aldın ve onu gerçekten iyi bir kitaba dönüştürmeme yardım ettin. Ne büyük bir başarı! Büyük resmi görme ve onu özüne indirgeme yeteneğiniz çok değerliydi ve ne yaptığımı sorguladığım anlarda rehberliğiniz beni merkeze aldı. Vizyonumu onurlandırdığınız ve editoryal süreç boyunca böylesine cesaret verici bir varlık olduğunuz için teşekkür ederim.

Menajerim ve GIF ustam Sarah Elizabeth Younger'a: Neredeyse on yıl önce birlikte çalışmaya başlamadan önce bana şampiyonum olmak ve uzun bir kariyer boyunca beni desteklemek istediğini söylemiştin. Bunu yaptın ve

Daha fazla. Bu yayıncılık mücadelesinde yanımda senden başka biri varken yol alabileceğimi hayal bile edemiyorum. Sana çok sevgi gönderiyorum.

Tarini Sipahimalani'ye: Yapamayacağınız bir şey var mı? Her durumun üstesinden nezaket ve profesyonellikle gelme becerine hayranım. Putnam sana sahip olduğu için çok şanslı ve ben de seninle çalıştığım için iki kat şanslıyım.

Lindsay Sagnette, Regina Andreoni, Katie McKee, Jazmin Miller, Brittany Bergman ve *WJDM*'yi dünyaya tanıtmak için perde arkasında çalışan Putnam ekibinin geri kalanına: Benim için büyük bir zevkti! Beni kollarınızı açarak aileye kabul ettiniz ve çabalarınızdan ve uzmanlığınıza faydalandığım için onur duyuyorum.

Sanny Chiu'ya: Önünüzde eğiliyorum! *WJDM* kapağı çok güzel bir şey ve tasarım hünerinize hayranım.

Julia Jacob'a: Sen bir rock yıldızısın ve hayallerimdeki karakterleri çizdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Beta okuyucularım Ana Coqui ve Denia R. Martinez'e ve güvenilir ilk okuyucum Tracey Livesay'e: Kartal gözleriniz ve yazma zanaatına olan saygınız geri bildirimlerinizde parladı ve *WJDM* bunun için çok daha iyi. Bunu tekrar yapalım lütfen.

Zoraida Córdova, Alexis Daria, Adriana Herrera ve Tracey Livesay'e: Bu korkutucu bir girişimdi ve siz hanımlar bana yardımcı oldunuz. Hepiniz zeki ve esprilisiniz ve her birinizin en iyi özelliklerinin bir karışımı olmayı arzuluyorum. Kocaman sarılmalar, sağlam tavsiyeler ve sayısız kahkahalar için teşekkürler.

WJDM'deki Portekizce ifadelerle ilgili bir düzine soruyu yanıtlayan ve her an yardım etmeye hazır olan kuzenim Fernanda Santos-Shaw'a: Obrigada, prima. Beijos!

VMC Art & Design'dan Victoria Colotta ve Shelbe Renè'ye: İkiniz de yanımda olduğunuz için çok şanslıyım. Şimdi ben

Canva'dan *gerçekten* uzaklaşabilir.

LEO PR'dan Kristin Dwyer ve Molly Mitchell'e: Bu kitabın parlamasına yardımcı olmak için PR sihrinizden bir parça serptiğiniz için teşekkür ederiz.

Başta Olivia Dade, #BatSignal ekibi ve #LatinxExcellence kolektifi olmak üzere, romantizm topluluğunu özel bir yer haline getiren birçok yazar arkadaşıma: Bu işi birlikte yapıyor olmamızı seviyorum ve hepimizi destekliyorum.

Kitapçılara, kütüphanecilere, kitap influencer'larına, kitap eleştirmenlerine ve aşk kitaplarına olan sevgilerini çatılardan haykıran kitapseverlere: Ruhlarınızı besleyen ve kalplerinizi ısıtan fantastik kitaplarla dolu sonsuz TBR'ler diliyorum.

Kızlarıma: Anneniz olmaktan büyük gurur duyuyorum. Beyin fırtınası yapmama yardımcı olduğunuz için teşekkürler, dinlediğiniz için teşekkürler, siz olduğunuz için teşekkürler. Sizi daha fazla sevemezdim. Gerçekten.

Anneme: Hayır, *hâlâ* kitap üzerinde çalışmıyorum; bir sonraki kitap üzerinde çalışıyorum. Her zaman yanımda olduğun ve fazlasıyla yeterli olduğun için teşekkürler. Te amo.

Beni en iyi tanıyan kişiye, kocama: Yıllar önce bu adımı attığın için çok mutluyum. Sen benim değişmezim, dayanağım, her şeyimsin. Her zaman sabırlı, nazik ve düşüncelisin. Rüyalarımın erkeği aynı zamanda uyanık saatlerimin erkeği olduğu için ne kadar şanslıyım? Ama lütfen bunların hiçbirinin aklını başından almasına izin verme; ben de harika bir avım.

TARTIşMA KILAVUZU

1. Bu romanın başlığı bazı yönlerden klasik romantik komedi *When Harry Met Sally*'ye saygı duruşunda bulunuyor, ancak bir değişiklikle. Yazar Mia Sosa'nın bu başlığı Javi ve Mari'nin yolculuğu hakkındaki beklentilerinizi hem belirlemek hem de altüst etmek için nasıl kullandığını tartışın.
2. Hikaye, Javi'nin Mari'ye olan duygularını ilan etmeye hevesli olmasıyla açılıyor. Elbette hiçbir şey planlandığı gibi gitmez. Siz Javi'nin yerinde olsaydınız ne yapardınız? Hikayelerine dayanarak, arkadaşlık olarak başlayan romantik bir ilişkinin ne ölçüde sorunsuz bir şekilde ilerlediğini tartışın.
3. En başından itibaren Javi ve Mari'nin karmaşık geçmişine hazırız. Yine de Alex, Javi ile birlikte ilk bölümde okuyuculara tanıtılıyor. Javi ve Alex hakkındaki ilk izlenimleriniz sırasıyla nelerdi? Sosa'nın okuyuculara bağlılığımızın nerede olması gerektiğini nasıl işaret ettiğini tartışınız.
4. Genç Javi ve Mari, birbirlerinin kiminle çıkıp çıkamayacağına karar vermelerini sağlayan bir anlaşma yaparlar. Başlangıçta bu anlaşmadan ne anladınız? Sizce adil miydi? En yakın ilişkilerimizde böyle bir anlaşmanın özünü hangi şekillerde zaten uyguluyoruz?

5. İlk birkaç bölümde Mari şöyle düşünüyor: "Javi'nin inandığının aksine, bu nişan bir dürtü ya da geri tepme değil. Her zaman hayalini kurduğum olgun aşkın bir tezahürü. İstikrarlı. Güvenilir. *Yetişkin*." Sizce Mari'yi "olgun aşk" arayışına iten şey nedir? Bu ne ölçüde evrensel bir arayış? Zamanlama doğru olmayabilirse "olgun aşk" fikri "gerçek aşk" ile nasıl etkileşime girer? "Doğru insan, yanlış zaman "a inanıyor musunuz?
6. Javi, Mari'nin babası Luiz ile ilk tanıştığında, Luiz'in Javi'yi uygun bulmadığı açıktır. Sizce Mari'nin babasını memnun etmek neden bu kadar zor? Aşkta karar verirken aileyi ne ölçüde hesaba katmak gerekir?
7. *Javi Mari'yi Terk Ettiğinde* iki kıyıda geçiyor. Javi ve Mari'nin hikâyenin açılışından önceki uyumsuz zamanlamalarında mesafenin bir rol oynayıp oynamadığını tartışın.
8. Mari masasında bunu hatırlatan bir post-it bulunduruyor: "Aynı anda hem bir başyapıt hem de devam eden bir çalışma olmanıza izin verilir." Bunun bir ilişki bağlamında nasıl görülebileceğini tartışın.
9. Hikaye boyunca, Javi kendini devam eden bir çalışma olarak görüyor. Bu öz değerlendirme onun Mari ile ilişkiye açık olmasını nasıl etkiliyor? Endişelerinin haklı olup olmadığını tartışın.

10. Sosa, İngilizce olmayan ifadeleri kasıtlı olarak romen harfleriyle belirtmektedir. Sosa'nın *Javi Mari'yi Terk Ettiğinde*'de kültürel çeşitliliğe başka nasıl öncelik verdiğini ve teşvik ettiğini tartışın.
11. Kitap, Javi ve Mari'nin şimdiki zamanı anlattığı geri dönüşler, Mari ve Javi'nin kısa mesajları ya da Mari'nin annesinden gelen sesli notlar aracılığıyla anlatı yapısıyla oynuyor. Hikayenin yapısı okumayı nasıl geliştirdi?
12. Mari'nin annesi Patrícia artık Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşamıyor, ancak aralarındaki fiziksel mesafeye rağmen kızıyla yakın bir ilişki sürdürmeyi başarıyor. Sosa'nın bu benzersiz anne-kız ilişkisini ve Patrícia'nın Brezilya'ya dönme kararının bir sonucu olarak zaman zaman ortaya çıkan çözülmemiş gerilimleri nasıl tasvir ettiğini tartışın.
13. Romanda en sevdiğiniz sahne hangisiydi ve neden?
14. Javi ve Mari için sırada ne var?

Heyecan verici bir alıntı için okumaya devam edin

Başlangıç Ex

tarafından Mia Sosa

PROLOGUE

Vanessa

I Şaka olarak başladı. Üniversitedeki ilk yılımda.
Kırmızı bayraklar: 2. Vanessa: 0.

Penn'in Uluslararası Evi'ndeki oda arkadaşım, iki dili akıcı konuşan ama beş dilde küfür etmekte usta, hali vakti yerinde bir İspanyol olan Elena Fernández, son aşık olduğu erkeğin dikkatini çekemediğinden yakınıyordu. Hafiften ilgileniyor gibi görünüyordu, diye açıkladı, birkaç kez buluşmuşlardı ama bir türlü anlaşılamamışlardı (onun sözleri, benim değil). İsteddiği şey bir erkek arkadaştı. *Onun* ne istediği ise tam olarak belli değildi.

Bir akşam, Elena ve ben oturma odasındaki masada oturuyorduk. Kampüse bitişik iki yatak odalı dairemizin odasında jamón, albóndigas ve patatas bravas yiyorduk. Elena mükemmel bir aşçıydı; uluslararası öğrencilerin çoğu da öyleydi. Gerçekten de onların artıklarından faydalanma olasılığımın yüksek olması, okulun acil barınma çekilişinde International House'u ilk tercihim olarak seçmemde büyük rol oynadı.

Karnımızı doyurduktan dakikalar sonra Elena alışılmadık bir alana girdi: başkasının fikrini sormak. "Benim yerimde olsan ne yapardın Vanessa?"

Konuşmadan önce bir yudum su içtim. "Dürüst olmak gerekirse? Ben olsam başka bir aşık bulurdum."

Bunun neden bu kadar büyük bir sorun olduğunu anlamıyordum. O zamanlar üniversiteli erkekler, markasız iPhone şarj aletleri gibi birbirinin yerine kullanılabiliyor ve her yerde bulunabiliyordu.

"Ama ondan hoşlanıyorum," dedi, gözleri bir çözüm bulmam için yalvarıyordu.

"Mesele şu ki," dedim ısırtıkların arasında, "senin yönüne doğru bir itmeye ihtiyacı var."

"Onu kışkırtmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu, gözleri kocaman ve ürkütücü bir şekilde kırışmıyordu.

"Hayır, bu teşvik etmek isteyeceğin bir şey değil."

"Peki ne öneriyorsun?"

Bir an düşündüm ve bu mücevheri gelişigüzel söyledim: "Düpedüz Makyavelist ne olurdu biliyor musunuz? Bir süreliğine onunla çıkması için dünyanın en kötü kız arkadaşını yaratabilirsin. Sonra kız onun hayatını çekilmez hale getirdiğinde ve adam dibe vurduğunda devreye girip günü kurtarabilirsin. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu temiz hava soluğu olursun."

Elena'nın beyninde dönen çarklardan habersiz bir şekilde, o yemeğini karıştırırken ben kızarmış patatesleri mideye indirdim.

Birden sandalyesinde doğruldu ve tabağını bir kenara koydu. "Aslında bu harika bir fikir."

"Ne?" Kaşlarım birbirine çarparak sordum. "Hayır, öyle değil. *Şaka* yapıyordum."

"Şaka ya da değil, bence kesinlikle haklısınız. Ve ben kız arkadaşı olmanı istiyorum."

Kıkırdadım. Hırıldadım. Gözlerim yaşlarla doldu. Ta ki Elena'nın benim eğlenceme katılmadığını fark edene kadar. "Oh kahretsin. Sen ciddi misin?"

"Çok."

Kirli tabağımı lavaboya götürürken alay ettim, çok sevdiğim yırtık eşofman altı kıvrımlı kalçalarımın üzerinde duruyordu.

"Kesinlikle

değil."

"Sana ödeyeceğim."

Meşhur plak çiziziğini yerleştirin.

Para alma ihtimalinin beni duraksattığını söylemekten utanıyorum. Ne de olsa burslu bir öğrenciydim ve derslerle dolu bir programa sığdırdığım çalışma saatleri ve çok çalışan ailemin Doğu Harlem'de bir bodega işletmesine yardım etmek için sık sık New York'a yaptığım hafta sonu gezileriyle geçiniyordum.

Elena bunların hiçbirini bilmiyordu.

Sesimdeki hevesi gizlemeye dikkat ederek, "Ne kadardan bahsediyoruz?" diye sordum.

Omuz silkti. "İki ya da üç haftalık zamanınız için mi? Haftalık bin dolar kulağa adil geliyor mu? Ondan sonra ne durumda olduğumuzu görürüz."

Kalbim göğsümde dörtlüla koşuyordu. Üç bin dolar. Görev beklediğimden daha zorlayıcı olursa fazladan para kazanma ihtimaliyle birlikte. Kahretsin, o parayla çok şey yapabilirdim. Gelecek dönem için kitap alabilirdim. Çoğunu aileme gönderebilirdim. En azından bir ya da iki ay boyunca düzgün bir yemek yiyebilmek için oda arkadaşşıma yalakalık yapmazdım. Bu da bana şunu hatırlattı: "Öpmek mi?"

Gözlerini kısmıştı. "Eğer mecbursan. Yine de dalga geçmek yok ve *kesinlikle* seks yok."

"Oh, bunun için endişelenmene gerek yok."

Ama alay etmek adil bir oyundu, öyle görünüyordu. Ve hey, nazlı olabilirdim. Kesinlikle bir sürtük olabilirdim. Birinin en kötü kabusu mu? Sin duda. Bunlar kısaca benim kişilik özelliklerimdi, bu yüzden görev hiçbir şekilde zor olmayacaktı. Aslında, bu çocuk oyuncağı olurdu.

En azından benim aşırı özgüvenli ve az gelişmiş yirmi yaşındaki beynim böyle düşünüyordu. Böylece Elena ve ben el sıkıştık ve böylece kazançlı üniversite ek işim başladı.

Wharton'dan işletme diplomasıyla mezun olduğumda, sağlamlaştırmak için mücadele ettiğim on ilişki için başlangıç eski sevgilisi olarak hizmet etmiştim. Bonus mu? Neden kimseyle çıkmak istemediğimi açıklamak zorunda kalmadım çünkü çıkıyordum. Sayılır.

Evet, bu son derece sorunlu girişimi geçmişimde sıkı sıkıya tutmalıydım. Ama yapmadım. Ve şimdi mahvoldum. Aşağıda benim acıklı hikayem var. Bunun için biraz patlamış mısır almak isteyeceksiniz.

Yan not (eğer merak ediyorsanız): Birkaç yıl önce Elena ve aşık olduğu erkek Penn's Landing'de deniz kenarında gösterişli bir törenle evlendiler. Beni düğüne davet etmediler.

BÖLÜM 1

Vanessa

Günümüz

L Bunu aradan çıkaralım: Ben berbat bir insanım. Hayır, sempatinizi kazanmak için kendimi küçümsemiyorum; ben gerçekten korkunç bir insanım. Eğer bu konuda bana güvenirseniz, bundan sonra olacaklar çok daha mantıklı olacaktır. Bununla birlikte, telafi arayışına inanırım, bu yüzden Chicago'da sekiz yıl finansal planlamacı olarak çalıştıktan ve gevşek bir ekonomide işsizlik nedeniyle bir iş transferini kabul ettikten sonra, yaralarımı sarmak ve geçmişteki günahlarımı telafi etmek için New York'a geri döndüm. Küçük kız kardeşimin elindeki restoran menüsünü incelerkenki donuk ifadesine bakılırsa, işim çok zor.

Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki Grenadine's Café'de oturuyoruz. Benim ikramım, benim seçimim. Bu konuda yanlış hesap yapmış olabilirim. İtiraf etmeliyim ki, bu benim kötü bir alışkanlığım, yani yanlış hesaplama.

"Bunun çekici olması mı gerekiyor?" Lisa soruyor, koyu kahverengi gözleri şaşkınlıkla kısılıyor. "Bezelye köpüğü ve havuç püresi mi? Ve bir insan ekmeğin yapısını nasıl bozabilir ki?" İç geçiriyor ve menüyü masaya fırlatıyor, nefesi kıvrıkcık perçemlerini karıştırıyor. "Bununla defol git buradan."

Kendimi bildim bileli hayatım böyle geçti: iki dünya arasında gidip geldim, varlıklılar ve yoksunlar, ikisi de beni tam olarak kucaklamadı. Ya da sanırım onları hiçbir zaman tam olarak benimsemediğimi söylemek daha doğru olur.

Tanrım. Sanki beynimdeki abartılı düzyazı kendi kendini yazıyor.

Kendine gel, Vanessa. Hatalarını telafi etmek için buradasın.

"Genelde yediğim şey bu değil ama burası Yeni ofiste öğle yemeği seçenekleri bulmaya çalışıyorum, böylece müşterileri kabul etmeye başladığımızda onları ağırlamaya hazır olacağım."

Açıklamamı el sallayarak geçiştirdi. "Ah, bu bir araştırma. Senin için ne kadar uygun."

Oof. Lisa benim saçmalıklarım için havasında değil. Ve onu suçlamıyorum. Yine de karşımdaki kişiyi, on yıldan uzun bir süre önce üniversite için evden ayrıldığım da yürüdüğüm zemine tapan on beş yaşındaki çocukla aynı kefeye koymak zor. O zamandan beri ne zaman yollarımız kesişse hep kibar davrandı, ki bu çok sık olmadı, ama kardeşler arasında nezaket utanç verici derecede düşük bir çıta ve bu öğleden sonraki tavrı artık buna bile uymakla ilgilenmediğini gösteriyor. Kişiliğinde alışık olmadığım bir ısırık var ve bu sadece birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızın altını çiziyor.

Siparişlerimiz için "hemen" döneceğine söz veren sunucu, su bardaklarımızı bırakıp aceleyle gitti.

"Bir dahaki sefere senin seçmene izin vereceğim," diyorum ve Lisa'nın elini tutmak için eğiliyorum.

Çabalarım dan kaçıyor ve dik oturuyor. "Neden buradayım?"

Omuzlarımı yuvarlıyorum ve kendimi toparlıyorum. Bu hiç kolay olmayacak ama aramızdaki gerginliği sonsuza dek azaltmak istiyorum. "Özür dilerim."

Battaniye özü dikkatini çekiyor. Bana bakıyor ve oturduğumuzdan beri ilk kez kaşlarının arasındaki çatıklık kayboluyor. "Tam olarak ne için?"

"Her şey için Lisa. New York'tan ayrıldığın ve asla arkana bakmadığın için. Her gün Mami ve Papi'ye bakma işini sana yüklediğim için. Hayatındaki bazı önemli anları kaçırdığın için: Balo. Lise mezuniyetini. Yüksek lisans derecenin aldığında kutlama yemeğini. Etrafta kalıp ailemize göz kulak olması gerektiğini düşündüğün için fırsatlarını kısıtladığın için."

Bu dönüm noktalarının hiçbirini kaçırmak *istemedim* ama o zamanlar ailemin yüzüne bakamazdım. Lisa'yla değil. Ve kesinlikle annem ve babamla da. Bu yüzden başkalarının parasını yönetmekle çok meşgulumuşum gibi davrandım ve kendimi eve kapatmaya çalıştım. Sonunda, gerçekten önemli olan insanlardan daha da uzaklaşmayı başardım.

Beni incelerken dudakları inceliyor ve sonra şöyle diyor: "Yani okul danışmanı olarak çalışmamın, annem ve babama göz kulak olmak için New York'ta kaldığım için sahip olduğum sözde sınırlı fırsatların doğrudan bir sonucu olduğuna karar verdiniz. Vay be." Bana yardım etmek için nefesini içine çekiyor, sonra yavaşça dışarı üflüyor. "Sen bir parça işsin, kardeşim."

Gördün mü? Korkunç.

"Kulağıma farklı geldi, Lili." Yıllar önce kullanma hakkımı kaybettiğim bir lakabı dirilttiğim için bana yan gözle bakmasına rağmen devam ediyorum. "Benim zihnimde on kat daha az küçümseyici ve bin kat daha kibardı."

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Bak, zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Yeniden bağlantı kurmak istemeni takdir ediyorum. Sadece... Artık seni tanımıyorum Vanessa. Kaldığımız yerden devam etmek istiyorsun ama bu bir gecede olmayacak."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Tek istediğim beni içeri almanız. Ufacık da olsa. Artık burada olduğuma göre, sizinle vakit geçirmek istiyorum. Mami'nin bize ne dediğini hatırlıyor musun? "Birbirinizin arkasını kollamalısınız. Siz ikiniz dünyaya karşı.' "

Bir parça gülümseme, bulanık yüz hatlarının geri kalanıyla savaşıyor ve masaya oturduğumuzdan beri ilk kez göğsümde b i r umut duygusu kök salıyor. Lisa'nın gülümsemesi bana kalbinin kapısının hala açık olduğunu söylüyor. **Çok** açık değil, ama bana vereceği tek şey bir çatlaksa, bunu memnuniyetle kabul ederim.

"Bize bunu söylediğinde onunla dalga geçerdik," diyor, sanki Mami bize kardeşliğin önemini anlatırken kıkırdamamızı ve sinsice gözlerimizi devirmemizi hatırlıyormuş gibi hüzünlü bir ifadeyle.

"Kesinlikle öyle."

O zamanlar Lisa ve ben her şeyi bilirdik. Şimdi, hiçbir şey hakkında bir bok bilmediğimi kabul etmekte gayet rahatım. Bu tam olarak doğru değil. Erkekleri neyin harekete geçirdiği hakkında **çok** şey biliyorum. Diğer her şey hakkında mı? Sıfır.

Lisa dudaklarını büküyor, sonra başını eğiyor. "Bana Chicago'dan bahset. Neden ayrıldınız? Ne oldu?"

Patronum David Warner oldu, diye düşündüm kendi kendime. Altı ay boyunca, benden asla daha fazlasını istemeyen bir adamla mutlu bir şekilde çıktım. İlişkimizin bariz sınırları konusunda aynı fikirde olduğumuzu düşünerek, aptalca bir şekilde kimseyle paylaşmadığım yönlerimi fazlasıyla paylaştım. Hedeflerim ve hayallerim, güçlü ve zayıf yönlerimle ilgili şeyler. Ailemle olan gergin ilişkim ve bir gün eve dönmekle ilgili korkularım. Ve sonra erkekler hakkında bildiğim her şeyi göz ardı etmeye devam ettim ve düşünülemez olanı yaptım: Onun bizi, kendi deyimiyle "bir sonraki seviyeye" taşıma girişimlerini reddettim. Daha da kötüsü, ona bırakın patronumu, kendimi kimseyle ciddi bir ilişki içinde göremediğimi söyledim.

Zaman kadar eski bir hikayede, onu reddettiğimde beni iş basamaklarını tırmanmak için onu kullanmakla suçlayarak öfkelenmişti. Sanki kalıcı bir bağlılığa olan ilgisizliğim gerçek olamazmış ve özenle hazırlanmış bir oyunun parçası olmalıymış gibi. Kandırılmayacağını söyledi ve New York ofisinin kurulmasına yardımcı olacak ekip için beni önerdi. Bir personel toplantısının ortasında, taşınmanın kariyerim için iyi olacağını söyledi. Vay canına, mesaj alındı.

David Warner bana başka bir ders daha verdi: Erkeklerle istediklerini iddia ettikleri şeyi verin, *yine* de sizi mahvetmenin bir yolunu bulacaklardır.

Açıkçası, o transferi onun kışına sokmak istedim. Ama böyle bir lüksüm yoktu. Ailem işlerini satana kadar ayakta tutmak için mücadele ederken olmaz. Kız kardeşim haftada altmış saat çalışıp hafta sonları dükkânda aileme yardım ederken olmaz. Kendi ihtiyaçlarımı onlarınkinin önüne koyarsam ne kadar bencil olurum? *Özellikle de* yıllar önce onları bu kadar kolay bir kenara attıktan sonra. Hayır, tek cevap sırtlamak ve katlanmaktır.

"Şehre dönmek için bir fırsat doğdu," diyorum Lisa'ya. "Bir çeşit terfi."

Ayrıntıları kız kardeşimle paylaşmayacağım. Onlar önemsiz.

"Yani öngörülebilir bir gelecek için mi buradasın?" diye soruyor. "Evet."

"O zaman dükkânı boşaltmamıza yardım etmeni istiyorum," diyor Grenadine's'de ekmek yerine geçen ekşi mayalı karkası karıştırırken. "Mami ve Papi erteliyorlar ama yavaşlamaları gerekiyor. Dünkü gibi. Çok yoruldu. Ve Tanrı bilir ne kadar zamandır tatile çıkmadılar. Artık zamanı geldi."

La Flor Superette ailemin Doğu Harlem'deki bakkalı. Resmi evraklardaki adı bu ama

Mahalle, köşedeki dükkan. Şehirdeki yüzlercesinden biri. La Flor'a gelince, temelinde ailemin kanı, teri ve gözyaşı var. Hayatlarının işi 106. Cadde ile İkinci Bulvar'ın kesiştiği yerde. Onları vazgeçirmek kolay olmayacak.

"Neye ihtiyacınız varsa, ben yaparım. Onlarla emeklilik fonları hakkında da konuşmak isterim. Bazı stratejik kararlar almalarına yardımcı olabilirim. Acaba emeklilik fonları hakkında _"

"Vanessa?" diyor arkamdan gelen tiz bir ses, kaçınılmaz buldozer sorularımı yarıda keserek. "Sen misin o?"

Koltuğumda dönüyorum ve eski bir üniversite tanıdığımı ve eski bir müşterimi görüyorum. Evet, bu terimi biraz gevşek kullanıyorum ama yine de. *Kahretsin.*

"Charlotte," diye şarkı söylüyorum, hızla toparlanıp ayağa fırlıyorum. Ne yazık ki yalnız değil. Yanındaki kadın onun ikizi olabilir. "Seni görmek *çok* güzel."

"Buraya gel, kadın." Öne doğru bir adım attı ve beni hafifçe kucakladı. "Bunca yıldan sonra seni görmem çok tuhaf. Hem de bugün."

"Oh, özel bir durum mu?"

Sarı saçlarını savuruyor ve kalın, yasal boyutlarda bir akordeon zarfı havaya kaldırıyor. "Makbuzlar. Boşanma resmen kesinleşti."

"Olamaz, sen ve Ian ayrıldınız mı?"

Onu iyi hatırlıyorum: Soyadı Thompson. Beyaz adam. Kaliforniya'da ekonomi üçüncü sınıf öğrencisi. Boğazına düşkün ve ciddi. En nefret ettiği şey: düzensiz insanlar. Görevin adı da buradan geliyor: Dağınıklık Operasyonu. Bu eğlenceliydi.

"Tatlım, bu *iyi* bir şey. Ona aşkıttım. Gerçekten. Sonra Ian'ın vücudunda sadık bir kemik olmadığını keşfettim. Kısa hikaye: O zengin. Aldattı. Evlilik sözleşmesi yok. Cha-ching. Kutlamak için ailemi ziyaret edeceğiz. Aslında, elimde şampanya olsaydı seninle kadeh tokuştururdum." Charlotte arkadaşına baktı ve kaşlarını çatı. "Tanrım, özür dilerim. Julia, bu Vanessa Cordero. Vanessa, bu da kankam Julia." Julia'ya dönerek, "Vanessa ve ben üniversiteye beraber gittik. Sana bahsettiğim eski sevgilim. En başta o *pisliği* bulmama yardım eden kişi."

Başlangıçta müşterilerimden bir gizlilik sözleşmesi imzalamalarını istemeyi düşünmüştüm, sonra yaptığım işi bu kadar ciddiye alma düşüncesinden biraz utandım. Ancak şu anda pişmanlıklarım var. Çok ama çok pişmanım.

Arkadaşının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, yaşamak için erkeklere işkence eden dahi *bu mı?*"

Açık sözlü değerlendirmesinin altında yüzüm ısınıyor. "Bu bir yaptığım şeyin doğru tanımı. Ve her neyse, hepsi geçmişte kaldı." Charlotte'la aramızdaki bağlantıyı önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyorum. "Yanlış yönlendirilmiş üniversite şeyleri." Kahretsin, burası çok sıcak. Restoranın havalandırma sistemi mi bozuk?

"Geçmiş olsun ya da olmasın, senin önünde eğiliyorum *kızım*."

Hâlâ masada oturan Lisa boğazını temizliyor. Ya da belki bu bir homurtu. Evet, bu yabancı'nın bana ironik bir şekilde *kız arkadaşım* dediğini düşünürsek, Lisa kesinlikle az önce homurdandı.

Sanki kız kardeşim bir anda ortaya çıkmış gibi dönüyorum. "Ah, doğru ya. Charlotte, bu Lisa. Küçük kız kardeşim. Biz de tam dışarı çıkıyorduk-"

"Hayır, değildik," diyor hain kız kardeşim. "Daha sipariş bile vermedik." Yanındaki boş sandalyeyi işaret ediyor.

"Bize katılmak ister misin? Kız kardeşimi iş başında ilk elden gören birinden bu işkence işi hakkında daha fazla şey duymak isterim." Lisa sanki "*Açıklaman gereken çok şey var, pendeja*" der gibi soğuk bir bakışla beni süzüyor.

Sandalyeme çöküyorum ve şakaklarımı ovuyorum. Kahretsin, bu acı verici olacak.

Yazarın fotoğrafı© Ginny Filer Photography

Mia Sosa, çok kültürlü dünyamızı kutlayan romantik komedilerin ve çağdaş aşk romanlarının *USA Today* çoksatan yazarıdır. *The Washington Post*, *Bustle*, NPR, *Entertainment Weekly*, *PopSugar*, *BuzzFeed*, *Oprah Daily* ve çok daha fazlasından övgüler almıştır. New York'ta doğmuş olan yazar, şimdi Maryland'de üniversitedeki sevgilisi, kitap tutkunu iki kızı, nazik bir Cavalier King Charles spaniel ve hepsine hükmeden sevimli bir kurtarma kedisiyle birlikte yaşıyor.

MIA SOSA İLE ONLINE BAĞLANTI KURUN

© [MiaSosaRomantik](https://www.instagram.com/MiaSosaRomantik)

 [MiaSosaYazar MiaSosa.Yazar](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

